

Trói Buộc Linh Hồn

Contents

Trói Buộc Linh Hồn	2
1. Chương 1: Mở Đầu	3
2. Chương 2: Xuyên Qua!	5
3. Chương 3: Vũ Đình Nghiêm Thần	7
4. Chương 3-2: Ngoại Truyện 1: Kiếp Trước	9
5. Chương 4: Gia Đình Mới	11
6. Chương 5: Thiên Trụ Ẩn	13
7. Chương 6: Tin Tức	16
8. Chương 6-2: Ngoại Truyện 2: Kiếp Trước	21
9. Chương 7: Thiếp Thân Âm Vệ	23
10. Chương 8: Vệ Tường Lâm	27
11. Chương 8-2: Ngoại Truyện 3: Kiếp Trước (end)	31
12. Chương 9: Duyên Định	34
13. Chương 10: Xuất Cung	39
14. Chương 11: Doanh Doanh	42
15. Chương 12: Sở Lan Tâm	46
16. Chương 13: 13: Lam Sơn - Linh Sơn	50
17. Chương 14: Đến Tây Vệ Quốc	54
18. Chương 15: Lại Gặp Đoan Mộc Ẩn	58
19. Chương 16: Thâm Tình Trọng Nghĩa Vs Bội Tình Bạc Nghĩa	62
20. Chương 17: Gặp Thoáng Qua	66
21. Chương 18: Sở Gia	70
22. Chương 19: Bia Ngắm Mới	73
23. Chương 20: Huỳnh Đệ Tỷ Muội	76
24. Chương 21: Hai Năm	80
25. Chương 22: Ký Ưc Bị Lãng Quên	84
26. Chương 23: Giải Trừ Tâm Ma	89
27. Chương 24: Hồn Loạn Nơi Trạm Dịch	92
28. Chương 25: Tặng Ngọc	97
29. Chương 26: Xu Xà	101
30. Chương 27: Phát Hiện	103
31. Chương 28: Bài Ca Bạc Triệu	107
32. Chương 29: Xung Đột	111
33. Chương 30: Lý Chiến Dã	115
34. Chương 31: Lời Chúc Phúc Của Thương Khung	118
35. Chương 32: Hách Liên Tân Kỳ	121
36. Chương 33: Trực Phù Ẩn	125
37. Chương 34: Tuyệt Tình	129
38. Chương 35: Ngọc Nhật Bách	133
39. Chương 36: Bộ Tộc Nguyệt Lệnh	137
40. Chương 37: Lửa Trại	139

41. Chương 38: Âu Cẩn Hiên	141
42. Chương 39: Di Tích Quái Dị	142
43. Chương 40: Hội Tụ	144
44. Chương 41: Yêu?	146
45. Chương 42: Sự Thật	148
46. Chương 43: Đau Lòng	150
47. Chương 44: Con Hư Là Tại Cha	152
48. Chương 45: Chân Tướng Phũ Phàng	154
49. Chương 46: Mở Lòng	156
50. Chương 47-1: Vấn Vương	159
51. Chương 47-2: Phiên Ngoại 4: Chỉ Vì Đợi Người (1)	161
52. Chương 47-3: Phiên Ngoại 5: Chỉ Vì Đợi Người (2)	165
53. Chương 47-4: Phiên Ngoại 6: Chỉ Vì Đợi Người (3)	166
54. Chương 47-5: Phiên Ngoại 7: Chỉ Vì Đợi Người (end)	168
55. Chương 47-6: Thức Tỉnh	170
56. Chương 48: Trở Về	172
57. Chương 49: Sở Lan Tâm Bi Kịch	174
58. Chương 50: Khiêu Chiến Vòng Loại	176
59. Chương 51: Dự Mưu	178
60. Chương 52: Khách Đến	180
61. Chương 53: Huyền Cảnh Đại Lục	182
62. Chương 54: Bảy Bước Cười, Mười Bước Khóc	184
63. Chương 55: Đoan Mộc Ẩn Bi Thương	186
64. Chương 56: “vô Lượng Quả”	188
65. Chương 57: Nham Hiểm Được Cho Phép	190
66. Chương 58: Vận ‘đỏ - Đen’	192
67. Chương 59: Liên Hoàn Trạ	193
68. Chương 60: Nhân Ngư	195
69. Chương 61: Phiên Toái Tới	197
70. Chương 62: Mạc Tà	199
71. Chương 63: Năng Nguyên Tỉnh Giác	201
72. Chương 64: Tu Vi Thăng Tiến	202
73. Chương 65: Âu Lo	204
74. Chương 66: Bàn Về Vấn Đề ‘đoạt Xá’	206
75. Chương 67: Mê Cung	208
76. Chương 68: Chung Kết	210
77. Chương 69: Cái Bóng Mạo Danh	211
78. Chương 70	212
79. Chương 71: Quá Khứ Của Phụ Mẫu	213
80. Chương 72: Xuống Bếp	215
81. Chương 73: Tra Hỏi	216
82. Chương 74-1: Tình Duyên Phận	218
83. Chương 74-2: Phiên Ngoại 8: Vạn Hạnh Vẫn Là Bất Hạnh? (1)	220
84. Chương 74-3: Phiên Ngoại 9: Vạn Hạnh Vẫn Là Bất Hạnh? (2)	222
85. Chương 74-4: Phiên Ngoại 10: Vạn Hạnh Vẫn Là Bất Hạnh (end)	225

Trói Buộc Linh Hồn

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, cổ đại, huyền huyền, np, tình cảm lãng mạn Đây là một câu chuyện nữ cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-buoc-linh-hon>

1. Chương 1: Mở Đầu

Lê Như Sương nhàn nhã ngồi tựa lưng vào ghế, ánh mắt hướng ra sân vườn mơ mộng. Lâu lâu cô lại quay sang nhìn cô gái ngồi đối diện với mình, kiên nhẫn chờ đợi. Tiếng lật trang giấy vang lên loạt soạt kèm theo tiếng chuông gió rung rinh ngoài hiên, Như Sương bỗng chốc cười nhẹ.

Cho đến khi mặt trời lên cao trên đỉnh đầu, cái nắng gắt làm Như Sương bắt giác cau mày thì người ngồi đối diện cô mới ngẩng đầu lên.

“Thế nào?” Như Sương vội vã hỏi, nhưng giọng nói không hề có ý thúc giục.

“Cậu cảm thấy cái kết này là tốt nhất sao?” Người đối diện không trả lời mà hỏi ngược lại cô.

“Không.” Như Sương lắc đầu, đáp lời kiên định. “Mình cảm thấy, đối với nữ chính đó chỉ là sự tự phụ, tham lam do tâm tính không kiên định. Với nữ phụ, đó là sự ẩn nhẫn nhưng không kiên quyết, cũng không dám từ bỏ để nhìn rõ vấn đề. Với đàn nam chính, đó lại là sự hứng thú gợi mở tình cảm, nhưng lại là thứ tình cảm hời hợt không bền chắc. Còn những nhân vật khác, hừ, chỉ có thể nói một chữ: ngu ngốc!”

“Đó là nhận xét của cậu với chính nhân vật mà bản thân tạo ra?” Cô gái buồn cười khẽ lắc đầu.

“Chính vì vậy nên mình mới hỏi cậu. Dù sao đây là lần đầu mình chuyển sang thể loại np, mình cần có những ‘cao kiến’ của cậu để làm tư liệu.” Như Sương bĩu môi nói. “Nhanh cho ý kiến, quốc sư Thanh Nghiêm của trẫm!”

“Ha ha!”

Phạm Thanh Nghiêm nheo mắt cười khê. Cầm tách trà khê nhấp một ngụm, Thanh Nghiêm thông thả nói: “Đối với nữ chính, cô ta cũng không đến nỗi như cậu nói. Thân là một sinh viên bình thường, tính cách có chút hướng nội, cả người lại không có khả năng nào nổi trội một khi xuyên không, thời gian đầu không thích ứng được mà gây chuyện phiền toái là hiển nhiên. Sau này, do tính cách cùng tri thức khác người hấp dẫn nhóm nam chính, bị họ chơi xỏ, thử thách, được họ quan tâm, bảo vệ thì tính tự mãn nổi lên cũng là bình thường. Nhưng cậu nói đúng, một nữ sinh chưa trải sự đời, sau lại được vài chàng bạch mã hoàng tử si mê, muốn kiên định chọn bên này, buông bên kia... ha ha... Thôi thì ngay từ đầu, cậu cho nữ chính là một nữ doanh nhân, giáo sư, công an, sát thủ gì đó cho rồi.”

“Vậy thì khác gì mấy truyện mạng lan tràn hiện nay?”

Thanh Nghiêm nhún vai không cho ý kiến. Cô nói tiếp: “Về nữ phụ số 2, cậu đã cho cô ta là một vị Hoàng đế tốt, đáng tiếc đế vương cô độc vẫn chết trong lưới tình. Nếu cô ta buông bỏ được cảm tình với nam chính thì số phận có lẽ bằng phẳng đến cuối đời. Dù sao trong truyện này ngoại trừ cô ta, các nữ phụ khác đều là bọn thiếu năng bại sự.”

“Tiếp!” Như Sương thích thú lắng nghe.

“Các nam chính, nói thật, nếu cậu viết bọn họ ẻo lã nhu nhược thì mình sẽ vứt bản thảo của cậu vào đồng rác.”

“Đừng nói cậu, mình cũng không chịu nổi bọn đàn ông như vậy.” Như Sương rùng mình.

“Mình nghĩ, họ đối với nữ chính chỉ đến thích chứ chưa phải yêu, mặc dù cậu viết là yêu. Giữa bọn họ chưa có cái gì làm phá vỡ ranh giới đó dù cho trải qua rất nhiều gian khổ. Trong truyện là vậy, nhưng nếu dùng góc độ tâm lý để đánh giá thì đa phần truyện np hiện nay đều thiếu cái gọi là logic trong tình yêu. Cứ quảng mấy từ ‘tiếng sét ái tình’ hay ‘yêu từ cái nhìn đầu tiên’ hoặc anh ta/cô ta thay đổi nên nhận ra tình cảm của bản thân rồi quay 180° sang theo đuổi, cơ bản là vậy.” Như Sương gật đầu liên tục, tay viết viết vẽ vẽ trên tập bản thảo. Mãi một lúc sau, cô mới dừng bút thỏa mãn.

“Tìm cậu lấy ý kiến lúc nào cũng tốt. Hắc hắc!” Như Sương đóng tập bản thảo, cười nham nhở với cô bạn. Nhưng bỗng chốc, ánh mắt cô tối sầm lại. Nhìn cánh tay quấn băng của Thanh Nghiêm, cả miếng gạc to dùng ở trán của cậu ấy làm Như Sương lo lắng. Cô biết rõ, người con gái trước mắt kiên cường như thế nào. Ngày đó, cả khoang ngực cậu ấy dập nát bê bết máu cũng không kêu rên lấy một tiếng, nhờ ý chí muốn sống mãnh liệt mới khiến cậu ấy thoát khỏi cơn nguy kịch của cuộc phẫu thuật. Thanh Nghiêm là người mà cô kính phục nhất, quý trọng nhất.

Cảm thấy Như Sương bỗng nhiên yên lặng, Thanh Nghiêm nghiêng đầu sang nhìn. Hơi ngạc nhiên song cô vẫn nở nụ cười trấn an cô bạn.

“Đừng lo, mình không sao. Vết thương đang dần khép miệng, chỉ vài tháng là cùng.”

“Vì sao cậu cứ chọn công việc nguy hiểm mà làm? Cậu có thể...”

“Vì mình yêu quốc gia này, nó là nhà của mình. Mình muốn chứng minh rằng, thân con gái ngày xưa có thể trên chiến trường giết địch thì ngày nay cũng không ngoại lệ. Mình không muốn bị người khác nói là phụ nữ thì cần được đàn ông bảo vệ. Mình muốn tự làm chủ bản thân mình.” Thanh Nghiêm nghiêm túc nói. “Hơn nữa, mình yêu việc mình đang làm.”

“Haizz...” Biết cô bạn mình cứng đầu, Như Sương cũng không thể nói thì thêm đành chuyển sang đề tài khác. “Đội cậu nghiên cứu tới đâu rồi?”

“Toàn bộ linh kiện đã hoàn thành, chỉ cần chờ lắp ráp mà thôi. Lần đó bay thử mình đã phân tích được số liệu cần thiết để khắc phục nhược điểm.” Nói tới đây, Thanh Nghiêm rất vui vẻ.

“Đúng vậy, bằng cách lấy gần hết cái mạng của cậu đem đổi.” Như Sương nói chuyện chua lè.

“Đừng nhắc chuyện đó nữa. Thử nghĩ xem, khi đội chiến đấu cơ mới nhất hoàn thành, Việt Nam mình cũng không cần phải im hơi lặng tiếng bị các nước khác dòm ngó. Khi đó, thời đại của chúng ta sẽ bắt đầu.”

Nhìn Thanh Nghiêm tràn đầy hi vọng cho tương lai, Như Sương cũng vui theo. Cô gái trẻ thanh tú với gương mặt luôn lạnh tanh giờ đây lại cười rạng rỡ như vậy, nếu để bọn người trong quân đội biết chắc sẽ bị dọa mất. Cô và Thanh Nghiêm làm bạn hơn hai mươi năm, toàn bộ tình yêu của cậu ấy đều dành cho đất nước, thầm lặng làm một chiến sĩ bảo vệ vùng trời này. Hy vọng có một ngày, cậu ấy sẽ tìm được một người xứng đáng đứng bên cạnh cùng sống vai. Bởi cô biết, Thanh Nghiêm từ lâu đã không còn tin vào tình yêu nam nữ, vì cậu ấy chính là kết quả của một mối tình đầy vụ lợi. Trái tim của cậu ấy đã chịu đầy vết thương không thể nào xóa bỏ. Giờ đây, chỉ có Tổ quốc này là điều mà Thanh Nghiêm gửi gắm hi vọng, trân trọng như thứ quý giá nhất của mình. Ngay cả người bạn nổi khổ là cô cũng không bằng. Nghĩ tới đây, Như Sương u oán.

“Nè, sao vậy?” Sắc mặt của Như Sương biến hóa liên tục làm Thanh Nghiêm thắc mắc.

“Truyện này có một nhân vật tên Vũ Đình Nghiêm Thần, nếu không phải chết quá sớm thì khẳng định sẽ là đại boss lợi hại nhất.”

“Ah, cậu còn không biết xấu hổ nhắc lại. Cậu dùng tên của mình làm chữ đệm cho toàn bộ thể hệ cùng bối phận của nữ phụ. Cậu đang trù mình chết sớm sao?” Thanh Nghiêm cười nhạo, bẻ khớp tay kêu rộp rộp.

“Ai biểu tên của cậu quá đẹp làm chi. Ngao! Quân tử động khẩu không động thủ! Phạm Thanh Nghiêm, mình hiện là bác sĩ riêng của cậu!”

“Bác sĩ riêng thất đức như cậu sớm bị mọi người trong quân hận thấu xương, mình chỉ vì dân trừ hại.”

“Phạm Thanh Nghiêm, bà đây trừ người đời sau bị một đồng hoa đào quẩn thân cả đời! Đau!!!” Ôi, cái mông của mình! Như Sương khóc không ra nước mắt.

“Hừ!” Thanh Nghiêm hừ lạnh, vẻ mặt ghét bỏ con bạn thân của mình.

Thấy vậy, Như Sương bắt chập hình tượng nằm dài trên sàn hét lên.

“Kết bạn vô ý, có mắt không trông!”

Bốp!

“Agrr, bản thảo!”

2. Chương 2: Xuyên Qua!?

Thanh Nghiêm lờ mờ mở mắt. Sau đó cô cảm thấy có cái gì đó không đúng. Cả cơ thể dường như không nghe theo điều khiển của bản thân. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Thanh Nghiêm bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh. Đồ cổ, đồ cổ, khắp nơi toàn là đồ cổ mang phong cách phương đông xưa. Một cảm giác không tốt hiện lên trong lòng Thanh Nghiêm.

Bụp!

Bất ngờ, tay của Thanh Nghiêm đập trúng thứ gì đó, ẩm ẩm, mềm mềm. Cô quay đầu sang nhìn. Là một đứa bé chỉ khoảng một tuổi. Cả người mũm mĩm, trắng trẻo rất đáng yêu. Tò mò, Thanh Nghiêm đưa tay định sờ vài cái, sau đó cô chết đứng tại chỗ.

Cánh tay nhỏ xíu này là như thế nào? Lại cố nhìn về bản thân, cuối cùng Thanh Nghiêm đành chấp nhận sự thật. Cô trở thành em bé. Hơn nữa, là xuyên không vẫn là tá thi hoàn hồn?

“Oa...”

Thanh Nghiêm đỡ đầu nhìn về đứa bé đối diện. Đây chắc là... em hoặc chị của mình đi?

“Oa oa... hu hu hu...”

Tiếng gào khóc kinh thiên động địa vang lên. Thanh Nghiêm khó chịu cau mày. Hình như lúc này mình đập trúng bụng của nó thì phải. Nhưng có thể nhịn đến bây giờ mới khóc, đây là quá thông minh vẫn là quá ngu ngốc?

Rất nhiều tiếng bước chân hối hả đến gần. Thanh Nghiêm chưa kịp quay đầu nhìn đã bị người khác bế lên ôm vào lòng. Lồng ngực rộng lớn, cứng rắn mang theo mùi hương tuyết tùng sau mưa nhàn nhạt vô thức làm Thanh Nghiêm thả lỏng cơ thể. Cũng may người đàn ông này ôm rất dịu dàng, không làm đau cô. Nếu không cô sẽ kháng nghị.

Lúc này, Thanh Nghiêm mới xoay đầu nhìn ra ngoài.

Ồ, soái ca!

Người đàn ông này tựa như một đóa tuyết liên vùng núi cao lạnh giá. Khí chất xuất trần đậm đặc không lẫn vào đâu được. Đôi mắt hấn ta sâu thẳm như cát chứa vô tận tang thương giữ lại ôn hòa dễ dàng đứa bé đang khóc kia, mang theo vô hạn yêu thương cùng sủng nịnh. Nhìn tới đây, Thanh Nghiêm mím môi, rừ mắt xuống.

“Bảo bối, con sao vậy?” Một giọng nói lo lắng vang lên bên tai Thanh Nghiêm, cô giật mình ngẩng đầu.

Woa, lại một soái ca nữa!

Vị này chỉ có thể nói trái ngược hoàn toàn với người đàn ông lúc này. Gương mặt tinh xảo khiến người ta hâm mộ ghen tị hận, mang theo một chút nhu hòa cùng yêu dã tà mị. Nếu không phải đã xác định hẳn là đàn ông, cô chắc chắn sẽ cho đây là phụ nữ. Nhất là đôi mắt hoa đào phong tình vạn chủng kia, quả thật chính là yêu tinh thể gian. Nhìn, khớp tay thon dài trắng nõn như búp bê, chẳng bù với đôi tay thô ráp kiếp trước của cô.

“Bảo bối a, khó chịu thì phải khóc, như vậy phụ thân mới biết được. Vì sao con lớn lên càng giống khối băng kia, chẳng giống ta hay mẫu thân con chút nào!” Nghe giọng nói của soái ca yêu nghiệt quả thật là thiên âm. Không đúng, phụ thân? Đây là phụ thân kiếp này của mình???

Thanh Nghiêm khẽ vươn cánh tay bé xíu của mình, rứt rứt siết lấy vạt áo của người đàn ông. Cô mở to đôi mắt khi thấy cánh tay của hắn dần hướng đến gương mặt của mình. Chẳng lẽ, vẫn không được?

Một giọng cười ấm áp vang lên, bàn tay xinh đẹp kia đang xoa xoa gương mặt của cô một cách dịu dàng. Trái tim cô đột nhiên nhói lên.

“Bảo bối, phụ thân sẽ mãi yêu con. Cho nên con cũng phải yêu phụ thân a, để cho người trong thiên hạ đều phải hâm mộ ta.”

“Phụ....”

“Àn? Hả?” Soái ca yêu nghiệt đột nhiên trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Thanh Nghiêm. Dù không biết vì sao nhưng cô vẫn cố gắng phát âm rõ ràng.

“Phụ....thân...”

“Thần nhi, con có thể lên tiếng? Thanh Hàn, nhanh xem Thần nhi!”

Đột ngột bị nâng lên cao, sau đó là khuôn mặt của soái ca trích tiên hiện lên trong tầm mắt, Thanh Nghiêm có chút choáng váng. Kế tiếp, ngón tay xinh đẹp của soái ca trích tiên điểm nhẹ lên giữa trán của cô. Giống như có một luồng nước ấm chạy khắp cơ thể làm Thanh Nghiêm kinh ngạc. Một lúc sau, soái ca trích tiên thu tay về, thở ra nhẹ nhõm.

“Hồn phách của Thần nhi đã trở về đầy đủ.”

“Thật sự?” Thanh Nghiêm nghe được giọng nói run run mừng rỡ của phụ thân mình.

“Thật!”

“Ha ha, tốt quá, tốt quá!”

Những giọt nước mắt thấm lên gò má của Thanh Nghiêm. Cô đại khái có thể suy ra vấn đề qua những lời đối thoại lúc này. Nhẹ vuốt lên đôi mắt đầm lệ kia, lòng Thanh Nghiêm cũng cảm thấy đau xót.

“Phụ... thân...”

“Bảo bối, bảo bối!” Phụ thân cô lăm lăm mịt mờ rồi đột nhiên cười rạng rỡ. “Ha ha ha, đi thôi bảo bối, phụ thân mang con ra ngoài chơi. Đám xú lão đầu kia lúc nào cũng nói này nói nọ, hôm nay phải cho họ thấy con gái của Lam Phượng Khuynh ta thông minh đáng yêu như thế nào!”

Lam Phượng Khuynh? Nghe quen quen.

“Pượng Khuynh, tối còn có Đại lễ phong Án.”

“Biết, biết. Ta cùng bảo bối sẽ đến đúng giờ. Thanh Hàn người lo chăm sóc cho Luân nhi đi.”

Lam Phượng Khuynh vẫy vẫy tay sau đó điểm nhẹ chân bay mất dạng.

Giờ phút này, trong đầu Thanh Nghiêm chỉ còn quanh quẩn vài chữ.

Thanh Hàn?

Luân nhi?

Đại lễ phong Án?

Còn có, phụ thân gọi mình là Thần nhi?

Nói vậy, bản thân mình là Vũ Đình Nghiêm Thần, con gái của Điện chủ Thất Sát điện Lam Phượng Khuynh, nhân vật nữ xứng bị Như Sương đánh giá là có tiềm năng trở thành đại boss mạnh nhất nếu không chết yếu.

Phạm Thanh Nghiêm cô xuyên không, hơn nữa còn xuyên vào tập bản thảo truyện np chưa hoàn chỉnh của Như Sương??? Còn chết yếu?!

Lê Như Sương, nếu mình có thể trở về chắc chắn sẽ đập cho cậu một trận như đập chết một con kiến!!!
Mình thề đấy!

3. Chương 3: Vũ Đình Nghiêm Thần

Thanh Nghiêm uể oải ngồi trên ghế mặc cho phụ thân của mình khoác hết đồng quần áo này đến đồng trang sức nọ lên người. Cũng may trang phục ở đây không quá cầu kì, ngoại trừ trung y thì chỉ cần thêm hai lớp áo ngoài là được. Phải nói thêm, thế giới này gọi là Thương Khung, khác hoàn toàn với Trái Đất. Hiện nay, nơi này có năm quốc gia lớn là Nam Hà, Tây Vệ, Bắc Chiến, Đông Ly và Trung An, bên cạnh còn có một số quốc gia nhỏ và các nước chư hầu. Nơi Thanh Nghiêm đang sống là Đông Ly quốc, một quốc gia phát triển mạnh về thương nghiệp, tích lũy lượng tài phú nhiều nhất.

Ở Đông Ly cũng như toàn bộ Thương Khung, mọi người đều đi theo con đường tu luyện là chủ yếu. Tất cả các đứa trẻ khi đến một tuổi sẽ tham gia Đại lễ phong Ấn. Ấn ở đây chính là thuộc tính sức mạnh của từng người, đồng thời thể hiện thiên phú của người đó. Theo như bản thảo của Như Sương, nguyên chủ Sở Lan Tâm khi một tuổi đã nhận được Bảo Ấn hệ thủy, được người trong gia tộc đưa vào trọng điểm bồi dưỡng. Nhưng do tính cách nhút nhát yếu đuối nên bị người hãm hại mà chết khiến cho nữ chủ trùng hợp xuyên qua.

Với nguồn linh hồn lực cộng dồn mạnh mẽ, nữ chủ Sở Lan Tâm đã khiến Bảo Ấn thay đổi thành Thần Ấn_Liên Thuyên Ấn. Cũng may cô ta biết không mà che giấu chuyện này, nếu không sẽ chết tập hai chứ chẳng chơi. Dù vậy, như đã bình luận trước đó, nữ chủ này thời gian đầu gây chuyện không hề ít.

Trở lại với Vũ Đình Nghiêm Thần, nhân vật này sở hữu điều kiện có thể nói tốt nhất trong truyện. Sinh ra là hoàng nữ của hoàng thất Đông Ly, nhận được Thần Ấn_Thiên Trụ Ấn giống như cha của mình. Mẹ là nữ hoàng Đông Ly, cao thủ hàng đầu của Thương Khung. Cha là Điện chủ Thất Sát điện lừng danh thiên hạ. Họ hàng hai bên cũng không phải dạng tôm cua chuột nhắt. Thiên phú kinh người, hậu trường cứng rắn, đáng tiếc bị bà tác giả cho chết yếu năm mười tuổi. Nghĩ đến đây, Thanh Nghiêm đen mặt.

”Bảo bối, bảo bối! Con thấy sao?” Lam Phượng Khuynh véo nhẹ hai gò má của Thanh Nghiêm, cười tà mị hỏi. Từ lúc biết linh hồn con gái mình hoàn toàn trở về, anh lúc nào cũng treo nụ cười trên môi. Phải biết từ khi Thần nhi sinh ra, linh hồn con bé chỉ còn một hồn một phách trong thân xác. Nếu đến năm mười tuổi vẫn không thể khiến linh hồn hoàn thiện, con bé nhất định sẽ chết. Khi biết chuyện này, anh đã điều toàn bộ thể thực của Thất Sát đi tìm biện pháp nhưng vẫn không có kết quả. Không ngờ hôm nay Thanh Hàn lại khẳng định linh hồn của Thần nhi đã khôi phục. Điều này làm anh vui mừng quá đỗi. Thật tốt!

Thanh Nghiêm hoàn hồn nhìn bản thân mình bị bọc như cục bông. Trang phục gọn nhẹ màu lam thêu hình loài Hiêu, một loài chim hoang hung hãn và dũng mãnh. Thật không hổ là Lam Phượng Khuynh, cho con gái mình mặc đồ phong cách đến vậy, chẳng thấy hơi hướm hoàng gia đâu cả. Còn có, cái áo bông màu hồng phấn nữa, thiệt hết nói.

Hiện tại thời tiết đã sang cuối thu. Khí trời se lạnh không tốt cho trẻ em, mặc như vậy cũng được. Thanh Nghiêm lắc lắc cái đầu mình vài cái, cảm thấy khó chịu với mấy thứ đeo trên đầu. Chúng thật nặng!

Thấy Thanh Nghiêm cau có, Lam Phượng Khuynh hiểu rõ nhanh chóng tháo đám trang sức trên đầu con bé xuống, chỉ chừa mỗi chiếc vòng băng tinh trên tóc.

”Thế nào?” Lam Phượng Khuynh buồn cười hỏi.

Thanh Nghiêm gật gật đầu.

”Con gái của phụ thân thật thông minh.” Lam Phượng Khuynh ôm lấy Thanh Nghiêm, hôn nhẹ lên trán của cô.

Thanh Nghiêm nhìn chăm chăm Lam Phượng Khuynh. Người đàn ông này thật sự yêu cô, rất yêu cô.

”Phụ... thân...”

”Ừ.”

”Phụ... thân...”

”Cha ở, con gái. Đừng lo lắng!” Lam Phượng Khuynh nỉ non bên tai Thanh Nghiêm. Anh không biết phần linh hồn còn lại của con mình đã trải qua những gì. Nhưng anh có thể cảm nhận được sự bất an từ tận cõi lòng con bé. Lam Phượng Khuynh anh sẽ không để cho bất cứ ai làm hại con gái của mình. Ai dám đến, đều chém chết hết!

Thanh Nghiêm vui đầu vào cổ của Lam Phượng Khuynh, che giấu đi cảm xúc của mình. Được cha yêu thương là như vậy sao?

”Đúng rồi bảo bối, sau khi nhận Ấn xong, con sẽ phải cùng Luân nhi chọn đồ vật đoán tương lai.” Lam Phượng Khuynh đột nhiên nói, xoay người Thanh Nghiêm ra ngoài. “Khi đó, không cần chọn ngọc tỷ, nhớ sao? Nè, là thứ này.” Lam Phượng Khuynh không biết từ đâu lấy ra ngọc tỷ quơ quơ trước mặt Thanh Nghiêm.

Uy, cha, làm sao ngài có được ngọc tỷ? Thay đổi thái độ chóng mặt thế này làm Thanh Nghiêm tụt hết cảm xúc.

”Nhớ, thấy nó thì ném đi. À không được, con cứ nhét vào người Luân nhi là được.” Lam Phượng Khuynh nói thao thao bất tuyệt, chẳng quản Thanh Nghiêm có nghe hiểu hay không. “Làm hoàng đế có gì hay, cha dẫn con đi tung hoành thiên hạ vui hơn nhiều.”

Nghe vậy, Thanh Nghiêm bật cười. Tiếng cười đứt quãng của trẻ con nghe như tiếng suối róc rách bên tai. Lam Phượng Khuynh điểm nhẹ cái mũi của Thanh Nghiêm, cười mắng: “Dám cười ta!”

Thanh Nghiêm bỏ ngoài tai lời nói của Lam Phượng Khuynh, giả vờ đòi lấy ngọc tỷ. Thấy vậy, Lam Phượng Khuynh đem nó ra xa.

”A...”

”Không cho.”

”A.”

”Không cho.”

Cứ như vậy, một người đòi, một người tránh chơi vui đến quên thời gian. Cho đến khi Thanh Nghiêm tỏ vẻ không thèm lấy ngọc tỷ nữa, Lam Phượng Khuynh mới vui vẻ cất nó vào.

”Rất tốt, lát nữa đừng thèm lấy nó là được.”

Thật ra, cô chỉ muốn xem ngọc tỷ là dạng như thế nào thôi.

”Bảo bối, đi thôi. Đến giờ rồi.”

Lam Phượng Khuynh ôm Thanh Nghiêm rời khỏi phòng. Nằm trong lòng Lam Phượng Khuynh, Thanh Nghiêm khẽ nhắm mắt lại.

Nếu như không trở về được, vậy từ giờ trở đi Phạm Thanh Nghiêm chính là Vũ Đình Nghiêm Thần. Cô sẽ không để mình sống uất ức như đời trước, sẽ dùng chính năng lực của mình để bảo vệ người quan trọng của

bản thân. Nữ chủ, nam chủ gì đó, nếu họ gây bất lợi cho cô và phụ thân như trong nguyên tác, cũng đừng trách cô tàn nhẫn ác độc

4. Chương 3-2: Ngoại Truyện 1: Kiếp Trước

Đêm. Cánh cửa sổ bật mở nơi căn phòng nhỏ, mang theo từng cơn gió rét lạnh tràn vào. Tiếng xào xạc của lá cây bên ngoài cùng tiếng râm ran của loài côn trùng nhỏ bé, mọi thứ đều làm cô bé đang chìm trong giấc ngủ say nồng bừng tỉnh. Co rúm người trong chiếc chăn ấm, cô bé khẽ dụi mắt. Bỗng, một giọng nói bất thành linh vang lên.

”Tỉnh rồi?”

Cô bé giật thót mình, khẽ hỏi: “Mẹ?” Trong giọng nói mang theo một chút nghi hoặc, một chút lạnh nhạt và một chút... mong đợi.

”Hai ngày nữa khi về bên nội, con nên biết mình phải làm gì. Đúng không?” Người phụ nữ bước đến bên giường rồi ngồi xuống, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô bé. Như một người mẹ hiền từ, như một lời dặn dò yêu thương lại làm trái tim cô bé một lần nữa rướm máu.

”Dạ.” Cô bé thấp giọng đáp lời. Đôi tay vô thức siết chặt lấy tấm chăn.

”Ngoan.” Người phụ nữ hài lòng. Trong đêm tối không thấy được biểu cảm của bà, chỉ thấy bà cúi đầu thì thâm vào tai cô bé. “Thanh Nghiêm, cũng không nên trách mẹ. Có trách thì trách vì sao con không phải là con trai. Dù thế nào thì, con vẫn được mẹ yêu thương. Không phải sao?”

Tiếng bước chân chậm rãi rời khỏi căn phòng. Phía sau cánh cửa vừa khép lại, chỉ còn vang vọng một tiếng “ngủ ngon” nhẹ nhàng.

Tách!

Tách!

Tách!

Thanh Nghiêm mím chặt môi, mặc cho nước mắt cứ tuôn rơi. Hốc mắt cô bé đỏ hoe mang theo sự không cam tràn ngập cõi lòng.

”Mẹ đã từng yêu thương con? Mẹ thật sự đã từng yêu thương con sao? Hức hức...” Từng tiếng nấc nghẹn ngào nơi cổ họng, xót xa như một điệu nhạc buồn lệch tông.

Thanh Nghiêm oà khóc.

”Vì sao? Vì sao? Hu hu hu... VÌ SAO???”

Giọng nói khàn khàn cất lên phá vỡ tĩnh lặng.

Không một câu trả lời nào được đáp lại. Trong bóng tối cùng sương đêm giá lạnh, chỉ còn tro trọi một thân hình nhỏ bé run rẩy vô lực. Ngoài cửa sổ, ánh trăng cuối cùng cũng bị mây mù che khuất.

Khi đó, Thanh Nghiêm chỉ mới tám tuổi.

”Đây là cái gì?” Thanh Nghiêm nghếch mặt hỏi.

”Thơ. Vậy mà cũng hỏi. Nghiêm thật ngốc.” Cô bé con nhăn mặt ghét bỏ trả lời. Hai tay chống nạnh nhìn xuống Thanh Nghiêm khinh bỉ.

”Cậu chắc chắn đây là thơ?” Thanh Nghiêm mới mặc kệ cô bạn, lại hỏi một lần nữa.

Xoạt! Cô bé con giật lấy cuốn tập trên tay Thanh Nghiêm, lật trang giấy loạt soạt.

"Cậu dám nghi ngờ mình? E hèm, đóng tai lên mà nghe đây!" Cô bé con la toáng lên.

"Trời ơi!

Con vịt xấu quá!

Vừa dơ vừa bẩn

Thật kinh khủng khi hôm qua tôi mới ăn cháo vịt.

Nhưng cháo ngon lắm!

Trời ơi!

Không thể tin được con vịt vừa dơ vừa bẩn.

Vậy mà tôi lại ăn cháo vịt ngon lành.

Nhưng, thật ngon lắm!

Trời ơi!

Làm sao có con vịt..."

"NGỪNG! Đủ rồi, đừng đọc nữa, mình lạy cậu." Thanh Nghiêm bịt chặt lỗ tai la lên. Cái giọng opera của Như Sương thật kinh khủng.

"Thơ của mình rất hay, đúng không? Đúng không?"

Nhìn gương mặt cún con mắt to long lanh đang nhìn bản thân, Thanh Nghiêm nuốt một ngụm nước miếng gật đầu. Thấy vậy, Như Sương cười toe toét ôm chầm lấy Thanh Nghiêm.

Thanh Nghiêm cũng cười theo, một nụ cười chân thành.

"Sau này, mình muốn trở thành một nhà thơ, nhà văn. Mình sẽ dùng ngòi bút của mình để chiến đấu." Như Sương ngồi rung đùi đắc ý trên xích đu, vui vẻ nói.

Thanh Nghiêm bật cười: "Cậu học câu đó ở đâu vậy?"

"Học theo cụ đồ Chiêu đó! Không nghe kĩ bài thơ con vịt của mình sao? Mọi người đều ăn ngon lành thứ mà mình không biết nó dơ thật hay dơ giả..."

Tay Thanh Nghiêm bắt giắc siết chặt lấy dây treo xích đu. Một cảm giác khó thở khiến cô bé cắn chặt môi của mình. Dơ thật... hay giả...

"Nghiêm, Nghiêm, cậu sao vậy?"

Không biết từ lúc nào Như Sương đã nhảy tót xuống xích đu, lo lắng giữ chặt tay Thanh Nghiêm.

Ngẩng đầu nhìn Như Sương, Thanh Nghiêm ôm chầm lấy cô.

"Cậu làm sao vậy?" Như Sương hốt hoảng vỗ nhẹ lưng cô bạn.

"Cảm ơn."

"Cậu nói gì mình nghe không rõ?" Như Sương nghiêng đầu.

"Mình nói c..."

"Thanh Nghiêm!"

Một giọng nói quen thuộc vang lên, cả người Thanh Nghiêm cứng ngắc. Buông Như Sương ra, cô bé nói lời xin lỗi rồi đi đến bên cạnh người đàn ông.

Cúi đầu như một đứa trẻ phạm lỗi, Thanh Nghiêm khẽ lên tiếng: "Cha!"

"Ta đã nói với con đừng phí thời gian với đám người này." Giọng nói lạnh lẽo, trầm thấp không mang theo một tia cảm tình nào.

”Con xin lỗi.”

”Đi thôi, ngày mai đến trường mới thì cư xử cho phải phép vào.”

”Dạ.” Âm thầm tuân theo, Thanh Nghiêm bước theo sau người đàn ông. Lúc nào cũng vậy, thứ mà cô nhận được chỉ là bóng dáng cao lớn lạnh lùng đi ở phía trước. Ông giống như một ngọn núi cao sừng sững mà mãi mãi cô cũng không thể bước đến được, dù chỉ là chân núi.

Ngoài đầu về phía sau, Như Sương nhìn cô vẫy tay chào tạm biệt. Rồi cậu ấy vui vẻ nắm chặt tay của cha mẹ mình trở về nhà. Nhẹ buông tay xuống rồi siết chặt lại, Thanh Nghiêm xoay người ngồi vào trong xe.

Khoảng cách giữa bàn tay cô và tay của cha mình rất gần, rất gần. Chỉ cần cô vươn tay là có thể chạm tới. Nhưng mà cô không dám và cũng không thể. Đưa mắt ra ngoài cửa kính, cảnh vật lướt nhanh bị bỏ lại phía sau, giống như trái tim này dần bị chôn vùi theo thời gian lạnh lẽo.

5. Chương 4: Gia Đình Mới

Đại điện của hoàng cung được trang hoàng vô cùng long trọng. Màn sa đỏ thẫm rủ dài trên từng lối đi. Các bức tranh thủy mặc treo điểm xuyến từng góc tường, dưới ánh nến càng có vẻ lung linh mộng ảo.

Hoàng cung Đông Ly được bố trí theo phong cách cổ xưa và tao nhã, thể hiện sự quý phái nhã nhặn qua từng cách bài trí, cách phối màu. Lấy Long thần làm thủ hộ thần thú của đất nước, hình ảnh uy nghiêm và cao quý của nó được chạm khắc trên bệ rồng của hoàng đế. Tổ ý bình an, trường tồn và vững mạnh muôn đời.

Đêm nay, sẽ là một đêm vô cùng ý nghĩa.

Từ phía xa, Nghiêm Thần có thể thấy được rất nhiều người tụ tập trong đại điện. Phần lớn trong số họ đều mặc triều phục. Mặc dù kiểu dáng trang phục có khác song triều phục quan lại của Đông Ly quốc vẫn có vài nét giống triều Lê Sơ trước đây. Như quan nhất phẩm đến tam phẩm đều lấy phục sắc đỏ làm chủ đạo, đeo đai sừng tê sức bạc, bổ tử là tiên hạc với quan văn và sư tử đối với quan võ. Riêng tam phẩm, bổ tử quan văn là cầm kê và quan võ là bạch trạch. Quan tứ phẩm đến lục phẩm dùng phục sắc lục làm chủ đạo, dưới lục phẩm dùng màu xanh.

Nói chung, triều phục gọn gàng uy phong chứ không phải rộng thùng thình lết thết như ngày xưa.

À, phải nói thêm một điều, quan lại ở đây nam nữ đều có. Cái này là do sự thần kinh không hề nhẹ của Như Sương. Khi sinh đứa con đầu lòng, cậu ta bị ám ảnh bởi cái đau lấy mạng khi nằm trên giường mổ. Sau đó cứ than oán vì sao phụ nữ phải chịu cảnh như vậy. Và để giải tỏa cơn stress, cậu ta đã đổi bối cảnh của truyện này từ nam tôn nữ quý sang nữ tôn nam quý, còn để đàn ông sinh con, tỉ lệ chênh lệch nam nữ nơi đây là 5:1, thỏa mãn giấc mơ phụ nữ độc bá thiên hạ của cậu ta.

Hơn nữa, điều này cũng làm cho Như Sương không cảm thấy bản thân viết truyện đi trái luân thường đạo lý. Dù sao cậu ấy cũng khá bảo thủ về mặt tư tưởng mặc kệ lúc nào cũng động kinh ăn nói bậy bạ.

”Xem như vậy là đủ rồi, chúng ta đi gặp mẫu thân của con.” Lam Phượng Khuynh xoa đầu Nghiêm Thần, sau đó ôm cô bay khỏi nóc nhà. Không sai, là nóc nhà. Phụ thân của cô, thay vì đi một mạch đến tận cung của mẫu thân thì lại dẫn cô đi dạo lòng vòng trong cung. Chờ đến khi sát giờ mới lững thững đến chỗ hẹn.

Nói luôn, phụ thân cô là được mẫu thân cưới vào cửa, phong hàm Khuynh quý quân chỉ sau Hoàng quân. Ngoài ra, mẫu thân cô còn có thêm ba vị phu quân nữa, một trong số họ chính là vị soái ca trích tiền lúc sáng. Mặc dù là đất nước nữ tôn, lại là hoàng đế nắm quyền to cả nước nhưng mẫu thân cũng chỉ có bốn vị phu quân, được mọi người gọi là chuyên tình so với rất nhiều bậc đế vương trước đây. Nghiêm Thần thật muốn nhanh chóng gặp mặt mẫu thân đại nhân của mình.

Tầm cung của hoàng đế xa hoa và rộng lớn vô cùng làm Nghiêm Thần hận không thể nhào lên lột hết móng vàng nạm đó đem về. Nhớ đời trước khi đại đội cô nghiên cứu tàu ngầm trình sát, gặp phải đất nước đang

trong tình trạng khủng hoảng kinh tế. Khi đó, vì không muốn dừng lại tiến độ, cả đám người bọn cô đã phải tiết kiệm lê lét hết đầu này tới đầu khác tìm kinh phí, đến nỗi hạng mục tái chế vật phẩm đã bùng nổ và phát triển đến mức không thể tưởng tượng được. Giờ nghĩ lại thấy mà kinh!

”Khuyh, Thần nhi, hai người đến rồi.” Một giọng nói trong trẻo vang lên. Nghiêm Thần bất ngờ quay đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh. Cách cô không xa là một người phụ nữ đang đứng trước cửa tấm cung.

Đại mỹ nữ! Ngay cả hoa hậu hoàn vũ thế giới cũng không bằng.

Dáng người cao gầy, thướt tha trong bộ hoàng phục của đế vương. Lấy màu đen làm chủ đạo, họa tiết long thần sống động thêu dài trên vạt áo, uy nghiêm, khí phách. Gương mặt tinh xảo tựa điêu khắc, mày đậm mi cong, đôi mắt xinh đẹp sắc sảo đầy cơ trí, mũi cao thanh tú, đôi môi đỏ mọng quyến rũ. So về trình độ yêu nghiệt có thể cùng phụ thân cô liều mạng.

Nhưng điều cuốn hút Nghiêm Thần đầu tiên chính là khí chất an tường kỳ lạ mà người phụ nữ này mang đến cho cô. Nó khiến cô cảm thấy nếu có thể ở bên người này, bản thân nhất định sẽ có được một sự thoải mái trong tâm hồn.

Người này không thể nghi ngờ chính là hoàng đế Đông Ly quốc, Vũ Đình Thiên Thanh, mẫu thân của cô hiện tại. Cũng chính là người được Như Sương dùng bốn chữ “tuyệt sắc khuyh thành” để miêu tả, sau đó chẳng còn gì hết. Đúng là đồ tác giả nghèo vốn từ!

”Thần nhi!” Vũ Đình Thiên Thanh đón lấy cô từ tay của phụ thân. Mùi hương sen nhàn nhạt xông vào chóp mũi làm Nghiêm Thần hít mất lại. Sen tao nhã mà cao quý, rất hợp với mẫu thân của cô.

”Con bé ổn cả chứ?” Vũ Đình Thiên Thanh lo lắng hỏi.

”Đều ổn. Thần nhi rất thông minh.” Lam Phượng Khuyh khẳng định chắc nịch, xoa đầu Nghiêm Thần.

”Vậy thì tốt!” Vũ Đình Thiên Thanh thở ra nhẹ nhõm. Suốt một năm nay vì chuyện của Thần nhi, Phượng Khuyh đã sa sút rất nhiều. Cô chỉ sợ nếu Thần nhi không hồi phục sớm, đừng nói mười năm, chỉ cần hai ba năm cũng đủ khiến Phượng Khuyh ngã gục. Hai người họ đều rất quan trọng với cô. Vũ Đình Thiên Thanh cô thật sự sẽ không chịu nổi nếu mất đi bất cứ ai trong họ. Giờ thì tốt rồi!

”Thần nhi, nghe nói con gọi được phụ thân. Đến, gọi mẫu thân đi!” Vũ Đình Thiên Thanh ôn hòa nói với cô

”Phụ... thân...”

”Không, là ‘mẫu thân’”

”Phụ... thân...”

”Ha ha, xem ra Thần nhi yêu phụ thân nhất.” Lam Phượng Khuyh thấy vậy bật cười.

Vũ Đình Thiên Thanh véo mũi của cô, lắc đầu trêu chọc.

Mẫu thân, không phải con không muốn gọi. Chỉ là, có đứa nhỏ nhà ai mới một tuổi có thể phát âm được nhiều đến vậy chưa? Kêu mấy tiếng ‘a a a’ là hay lắm rồi. Nghiêm Thần cô còn không muốn bị gọi là quái thai đâu.

”Thanh nhi, Phượng Khuyh, đã trở rồi.” Lúc này, một giọng nam trầm ấm vang lên. Theo sau đó, Nghiêm Thần thấy được một bóng hình tử y hiện trong tầm mắt. Người đàn ông này sở hữu một giọng nói ấm áp và đôi mắt đầy ý cười. Giống như tiết trời mùa xuân ôn hòa tràn đầy sức sống. Gương mặt góc cạnh tinh tế với lúm đồng tiền nhỏ bên má trái, tổng thể như một kiệt tác hoàn mỹ của tự nhiên. Tử y thanh lịch với hoa văn phức tạp thêu chìm trên thân áo tôn lên dáng người thon gầy ẩn chứa đầy sức mạnh.

Nếu cô đoán không lầm, đây là Diệp Phong, tả tướng đương triều, Hoàng quân của Đông Ly quốc và cũng là cha của cô. Như vậy... Thanh Nghiêm nhìn xung quanh Diệp Phong, sau đó thấy được một cậu bé đứng bên cạnh hắn.

Mi thanh, mực tú, mày kiếm, môi mỏng, khuôn mặt tinh xảo, khí lạnh khắp người, mặt không biểu cảm. Đây hẳn là anh trai của cô, Vũ Đình Nghiêm Tuyết, tằng bực ngàn năm di động. Và đối với nữ chủ, đây

là nhân vật phản diện hàng đầu. Ai bảo sau này cô ta là nguyên nhân gián tiếp khiến Nghiêm Luân điêu đứng vì tình làm chi.

”Mọi người, đi thôi. Đêm nay sẽ náo nhiệt lắm.”

Giọng nam lần này vang lên, Nghiêm Thần không cần đoán nữa cũng biết là vị cha còn lại của mình. Trầm Duy Thắng, thống lĩnh tướng quân của Đông Ly quốc, là một người uy phong, hào sảng, và dũng cảm, chiến thần trong lòng người dân Đông Ly. Quả nhiên, gương mặt chữ điền tuấn tú, làn da màu đồng khỏe mạnh, khôi giáp tinh gọn tựa như một con báo săn có thể vồ lấy con mồi bất cứ lúc nào.

Hậu cung của mẫu thân, một tà mị, một xuất trần, một ôn hòa, một uy phong. Cộng thêm mẫu thân sẽ tạo đủ bộ ngũ hành không thừa không thiếu, cân đối hài hòa, trường tồn mãi mãi. Khụ, khụ, lạc đề rồi.

Nhìn theo một đàn mỹ nam mỹ nữ, ánh mắt Nghiêm Thần có chút mông lung.

Những người này, sẽ là gia đình mới của cô.

Theo tiếng thông báo vang dội của lính hầu, đại diện cho việc nhận Ấn toàn bộ yên tĩnh. Ở trong lòng phụ thân tiến vào đại điện, Nghiêm Thần đã điều chỉnh tâm lý ở mức tốt nhất. Đêm nay, không chỉ là ngày định mệnh của cô mà còn là ngày đầu tiên Nghiêm Luân và nam chủ đầu tiên gặp mặt.

Cô nhất định phải cắt đứt mối nghiệt duyên này mới được.

6. Chương 5: Thiên Trụ Ấn

”Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế. Hoàng quân thiên tuế thiên thiên tuế.”

”Đại hoàng tử, nhị hoàng nữ, tam hoàng nữ thiên tuế thiên thiên tuế.”

”Khuyhnh quý quân, Hàn quý quân, Thắng quý quân thiên tuế thiên thiên tuế”

”Bình thân! Các ái khanh mau đứng lên.”

”Tạ Hoàng Thượng.”

Choáng!

Ngày nào mà cũng nghe mấy thứ này, không phát mệt mới là lạ. Nghiêm Thần tránh trong lòng Lam Phượng Khuyhnh dè dặt.

Bỏ qua những lời nói sáo rỗng, bỏ luôn mấy khúc ca múa nhạc nhằm chán, cuối cùng Nghiêm Thần cũng chờ được đến Đại lễ phong Ấn.

Giữa trung tâm đại điện lúc này đã không còn bóng người. Thay vào đó là một vòng tròn đồ văn rất lớn tỏa ra uy áp chấn nhiếp toàn trường. Đây chính là trận pháp đi.

Nghiêm Thần được chuyển qua cho Diệp Phong ôm, còn Nghiêm Luân thì được đưa cho Trầm Duy Thắng. Sau đó, phụ thân Lam Phượng Khuyhnh, cha Tiêu Thanh Hàn và một người phụ nữ khác đi vào trong trận pháp. Thấy vậy, Nghiêm Thần định quơ tay đập vào trán mình một cái. Đáng tiếc, đôi tay bé xiu đã bị cha Diệp Phong nắm lại.

”Thần nhi ngoan, chờ một lát nữa sẽ trả Phượng Khuyhnh về cho con.”

Gì chứ, làm như cô là luyện cha cuồng không bằng!

”Ha hã...” Nhìn biểu cảm trên mặt của Nghiêm Thần, Diệp Phong nhin không được mà bật cười. Hèn chi chỉ trong một ngày, Phượng Khuyhnh lại khôi phục trình độ yêu nghiệt nhanh chóng như vậy. Đứa bé này thật sự rất thông minh và đáng yêu, chẳng bù với Tuyết nhi, càng lớn càng giống một khối băng. Haizz...

Ôi, bị cha Diệp Phong làm phân tâm rồi.

Một lần nữa nhìn về trận pháp, Nghiêm Thần nhớ lại nội dung câu chuyện. Để nhận Ấn, đầu tiên cần phải có người mở Ấn. Quan hệ huyết thống giữa người mở và người nhận càng gần thì Ấn nhận được sẽ càng tinh thuần và phù hợp. Cho nên, người phụ nữ kia chắc chắn là hữu tướng Tô Mạch Tuệ, mẹ của nam chủ Tô Mặc Hi. Thằng nhóc Tô Mặc Hi này được xem như thanh mai trúc mã với Nghiêm Luân, vốn được chỉ định làm vị hôn phu của con bé. Ai biết được nửa đường nhảy ra nữ chủ làm mọi chuyện đảo lộn tùng phèo. Nhưng điều mấu chốt ở đây là Tô Mặc Hi không hề có tình cảm nam nữ với Nghiêm Luân, hơn mười mấy năm ở chung hẳn vẫn chỉ xem Nghiêm Luân như em gái. Cho nên, nghiệt duyên này, tốt nhất vẫn là chặt đứt.

Trong trận pháp dần dần hình thành ba đài sen trước mặt ba vị phụ huynh. Cả ba người họ đều đồng loạt trích máu của mình lên đài sen đó. Ánh sáng cầu vòng rực rỡ tỏa ra khắp nơi. Nghiêm Thần có thể cảm giác được cả trận pháp đang rung động. Cô nhìn chăm chăm vào đài sen trước mặt phụ thân, dường như có một thứ gì đó bên trong nó đang kêu gọi cô. Rất mãnh liệt, rất quen thuộc!

Cho đến khi trở về vòng ôm của phụ thân, Nghiêm Thần vẫn không rời mắt khỏi đài sen. Cảm giác xao động này càng khiến cô khó giữ được bình tĩnh.

Ôm chặt lấy Thần nhi, dù biết rằng con bé có chút không ổn định nhưng Lam Phượng Khuynh vẫn không thể làm gì khác. Chờ đến khi cánh sen cuối cùng chuyển sang màu đỏ, anh mới ôm Nghiêm Thần đặt vào giữa đài sen. Ngay lập tức, các cánh hoa sen một lần nữa nở rộ bao trùm lấy Nghiêm Thần. Từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy ba búp sen to lớn không ngừng phát sáng mà thôi.

Trong lúc này, Nghiêm Thần đang đứng lặng người bên trong đài sen. Lơ lửng trước mặt của cô là một quả cầu ánh sáng nhỏ, nhợt nhạt như một đóm lửa sắp tàn. Bất tri bất giác, Nghiêm Thần dùng vòng tay của mình bao bọc lấy quả cầu ấy. Ngay khi quả cầu dần dung hợp vào người Nghiêm Thần, cả cơ thể cô đã nằm lơ lửng giữa không trung.

Nghiêm Thần mở bừng mắt. Trong đêm tối vô tận, cô chỉ thấy mỗi hình ảnh của chiếc vòng tay tràng hạt kiếp trước của mình đang tỏa ra thứ năng lượng dịu nhẹ. Nghiêm Thần nghi hoặc vô cùng. Vòng tay tràng hạt này cô sẽ không nhận lầm được. Năm cô mười tuổi, một vị trụ trì đã đưa cô vòng tay tràng hạt này, dặn không được tháo xuống dù gặp bất cứ tình huống nào. Thấy không có gì bất ổn nên cô đã luôn đeo nó trên người. Từng vết trầy, vết mờ trên tràng hạt đều là chứng minh cho việc nó luôn bên cạnh cô gần hai mươi năm. Nghĩ đến đây, Nghiêm Thần có chút hoài niệm.

Đột nhiên, mười bốn hạt của vòng tay tách rời, lao đến chuyển động xung quanh Nghiêm Thần. Sau đó, từng hạt từng hạt tiến đến bên người và nhập vào cơ thể cô. Nghiêm Thần bất động như mất đi ý thức. Tận sâu trong tâm trí, cô dường như nghe thấy giọng nói phiêu miểu từ ái của vị trụ trì năm xưa.

Giúp chúng sanh thoát khỏi khổ não;

Giúp chúng sanh không bị lửa dữ thiêu đốt;

Giúp chúng sanh không bị nước lớn nhấn chìm;

Giúp chúng sanh không bị ác quỷ làm hại;

Giúp chúng sanh thoát khỏi đao trượng;

Giúp chúng sanh không bị ác quỷ, ác thần trông thấy;

Giúp chúng sanh thoát khỏi gông cùm xiềng xích;

Giúp chúng sanh thoát khỏi giặc cướp;

Giúp chúng sanh dứt trừ tham dục;

Giúp chúng sanh xa lìa nóng giận;

Giúp chúng sanh đoạn trừ si ám;

Giúp chúng sanh cầu được con trai;

Giúp chúng sanh cầu được con gái;

Giúp chúng sanh niệm danh hiệu Quán Thế Âm thì được vô lượng lợi ích.

Răng rắc!

Răng rắc!

Một cơn đau ập đến nhanh chóng và tán đi cũng rất nhanh. Cuối cùng, Nghiêm Thần nghe được chính bản thân mình đã thở ra một cách nhẹ nhõm.

Hồn về, phách tụ

Vận hoàn nguyên chủ!

Xoẹt!

Nhẹ nhàng đáp xuống đài sen, Nghiêm Thần nở một nụ cười nhạt. Thì ra là như vậy. Một hồn một phách của bản thân lưu lại trong cơ thể, nhờ có ‘vận’ che chở mà có thể duy trì sự sống. Phần hồn phách còn lại bị lưu lạc đến Trái Đất, linh hồn không trọn vẹn lại không mang ‘vận’ trên người nên từ khi sinh ra đã chịu mệnh ‘ngũ tặc’ tức là “quan, quả, cô, độc, tàn”: Già mà không có vợ là ‘quan’, già mà không có chồng là ‘quả’, già mà không có con là ‘độc’, nhỏ mà không có cha mẹ là ‘cô’. ‘Tàn’, tức là tàn tật.

Ba ‘tặc’ đầu thì chưa biết nhưng ‘cô’ và ‘tàn’, nếu không có tràng hạt trấn giữ thì cô đã chịu mệnh này từ lâu. Đặc biệt, mệnh ‘cô’ không phải là mất đi cha mẹ mà là bị cha mẹ ruồng bỏ. Thật châm chọc làm sao!

Chỉ là, mọi thứ đều đã thành quá khứ. Vũ Đình Nghiêm Thần cô hiện tại có cha mẹ yêu thương, có anh chị em bên cạnh, cô sẽ cố gắng sống thật tốt để không phụ lòng mọi người.

Cảm ơn ngài rất nhiều, trụ trì đại sư!

Xoẹt!

Nóng! Nghiêm Thần cảm nhận được vầng trán của mình nóng rất vô cùng. Có một thứ gì đó đang từ trong cơ thể muốn vùng vẫy thoát ra ngoài. Cái nóng dần lan tràn như muốn thiêu cháy cả cơ thể. Nghiêm Thần ôm chặt lấy đầu nằm dài trên đài sen. Cuối cùng, cơ thể trẻ con này không thể chịu đựng được nữa làm Nghiêm Thần thét dài đau đớn.

”A_____!”

Bên ngoài.

Theo tiếng khóc vang lên, đài sen của Vũ Đình Nghiêm Luân và Tô Mặc Hi lần lượt nở rộ. Một luồng ánh sáng thánh khiết và hơi nóng kinh người lan tràn khắp đại điện. Phía sau hai đứa trẻ, mọi người có thể thấy được một dáng người mỏng lung theo đúng thuộc tính năng lượng Ấn. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều đồng loạt vận khí ngăn chặn hai luồng sức mạnh này.

”Bảo Ấn!”

Không biết là ai thốt lên nhưng điều này cũng làm cả đại điện sôi trào.

Ấn ở Thương Khung chia thành Thường Ấn, Bảo Ấn và Thần Ấn. Nghe đồn trong truyền thuyết còn có cả Chí Tôn Ấn, chỉ là không có nguồn cơ sở nào xác nhận điều này. Đa số tất cả mọi người đều nhận là Thường Ấn, chỉ có số ít thiên tài mới nhận được Bảo Ấn. Trong khi đó, Thần Ấn là dành cho các thiên kiêu của Thương Khung. Hoàng Thượng của họ, Hoàng quân và ba vị quý quân chính là một trong số ít những người nhận được Thần Ấn.

Không ngờ hôm nay, tam hoàng nữ và Tô gia công tử tướng phủ đều nhận được Bảo Ấn. Hơn nữa, xem trình độ tinh thuần của Ấn của tam hoàng nữ, chỉ cần gặp được vận may là có thể chuyển hóa thành Thần Ấn. Thật không hổ là con gái của Hoàng Thượng và Hàn quý quân.

”Bảo Ấn hệ hỏa, không sai. Con trai của ngươi sẽ tạo ra một vùng trời mới.” Vũ Đình Thiên Thanh gật đầu hài lòng.

”Thần tạ ơn Hoàng thượng khích lệ.” Tô Mặc Tuệ khom người cúi chào.

”Ha ha, không ngờ Luân nhi lại nhận Bảo Ấn hệ quang minh.” Vũ Đình Thiên Thanh quay sang trò chuyện với các phu quân của mình. “Nhưng vì sao cả hai đứa con không ai kế thừa Ấn của ta?”

”Người a, chuyện này cũng muốn so đo.” Diệp Phong buồn cười lắc đầu.

”Tất nhiên. Không sao, vẫn còn Thần nhi!” Vũ Đình Thiên Thanh nhún vai nhìn về búp sen duy nhất còn lại trong trận pháp.

Ngay lúc này, búp sen của Nghiêm Thần cũng nở rộ.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Một nguồn năng lượng bá đạo bùng nổ, quét ngang toàn trường. Cả đại diện rung chuyển dữ dội. Những tiếng đứt gãy vang lên mọi nơi do không chịu được áp lực khủng bố này. Hầu hết mọi người đều quỳ rạp dưới đất, liều mạng vận khí bảo hộ quanh người. Nếu không phải Vũ Đình Thiên Thanh cùng bốn người bọn Lam Phượng Khuynh nhanh chóng thiết lập phòng hộ, phỏng chừng hơn một nửa số người ở đây phải cuốn gói về nhà dưỡng bệnh vài tháng. Lúc này đây, cũng chỉ có Vũ Đình Nghiêm Luân và Tô Mặc Hi được trận pháp và Bảo Ấn bảo vệ là thoải mái nhất.

Chờ khi cơn bão năng lượng này giảm dần, mọi người mới từ từ nhìn về đài sen cuối cùng. Ở đó, xuất hiện một nữ nhân kỳ lạ dùng tư thái bảo hộ ở phía sau nhị hoàng nữ. Mái tóc bạch ngân tuôn dài như thác đổ trên đài sen, đôi mắt màu đỏ như bảo ngọc, gương mặt tinh xảo lại có chút mờ ảo khiến cho người nhìn không cách nào nhớ rõ được. Lại nhìn về phía nhị hoàng nữ, cô bé đang dựa vào người của nữ nhân kia, trên trán là một hình nửa mặt trắng màu đen không ngừng tỏa ra năng lượng. Mái tóc đen tuyền nhiễm ánh kim xinh đẹp kết hợp với gương mặt như họa làm mọi người có chút hít thở không thông. Khi đôi mắt đen lầy bùng mở, bất cứ ai nhìn vào đều cảm giác được sự sâu thẳm và huyền bí nơi đáy mắt. Dưới những cánh hoa nhỏ do năng lượng tạo thành xoay tròn quanh đài sen, khung cảnh lúc này làm cho người ta cảm giác như đang đứng trong một lễ tế thần bí nào đó. Cường đại, uy nghiêm, thánh khiết mà yêu dã.

”Thiên Trụ Ấn!” Một ai đó nỉ non.

”Là Thần Ấn Thiên Trụ!”

”Thần Ấn!”

Đại diện một lần nữa sôi trào.

Mặc cho bên ngoài ồn ào, Nghiêm Thần đưa mắt nhìn cô gái đang ôm lấy mình.

”Người là Thiên Trụ.” Nghiêm Thần hỏi bằng ý niệm, hơn nữa vẫn là một câu hỏi khẳng định.

”Đúng vậy, chủ nhân của ta.” Thiên Trụ cười tà tứ, cảm thấy vô cùng hứng thú với vị tiểu chủ nhân đã thức tỉnh mình. Giọng nói ngọt đến câu hồn đoạt phách lại khiến Nghiêm Thần cảm giác được sự chân thành.

”Như vậy, nhiệm vụ đầu tiên của ngươi là đá vào móng tên nhóc ở đằng kia.”

7. Chương 6: Tin Tức

”Nhiệm vụ đầu tiên của ngươi là đá vào móng tên nhóc ở đằng kia!”

“...”

.

.

.

.

”Ha ha ha...” Thiên Trạ che miệng, cười đến run cả người. Tiếng cười ngân vang như tiếng chuông bạc mộng ảo, mị hoặc câu hồn. Ngay đến cả những người đang có mặt trong đại điện cũng không thể cưỡng lại mà lần nữa nhìn về nơi phát ra âm thanh. Nữ tử mông lung như trăng trong nước, hoa trong gương cùng tiếng cười ngọt ngào làm người ta say lòng, dù biết rằng đây vốn là độc dược chết người.

”Nè!” Nghiêm Thần khó chịu cắt ngang cảm hứng dâng trào của Thiên Trạ Ẩn.

”Có làm hay không?”

”Tất nhiên, phục vụ ngài là vinh hạnh của ta.” Thiên Trạ cúi người kề sát mặt với Nghiêm Thần, nháy mắt một cái. “Ngài muốn đá vào mông hần kiêu nào? Là chụp ếch, vẫn là ngã chống vó; lưu lại vết bầm hay gãy xương vùng lân cận? Đá ra khỏi đài sen hay nằm rạp xuống sàn? Rêu rao thực hiện vẫn là giá họa cho kẻ khác? Có cần lấy mạng luôn không?”

Trên trán Nghiêm Thần xuất hiện một đồng vạch đen. Đây là Ấn của cô? Đây thật sự là Ấn của cô? Đại điện cho thiên phú và tâm linh của một người???

Đến cuối cùng, việc đá vào mông của Tô Mặc Hi vẫn không thực hiện được. Chính vì vậy, Nghiêm Thần bắt đầu ghi hận Tô Mặc Hi. Điều này khiến cho con đường truy thê sau này của Tô Mặc Hi bị người chị vợ là Nghiêm Thần rải hố chông khắp nơi, thương tích đầy mình. Đây là nói sau.

Đại lễ nhận Ấn phong ba đã qua. Cùng lúc, với tốc độ truyền tin kinh khủng, chẳng mấy chốc cả Đông Ly quốc đều biết đất nước của họ vừa xuất hiện thêm một vị Thần Ấn, đó là nhị hoàng nữ tôn quý. Nhìn đám người ra vào tới tấp, Nghiêm Thần chỉ còn biết cảm thán trong lòng. Thối nhiều chuyện, đời nào cũng có! Haizz...

”Bảo bối a, con giỏi như vậy...” Lam Phượng Khuynh cười diễm lệ với Nghiêm Thần. Bị đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn chằm chằm, Nghiêm Thần có chút xao lòng. Thấy vẻ mặt bánh bao của con gái mình bắt đầu mơ màng, Lam Phượng Khuynh đặc ý cười thầm trong lòng. Cho con lúc này bị Thiên Trạ Ẩn mê hoặc, không thềm nhìn ta. Hừ!

[Tiểu chủ nhân!]

Tiếng gọi của Thiên Trạ Ẩn tận sâu trong cõi lòng vang lên làm Nghiêm Thần bình tĩnh. Cô ảo não không thôi, đồng thời dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn Lam Phượng Khuynh mặc dù với bề ngoài hiện tại, ánh mắt của Nghiêm Thần chẳng hề có xú lực sát thương nào cả.

Cha, ngài thật quá đáng! Sao lại dùng mỹ nam kế với con gái của mình chứ?

”Ha ha ha!” Lam Phượng Khuynh cười càng thêm thoải mái. Bảo bối thật đáng yêu! Đáng yêu quá đi mất! Chỉ là, Thiên Trạ Ẩn thật đáng ghét. Bản thân anh cũng là người nhận được Thiên Trạ Ẩn, Lam Phượng Khuynh quá hiểu trình độ phá đám của tộc này.

”Lát nữa con mà cầm ngọc tỷ, hừ hừ...”

Không hổ là phụ thân của cô, thay đổi sắc mặt đã luyện đến trình độ siêu đẳng cấp.

Liếc nhìn cái bàn rộng lớn bên dưới, Nghiêm Thần bắt đầu xem xét mọi thứ. Dao kiếm, binh thư, bàn tính, vải vóc,... đủ mọi thứ của mọi ngành nghề, a, cô còn thấy cả gối ngủ cũng có mặt ở trên bàn. Nghiêm Thần tự hỏi trong lòng, cô nên chọn thứ gì đây? Cũng không để cô suy nghĩ lâu, Lam Phượng Khuynh đã đặt Nghiêm Thần xuống bàn. Bên cạnh, cha Tiêu Thanh Hàn cũng đồng thời ôm Nghiêm Luân đặt xuống cạnh cô. Nhìn em gái của mình ịch xoay tới xoay lui, cần hết đồng đồ này ra ngoài lại nhặt lên bỏ xuống đồng đồ khác không có chủ đích, Nghiêm Thần nghĩ nghĩ. Đây là phản ứng vốn có của trẻ em? Cho nên, cô cần bắt chước như vậy?! Đang lúc rối rắm, ánh mắt của Nghiêm Thần đột ngột sáng lên. Cô nhanh chóng dùng tay chân bé xiu của mình bò lên phía trước.

Khó khăn cầm lấy một cuốn sách ôm vào lòng, Nghiêm Thần thích thú quan sát. Bí kíp võ công! Đây chính là bùa hộ mạng khi hành tẩu giang hồ. Hơn nữa, đời trước Nghiêm Thần có một tiếc nuối, đó là trình độ võ thuật của cô không thể đột phá giới hạn cao nhất được. Cuộc sống lúc nhỏ quá mỏng manh dù cô vẫn

thường lên đi rèn thể lực, cộng thêm tâm bệnh với gia đình khiến Nghiêm Thần bỏ lỡ thời gian cũng như thời cơ học võ tốt nhất. Kiếp này cô nhất định phải nắm lấy cơ hội mới được.

”Nhị hoàng nữ chắc sẽ là một võ tướng kiệt xuất!” Một quan viên đứng bên cạnh bình luận.

”Không, ta nghĩ nhị hoàng nữ sẽ là được sư tài ba. Nhìn đi, ngài ấy đang cầm lấy ‘Đại đạo được thần!’ Một quan viên khác lên tiếng.

”Ta thấy ngài ấy sẽ là một chiến sĩ mạnh mẽ. Không thấy nhị hoàng nữ đang ôm lấy Lôi đình kiếm sao?” Một người khác phản bác.

....

Bỏ ngoài tai những ánh nhìn chăm chú và lời bàn tán xôn xao của mọi người, Nghiêm Thần vẫn tiếp tục sự nghiệp chọn vật đoán tương lai của mình. Thế giới này không có tivi, máy tính, gameshow, ca nhạc biểu diễn.... nên cô phải tìm thứ khác bù vào để giết thời gian và giải trí. Một nơi thực lực vi tôn, tất nhiên phải tìm thứ nâng cao thực lực rồi. Oh, cô thấy cái gì đây? Nghiêm Thần gom hết đồng hồ nhặt này giờ vào một chỗ rồi bỏ đến chỗ khác. Sờ sờ miếng phù điêu trên tay, Nghiêm Thần vất óc suy nghĩ. Bạc nguyên chất, khắc hình con hổ, có kí hiệu của Đông Ly đây chẳng phải là hổ phù sao? Thứ mà theo nguyên tác Tô Mạch Hi đã chiếm của Nghiêm Luân, điều động toàn bộ đại quân Đông Ly buộc con bé phải đứng ra xin lỗi nữ chủ trước cả nước. Hành động nhục nhã như vậy đối với vua của một nước không chỉ làm Nghiêm Luân trở thành trò cười cho thiên hạ mà còn khiến dòng họ Vũ Đình mang tiếng nhơ muôn đời. Ở đoạn này, Như Sương không nói rõ lắm mẫu thân và các vị phụ thân ra sao nhưng cô đoán chắc cũng sẽ không trải qua tốt lành mấy.

Siết chặt hổ phù trong tay, ánh mắt Nghiêm Thần tối lại. Cô sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Hổ phù sẽ do chính cô bảo quản.

Xoay đầu tìm Nghiêm Luân, Nghiêm Thần cố kiềm nén xúc động muốn giết người. Cô thấy cái gì? Ah, em gái Nghiêm Luân nhỏ bé của cô đang ôm cái gối mà ngủ ngon lành! Thái dương nổi gân xanh, Nghiêm Thần hùng hổ bỏ đến chỗ Nghiêm Luân.

Bốp!

”Oa oa oa...hu hu hu...”

Nghiêm Luân đang mơ màng thì bị một cú đập vào trán đau điếng. Cô bé òa khóc dữ dội.

”Này...”

Mọi người trong đại điện sửng sốt. Ai cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy. Liếc nhìn về phía hoàng thượng, thấy ngài ấy không tỏ vẻ gì nên các quan viên cũng biết điều mà không lên tiếng. Chỉ là trong lòng họ, địa vị của nhị hoàng nữ đã dâng lên một tầm cao mới. Còn nhỏ xíu như vậy mà đã biết xử phạt nghiêm minh, tương lai chắc chắn sẽ thành châu báu?!

Các người xác định???

Vũ Đình Thiên Thanh nhẹ lắc đầu với Tiêu Thanh Hàn, ý bảo hấn đừng lo lắng. Sau đó nàng dùng ánh mắt hứng thú ngáp trời của mình tiếp tục nhìn theo hai cô con gái. Quả thật là bảo bối, lúc nào cũng khiến người khác kinh ngạc!

Bên này, Nghiêm Thần mới mặc kệ Nghiêm Luân đang khóc bù lu bù loa, cô đang bận xoay tới xoay lui tìm ngọc tỷ. Thấy rồi! Với tay lấy ngọc tỷ, Nghiêm Thần cẩn thận đánh giá. Có vẻ như làm bằng lục phủ thủy, cầm vào cảm giác rất ấm áp. Hình long thần uy nghiêm được điêu khắc tỉ mỉ, bên dưới bề khắc hình ẩn chương của Đông Ly, tổng thể chỉ có thể nói: thật xinh đẹp!

Lườm!

Nghiêm Thần run tay một cái, chỉ chút nữa là cô làm rớt ngọc tỷ rồi. Không cần ngần đầu lên Nghiêm Thần cũng biết được ánh mắt rợn người như tia điện là của ai. Ngoài phụ thân đại nhân đáng kính của cô thì còn ai trông khoai đất này!

Vội vả nhét ngọc tỷ vào lòng Nghiêm Luân, Nghiêm Thần tỏ vẻ thật sâu áp lực. Nghiêm Luân khóc được một hồi thì thấy có thứ gì đó được nhét vào người mình. Nín khóc cúi đầu, Nghiêm Luân nhìn thứ trong tay. Có vẻ cảm thấy không thú vị, con bé nhanh chóng thả ngọc tỷ xuống bàn. Thấy vậy, Nghiêm Thần một lần nữa cầm lấy ngọc tỷ nhét vào tay Nghiêm Luân. Khi con bé định thả xuống lần nữa, Nghiêm Thần vươn tay véo lấy gò má của Nghiêm Luân.

”Oa... hu hu hu...”

“ ... ”

Mọi người chỉ còn biết chết lặng.

Cứ như vậy, chỉ cần Nghiêm Luân buông ngọc tỷ, Nghiêm Thần lại tìm đủ mọi cách khiến con bé khóc. Đến cuối cùng, Nghiêm Luân học khôn, sống chết cầm lấy ngọc tỷ và bắt đầu công việc chọn vật đoán tương lai của mình. Ngủ sao? Bị hành hạ như vậy mà còn ngủ được thì có mà là heo?!

Nghiêm Thần hài lòng nhìn thành quả của mình, cô đã không phụ sự mong đợi của phụ thân. Hiện tại Nghiêm Thần cũng không muốn chọn gì thêm, dù sao thứ tốt cô cũng lấy gần hết rồi. Quơ tay chán chường, Nghiêm Thần chạm phải một thứ gì đó. Nhìn nhìn, đây là... ngọc phù. Hắc, số cô thật đúng đắn! Ngọc phù có thể hiệu lệnh quân trị an, quân dự phòng và cấm vệ quân của hoàng thành. Hồ phù cô đã giữ, vậy ngọc phù nên đưa cho Nghiêm Luân. Sau này khi Nghiêm Luân kế thừa ngôi vị con bé sẽ có thêm ám phù để điều động cấm vệ của Đông Ly. Có ngọc phù lẫn ám phù, Nghiêm Luân xem như có đảm bảo. Nghĩ vậy, Nghiêm Thần lập tức nhét ngọc phù vào lòng Nghiêm Luân. Lần này con bé cũng không dám thả ngọc phù ra. Nghiêm Thần hài lòng. Không hổ là nữ phụ lợi hại nhất, chỉ số thông minh rất cao!

Sau thời gian nửa nén nhang, việc chọn vật đoán tương lai cũng kết thúc. Nghiêm Thần được trở về vòng ôm của Lam Phượng Khuynh. Nhìn gương mặt cười sáng lạn của phụ thân, cô biết mình đã làm rất tốt. Ngáp dài một cái, Nghiêm Thần oa đầu vào lòng phụ thân mình lim dim ngủ. Cơ thể trẻ con này đã đến sức chịu đựng cuối cùng, Nghiêm Thần cần nghỉ ngơi. Bên tai cô chỉ còn văng vẳng tiếng nói của mẫu thân về ban thưởng tước vị gì gì đó rồi mọi thứ chìm vào im lặng.

Lúc Nghiêm Thần tỉnh lại đã là nửa đêm. Một mình cô nằm im trong nôi ngẫm nghĩ gì đó. Đưa mắt qua khung cửa sổ, Nghiêm Thần chỉ thấy một màn đêm bao trùm. Trước đây, mỗi lần tỉnh dậy như thế này cô chỉ cảm thấy cô đơn. Nhưng hiện tại lại nhiều thêm những cảm xúc không thành lời.

Xoẹt!

Thiên Trụ Ấn đột ngột xuất hiện, ngồi quỳ bên nôi của Nghiêm Thần.

”Tiểu chủ nhân!”

”Chuyện gì?” Nghiêm Thần giương mắt lên hỏi.

”Xin hãy ban tên cho ta!” Thấy Nghiêm Thần nghi hoặc nhìn mình, Thiên Trụ Ấn cười nhẹ nói tiếp. “Khi ngài kêu gọi được ta, khi ta thừa nhận ngài là chủ nhân của mình, giữa hai chúng ta đã là một chính thể. Ban tên là nghi thức cuối cùng, cho thấy ngài thừa nhận ta!”

”Người trước đây... không có tên sao?”

”Ah, đó chẳng qua chỉ là cách gọi để phân biệt giữa người trong tộc, không thể xem là tên. Chúng ta cũng không mất phẩm giá đến nỗi chỉ gọi nhau là Thiên Trụ nhất, Thiên Trụ nhị, tam, tứ, ngũ.... Các tộc khác cũng vậy thôi.”

Mặc dù là nói vui đùa nhưng ánh mắt của Thiên Trụ rất thành khẩn và nghiêm trang. Nghiêm Thần có thể cảm giác được một tia tình tự khác không thuộc về mình. Đây chính là chính thể mà Thiên Trụ đã nhắc đến đi.

”Ôm ta lên!”

Thiên Trụ ngạc nhiên nhưng vẫn làm theo. Nghiêm Thần được ôm lên đối diện với Thiên Trụ. Cô vươn cánh tay bé xiu của mình chạm vào mi tâm của nữ tử xinh đẹp trước mặt.

"Ta ban cho ngươi danh xưng Thiên Túng. Kể từ giờ phút này, ngươi sẽ là đồng bạn của ta, đời đời kiếp kiếp!"

"Tạ chủ nhân ban tên!" Thiên Túng cúi đầu, chân thành đáp.

Trong đêm tối hiu quạnh này, nghi thức thiêng liêng kết nối hai sinh mệnh với nhau diễn ra thầm lặng. Không hào hoa diễm lệ, không sôi động rộn ràng, tất cả chỉ là sự chân thành nhẹ nhàng như nước hồ u tĩnh. Đạm mạc mà sâu lắng suốt đời.

"Tiểu chủ nhân, ngài muốn về thế giới trước đây sao?" Đặt Nghiêm Thần về lại trong nôi, Thiên Túng đột ngột hỏi.

"Sao ngươi biết?" Nghiêm Thần bất an hỏi lại.

"Haha, tiểu chủ nhân đừng lo lắng. Chuyện này cũng không phải lần đầu ta thấy. Các vị đứng đầu Lục giới chính nguyên suốt ngày cứ đi đi về về giữa các thế giới suốt đó thôi."

"Lục giới chính nguyên?" Lại thêm cái quái gì nữa đây?

"Um, Lục giới chính nguyên cai quản hơn ba ngàn thế giới và tồn tại cùng với vũ trụ này."

Hơn ba ngàn thế giới có sự sống và Thiên đạo của chính mình cùng vô vàn các thế giới sơ khởi khác trong vũ trụ đều được cai quản bởi Lục giới chính nguyên, bao gồm: Thần giới, Tiên giới, Nhân giới, Yêu giới, Ma giới và Minh giới. Sự hình thành Lục giới chính nguyên không ai biết được, chỉ biết nó tồn tại đồng mệnh với vũ trụ. Khi sự sống bắt đầu hình thành, có thể do Bàn Cổ sáng tạo, Chúa trời sinh thành hay Tự nhiên sinh ra... nói chung khi đó Lục giới chính nguyên đã chính thức xâm nhập và cai quản vạn vật. Người đứng đầu Lục giới chính nguyên được mọi người xưng là Đế, danh hiệu giới Hoàng, ví dụ như Ngọc Hoàng Đại Đế hay Ma Hoàng Đại Đế, riêng người đứng đầu Thần giới hiện tại được gọi là Sáng Thế Thần Huyền Đế, là người nắm giữ Đại đạo cao nhất của vũ trụ. Đặc biệt, người đứng đầu Minh giới được gọi là Minh Đế, là vị thần cường đại nhất trong vũ trụ.

"Minh Đế lợi hại như vậy?" Nghiêm Thần nghe thập phần chăm chú. Thật không ngờ thế giới này đã có sự hiểu biết vượt bậc về vũ trụ như vậy. Mặc dù nếu đặt ở thế kỉ XXI, đây được xem là thuyết duy tâm không có căn cứ.

"Tất nhiên, chỉ mỗi danh xưng Minh Đế đủ để biết sự lợi hại của ngài ấy." Thiên Túng nói bằng chất giọng đầy sùng kính. "Thế giới này của chúng ta là một trong số ít thế giới nằm dưới sự cai quản trực tiếp của Nhân giới chính nguyên. Mà tộc Thiên Trụ ta thuộc về Ma giới chính nguyên cai quản. Tuy nhiên hiện tại đã thuộc về Minh giới."

"Vì sao?"

"Nghe đồn Ma Hoàng Đại Đế đã từ bỏ Ma giới để đi tìm tình yêu cho mình."

"Hả???" Nghiêm Thần ngu ngơ. Cô bắt đầu suy tưởng. Đứng đầu Ma giới hẳn là phải yêu nghiệt và cường đại tựa như phụ thân của cô. Sau đó vì tình mà bị lụy thảm thương. Cứ nghĩ đến cảnh phụ thân cô khóc lóc ủy khuất, bị thương cõi lòng trước mẫu thân đại nhân, Nghiêm Thần cả người một trận ác hàn. Quá kinh tởm!

"Tiểu chủ nhân, không có quá mức như ngài nghĩ đâu." Thiên Túng buồn cười đánh gãy viễn tưởng của Nghiêm Thần. "Trước khi đi, Ma Hoàng Đại Đế đã nhờ Minh Đế cai quản Ma giới, cho nên tộc Thiên Trụ hiện giờ là người một nhà với tộc Trục Phù."

Nghe đến Trục Phù, Nghiêm Thần mới sực nhớ, trong đám nam chủ hình như cũng có một người nhận được Trục Phù Ấn. Nói vậy, tộc Trục Phù thuộc cai quản của Minh giới.

"Nói này giờ rốt cuộc ngươi muốn ám chỉ cái gì?"

"Tất nhiên là muốn ngài cố gắng tu luyện, sớm ngày phá vỡ Đại đạo cao nhất của thế giới này, đạt được tư cách đến chính nguyên giới. Khi đó, ngài có thể cầu Nhân Hoàng Đại Đế hoặc ta giúp ngài cầu Minh Đế để họ giúp ngài mở đường hầm thời không về thế giới trước đây của ngài." Lúc đó ta đương nhiên cũng đi

theo. Người ta còn chưa lần nào đến thế giới khác chơi đâu. Những lời này Thiên Túng chỉ dám nói thầm trong lòng, còn ngăn chặn đường cảm ứng tâm linh với Nghiêm Thần.

”Thật sự có thể sao?” Nghiêm Thần kinh hỉ thốt lên.

”Đương nhiên, ta làm sao có thể lừa ngài chứ!”

”Được. Ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt.”

Không phải cô muốn từ bỏ thế giới này, cô chỉ muốn biết bạn bè và chiến hữu của mình hiện ra sao thôi. Cô ra đi đột ngột như vậy, chắc họ bàng hoàng lắm. Nhất là Như Sương, cô sợ cô ấy sẽ suy sụp mất.

”Tiểu chủ nhân của ta, ngài hiện tại chỉ cần ăn ngủ cho mau lớn trước đã. Những chuyện khác hãy để sau.” Thiên Túng véo nhẹ gò má của Nghiêm Thần, khuyên bảo.

Biết Thiên Túng nói đúng, Nghiêm Thần cũng bắt đầu điều chỉnh cơ thể để tìm vị trí nằm thoải mái nhất. Đôi mắt cô lim dim rồi khép hẳn, trong tiềm thức, Nghiêm Thần chỉ khẽ nói ‘chúc ngủ ngon’ với Thiên Túng rồi thiếp đi.

Thiên Túng vẫn cứ nhìn chăm chú vào Nghiêm Thần. Thấy nàng ấy ngủ ngon với thở nhẹ một hơi. Nội tâm của tiểu chủ nhân thực sự mỏng manh và đầy vết thương. Nàng cũng chỉ muốn chủ nhân của mình có một động lực tiến tới để sống vui vẻ và thoải mái hơn mà thôi.

Tiểu chủ nhân a, có được một Thần Ấn biết quan tâm chăm sóc hiểu lẽ nghĩa như ta đây là phước đức mấy kiếp của ngài đó! Cho nên, hãy sống thật tốt vào, đứng cũng thật cao để không ai có thể xem thường chúng ta. Thiên Túng ta có thể khiến cả tộc Thiên Trụ thần phục thì thân là chủ nhân, ngài cũng không thể quá kém được.

”Thật chờ mong!” Thiên Túng cười khúc khích. “Hm, sao mình có cảm giác đã quên nói một điều gì đó quan trọng cho tiểu chủ nhân nhỉ?”

Thiên Túng chống cằm nghĩ mãi mà cũng không nhớ được nên nàng dứt khoát không thèm nghĩ nữa.

”Không nhớ ra tức là không quá quan trọng. Sau này nhớ lại chắc nói vẫn còn kịp.” Thiên Túng gật gù. Sau đó, nàng hóa thành một đạo ánh sáng nhập vào mi tâm của Nghiêm Thần.

Trên vầng trán nhỏ bé của Nghiêm Thần hiện lên dấu ấn nửa mặt trăng đen rồi biến mất. Đêm lại trở về yên tĩnh.

Mãi cho đến sau này khi Nghiêm Thần đứng trước đường hầm thời không, cô sẽ phải điều đứng lên xuống chỉ vì điều mà ngày hôm nay Thiên Túng đã quên mất.

8. Chương 6-2: Ngoại Truyện 2: Kiếp Trước

“Xử lý cho sạch sẽ vào!” Giọng của Phạm phu nhân vang lên lạnh lẽo nơi phòng khách trống vắng. Cúp điện thoại, bà tựa người ra sau ghế sofa, tay vân vê vài lọn tóc cười nửa miệng. Bỗng, Phạm phu nhân hơi ngẩng đầu lên. Trên các bậc cầu thang đối diện, cô con gái đáng yêu của bà đã ở đó từ bao giờ.

”Oh, con đã nghe hết rồi sao?” Phạm phu nhân hơi nghiêng người về trước, ngón tay thon dài nhẹ phớt qua làn môi như muốn nói: phải giữ bí mật nha!

Thanh Nghiêm chậm chậm bước tới gần mẹ mình rồi ngồi ở đối diện. Gương mặt non nớt ngày nào giờ đã trưởng thành xinh đẹp, không có vẻ dịu dàng như những người con gái khác mà mang theo sự nghiêm nghị sắc sảo của một người quân dân. Nhìn Thanh Nghiêm, Phạm phu nhân cũng chỉ lắc đầu vài cái sau đó nâng tay rót hai ly trà. Đẩy một ly đến trước mặt con mình, bà cười nói: “Ném thử đi!”

Thanh Nghiêm nâng tách trà nhấp một ngụm. Đắng! Đắng đến xót cả khoang miệng nhưng cô vẫn không nhú mồm lấy một cái.

”Rất đáng, đúng không?” Phạm phu nhân cũng nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Đáng giống như cái nhà này. Aizz, chuyện lúc này con cũng nghe rồi đấy, xử lý hồ li tinh thì nên ra tay dứt khoát vào. Thế nhưng cũng phải biết nắm được điểm dừng.”

Thanh Nghiêm hiểu. Nắm được điểm dừng ý chỉ muốn nó tiếp tục như thế nào thì cũng đều nắm gọn trong lòng bàn tay, không có ngoài ý muốn.

Cha mẹ cô bên nhau vốn chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị, cha cô trước đó lại có người mình yêu nên tình cảm với vợ mình không cách nào tốt cho được. Mãi đến khi cô được sinh ra, vì không phải là con trai nên cái gia đình này sớm đã rạn nứt từ lâu. Đối với người tình bên ngoài của cha, mẹ cô cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Nhưng chỉ cần cha cô cùng người phụ nữ kia làm gì quá phận thì bà ấy sẽ lập tức ra tay. Mẹ cô đã nói chính cung nường nường thì cần phải độ lượng nhưng cũng cần phải thị uy, vợ bé thì vẫn mãi là vợ bé càng huống chi người phụ nữ kia ngay cả vợ bé cũng không là.

”Thôi không nói chuyện này nữa. Con ở đại đội mới thế nào?”

”Đều tốt ạ!”

”Thật là, cứ ngoan ngoãn học tập cầm lấy tấm bằng rồi về công ty nhà mình làm có phải tốt hơn không. Cả một sản nghiệp to lớn thế này mà con lại quăng đi không luyến tiếc, chạy vào quân đội làm gì cho mệt. Còn khiến cho năm đó phải chịu khổ da thịt.”

Thanh Nghiêm im lặng. Năm đó cô mười sáu tuổi, một trận đòn bằng roi da vào lưng chỉ vì cô muốn nhập ngũ. Ánh mắt lúc ấy mà cha nhìn cô giống như nhìn một con rối không biết nghe lời, nếu không sửa chữa được thì vứt bỏ. Điều đó làm cô cảm thấy mình thật thừa thãi, cố gắng chịu đựng cho hết trận roi quật. Đến cuối cùng, cha cũng đồng ý cho cô theo quân với điều kiện, trong hai năm cô phải có được hàm thiếu úy. Đối với một cô gái chưa thành niên, điều kiện này chính là mơ mộng hão huyền. Cô biết cha muốn làm khó mình.

Nhưng Phạm Thanh Nghiêm cô làm được. Đến bây giờ cô cũng không hối hận vì quyết định năm đó của mình.

”Nghe nói con đang quen cậu con trai nhà họ Trần, tên gì nhỉ, à, Trần Nhật Khang.” Phạm phu nhân đột ngột chuyển đề tài, trong giọng nói mang theo sự bồn chồn rất rõ ràng.

“... vâng.”

Nghe vậy, Phạm phu nhân bật cười một tiếng. Bà đứng dậy đi đến cái tủ nhỏ cạnh tivi, lấy từ trong ngăn tủ ra một cái máy ghi âm. Thông dong trở về bên cạnh Thanh Nghiêm, bà ngồi sát bên cô, đặt máy ghi âm lên bàn rồi nhấn nút.

Thanh Nghiêm bất giác căng cứng người nhìn cái máy đang kêu rè rè. Cô biết rõ mẹ của mình trước giờ chưa làm chuyện gì vô ích. Bà là một người phụ nữ rất thông minh và lý trí.

“... tiểu thư Phạm gia đã chấp nhận làm bạn gái của cậu?”

”Ha ha, vậy là tụi này thua rồi. Thiệt tình, cứ nghĩ người cứng nhắc như cô ta sẽ không xiêu lòng trước cậu chứ. Không ngờ...”

”Như đã cược, 1% cổ phần sẽ chuyển cho cậu.”

“...Phạm Thanh Nghiêm dù theo quân nhưng cuối cùng sản nghiệp Phạm gia vẫn thuộc về cô ta, cậu lời to rồi...”

”Là cô ta ngu ngốc thôi!”

”Ha ha, lời này mà bị cô ta nghe được...”

”Đủ rồi!”

Nhìn Thanh Nghiêm như vậy, Phạm phu nhân tắt đi máy ghi âm. Dùng tay vuốt nhẹ mái tóc của con mình, bà dịu giọng nói.

”Mẹ dạy cho con thêm một bài học nữa. Đàn ông tốt và yêu thật lòng một người phụ nữ sớm đã tuyệt chủng rồi. Con muốn một người đàn ông tốt thì đừng trông chờ vào yêu. Muốn một người đàn ông yêu con thì đành phải hạ thấp mình mà chấp nhận cái xấu. Đứa bé khờ, con vẫn còn non lắm!”

Thanh Nghiêm mím chặt môi mặc cho bàn tay mềm mại của mẹ vuốt ve mái tóc mình. Cô không phải đau khổ, chỉ là phần nộ vì bị lừa dối và lợi dụng. Chẳng lẽ họ cho rằng Phạm Thanh Nghiêm cô đến cả tình yêu cũng có thể mặc người bày bố sao?

”Oh, đã trễ rồi. Mẹ phải đến công ty đây.” Phạm phu nhân nhìn đồng hồ treo trên tường, than nhẹ một tiếng rồi đứng lên. Bất chợt, bàn tay của bà bị cô con gái nắm chặt. Xoay người nhìn xuống, bà không thấy được vẻ mặt của con bé khi nó cứ mãi cúi đầu.

”Mẹ có từng yêu con?”

Phạm phu nhân ngó người.

Thanh Nghiêm siết chặt tay của mẹ thêm một chút. Câu hỏi này đến cuối cùng cô vẫn thốt lên. Chỉ cần mẹ nói yêu cô như vậy cô sẽ xem tất cả việc làm của bà từ trước đến nay đều xuất phát từ thật tâm với cô, âm thầm thương yêu cô.

”Không!”

Thanh Nghiêm há miệng thở dốc. Bàn tay đang nắm lấy tay mẹ chợt cứng đờ rồi từ từ buông lỏng.

”Khi con sinh ra, đã có người nói với mẹ, duyên phận mẹ con chúng ta sớm đã không còn nữa. Và có một ngày, con sẽ rời xa mẹ để trở về một nơi rất xa. Xa đến nỗi mẹ không bao giờ có thể tìm thấy. Lời của người đó mẹ vô cùng tin tưởng bởi người đó không bao giờ nói sai điều gì.”

”Cho nên mẹ mới...”

”Không, Nghiêm nhi! Nếu mẹ yêu con, mẹ sẽ tìm mọi cách để giữ con ở lại bên mẹ, chăm lo cho con trưởng thành, nhìn con hạnh phúc bên người mình yêu, con cháu vui vầy bên cạnh mà không phải như bây giờ, càng lúc càng khiến con rời xa mẹ.” Phạm phu nhân cười nói dịu dàng, tay xoa nhẹ vành mắt đang ửng đỏ của con gái mình. “Lớn rồi, đừng như con nít nữa.”

Xoay người bước đi, Phạm phu nhân không một lần ngoái đầu nhìn lại. Cánh cửa lớn bật mở rồi khép kín, đồng thời cũng đóng lại cửa lòng của hai người phụ nữ.

9. Chương 7: Thiếp Thân Âm Vệ

“Yah...”

Nghiêm Thần bật người đá móc chân vào cổ Nghiêm Tuyệt. Nhanh chóng nghiêng đầu, Nghiêm Tuyệt đưa tay đỡ lấy cú đá của cô. Tay của hắn nắm lấy chân cô xoay người kéo giật tới. Cùng lúc, Nghiêm Thần vươn người tới khóa tay Nghiêm Tuyệt rồi nhanh chóng lộn vòng lùi ra sau. Cả hai người so đầu hơn trăm chiêu, ra tay càng lúc càng hung ác. Năng lượng khí xoáy xung quanh hai người sớm đã khiến phạm vi trăm mét tan hoang từ lâu.

”Hộc, hộc...”

”Bốp! Bốp! Bốp!”

Nghe tiếng vỗ tay, Nghiêm Thần và Nghiêm Tuyệt đồng thời xoay đầu. Cách họ không xa, cha Trầm Duy Thắng đã đứng nhàn nhả xem bọn họ. Hôm nay, Trầm Duy Thắng mặc một bộ huyền y gọn nhẹ, trên người mang giáp khải ở ngực, cổ tay và chân. Mấy năm nay Nghiêm Thần biết rõ, cha Trầm Duy Thắng rất thích mặc giáp. Hắn từng nói mặc giáp có thể khiến người ta lúc nào cũng ghi nhớ rằng phải luôn luôn trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. Hơn nữa ở Đông Ly quốc, nam tử sau khi thành thân vẫn có

thể tiếp tục đảm nhiệm công việc mà mình đang nắm giữ trước đó. Trầm Duy Thắng thân là thống lĩnh tướng quân, mỗi ngày cũng cần phải đến thao trường đương nhiên mặc giáp là thích hợp nhất rồi.

”Tuyệt nhi, Thần nhi, hai con tiến bộ thật thần tốc. Ha ha.” Trầm Duy Thắng đi đến bên Nghiêm Thần xoa nhẹ mái tóc của cô, khen ngợi hai huynh muội bọn họ.

”Tứ phụ thân!” Nghiêm Thần và Nghiêm Tuyệt đồng loạt thu thế cung kính cúi chào.

”Được rồi. Tuyệt nhi, phụ thân con đang chờ ở Ngự thư phòng đấy.”

”Dạ. Tứ phụ thân, con xin phép.” Nghiêm Tuyệt đáp lời sau đó quay sang nhìn Nghiêm Thần. “Huynh đi trước.”

”Đại ca cố lên!” Nghiêm Thần đứng bên cạnh Trầm Duy Thắng làm tư thế cổ vũ, mặt cười tươi rói trên sự đau khổ của người khác.

Thấy cô như vậy, Nghiêm Tuyệt chỉ bất đắc dĩ cười trừ. Nụ cười nhẹ này làm gương mặt ngàn năm băng hàn của cậu trở nên ấm áp và nhu hòa hơn. Thiếu niên mười lăm tuổi anh tuấn, lam y phiêu dật nghiêm nghị cùng nụ cười đậm nhẹ như tuyết liên nở rộ, quả là một cảnh sắc tuyệt đẹp.

”Người ta đã đi xa rồi!” Trầm Duy Thắng buồn cười gõ vào trán Nghiêm Thần một cái. “Tuyệt nhi cũng thật phân biệt đối xử, chỉ chịu cười với mỗi mình con. Đáng đời nó bị Diệp Phong làm khó dễ.”

”Ha ha.” Nghiêm Thần bật cười. Từ hai năm trước, đại ca cô đã bị cha Diệp Phong kéo đi phụ giúp chính sự. Ngoài miệng thì nói để đại ca san sẻ bớt công việc với mẫu thân nhưng thực chất ai cũng biết lý do là đại ca trưởng thành không giống kì vọng của cha Diệp Phong. Hình tượng con trai nho nhã lễ độ, ôn hòa như một vị thủ hộ kị sĩ của cha Diệp Phong đã bị đại ca ngàn năm băng sơn của cô đánh nát. Cha Diệp Phong vẫn còn ray rứt tới giờ.

”Cha à, đây là do vấn đề nhân phẩm.”

”Con có tin ta đem câu này nói cho Phượng Khuynh hay không?”

”Ha ha, cha đại nhân đại lượng đừng chấp nhất với trẻ nhỏ.” Nói giỡn, phụ thân đại nhân của cô hẹp hòi như vậy, nếu nghe được câu này thì chẳng biết cô sẽ bị chỉnh đến nước nào nữa đâu.

”Quý linh tinh.” Trầm Duy Thắng véo mũi Nghiêm Thần một cái rồi cầm tay cô dẫn đi. “Đến Âm Các thôi. Con đã mười tuổi, cũng đến lúc chọn một thiếp thân ám vệ cho mình.”

”Dạ.”

Con đường tu luyện ở Thương Khung được chia thành: luyện thể, luyện hồn, luyện tâm, luyện đạo. Phá vỡ được luyện đạo chính là đã đạt được Đại đạo cao nhất của thế giới này, có thể mở ra con đường đến Nhân giới chính nguyên.

Thể là trụ cột cơ bản, chỉ khi nào tôi luyện được một cơ thể bền vững nhất thì khi đó con người mới có thể chịu tải năng lượng to lớn của tự nhiên. Thể và hồn tạo ra một con người hoàn chỉnh. Lúc cơ thể được rèn luyện xong thì linh hồn cũng bắt đầu biến đổi từ lượng thành chất. Hồn phách dung hợp mà tách rời, không ngừng hấp thu năng lượng để ngày càng vững chắc hơn. Luyện hồn càng sâu sắc bao nhiêu thì tinh thần lực càng cường đại bấy nhiêu, cả người minh mẫn, tư duy sắc sảo.

Thể là gì? Hồn là gì? Đến khi luyện thành sẽ bước vào tâm cảnh. Cuộc đời mỗi con người đều trải qua rất nhiều sự việc khác nhau. Trên đường đời mà mỗi người vạch ra, ai có thể đảm bảo vẫn luôn giữ vững được tâm của mình? Luyện tâm để đạt được đạo, để khi sa ngã trật bước vẫn có thể tiếp tục đứng vững mà trở lại con đường tâm cảnh của mình. Lúc ấy, tâm vững vàng, lòng kiên định thì đạo của mỗi người sẽ mở ra.

Vũ trụ là hằng hà sa số những điều không biết trước, đạo cũng vậy. Có người theo đuổi kiếm đạo, đao đạo; có người lại linh ngộ trà đạo, hương đạo; có người đi trên sinh tử đạo, cũng có người nắm lấy thiện ác đạo... Tất cả đều chỉ muốn hướng đến khát vọng khám phá vũ trụ này mà thôi.

.

.
. .
Nghiêm Thần đi xuyên qua rất nhiều cơ quan vách đá, cuối cùng cũng thấy được một trạch viện to lớn. Âm Các không u ám như cô nghĩ mà rất tao nhã yên bình. Cảnh sắc hữu tình nơi đây khá giống các biệt viện nghỉ dưỡng của hoàng gia.

”Luân nhi đâu ạ?”

Nghiêm Thần khẽ hỏi cha Trầm Duy Thắng.

”Khi kết thúc buổi học Thuật Đế Vương, con bé sẽ đến cùng mẫu thân con sau.”

”Ha ha ha...”

”Cứ cười đi, đến lúc thấy Luân nhi thì con cũng chẳng cười nổi.”

Lời nói của Trầm Duy Thắng vừa dứt thì nụ cười của Nghiê~ Thần cũng cứng lại. Năm đó sau khi việc chọn vật đoán tương lai kết thúc, Luân nhi đạt được trư~ vị trở thành thái nữ của Đông Ly; còn cô được phong là Diệ~ Vương ý chỉ luôn chói sáng như ánh mặt trời. Nghiê~ Thần bĩu môi. Diệ~u, nghe thì hay lắm nhưng nếu hiểu theo nghĩ ‘hay, tài tình’ thì chẳng khác nào mẫu thân đang chọc ghẹo cô. Hay chỗ nào? Tài tình chỗ nào? Đương nhiên là ở chỗ cô dùng bạo lực nhét ngọc tỷ cho Nghiê~ Luân, né tránh trư~ vị.

Nhắc đến Nghiê~ Luân, Nghiê~ Thần lại đau đầu không thôi. Không biết là ai kể lại chuyện ngọc tỷ cho con bé khiến nó mỗi lần nhìn cô cứ như cô lòng lang dạ thú, bội tình bạc nghĩa với nó dữ lắm vậy. Ở nước khác người ta tranh giành trư~ vị tới đổ máu, Nghiê~ Luân khen ngược, được cô vạch đường cho sẵn mà còn chê lên chê xuống.

”Thần nhi!”

Nghe tiếng gọi, Nghiê~ Thần mới để ý đến xung quanh. Cô hiện đang đứng trên một võ trường lớn, bên dưới là cả trăm ám vệ mặc đồ đen.

”Ngoại trừ những người quản sự thì chỉ có ám vệ nào đạt được tư cách mới xuất hiện ở đây.” Trầm Duy Thắng nói nhỏ với Nghiê~ Thần. Cô gật đầu ý bảo đã hiểu.

”Tham kiể~m Diệ~u Vương, Trầ~m thống lĩnh.”

”Đều đứng lên đi!” Nghiê~ Thần đánh giọng thốt lên. Rời khỏi hoàng cung, chức vị cao nhất của tứ cha chính là Thống lĩnh tướng quân. Cho nên hiện tại ở đây, cô mới là người có quyền hành lớn nhất.

”Tạ Diệ~u vương!”

Lúc này, Trầ~m Duy Thắng mới ra hiệu cho người quản sự ý bảo bắt đầu. Thấy vậy, người quản sự cúi đầu lui xuống. Chỉ chốc lát sau, mười ám vệ khác đã đứng trước mặt Nghiê~ Thần.

”Thư~a Diệ~u vương, mười người họ là người đã đứng đầu trong đợt huấn luyện này. Tất cả đều đã hoàn thành luyện thể, vừa bước chân vào luyện hồn. Mời ngài lựa chọn.”

Nghiê~ Thần gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào mười ám vệ trước mặt. Tất cả họ đều ở trong khoảng mười sáu mười bảy tuổi, còn rất trẻ. Có thể bước vào luyện hồn ở tuổi này chứng tỏ thiên phú không tồi chút nào. Đừng tưởng luyện thể là dễ, nó giống như xây nền móng cho một căn nhà, càng rắn chắc và tỉ mỉ đến đâu thì ngôi nhà xây lên mới càng được đảm bảo.

”Cha.”

”Đi thôi.” Trầ~m Duy Thắng vỗ vai Nghiê~ Thần rồi cùng những người khác lui ra ngoài. Trên võ đài chỉ còn mỗi Nghiê~ Thần và mười ám vệ. Thật ra chỉ cần chỉ định một người là được rồi nhưng như vậy thì quá qua loa. Thiếp thân ám vệ sẽ là người theo bên cạnh chủ nhân cả đời, giống như Ấn. Hơn nữa nếu như thiếp thân ám vệ chết đi trong lúc bảo vệ chủ nhân thì sau này chủ nhân đó cũng sẽ không được chọn thêm

một ai khác thế vào. Đây là quy định của hoàng thất Đông Ly. Điều này thể hiện sự tôn trọng và gắn kết tuyệt đối giữa chủ nhân và ám vệ.

Năm đó đại ca của cô chọn ám vệ đã dùng cách bạo lực nhất: đột ngột xông vào đánh luôn cả mười người. Sau đó, đại ca chọn ra một ám vệ với lý do, đó là người ra tay đầu tiên và cũng là người xuống tay ác nhất. Tối đó, cô có hỏi đại ca vì sao thì nhận được câu trả lời là: trước khi được chọn ta vốn không phải chủ nhân của họ. Bị tấn công thì phải ra sức ngăn chặn và đánh trả, đây là quy tắc của ám vệ. Huống chi khi đó là trên võ đài, không có hoàng tử hay ám vệ, chỉ có đối thủ.

"Thiên Túng!" Nghiêm Thần gọi trong lòng.

"Cứ việc yêu cầu, tiểu chủ nhân của ta!"

"Tạo ảo cảnh!"

Vào!

Nghiêm Thần như một tia chớp lao thẳng vào mười ám vệ. Cô hiện tại chỉ mới đến luyện thể trung kỳ, thực lực kém xa bọn họ. Nhưng người nhận Thần Ấn cũng không phải có tiếng không có miếng. Với sự chỉ dạy của võ sư hoàng gia cùng Thiên Túng, kết hợp với võ học đời trước thì kỹ thuật đánh nhau của cô đã tiến bộ vượt bậc. Ngay cả đại ca cô đã bước chân vào ngưỡng cửa luyện hồn thì cô cũng có thể đánh ngang tay. Huống chi còn có thêm một con siêu cấp đại boss Thiên Túng giúp đỡ.

Mười ám vệ rất nhanh đánh trả, hơn nữa ra đòn không chút lưu tình. Hỏi tại sao? Không thấy mỗi lần lựa chọn thiếp thân ám vệ đều có cả trăm người đứng xem sao? Học hỏi kinh nghiệm cho lần tuyển chọn sau chính là đây.

Tốc độ ra chiêu của Nghiêm Thần rất nhanh. Lợi dụng thân hình nhỏ bé, cô có thể thực hiện rất nhiều chiêu thức linh hoạt, luồn lách khéo léo qua những chỗ hở. Từ bên ngoài nhìn vào rất khó nhìn thấy được bóng dáng của Nghiêm Thần.

Xoẹt!

Một luồng ánh sáng cực mạnh xuất hiện bao trùm cả võ đài, chỉ trong tích tắc rồi vụt mất. Mọi người bên ngoài mở to mắt nhìn lên võ đài. Mười ám vệ cả người mồ hôi ướt đẫm, trên gương mặt không che dấu hết sự kinh hoàng cùng sát khí ngút trời. Ở phía đối diện, Nghiêm Thần cũng đang thở dốc liên tục, trán lấm tấm mồ hôi. Không hổ là mười ám vệ đứng đầu, sức mạnh lẫn ý chí đều rất tuyệt.

Hít sâu một hơi, Nghiêm Thần tiến lên phía trước.

"Kể từ giờ phút này, ngươi sẽ là thiếp thân ám vệ của ta." Nghiêm Thần đứng trước mặt người ám vệ thứ tư từ trái đếm qua, lên tiếng.

Quỳ một gối trước Nghiêm Thần, bàn tay phải nắm chặt đặt trước ngực trái, ám vệ được chỉ định cúi đầu trình trọng nói: "Theo thời khắc này trở đi, ngài sẽ là chủ nhân mà ta thủ hộ cả đời!"

"Đứng lên đi!"

"Tạ chủ nhân!"

Đến lúc này mọi người mới giật mình sửng sốt. So tài vừa bắt đầu không lâu thì đã kết thúc rồi?

Trầm Duy Thắng cùng vài người quản sự bước lên võ đài, đi đến bên cạnh Nghiêm Thần.

"Lý do đâu?"

"Bởi vì cho dù con có đối nghịch với Đông Ly hay thiên hạ này, hấn vẫn là người đầu tiên kiên quyết đứng bên con." Đây chính là ảo cảnh mà cô để Thiên Túng tạo ra cho mười người họ và chính bản thân mình. Đối với người bên ngoài, đó chỉ là một giây phút ngắn ngủi, nhưng cô và bọn họ thì đã trải qua cả một đời người.

Câu nói của Nghiêm Thần dù nhỏ nhẹ nhưng vẫn khiến những người có mặt nơi đây nghe rõ. Tất cả đều trầm lặng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng trên võ đài. Gương mặt nữ tử thanh tú đã hiển lộ những đường nét sắc sảo mang theo khí chất trầm ổn của một người trưởng thành. Chỉ một câu nói đã thể hiện

được tâm chí của mình. Diêu vương Vũ Đình Nghiêm Thần chắc chắn sẽ trở thành một truyền kì của Đông Ly.

Đứng ở phía xa nhìn Nghiêm Luân tuyển chọn thiếp thân ám vệ, Nghiêm Thần chỉ có thể nói một câu: không phải anh em một nhà thì không tiến cùng một cửa.

Nhìn xem, trực tiếp lao vào đánh nhau với mười ám vệ quả thật là phong cách của anh em nhà Vũ Đình cô.

”Lăng Vân!”

Một bóng người mặc hắc y xuất hiện phía sau Nghiêm Thần. Lăng Vân chính là tên của thiếp thân ám vệ mà cô mới vừa chọn không lâu.

”Chủ nhân!”

”Mấy ngày tới người sẽ tập luyện cùng với ta. Sắp sửa có một vị khách không mời mà tới đấy.”

”Là.”

Đúng vậy, một vị khách không mời! Nghiêm Thần cong khóe môi cười lạnh. Nam chủ thì đã sao? Cô sẽ không để mình chết yểu như trong nguyên tác đâu!

10. Chương 8: Vệ Tường Lâm

Vèo!

Vèo!

Vèo!

”Keng!”

Nghiêm Thần trượt dài một đoạn ra sau, tay nắm chặt thanh kiếm cắm xuống đất. Lập tức xoay người đạp lên thân cây, cô lấy đà lao thẳng xuống bọn hắc y nhân bên dưới. Máu tươi nhuộm đỏ cả trang phục của Nghiêm Thần, mùi tanh ngọt lịm kích thích các giác quan cô. Nghiêm Thần nhẹ run một cái, ánh mắt hơi rủ xuống, tay siết chặt thanh kiếm. Cô không phải chưa từng giết người, chỉ là khi đó không có cảnh tượng huyết tinh thể này. Một phát súng vào tim hay thái dương là đủ rồi. Nhưng hiện tại, nếu cô không muốn chết thì nhất định phải đạp qua xác của những người nơi đây.

Mái tóc dài màu ngân bạch được cột cao gọn gàng lay động theo từng đường kiếm. Ngũ quan tinh xảo tà khốc mang theo sát khí ngút trời. Đôi con ngươi đen láy ngày nào giờ đã nhuộm hồng quang yêu mị. Hình dáng lúc này của Nghiêm Thần chính là kết quả hợp khải với Thiên Túng.

Bên cạnh, Lăng Vân cũng ra sức giết chóc. Dáng người cao gầy ẩn sau bộ võ phục đen bó sát giống như một liềm đao tử thần đang gặt hái sinh mệnh nhỏ nhoi. Khi hắc y nhân cuối cùng ngã xuống, Lăng Vân trở về đứng phía sau Nghiêm Thần, trầm lặng làm cái bóng của cô.

Nghiêm Thần thu kiếm, khẽ cau mày nhìn khắp người. Vươn tay lấy hai bình thuốc mỡ từ trong ngực áo, cô đưa một bình cho Lăng Vân. “Nhanh chóng xử lý vết thương. Bọn họ khẳng định sẽ còn cho người đuổi giết chúng ta.”

Nói rồi cũng không quản Lăng Vân, Nghiêm Thần mở nắp bình bôi thuốc lên khắp người. Xé vạt áo để buộc tạm vết thương lớn ở cánh tay, Nghiêm Thần mắng to trong lòng.

Giải lăm Vệ Tường Lâm, cô chỉ là đi ngang qua mà thôi. Đi ngang qua có hiểu hay không? Ngay cả một chữ họ nói gì cô còn không nghe thấy thế mà lại cho người đuổi cùng giết tận cô cho bằng được. Trên đất

Đông Ly này, đại gia tộc của Tây Vệ thì tính là cái thá gì chứ! Chỉ cần ra khỏi được khu rừng này, cô cũng không tin phụ thân đại nhân nhà cô sẽ không huyết tẩy cả Vệ gia hần ta.

Chính vì điều này nên Vệ Tường Lâm mới đuổi giết cô cho bằng được đây, Nghiêm Thần!

Hôm nay, huynh muội bọn cô kéo nhau vào rừng đi săn. Rừng Sâm Túc ở phía tây nam kinh thành là một khu rừng rất màu mỡ và an toàn. Từ Sâm Túc chỉ cần vượt qua Tây Trấn thành, thêm hai tòa thành nhỏ cùng một vài thôn xóm là có thể đến được biên giới giữa Đông Ly quốc và Nam Hà quốc. Trong khi đó, Tây Vệ quốc lại ở xa lắc xa lơ, cách Đông Ly cả một vùng lãnh thổ rộng mênh mông của Trung An và Nam Hà. Cho nên, bọn người Vệ gia đến đây làm cái quái gì?

Lê Như Sương, sau này viết truyện thì viết cho cụ thể vào kể cả khi đó chỉ là bản thảo!!!

Nghiêm Thần thầm rửa cô bạn của mình.

"Không biết đại ca và Luân nhi có sao không?" Trước khi tách ra, Nghiêm Thần đã điều toàn bộ ám vệ theo cùng sang bảo vệ cho hai người họ. Cô vốn cũng chỉ định đi lòng vòng ngoài bìa rừng thôi, ai biết sẽ gặp chuyện như vậy. Kịch tình thật sự quá lợi hại! Cô cũng thật quá chủ quan!

"Thay vì lo cho bọn họ, người nên lo cho chính mình thì hơn."

Giọng nam xa lạ cất lên làm Nghiêm Thần xoay người tiến vào trạng thái chiến đấu.

Thiếu niên bề ngoài chỉ tầm mười bốn tuổi, mái tóc dài bạch kim buộc đuôi ngựa thấp sau gáy, đồng tử đen lầy như vực sâu vạn trượng, cả người toát lên một khí chất điềm nhiên và tĩnh lặng. Gương mặt góc cạnh sắc nét lại không thô kệch, tinh tế như dương chi bạch ngọc, bạch y tao nhã ôm trọn lấy cơ thể càng làm cho hần thêm phần phiêu miểu thoát tục. Trên vầng trán ẩn hiện một ấn kí đôi cánh mờ ảo liên tục tỏa ra năng lượng dịu nhẹ.

Nghiêm Thần tay siết chặt thanh kiếm. Kỳ Nghi Ẩn!

Theo những gì Thiên Túng phổ cập mấy năm qua, cô biết rõ sự đối lập giữa tộc Thiên Trụ và tộc Kỳ Nghi. Trực thuộc cai quản của Tiên giới chính nguyên, Kỳ Nghi tộc.

"Vệ Tường Lâm, xem ra ngươi nhất định phải giết ta." Nghiêm Thần nhìn thẳng vào đôi mắt đen lầy kia, giọng nói cất lên trầm thấp say mê đến chí mạng.

"Đúng vậy, Diệu vương diện hạ." Vệ Tường Lâm bình tĩnh đáp lời. Dù vậy trong lòng hần vẫn so đo tính toán một phen. Thật không hổ là Diệu vương của Đông Ly quốc, số ám vệ mà hần mang theo đã tổn thất hơn hai phần ba. Nếu không phải chuyện này liên quan đến vận mệnh gia tộc, hần chắc chắn sẽ cúi đầu nhận lỗi với nàng ấy.

"Vậy thì thử xem ngươi có bản lĩnh đó hay không!"

Dứt lời, Nghiêm Thần đã vung kiếm đến trước mặt Vệ Tường Lâm. Nhanh chóng đỡ đòn, Vệ Tường Lâm cũng làm ra đáp trả. Bên cạnh, số ám vệ còn lại cũng lao đến chỗ của Lăng Vân.

Hai chọi mười hai, còn là trong tình trạng kiệt sức như hiện tại, Nghiêm Thần và Lăng Vân đang bị vây ở thế yếu.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng dòng năng lượng va chạm vào nhau, nổ mạnh khắp nơi. Trên cơ thể của Nghiêm Thần lẫn Vệ Tường Lâm đều xuất hiện rất nhiều vết thương. Mũi kiếm sắc nhọn xẹt qua vành tai khiến Nghiêm Thần càng thêm thận trọng. Liên tục chuyển năng lượng thành khí bao lấy thanh kiếm, Nghiêm Thần ra tay càng lúc càng hiểm độc. Đối diện, Vệ Tường Lâm cũng không dám phân tâm, tiếp tục ra chiêu đáp trả.

Một lúc sau, không chịu được áp lực tải vào, kiếm của hai người đồng loạt gãy nát.

"Cạch!"

Lập tức làm ra phán đoán, cả hai quăng chuôi kiếm gãy ra ngoài rồi một lần nữa lao vào nhau. Lần này chính là vật lộn gần người. Một người luyện thể trung kì, một người luyện thể hậu kì; một bên là Thần Ẩn

đứng đầu một tộc, bên còn lại là Thần Ẩn đứng hàng thượng lưu trong tộc. Lực lượng không kém mấy, chỉ tiếc là...

Ầm!

"Ừ..." Nghiêm Thần cúi gập người lùi về sau, tay lau đi vết máu nơi khóe miệng. Tay phải của cô đã chết lặng rồi, miệng vết thương cũng vỡ ra lần nữa. Chết tiệt, thân cao là một vấn đề hết sức quan trọng khi giao đấu!

"Chủ nhân!"

Lăng Vân đánh lui hắc y nhân, vội vàng trở về bên cạnh Nghiêm Thần đỡ lấy cô.

"Không sao."

Thấy chỉ còn bốn ám vệ sống sót, Vệ Tường Lâm thầm than trong lòng. Ám Các của hoàng thất Đông Ly thật làm người ta hâm mộ không thôi. Nhẹ vươn tay ra trước, gió từ bốn phương bắt đầu nổi lên rồi tụ lại nơi lòng bàn tay của Vệ Tường Lâm. Nhìn thấy cảnh này, Nghiêm Thần vội vã đứng chắn trước người Lăng Vân, tay trái ngay lập tức cũng vươn ra. Vô vàn khí xoáy hắc ám bắt đầu tụ tập nơi lòng bàn tay của cô. Đúng lúc này....

"Hả?"

"Tìm ra chúng, giết không cần hỏi!"

"Rõ!"

Hàng trăm bóng đen lập tức biến mất. Lam Phượng Khuynh nheo đôi mắt hoa đào của mình lại, che dấu đi lửa giận ngập trời đang bùng cháy trong đôi con ngươi. Ba ngàn tóc đen bắt đầu chuyển sang màu bạch ngân, dong đưa theo từng bước chân của hắn. Lướt đi trong cánh rừng, năng lượng lan tràn bên ngoài cơ thể của Lam Phượng Khuynh làm vạn vật xung quanh đều mất dần sinh mệnh. Muôn thú thối rửa, cây cỏ khô héo, cảnh sắc tựa như chốn địa ngục trần gian!

Giỏi lắm, ngay cả con gái của Lam Phượng Khuynh ta mà cũng dám động, thật là gan to tay trời.

"Bảo bối, nếu con có mệnh hệ gì, cha sẽ khiến cả đại lục này nhuộm máu!"

Bên ngoài.

"Đại ca, làm sao đây? Tam cha đã vào trong lâu như vậy?" Nghiêm Luân lo lắng siết chặt cánh tay của Nghiêm Tuyết, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào khu rừng. Tỷ tỷ của nàng lợi hại như vậy, khẳng định sẽ không có chuyện gì. Lúc sáng tỷ ấy còn hứa sau khi săn con mồi sẽ làm tiệc nướng cho nàng và đại ca, tỷ ấy sẽ không thất hứa đâu.

"Yên tâm, tam cha sẽ không để Thần nhi có chuyện." Nghiêm Tuyết vỗ đầu trấn an Nghiêm Luân. Mặc dù giọng nói vẫn rất lạnh lẽo nhưng Nghiêm Luân lại cảm thấy bình tâm.

Tin tức đã được truyền về hoàng cung, không biết mẫu thân sẽ xử trí sao đây. Nàng e là tứ cha sẽ điều động binh mã tới đây mất.

Tỷ tỷ, người nhất định phải bình an!

Nghiêm Thần trở mắt nhìn tên nhóc ở đối diện. Tay đang ngưng tụ năng lượng cũng dừng lại. Tên Vệ Tường Lâm đó đột ngột tán năng lượng đi, còn dùng ánh mắt rất ư là quý dị nhìn chăm chăm cô. Không đúng, là nhìn chăm chăm tay của cô. Trò quỷ gì đây?

"Vết bớt đó..."

"Vết bớt?" Nghiêm Thần theo phản xạ lặp lại. Sau đó cô chợt nhớ trên cổ tay trái của mình có một vết bớt, hình dạng gần giống hoa tử đằng. Đây là trời sinh, cô cũng không mấy để ý. Dù sao cũng chỉ là một vết bớt mà thôi.

"Vết bớt của ta thì liên quan quái gì tới người. Đánh hay không đánh nói lẹ coi!"

"Không đánh!"

"Hề?"

Đùng! Đùng! Đùng!

Đạn khói nổ mạnh bao trùm khắp nơi. Đến khi khói mù tán đi gần hết, nơi khoảng rừng tan hoang này cũng chỉ còn lại Vệ Tường Lâm và bốn ám vệ.

Vết bớt hoa tử đằng đó...

Vệ Tường Lâm ngơ ngác đứng mãi một chỗ. Chốc lát sau, một vài bóng người đáp xuống bên cạnh Vệ Tường Lâm.

"Lâm nhi, mau rời khỏi đây! Người của Thất Sát điện đã bao vây khu rừng rồi. Nếu không đi nhanh sẽ không kịp." Một người nam nhân vội vã đến bên người của Vệ Tường Lâm kéo tay hắn.

"Tiểu thúc, con tìm được rồi!" Vệ Tường Lâm ngẩn ngơ thốt lên.

"Hả? Tìm được cái gì?"

"Người mang vết bớt hoa tử đằng."

"Thật sao?" Người nam nhân vui vẻ thốt lên. "Là ai?"

"Diệu vương Vũ Đình Nghiêm Thần."

"..."

"..."

"Diệu vương?"

"Vâng."

"Người mà chúng ta truy sát này giờ?"

"Vâng."

"Con còn đánh người ta trọng thương?"

"Vâng."

"..."

"..."

"Đại ca, đại tẩu đệ có lỗi với hai người!" Người nam nhân tan nát cõi lòng thốt lên.

—o0o—

"Đau chết đi được!" Nghiêm Thần nằm trên lưng Lăng Vân, nhìn cánh tay đang đổ máu ướt đẫm của mình than thở.

"Chủ nhân, cố chịu một chút nữa. Chúng ta sắp đến bìa rừng rồi." Lăng Vân thấp giọng nói với Nghiêm Thần rồi bắt đầu tăng tốc. Mặc cho cả người đều là thương nhưng nhiệm vụ của hắn là phải bảo vệ chủ nhân của mình dù cho có mất mạng.

Công lấy Nghiêm Thần, Lăng Vân vận khinh công lướt nhanh.

Nghiêm Thần bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Tay chết lặng, chân trật khớp, cả người đều là vết thương lớn nhỏ chi chít. Bị ngược đãi nhi đồng thế này là lần đầu tiên cô trải qua.

Vệ Tường Lâm, quản người là nam chủ, quăng luôn kịch tình sang một bên, thù này chúng ta kết hạ rồi. Nghiêm Thần ta mà không chinh người tới chết đi sống lại thì bốn chữ Vũ Đình Nghiêm Thần sẽ viết ngược!

Ngay lúc ý thức của Nghiêm Thần dần mơ hồ, cô chỉ còn ngửi được một mùi hương tuyệt từng cùng vòng tay ấm áp quen thuộc rồi chìm sâu vào bóng tối.

Phụ thân...

”Bảo bối ngoan, ngủ đi. Chuyện còn lại cứ để phụ thân lo liệu.”

11. Chương 8-2: Ngoại Truyện 3: Kiếp Trước (end)

“Xin nhường đường!”

”Xin nhường đường một chút!”

“Nhanh! Nhanh!”

Chiếc giường bệnh được di chuyển nhanh chóng vào phòng cấp cứu.

Cạch!

Cánh cửa trắng đóng kín, đèn báo hiệu được bật lên. Bên ngoài chỉ còn lại một đám người mặc quân phục lo lắng đi tới đi lui.

Trong phòng mổ.

“Nhịp tim đang giảm.”

“Huyết áp đang giảm.”

“Không phát hiện tình trạng chuyển biến xấu.”

“Khốn khiếp, không có tình trạng chuyển bệnh thì làm sao Nghiêm sẽ nằm ở đây!”

“Sương, mau bình tĩnh lại!”

Hai bác sĩ phụ vội vã đề chặt vai của Như Sương. Họ biết trong lòng cô ấy đang rối như tơ vò nhưng đây không phải là lúc nổi nóng. Đội trưởng vẫn còn chờ họ cứu tỉnh đây.

Như Sương hít một hơi thật sâu rồi ra hiệu cho hai người bạn thả mình ra. Cô cũng không muốn mình bị đuổi ra khỏi phòng mổ đâu. Nhìn số liệu đang chạy dài trên các thiết bị, Như Sương bắt buộc mình phải tỉnh táo lại. Nghiêm còn đang chờ cô. Cô không thể để mất cậu ấy được.

Rầm!

“Làm sao đội trưởng lại bất tỉnh chứ?” Một người đàn ông tầm ba mươi nắm mạnh tay vào tường. Cả người anh run lên cổ kiềm nén cảm xúc táo bạo của mình.

“Chiều hôm qua tôi tới thăm, cô ấy còn khỏe mạnh mà hứa sẽ mời chúng ta đi ăn lẩu, làm sao sẽ...” Một người thanh niên khác ngồi chôn đầu vào vòng tay, giọng run run thốt lên.

Đứng tựa người vào tường, cô gái duy nhất ở đây che kín miệng của mình không cho tiếng nấc phát ra. Nước mắt chảy dài trên gương mặt không che dấu nỗi sợ bàng hoàng lo lắng.

“Đừng khóc, đội trưởng mà biết sẽ cười cô đó.” Một người đàn ông đứng bên cạnh cô chưa xót an ủi.

“Tôi thà rằng chị ấy đứng trước mặt mà cười nhạo tôi chứ không phải nằm bất động trong đó! Hu hu hu...” Cô gái nghẹn ngào lên tiếng.

Mọi người không ai nói gì với nhau nữa, chỉ còn biết cầu trời khẩn phật trong lòng.

Từng giây từng phút trôi qua càng khiến sự bất an của họ ngày một tăng. Giống như chỉ cần chờ cánh cửa kia bật mở, phán quyết của tử thần sẽ hiện ra trước mắt họ.

“Bíp_____!”

Sững sờ!

“Đặt nội khí quản!” Như Sương lập tức ra lệnh. “Truyền Noradrenaline.”

Mọi người trong phòng đều tập trung cao độ, một tia lơ lửng cũng không dám.

Thanh Nghiêm, cậu phải cố lên!

Thời gian trôi qua từng giây.

“Bíp_____!”

“Tít_____!”

“Sốc điện!” Như Sương run giọng. “Chuẩn bị đồ cho tôi. Noradrenaline 1mg, atropie 0.5 mg, xylocaine 30mg.”

“Dạ.”

“260W!”

“Bóp tim!”

.

.

.

“270W!”

“Bóp tim!”

.

.

.

“280W!”

“Bóp tim!”

.

.

.

Tích tắc!

Tích tắc!

Tích tắc!

“ Bao lâu rồi?”

“Ba tiếng.”

Đội trưởng, cố gắng lên...

“300W!”

“Bóp tim!”

Giọng của Như Sương lạc hẳn đi. Vành mắt cô lúc này đã đỏ hoe ướt đầm.

“Bíp _____!”

Não...chết rồi...

“Bác sĩ...”

“Đi ra ngoài. Đi ra ngoài hết cho tôi...”

Như Sương quỳ gối bên giường mổ, nghẹn ngào thốt lên.

Từng tiếng thở dài an ủi vang lên cô cũng không nghe vào tai. Nắm chặt lấy tay của Thanh Nghiêm, Như Sương òa khóc.

“Cậu đã hứa sẽ giúp mình chỉnh sửa bản thảo, cậu đã hứa sẽ dẫn mình đi Hà Lan chơi, cậu đã hứa sẽ mua cho mình một bộ thí nghiệm mới, cậu đã hứa.... CẬU HỨA VỚI MÌNH NHIỀU LẮM, MAU TỈNH DẬY THỰC HIỆN ĐI! Hu hu hu...”

Loảng xoảng!

Như Sương đắm lệ nhìn chiếc vòng tràng hạt của Thanh Nghiêm đột nhiên vỡ nát thành bụi rơi vãi dưới nền. Vì sao...

“Người ta nói vật chết thay chủ, vì sao mà chết rồi cậu ấy vẫn không tỉnh lại?” Như Sương như người mất hồn khê lảm bảm.

—oOo—

“Nghiêm ngu ngốc! Ngu ngốc! Đồ ngu! Tại sao lại để bị thương thành như vậy?” Như Sương nước mắt nước mũi tèm lem nhìn tấm lưng chằng chịt vết roi của Thanh Nghiêm mắng xối xả. Dù vậy, tay của cô vẫn rất cẩn thận bôi thuốc mỡ trị thương cho cô bạn.

“Bởi vì mình muốn nhập ngũ.”

....

“Mình cũng sẽ nhập ngũ.”

“Cậu? A, đau!”

“Ý kiến ý cò gì? Mình nhập ngũ, sau này làm quân y.” Như Sương lau đi nước mắt, kiên định nói. “Mình sẽ không để cậu chịu thương như vậy nữa đâu.”

“... cảm ơn Sương. Như vậy cái mạng nhỏ của mình đành nhờ cậu.”

“Tất nhiên, mình sẽ không để cậu chết đâu!”

—oOo—

“Sương...” Chồng của Như Sương quỳ xuống ôm lấy cô. Hiện tại nói gì cũng vô ích, em ấy cần phải khóc.

Xung quanh, đồng đội của Thanh Nghiêm đã đứng lặng người từ lâu.

“Em thất hứa. Em thất hứa với cậu ấy!” Như Sương khóc rống lên, tay đập mạnh vào người của chồng mình. “Em thất hứa với cậu ấy rồi! Hu hu hu...”

“Anh biết... anh biết...”

Bác gái, đội trưởng... mất rồi...

Phạm phu nhân ngồi bệt dưới sàn, cả người rũ rượi như một con rối vô hồn. Trong góc khuất căn phòng, bà một mình ngồi mãi ở đó. Hai tay khoanh lên gối chôn đầu vào trong.

Vậy là con đã đi rồi...

—o0o—

“Làm sao có chuyện đó? Tôi mang thai chín tháng mười ngày sinh ra con bé, vậy mà ngài nói chúng tôi đã không còn duyên phận mẹ con?”

“Thí chủ, bần tăng rất tiếc.”

“Làm sao sẽ...”

“Tiểu thí chủ sinh ra hồn phách không trọn vẹn, trên người không mang vận, Thiên cơ xáo trộn, sẽ gặp phải họa sát thân.”

Rầm!

“Thí chủ, mau đứng lên!”

“Đại sư, xin ngài hãy cứu con bé! Muốn tôi làm gì cũng được, xin hãy cứu nó.”

“Thí chủ, bần tăng cũng chỉ có thể giúp tiểu thí chủ tránh thoát đại nạn mà thôi. Đến thời cơ thích hợp, tiểu thí chủ chắc chắn vẫn sẽ trở về nơi vốn thuộc về mình.”

“Như vậy là đủ rồi, kính nhờ ngài.”

“Mười năm sau, thí chủ hãy dẫn tiểu thí chủ đến đây, bần tăng sẽ trao cho tiểu thí chủ một chiếc vòng tràng hạt. Chỉ cần tiểu thí chủ luôn mang theo nó thì sẽ tránh thoát đại nạn cho đến lúc rời đi. Trước đó, mỗi đêm thí chủ cần phải ở bên cạnh tiểu thí chủ ít nhất một khắc để sự liên kết giữa tiểu thí chủ và thế giới này không bị đứt gãy.”

“Cảm ơn ngài, đại sư.” Phạm phu nhân dập đầu cảm tạ.

Ôm lấy con gái của mình, bà rời khỏi nơi Phật đường thanh tịnh.

Nghiêm nhi, nếu như con muốn đi xa vậy hãy để mẹ chuẩn bị hành trang cho con. Như vậy, dù cho con có ở bất cứ đâu thì mẹ cũng không lo lắng con bị người ta lừa gạt ức hiếp.

—o0o—

“Nghiêm nhi, mẹ không có yêu con. Thật đấy...”

Có chăng, cũng chỉ là quá yêu mà thôi...

Tách!

Tách!

Là lệ tuôn rơi hay mưa u sầu đã không ai biết được. Chỉ biết ngày hôm đó mưa rơi tầm tã khắp cả thành phố. Tiếng mưa rào rạt như tiếng khóc thương không thốt thành lời. Vùng trời ảm đạm không một tiếng sấm, trong màn mưa trắng xóa càng khiến người ta chạnh lòng.

Mưa tạnh thì trời sẽ sáng.

Nhưng mưa rơi trong lòng người liệu có còn thấy được ánh dương?

12. Chương 9: Duyên Định

“Mẹ... mẹ...”

Nghiêm Thần lơ mơ mở mắt. Ánh sáng chiếu vào khiến cô phải nhắm mắt lại, mãi một lúc sau mới mở ra lần nữa. Đây là... phòng của mình.

Lúc này là mơ sao?

Nghiêm Thần cứ nhìn chăm chăm vào trần nhà, nằm không nhúc nhích. Thật lâu sau cô bỗng nhoẻn miệng cười. Nụ cười hạnh phúc ngây thơ như trẻ nhỏ được quà.

Mơ cũng tốt. Bởi trong giấc mơ đó, mẹ đã nói yêu cô. À không, là quá yêu cô mới đúng. Thật tốt!

Bỗng nhiên, nụ cười của Nghiêm Thần tắt lịm. Nhưng hiện tại cô lại không muốn mẹ quá yêu mình. Vì nếu vậy, khi cô đi rồi mẹ sẽ ra sao đây?

“Làm gì mà lúc vui lúc buồn thế này?”

Giọng nói đậm nhẹ cất lên kéo Nghiêm Thần ra khỏi suy tư. Xoay đầu, Nghiêm Thần khẽ lên tiếng.

“Nhị phụ thân!”

Xoa nhẹ vầng trán của Nghiêm Thần, Tiêu Thanh Hàn truyền năng lượng vào người của cô. Một luồng khí mát lạnh chạy khắp cơ thể làm Nghiêm Thần cảm thấy sảng khoái. Hơn nữa, mùi đàn hương nhàn nhạt trên người cha Tiêu Thanh Hàn khiến cô rất dễ chịu.

“Sau này đừng liều mạng như vậy. Con chưa bước vào luyện hồn, mạnh mẽ vận dụng năng lượng của Ấn sẽ khiến căn cơ của con hỏng mất.”

“Con biết. Thật xin lỗi.”

Nghiêm Thần nhỏ giọng lên tiếng.

“Người con nên xin lỗi là Phượng Khuynh kia.” Tiêu Thanh Hàn lắc đầu sau đó vươn tay đỡ lấy Nghiêm Thần khiến cho cô tựa người vào hắn. Ngày hôm đó một mảng rừng Sâm Túc đã bị Phượng Khuynh hủy hoại không còn gì cả, đủ để thấy trình độ lửa giận của hắn ta lớn tới mức nào. Nâng chén thuốc đến trước mặt Nghiêm Thần, Tiêu Thanh Hàn khuyên nhủ. “Uống chén thuốc này rồi nghỉ ngơi thêm một chút, con sẽ thấy khỏe lại.”

Cầm chén thuốc, Nghiêm Thần uống nhanh một mạch. Ồ, không đắng chút nào! Mùi đậm nhẹ lại có vị thanh ngọt, cô còn tưởng sẽ khó uống như thuốc bắc chứ.

Nhận lấy chén thuốc từ tay Nghiêm Thần, Tiêu Thanh Hàn đặt nó lên bàn ở cạnh giường rồi đỡ cô nằm xuống. Kéo chăn đắp lên cho Nghiêm Thần, Tiêu Thanh Hàn ngồi xuống bên cạnh cô.

“Ngủ thêm một chút nữa đi. Chờ khi Phượng Khuynh trở về, bọn nhỏ kia tan học thì con không được yên tĩnh đâu.”

“Dạ. Cám ơn cha.”

“Nói cám ơn làm gì.” Tiêu Thanh Hàn cười khẽ. “Đừng lo nghĩ nhiều, Tuyệt nhi, Luân nhi hay Lăng Vân đều không sao hết. Cứ ngủ đi!”

“Con yêu cha.”

“Ta cũng vậy.”

Chờ khi Tiêu Thanh Hàn rời khỏi phòng, Nghiêm Thần mở bừng mắt. Bên cạnh, Thiên Túng cũng đã xuất hiện tự bao giờ.

“Xin lỗi, chủ nhân.”

“Không phải lỗi của ngươi.” Nghiêm Thần lắc đầu an ủi.

Khi chưa bước vào luyện hồn, cơ thể con người không thể chịu nổi năng lượng của Ấn. Nếu mạnh mẽ vận dụng, giống như lời cha Tiêu Thanh Hàn đã nói, căn cơ hỏng mất thậm chí có thể nổ banh xác mà chết.

“Tất cả đều tại tên Vệ Tường Lâm!” Đúng vậy, nếu không phải hắn thì cô cần gì phải ra nông nổi này. Đã vậy, đang đánh nửa chừng thì dừng lại làm năng lượng đường về rối loạn trong kinh mạch của cô.

“Đúng đó, chủ nhân. Liên quan đến Kỳ Nghi Ấn thì chẳng có thứ gì tốt lành cả.” Thiên Túng hùa theo phụ họa, còn không quên kéo Kỳ Nghi Ấn xuống nước.

“Người chỉ được mỗi cái thêm dầu vào lửa.” Nghiêm Thần khinh bỉ Ấn của mình.

“Tạ chủ nhân khen ngợi.” Thiên Túng vui vẻ cười đón nhận, chẳng có xú nào là hổ thẹn. “Ta không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa. Aizz, tiểu chủ nhân, khi nào ngài với vào luyện tâm? Người ta buồn đến phát chán rồi!”

“Còn lâu lắm. Người cứ chờ dài cả cổ đi.”

“Thật không có lương tâm!”

“Quá khen! Quá khen!”

Thiên Túng bĩu môi không thèm nói tiếp rồi biến mất vào mi tâm của Nghiêm Thần.

Luyện tâm. Thật sự là còn lâu lắm a!

Luyện thể có thể hợp khải với Ấn, mượn sức mạnh vật lý của Ấn để khuyết đại trình độ luyện thể của bản thân tới mức cao nhất có thể. Bước vào luyện hồn có thể vận dụng năng lượng của Ấn một cách thoải mái. Bước vào luyện tâm thì Ấn có thể độc lập rời khỏi chủ nhân để cùng sánh vai chiến đấu. Chứ nếu không, ngay từ đầu đã có thể vận dụng Ấn chẳng khác nào đem thể giới này phá nát. Cứ lấy cô làm ví dụ, năm đó khi Thiên Túng vừa xuất hiện thì đã làm cho mọi người trong đại điện xem chút mất mạng. Nếu cô mà không hiểu chuyện nói vui vài câu như ‘thống nhất thiên hạ’ hay ‘giết sạch mọi người’ đại loại là vậy, chỉ bằng một Thiên Túng cũng đủ khiến đại lục này dậy sóng. Cho nên, luyện tâm mới chính là điều kiện mấu chốt. Bước vào tâm cảnh, chẳng ai muốn để mình sa ngã. Cho nên không có chuyện dùng Ấn mà làm loạn khắp nơi. Nếu có, ha ha, cao thủ ở Thương Khung đầy như mây, tùy tiện gom lại một đám cũng đủ dẹp yên tên nào làm loạn.

Khi đạt được luyện đạo, chủ nhân và Ấn có thể tùy tâm sở dục. Theo đuổi đạo là cảnh giới mà con người hòa hợp với tự nhiên, sự ràng buộc Thiên Đạo với họ cũng lỏng dần. Nhìn xuyên qua Thiên Đạo nắm giữ đạo, nhìn tương lai, đoán vận mệnh.... đó là điều mà ai cũng muốn có được.

Nhắc đến đạo, mẫu thân và các vị phụ thân của cô đều đã hoàn thành xong luyện tâm, bước vào luyện đạo.

Mẫu thân cô theo đuổi thiên hạ đạo, nghe rất vĩ đại và hào hùng.

Cha Diệp Phong thì đi theo tinh tâm đạo, nghe rất có triết lý phật giáo.

Cha Tiêu Thanh Hàn thì nắm giữ thương sinh đạo, rất có phong phạm của cao nhân ẩn thế.

Cha Trầm Duy Thắng thì say mê chiến đấu đạo, rất có máu bạo lực.

Và đặc biệt, đạo mà phụ thân đại nhân của cô theo đuổi thì thật rất ư là.... triết học.

Mỹ học đạo!

Nghe mà rợn người. Lúc biết chuyện này cô cũng không dám tin.

Nói chung, đạo mà mẫu thân và các vị phụ thân theo đuổi có thể xếp vào loại: hàng đặc biệt cực hiếm!

Ở Thương Khung, tu luyện càng cao thì tốc độ lão hóa càng chậm. Khi bước vào cánh cửa luyện tâm, sự lão hóa đã xem như rất rất chậm rồi. Luyện đạo thì khỏi nói, trẻ ra thêm cũng không biết chừng.

Cho nên, đoán đoán thử xem, phụ thân đại nhân nhà cô với vẻ ngoài là một soái ca yêu nghiệt hai mươi lăm tuổi thực chất đã bao nhiêu tuổi rồi?

Hắc hắc!

— — — — —

Ngồi vùn vùn từng lọn tóc của con gái, nhìn gương mặt đang ngủ say bình yên kia, Lam Phượng Khuynh mới thấy an lòng. Có một cô con gái như thế này thật khiến người ta đau tim mà!

“Ân...” Nghiêm Thần từ từ tỉnh giấc. Mùi hương tuyết tùng... “Phụ thân.”

“Nha đầu ngọc, con làm ta lo lắng lắm có biết không?”

Lồm cồm bò dậy ôm lấy phụ thân của mình, Nghiêm Thần nhỏ giọng hỏi lỗi: “Con sai rồi. Đảm bảo sẽ không có chuyện tương tự xảy ra nữa.”

“Trả lời thật khôn lỏi.” Lam Phượng Khuynh vỗ đầu Nghiêm Thần một cái rồi bật cười.

“Không giận con nữa?”

“Ừ.”

“Mà cha vừa đi đâu về thế?” Nghiêm Thần rời khỏi vòng ôm của Lam Phượng Khuynh. Cô ngửi được mùi gì đó rất nhạt trên người phụ thân, khá giống mấy mùi độc được của cha Tiêu Thanh Hàn.

“À, chuẩn bị một chút quà mọn đưa đến Vệ gia thăm hỏi thôi.” Lam Phượng Khuynh nhún vai nói.

Quà mọn? Thăm hỏi? Nhìn biểu cảm hiện tại của ngài, đến đứa ngọc cũng biết chẳng có ý gì tốt đẹp cả.

“Cha, chuyện Vệ gia, con muốn tự tay xử lý.”

“Cho nên ta chỉ mới đưa quà thăm hỏi.” Lam Phượng Khuynh biết tổng tính cách của con gái, nếu không hiện tại trên Thương Khung chẳng còn một cái Vệ gia nào nữa đâu. “Ta và Thất Sát điện lúc nào cũng rảnh, con cần gì cứ nói.”

“Con sẽ không khách khí đâu!”

“Cứ tự nhiên! Cứ tự nhiên!”

“Ha ha ha...”

Cha và con gái cấu kết nhau làm chuyện xấu hại người chính là tình hình bên trên.

Năng sáng tinh nghịch len lỏi khắp góc phòng, vui đùa theo từng tiếng cười hạnh phúc (rợn người?) của Nghiêm Thần và Lam Phượng Khuynh. Cảnh sắc ấm áp hài hòa này hoàn toàn đối lập với một nơi nào đó.

Tây Vệ quốc, Vệ gia.

Tất cả thành viên trực hệ của Vệ gia đều có mặt trong đại sảnh rộng lớn. Tất cả họ, nếu không nôn khan thì cũng xanh mặt, ai nấy cả người đều cảm thấy điện chạy tê dại, da đầu run lên.

Chính giữa đại sảnh, gần một trăm xác chết của ám vệ Vệ gia đang được xếp ngay hàng thẳng lối kéo dài ra cả ngoài sân. Cơ thể bọn họ đều được xử lý rất sạch sẽ, trang phục thơm tắp nằm im trong quan tài bằng thủy tinh. Cảnh này thật không có gì nếu bỏ qua lục phủ ngũ tạng của họ đã bị moi ra và đặt bên cạnh cái xác. Bên ngoài mỗi mặt kính đều có một tấm da ghi rõ trình tự kỹ thuật tiến hành bằng máu. Máu này ở đâu ra, không cần nghĩ cũng biết.

Tiêu bản!

Tất cả bọn họ đều bị biến thành tiêu bản, hơn nữa còn được ‘đóng gói’ rất xa hoa. Cái này giống như một cái tát vào mặt Vệ gia bọn họ mà nói: Ta đây rất lợi hại, ta đây rất thừa tiền, có ngon thì trả thù thử xem!

Thật lâu sau đó, nữ tử ngồi trên ghế chủ mới ho nhẹ một tiếng. “Thật không hổ là Đế Lam của Thất Sát điện. Xem ra, Diệu vương do ngài ấy nuôi lớn cũng không thể nào kém được.”

Mọi người còn lại run rẩy khóe miệng. Gia chủ, đây là khen hay chê thế?

“Khụ khụ, nhanh truyền lệnh xuống để mọi người chuẩn bị phiêu bạt giang hồ đi. Sau gần ba trăm năm, Vệ gia chúng ta lại chịu cảnh này.”

Nghe vậy mọi người không nhin được mà phì cười một cái. Vệ gia bọn họ, cứ khoảng ba trăm năm lại phân tán khắp mọi góc ngách của Thương Khung, điều này sớm đã trở thành đặc trưng riêng của Vệ gia. Lý do sao, nói ra thật đủ mất mặt!

“Lâm nhi a, chuyện này ứng trên người con. Cho nên... tự bảo trọng cho tốt. Ta và phụ thân con ở phương xa sẽ luôn cầu chúc cho con.”

Mọi người một lần nữa run người. Gia chủ, đây là lời mà một người mẫu thân nên nói với con trai trước lúc đi xa sao?

“Dạ, mẫu thân. Ngài và mọi người phải bảo trọng.”

Uy, thiếu chủ, ngài có cần ngoan hiền tới như vậy không?

“Aizz, lương duyên trời định của con lại là Diệu vương. Có một tôn đại thần phạt Đế Lam chắn trước mặt, số con cũng đủ khổ.” Nữ tử than thở.

Vệ gia bọn họ từ xa xưa được mệnh danh là tộc chi Thần ân. Mỗi một trực hệ sinh ra đều được định sẵn mỗi lương duyên tốt đẹp. Chỉ cần tìm được người mang vết bớt giống hệt bản thân, nếu có thể yêu nhau đó chính là phúc phần cả đời. Hầu hết thì trực hệ gia tộc đều yêu mỗi lương duyên của mình. Thật ra đây không phải là ép buộc, việc định duyên này chỉ là một con đường tắt khiến người Vệ gia họ có thể tìm được bạn đời phù hợp nhất với mình thôi. Yêu hay không yêu đều do bản thân người trong cuộc định đoạt.

Còn về chuyện phân tán, khụ khụ, mấy ai có vết bớt lộ ra ngoài mặt hay tay chân đâu. Ví dụ như gia chủ đời thứ ba từng có một kẻ thù truyền kiếp. Hai người họ hề gặp nhau là lao vào đánh đấm túi bụi. Hai tộc hai bên khi đó cũng chịu ảnh hưởng, còn kém không huyết tẩy lẫn nhau. Vì vậy người hai gia tộc phải phân tán khắp nơi để tránh nạn hoặc đánh du kích. Mãi sau này hai vị đại nhân kia đánh đến yêu nhau, đem động phòng gia chủ Vệ gia mới biết được trên ngực phải của bạn đời có một vết bớt giống hệt bản thân. Thật là dở khóc dở cười!

Hoặc như gia chủ đời thứ mười không chịu tin vào duyên định, yêu một người nam nhân khác. Đáng tiếc, người nam nhân kia tâm cơ thâm trầm, không hề thật lòng với gia chủ Vệ gia. Lúc đó, căn cơ Vệ gia bị tổn hại nghiêm trọng, không thể không chia tách để bảo toàn cơ nghiệp, âm thầm hoạt động khắp nơi để tìm cơ hội khôi phục Vệ gia. Suốt khoảng thời gian đó, sự đệ của Vệ gia chủ đã luôn bên cạnh giúp đỡ ngài ấy. Chân tình đó làm Vệ gia chủ cảm động và nhận rõ tình cảm thật sự của bản thân. Mãi cho đến sau này khi họ thành đôi, người trong tộc mới biết trên đùi trái của bạn đời gia chủ mình có một vết bớt giống hệt ngài ấy.

Nghe thì rất cảm động nhưng không phải lúc nào cũng kết thúc hạnh phúc như vậy. Có nhiều trường hợp trực hệ Vệ gia cả đời cũng không tìm thấy duyên định của mình, có khi tìm được lại chết yểu, có khi tự giết lẫn nhau hoặc chết trước cả khi biết nhau... Những người đó nếu còn sống sau này vẫn có thể yêu người khác, chỉ là yêu mà tương kính như tân.

“Lâm nhi, mọi chuyện cứ nghe theo trái tim con. Đừng quá để tâm vào duyên định!”

“Vâng.”

“Được rồi mọi người, truyền lệnh xuống đi. Một khi tình hình có biến, chúng ta lập tức bỏ c..., khụ khụ, rồi đi.”

“Là, gia chủ!”

Diệu vương a, ta đây cũng chỉ có một đứa con trai. Không yêu nó cũng không sao, chỉ cầu ngài đừng có chính chết nó là được!

13. Chương 10: Xuất Cung

Kế hoạch trả thù Vệ Tường Lâm được Nghiêm Thần tạm thời để sang một bên. Cô hiện tại đang chú tâm vào củng cố giai đoạn luyện thể trung kỳ của mình. Sau trận đánh với tên họ Vệ, Nghiêm Thần đã tìm ra nhiều thiếu sót của bản thân. Cho nên cô phải nhanh chóng khắc phục. Nói vậy chứ không có nghĩa là cô buông tha cho Vệ gia. Dù gì cũng từng là thanh niên gương mẫu nghiêm túc của Trái Đất thế kỷ XXI, mấy chuyện diệt tộc cô không làm được nhưng động tay động chân một chút thì vẫn có thể. Đây đều là do phụ thân dạy hư cô!

“Nhị tỷ! Nhị tỷ!”

Nghiêm Thần ngồi nhàn nhã trong đình trúc ăn điểm tâm, nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu lên. Đang chạy đến gần cô là một cậu nhóc bốn tuổi phấn điều ngọc mài.

“Nhị tỷ!” Nhảy phắt vào người cô, tên nhóc này nhe răng cười ha hả.

“Xú tiểu tử, lại trốn ra ngoài chơi.” Nghiêm Thần ôm lấy cậu bé lên ngồi cạnh mình, tay véo hai gò má mềm mại của cậu cười mắng.

“Người ta đến thăm tỷ, không phải đi chơi.”

“Ngụy biện.” Nghiêm Thần xoa đầu cậu rồi quay ra nói với người hầu bên ngoài.

“Các người lui xuống đi. Ai có hỏi thì cứ nói tiểu hoàng tử ở chỗ ta.”

“Là, vương gia.”

Bọn người hầu đáp lời, cung kính cúi chào rồi rời khỏi đình trúc.

Cậu bé này là Vũ Đình Nghiêm Khánh, năm nay bốn tuổi, do cha Trần Duy Thắng sinh. Nghĩ tới đây, Nghiêm Thần kìm chút bật cười. Lúc trước cô cứ thắc mắc đàn ông làm sao sinh con, khi biết được cũng thất vọng một phen. Phụ nữ ở Thương Khung, cấu tạo sinh lý không có tử cung, trong khi đàn ông lại có. Đơn giản mà nói, ngoại trừ giới tính đảo ngược thì cũng không khác mấy so với ở Trái Đất. Lúc cha Trần Duy Thắng sinh Khánh nhi, cô cứ mặc niệm trong đầu mẫu thân là đàn ông, tứ cha là phụ nữ sau đó thoải mái tâm lý mà ở ngoài phòng sinh chờ đợi với mọi người.

Giờ nhớ lại, Nghiêm Thần thấy chuyện đàn ông sinh con cũng không có gì kinh hãi thế tục. Lúc ở Trái Đất, cô cũng mấy lần tiếp xúc với vài công trình nghiên cứu việc sinh sản, trong đó có hẳn vài chuyên đề cho đàn ông.

“Nhị tỷ, nghe nói người định xuất cung?” Nghiêm Khánh cầm một khối bánh ăn ngon lành rồi bất chợt hỏi.

“Ai nói cho đệ biết?”

“Tam tỷ. Tỷ định đi bao lâu?”

“Không biết, nhưng sẽ không lâu.” Nghiêm Thần trả lời. Thấy gương mặt bánh bao nhỏ xụ lại, cô xoa đầu cậu nhóc. “Ồ trong cung phải ngoan biết chưa? Nếu buồn thì cứ tìm Tô Mặc Hi mà chơi.” Chữ ‘chơi’ được Nghiêm Thần đặc biệt nhấn mạnh.

“Có được không?” Nghiêm Khánh ngậy thơ hỏi lại.

“Cho phép đệ lấy tỷ ra làm lá chắn!”

“Hoan hô. Đệ nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của tỷ.”

“Tốt. Nghéo tay!”

“Nghéo tay!”

“Ha ha ha!”

Hừ hừ, nam chủ Vệ Tường Lâm chưa chinh được, vậy trước hết lấy nam chủ Tô Mặc Hi khai đao.

Hiện tại, Tô Mặc Hi là thư đồng của Nghiêm Luân. Còn chuyện vị hôn phu - thê đã sớm bị cô chặn ngang phá hoại rồi. Trong cung này, Khánh nhi được mệnh danh là hồn thể tiểu ma vương, cô cũng không tin không chinh thắng được Tô Mặc Hi.

“Tham kiểm vương gia!”

“Đứng lên đi!” Nghiêm Thần gật đầu rồi đi lướt qua bọn hạ nhân. Cũng may, hành lễ nơi đây chỉ là gập nửa người cúi chào chứ không phải quỳ hẳn xuống đất, nếu không cô sẽ tổn thọ mất.

“Vương gia, hoàng thượng đang chờ. Mời ngài!”

“An tống quản, phiền toái.” Nghiêm Thần nói với đại nội tống quản của hoàng cung sau đó đẩy cửa bước vào.

Ngự thư phòng rất yên tĩnh. Được bố trí một cách gọn gàng quy củ, nơi đây tạo cho Nghiêm Thần cảm giác như trở lại các thư viện cổ xưa của kiếp trước. Vài bức tranh thư pháp và phong thủy treo trên tường, khói lư hương tỏa ra thoang thoang, ánh sáng dịu nhẹ xuyên qua cửa sổ được điều chỉnh để có thể chiếu rọi khắp căn phòng, nơi đây thực sự rất lý tưởng để học tập và làm việc.

Đi sâu vào trong, qua bức rèm che, Nghiêm Thần thấy mẫu thân của mình đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Huyền y quý phái ôm gọn lấy dáng người, đai lưng bản to siết lấy vòng eo tôn lên những đường nét quyến rũ của cơ thể. Áo ngoài của mẫu thân là phần áo dài đến tận mắt cá chân, xẻ hai tà dát vàng ở viền áo. Tơ vàng tinh tế thêu đề lên hình long thần màu đen in trên thân áo, làm cho nó càng thêm sống động và oai hùng. Hoàng thất Đông Ly lấy màu đen làm chủ đạo, ít nhất Nghiêm Thần thấy nó vẫn đẹp hơn nhiều so với mấy bộ long bào vàng kim chói sáng trong phim cổ trang. Nhìn mấy vị vua trong phim cứ như khối bia ngắm vàng óng ánh di động, rất là.... ba chấm!

“Thần nhi, đến rồi. Lại đây ngồi đi.”

“Tham kiểm mẫu thân.”

“Được rồi, không có người ngoài, con cũng đừng làm dáng nữa.” Vũ Đình Thiên Thanh trêu chọc cô con gái lớn của mình. Có ai lại như Thần nhi, lễ nghi hoàng gia chỉ toàn sử dụng ứng đối với người ngoài, một khi chỉ còn người nhà với nhau thì quăng mọi lễ nghi đó đến tận phương nào rồi.

Cười gượng một tiếng, Nghiêm Thần đi đến ngồi vào ghế bên bàn trà.

“Ném thử đi, trà Tước Thiệt đó.”

Nghiêm Thần vươn tay đón lấy tách trà khê nhấp. Rất thơm ngon! Loại trà Tước Thiệt này được trồng ở vùng núi cao, đứng đầu trăm loại thảo, có thể giải khát, giải phiền, được tính rất linh diệu. Đặc biệt là, càng uống càng ghiền.

“Lần này xuất cung con cũng đừng gây chuyện nữa.”

“Con gây chuyện hồi nào?”

“Thế đây là cái gì?”

Nghiêm Thần nhìn bài báo vừa được mẫu thân đẩy đến trước mặt mình. Không sai, là báo. Ở Thương Khung vẫn có báo chí để đọc mỗi ngày đấy. Mỗi quốc gia có nhật báo riêng của mình, ngoài ra mỗi tháng còn có nguyệt san của Thương Khung, tổng hợp những tin tức sốt dẻo nhất.

Đọc dòng tiêu đề to tướng trên trang báo, Nghiêm Thần kém chút phun nước trà.

‘Tây Vệ quốc Vệ gia sau hơn ba trăm năm lại có dấu hiệu phân tán!’

‘Hoàng thất Đông Ly và Vệ gia - tình thù khó lý giải!’

Tình thù? Cô khi nào thì có tình thù với tên họ Vệ kia? Là tên khốn nào viết bài thế này?

“Mẫu thân, thật không phải con làm.” Nghiêm Thần trả lời vô tội vạ.

“Ừ, con không có làm, chỉ thông qua phụ thân con sai Thất Sát điện đi làm thôi.” Vũ Đình Thiên Thanh chế giễu. “Con a, cái gì cũng tốt, tốt đến nỗi học luôn bảy phần tính cách của phụ thân con.”

“Hắc, hắc.” Nghiêm Thần xấu hổ cười. Mười năm ở đây, dưới sự dạy dỗ của phụ thân đủ để mài hết một nửa tính cách kiêu trước của cô rồi.

“Được rồi, hôm nay tìm con đến là vì chuyện khác.” Vũ Đình Thiên Thanh lắc đầu rồi nói vào chuyện chính. Lấy từ trong tay áo ra một tấm thiệp mời, nàng đưa nó cho Nghiêm Thần. “Tính thời gian, khi con từ Tây Vệ trở về cũng đuổi kịp lễ mừng nhập đạo của Sở gia. Khi đó, mẹ muốn con thay mặt hoàng thất đến chúc mừng.”

“Sở gia? Là Sở gia của Bắc Trấn thành sao?”

“Ừ.”

Oh, Sở gia. Sở Lan Tâm. Đây cũng thật trùng hợp!

“Sở lão gia chủ có lẽ mất khoảng một tháng để củng cố cánh cửa nhập đạo của mình, nếu con không về kịp thì cứ dùng truyền tống trận hoặc phi thuyền mà về.”

Nghiêm Thần gật đầu.

Truyền tống trận là loại trận pháp không gian, có thể giúp con người di chuyển nhanh chóng từ nơi này đến nơi khác.

Phi thuyền thì khỏi chê. Trình độ luyện kim ở đây rất cao, trên phi thuyền được khắc rất nhiều pháp trận ổn định và bay lượn. Chỉ cần đưa nguồn năng lượng vào là có thể thoải mái sử dụng nó. Thường thì nó được dùng cho hoạt động du lịch.

“Về phần lễ vật, cứ lấy ở chỗ phụ thân con.” Vũ Đình Thiên Thanh cười tà ác.

“Ngài thật nham hiểm.”

“Ai bảo phụ thân của con giàu tới vậy.” Dám dùng gần trăm quan tài thủy tinh chỉ để trút giận cho Thần nhi, quả nhiên là chê tiền quá nhiều. Phú khả địch quốc cũng không diễn tả nổi tình trạng giàu có của Thất Sát điện đâu.

Nghiêm Thần nhìn vẻ mặt của mẫu thân mình chỉ biết cười bất đắc dĩ. Người nhà như vậy, bảo cô làm sao không yêu, không quan tâm cho được.

“À, mẫu thân!” Nghiêm Thần nghiêng người tới trước cười như tên trộm. Thấy vậy, Vũ Đình Thiên Thanh chống tay lên bàn, nháy mắt một cái ra hiệu cho con gái cứ tiếp tục nói.

“Lần đầu người gặp phụ thân là như thế nào?”

“Hm, Khuynh không nói cho con sao?”

Nghiêm Thần lắc đầu. Mỗi lần cô hỏi chuyện này, phụ thân lại dùng thần thái như khổng tước xòe đuôi với cô sau đó cao ngạo bỏ đi làm cô chẳng hiểu mô tê gì hết. Cho nên cô cũng chẳng thêm hỏi nữa.

Dù sao, một người là hoàng đế hạo nhiên chính khí của Đông Ly, một người mệnh danh Đế Lam của Thất Sát điện lừng danh thiên hạ, Nghiêm Thần quả thật rất tò mò hai người họ làm sao quen biết nhau.

“Ah, lần đầu tiên gặp nhau hả?”

Về mặt lúc này của mẫu thân cô thật sự là... quá thâm ảo?!

“Lúc đó ta vừa đăng cơ không lâu, phụ thân con thì mới xuất quan khi hoàn thành xong thử luyện tiếp nhận Thất Sát. Đêm hôm canh ba, hắc một mình xông vào hoàng cung, khi ấy ta đang ở thư phòng phê tấu chương.” Vũ Đình Thiên Thanh nhấp một ngụm trà, thả lỏng người tựa vào thành ghế rồi nói tiếp. “Ta vốn cũng không sợ hắc ám sát ta, dù cho có đánh lên thì lúc đó hắc cũng chẳng đánh lại ta. Cho nên, chúng ta đứng đầu mất suốt một khắc. Cuối cùng, phụ thân con cười với ta một cái, bỏ lại một câu rồi đi mất.”

“Câu gì?” Nghiêm Thần thúc giục, đang hay mà. Chợt, mẫu thân, ánh mắt này là sao?

“Phụ thân con nói: Nghe thiên hạ đồn thổi tân đế Đông Ly tuyệt sắc khuynh thành, tài trí kinh người, được bình chọn là đệ nhất mỹ nhân, đệ nhất tài nữ, đệ nhất kỳ nữ của Thương Khung nên hôm nay mạo muội đến xem, quả thật là... không đẹp bằng ta.”

Sắc!!!

“Khụ, khụ, khụ...” Nghiêm Thần sắc nước miếng, ho khan liên tục. Cô tròn to mắt nhìn mẫu thân nhà mình. “Thật sự nói như vậy?”

“Tất nhiên!”

Ôi trời, thật đúng là hết nói nổi!

Lần này xuất cung đến Tây Vệ, một phần là muốn ra ngoài du lịch một chuyến, một phần là theo thám báo Tây Vệ xuất hiện khoáng mạch mới rất thích hợp luyện thành binh khí, Nghiêm Thần muốn tận mắt xem thử. Phần còn lại, tất nhiên là tiện đường ghé qua Vệ gia, ‘mời’ Vệ Tường Lâm đến Đông Ly ‘làm khách’ vài ngày. Thịnh tình của vương gia một nước, Vệ gia sẽ không chối từ đâu. Huống chi bọn họ hiện tại, ốc còn không mang nổi mình.

Còn về chuyện phụ thân có đồng ý cho cô đi hay không, Nghiêm Thần nhìn gói thuốc trên tay cười nham nhở. Mê được đặc chế của cha Tiêu Thanh Hàn sẽ giải quyết tốt đẹp mọi chuyện.

Phụ thân đại nhân a, ngài cứ nghỉ ngơi trong cung đi. Chờ con gái rời khỏi kinh thành rồi thì muốn đuổi theo thế nào cũng được. Bởi khi đó, cô chắc chắn có thể nói phục phụ nhân nhà mình.

//

Trà Tước Thiệt, còn gọi là trà mỏ sẻ, một danh trà đã thất truyền của Việt Nam.

14. Chương 11: Doanh Doanh

Nghiêm Thần ngồi trong xe ngựa, vén màn cửa nhìn ra ngoài. Cảnh sắc hoang vắng, đơn sơ đặc trưng của vùng ngoại thành. Lâu lâu mới thấy một vài căn nhà hay quán nước ven đường hiện trong tầm mắt. Nơi này đang ở gần phần đất biên giới giáp ranh giữa ba quốc gia là Đông Ly, Nam Hà và Trung An.

Cô đã rời kinh được sáu ngày rồi. Phụ thân cũng quả thật đuổi theo, tuy vậy cuối cùng cũng đồng ý cho cô đi với điều kiện, mang theo hai đường chủ của Thất Sát theo cùng. Biết đây là giới hạn cuối cùng của phụ thân, Nghiêm Thần gật đầu đồng ý.

Ở Thương Khung, những ai bắt đầu luyện thể thì thường xuyên ra ngoài lịch luyện nhằm tìm kiếm sự đột phá mới cho cơ thể, thông qua chiến đấu, rèn luyện và thư giãn sẽ thúc đẩy luyện thể được cứng cố tốt hơn. Chính vì điều đó nên phụ thân cô mới làm màu ngăn chặn, thực ra trong lòng sớm đã có ý định để cô đi rồi. Con cháu hoàng thất Đông Ly không thể chỉ là một bình hoa chưng trong nhà được. Đại ca cô khi mười tuổi cũng đã bắt đầu ra ngoài lịch luyện độc lập. Chờ chuyến này cô trở về sẽ tới lượt Nghiêm Luân.

Hành trình của cô là sáng đi du lịch, chập tối thì đến trạm dịch thông qua truyền tống trận đến thành trấn tiếp theo, nghỉ ngơi rồi sáng lại tiếp tục du lịch. Cho nên hiện tại, đến thôn xóm mới thì phải xuống xe đi dạo thôi.

”Lăng Vân, dừng ở đây. Chúng ta vào thôn phía trước.”

”Là, tiểu thư.”

Ra ngoài, cô đã thống nhất với mọi người gọi mình là tiểu thư, Lăng Vân và hai đường chủ là hộ vệ. Dù sao cũng chẳng ai biết cô là Diệ vương, cần chi rêu rao cho một cái thân.

Nghiêm Thần nhảy xuống xe, sau đó đi đầu về phía trước. Còn chiếc xe ngựa, đó là chuyện của Thất Sát điện, cô không cần bận tâm. Thất Sát điện trải rộng khắp nơi ở Thương Khung, tiếp tế mấy ngày nay của cô chính là họ đó. Bao trọn gói từ ăn ở đến đi lại, cô chỉ cần lo chuyện nâng cao thực lực là được.

Lăng Vân cùng hai vị đường chủ theo sát phía sau Nghiêm Thần. Hai người họ, một nam một nữ, đều là cao thủ giai đoạn luyện hồn. Nghe phụ thân nói, hai người họ đã sắp đến ngưỡng cửa luyện tâm. Nam nhân tên Vụ Kiếm, nữ nhân tên Vụ Nhiên.

Từ luyện hồn trở đi sẽ không phân chia giai đoạn tu luyện. Bởi vì linh hồn, tâm cảnh và đại đạo của mỗi người là khác nhau hoàn toàn. Muốn biết ai lợi hại hơn ai thì cứ đánh một trận là được.

— — —
"Tỷ tỷ, người đến đây lịch luyện sao?"

Nghiêm Thần cúi đầu nhìn một cô bé đang lay lay tay áo của mình. Gương mặt ngây thơ với đôi mắt to tròn lúng liếng, mặc dù chỉ mặc vải bố thô sơ nhưng cũng đáng yêu vô cùng.

"Đúng vậy. Làm sao muội biết?"

"Hôm qua cũng có một vị tỷ tỷ xinh đẹp đến đây. Tỷ ấy nói với muội."

"Thế à!"

Nghiêm Thần dắt tay cô bé vào trong thôn. Người thôn này rất chất phát và niềm nở, thấy cô thì vui cười hỏi thăm đủ điều. Tạm biệt cô bé nhỏ và người dân, Nghiêm Thần theo lời chỉ dẫn của họ đi đến ngôi nhà của trưởng thôn.

Nhà trưởng thôn là ngôi nhà lớn nhất ở đây. Mái lá và tường đất giản dị với hàng rào bằng cọc gỗ bao quanh, hàng cây ăn quả xum xuê sau nhà; trong sân có vài con gà kêu 'cục tác' tìm mồi, cảnh sắc này làm cô nhớ đến vùng quê ở kiếp trước. Đơn sơ, thanh bình, ấm áp, tình nghĩa.

"Tiểu thư muốn ở lại đây?" Trung niên nữ nhân chậm chậm hỏi, tay vẫn đều đều rót nước pha trà mời khách.

"Cảm ơn." Nhận lấy tách trà, Nghiêm Thần thổi nhẹ vài cái rồi uống. Cô không quá yêu cầu trong ẩm thực dù mười năm qua bị dưỡng bằng sơn hào hải vị. Kiếp trước làm nhiệm vụ có khi còn phải tìm sương đêm uống cho đỡ khát nên Nghiêm Thần rất trân trọng những gì trước mắt, ăn no uống đủ là tốt rồi.

"Vâng, ta muốn xin ở lại đây vài ngày. Mong thôn trưởng có thể sắp xếp."

"Không dấu gì tiểu thư, nhà dân ở thôn này vốn không có dư phòng ở. Mà nhà của ta, hôm qua đã có một vị tiểu thư đến xin ở nhờ rồi. Hiện cũng chỉ còn một phòng nhỏ, bốn người tiểu thư ngài..."

"Không sao đâu, thôn trưởng. Một phòng là được rồi. Nếu có thể, ta sẽ thương lượng cùng phòng với vị tiểu thư kia." Nghiêm Thần rất dễ chịu tiếp nhận không chê khen gì. Cô cũng không phải thực sự đi du lịch, ở thoải mái quá sẽ chây lười mất.

"Vậy được rồi, mọi người chuyển hành lý vào đi."

"Cảm tạ thôn trưởng."

Sau khi sắp xếp xong chỗ ở, Nghiêm Thần bắt đầu đi ra ngoài dạo chơi. Lăng Vân, Vụ Kiếm và Vụ Nhiên giờ đã làm nhiệm vụ của ám vệ rồi, chẳng biết núp ở đâu nữa. Cô cũng đã căn dặn họ, trong chuyến lịch luyện này, nếu không xảy ra tình huống nguy hiểm đến tính mạng thì ba người họ không được phép giúp cô.

"Tiểu thư muốn đi dạo sao?" Thấy Nghiêm Thần ra ngoài, thôn trưởng hỏi.

"Đúng vậy."

"Cánh rừng phía sau thôn có một ôn tuyền, tiểu thư thích có thể đến đó tắm rửa. Rất tốt cho sức khỏe! Có khi còn gặp được Liễu tiểu thư ở đó."

"Ôn tuyền? Ta đã biết. Tạm biệt ngài, thôn trưởng!" Họ Liễu sao?

”Tiểu thư đi vui về.”

Cánh rừng sau thôn rất rộng lớn kéo dài đến tận dãy núi ở đường biên giới. Cảnh sắc ở đây xinh đẹp vô cùng, cây cối mọc xanh mơn mớn tràn đầy sức sống. Lâu lâu, Nghiêm Thần còn thấy vài con thỏ hoặc hưu nai lạc bước chạy qua trước mặt mình. Dựa theo kinh nghiệm đi rừng đời trước, Nghiêm Thần bắt đầu đi tìm ôn tuyền mà trưởng thôn đã nhắc đến. Một lúc sau, nghe được tiếng nước chảy Nghiêm Thần vui vẻ đi nhanh về trước. Không khí xung quanh bắt đầu ẩm hơn nhiều, cây cối vài nơi còn bị hơi nước bao bọc, nền đất ẩm thấp với cây cỏ ngày càng xanh tốt, xem ra đã đến chỗ của ôn tuyền. Cẩn thận trèo qua các khối đá trơn trượt, lại đi thêm một đoạn ngắn băng qua các nhánh suối nhỏ cuối cùng Nghiêm Thần cũng đến được trung tâm ôn tuyền.

”Woa!” Nghiêm Thần thốt lên.

Đẹp quá!

Nằm giữa thung lũng các dãy núi là một vùng hồ nước nóng rộng lớn xinh đẹp. Bao bọc xung quanh bởi cánh rừng xanh mơn mớn, cảnh lá rũ xuống in bóng trên mặt hồ. Nước ở đây trong veo phản chiếu lên ánh lục dịu mát, đem cả một cảnh đẹp thủy mặc thêu dệt lên mặt hồ. Từng làn hơi nước mờ ảo không ngừng lan tỏa khắp nơi, cảnh đẹp như tranh tụa chốn bồng lai tiên cảnh.

Đi đến bờ hồ, Nghiêm Thần ngồi xổm xuống đưa tay vào trong nước. Khoảng 36°C, như vậy ra xa thêm một chút chắc tầm 40°C, nhiệt độ rất thích hợp để ngâm mình.

Rào!

Rào!

”Hả?” Nghiêm Thần giương mắt lên.

Một bóng dáng xinh đẹp trôi lên mặt hồ, làn da trắng trẻo ánh lên lóng lánh dưới những tia nắng và bọt nước. Mái tóc đen dài ướt đầm ôm chặt lấy cơ thể, phần đuôi tóc xòa dài nổi bông bênh trên mặt nước. Người nọ xoay đầu, gương mặt trái xoan xinh đẹp hiện ra trong tầm mắt Nghiêm Thần. Đôi con ngươi đen lầy mờ ảo khẽ run dưới hàng mi cong đang trừng to nhìn Nghiêm Thần.

Tĩnh!

”Aaaa! Xin lỗi! Xin lỗi! Thật xin lỗi!”

Nghiêm Thần đỏ bừng mặt xua tay vội vã đứng dậy rồi xoay người chạy ra xa. Ngay cả khinh công cũng bị cô dùng tới.

Nơi ôn tuyền chỉ còn lại một bóng người giữa hồ nước nóng rộng lớn.

Đôi mắt phượng thanh tú vẫn còn ngạc nhiên mở to, sau đó tia cười dần lan rộng khắp đôi con ngươi đen lầy và sáng bóng này.

”Ha hả, thật là... đáng yêu quá đi mất!”

”Mình xấu hổ cái gì chứ? Đều là nữ mà.” Nghiêm Thần ngồi bực dọc trên phiến đá, dù nói vậy nhưng hai vệt ửng hồng vẫn còn hiện trên gò má cô. Cảnh lúc này thực sự là... rất đẹp. Ôi, khi nào thì bản thân lại có tiềm chất sắc nữ thế này?

Nhưng nhớ lại, cô gái đó chắc chỉ lớn hơn cô hai, ba tuổi là cùng. Vẫn còn là con nít, sắc cái gì mà sắc chứ! Hừ! Cái đẹp ai mà chẳng yêu!

”Tiểu muội muội!”

Nghiêm Thần giật thót người nhảy xuống tảng đá xoay lại nhìn.

Tà váy dài mềm mại lay động trong gió, màu lam nhạt thêu họa tiết chìm đặc trưng của Nam Hà quốc làm cho nữ tử này thêm phần dịu dàng. Mái tóc đen dài vẫn còn ẩm nước buông xòa phía sau, một giọt nước

từ trên tóc chảy xuống gò má trắng nõn càng tăng thêm phần gợi cảm. Còn nhỏ như vậy đã là một đại mỹ nhân, lớn lên không biết sẽ gây hại nhân gian thế nào đây. Nghiêm Thần thầm than.

”Chuyện lúc nãy thật sự xin lỗi.” Nghiêm Thần thành khẩn nói.

”Không sao.”

”Người là... Liễu tiểu thư?”

”Là trưởng thôn nói cho muội?” Nữ tử ngạc nhiên sau đó gật đầu một cái. “Cũng đến đây lịch luyện sao?”

”Phải.”

Quan sát nữ tử đi bên cạnh mình, Nghiêm Thần thật tâm vui vẻ. Dù chỉ mới gặp nhưng cô và nàng ấy lại nói chuyện rất hợp nhau. Nữ tử này có một lượng kiến thức rất phong phú, kinh nghiệm sống cũng rất nhiều. Thật không thể tin là nàng ấy chỉ mới mười hai tuổi. Ở thế giới này, cô vẫn luôn muốn tìm cho mình một khuê mật. Giống như ở kiếp trước có Như Sương, khi buồn khi vui có thể cùng tâm sự chia sẻ với cậu ấy. Nữ tử này nếu thân thể và tâm tính không có vấn đề gì, cô thật sự muốn kết bạn với nàng ấy.

”Oh, Đông Ly quốc rất phồn hoa. Ta đến đây vài lần đều rất thích thú.” Nữ tử bật cười.

”Nam Hà quốc cũng phồn hoa mà, lại xinh đẹp hữu tình nữa.”

”Không giống, không giống. Nam Hà dịu dàng như nước, không giống Đông Ly tinh tế như nắng mai. Nhìn xem, cả trang phục cũng thể hiện điều này.”

Nữ tử dừng chân, xoay người một vòng trước mặt Nghiêm Thần.

Nàng ấy nói đúng, trang phục Đông Ly gọn gàng và tinh tế, vừa linh hoạt uy phong lại không mất đi nét thanh lịch. Trong khi đó, trang phục của Nam Hà lại thướt tha và dịu dàng, các tầng áo phủ mỏng manh như cánh hoa rơi, lung linh và tao nhã.

”Tỷ đi lịch luyện một mình sao?” Nghiêm Thần đi bên cạnh hỏi chuyện.

”Ha ha, không phải một mình.” Nữ tử cúi đầu khẽ sát mặt với Nghiêm Thần, nháy mắt một cái. “Ta rời nhà trốn đi đấy!”

”Rời nhà trốn đi?”

”Ừ, trong gia tộc rất lộn xộn và phiền toái. Vẫn là ra ngoài lịch luyện thích hơn.”

Nữ tử này cứ như một cánh chim không chịu trời buộc.

”Tiểu muội muội, nói chuyện nửa ngày ta vẫn chưa biết tên của muội đâu.”

”Ta tên Lam Thanh Nghiêm.” Nghiêm Thần trả lời. Lấy họ của phụ thân, tên của mẫu thân, tên đệm của bản thân ghép lại làm cái tên hiện tại. Cô mới không phải nhớ đến kiếp trước đâu!

”Thanh Nghiêm, tên thật đẹp. Vậy ta gọi muội là tiểu Nghiêm nhi nhé.”

”Đừng, nghe thật sến súa.” Nghiêm Thần nổi da gà.

”Cứ quyết định vậy đi. Tiểu Nghiêm nhi cứ gọi người ta là Doanh Doanh.”

”Doanh Doanh? Đáng tiếc ta không phải Lệnh Hồ Xung.”

”Lệnh Hồ Xung là ai?”

“...”

Thôi chết, lộn kịch bản rồi!

15. Chương 12: Sở Lan Tâm

“Tiểu Nghiêm nhi, chúng ta tới đánh một trận đi.”

”Sao?”

”Lịch luyện mà. Chiến đấu càng nhiều thì càng tốt.” Liễu Doanh Doanh cười duyên, giọng nói nhỏ nhẹ cứ như tiếng đàn ngân vang.

”Được!” Nghiêm Thần đồng ý. Nếu được vậy thì không còn gì tốt hơn.

Sau đó, Nghiêm Thần và Liễu Doanh Doanh chọn một mảnh rừng thưa bên cạnh một vùng đồi cỏ. Địa hình nơi đây rất thích hợp để so tài.

”Không dùng vũ khí, không hợp khái, chỉ so thể thuật.”

”Tốt.”

”Như vậy, bắt đầu!”

Nửa canh giờ sau.

”Hộc, hộc...”

”Tiểu Nghiêm nhi, muội ra tay thật ác.” Liễu Doanh Doanh tựa người vào thân cây thở dốc. Kéo tay áo lên để lộ nhiều mảng bầm tím trên da thịt, nàng thật muốn khóc.

”Tỷ cũng chẳng nhẹ tay hơn chút nào.” Nghiêm Thần chống tay vào thân cây bên cạnh, xoa xoa nắn nắn bả vai đang đau nhức của mình. Liễu Doanh Doanh người này, nhìn da thịt trắng nõn mềm mại như trẻ con mà lực đạo hạ xuống lại mạnh kinh người. Bề ngoài thướt tha như liễu bên trong lại cứng rắn như tùng. Cô mất mùi mới cho rằng nàng ta thật sự dịu dàng yếu ớt.

”Tiểu Nghiêm nhi, còn đâu là dung nhan của người ta!!!”

Nghe tiếng than oán não lòng này, Nghiêm Thần lạnh run một cái ngược đầu lên nhìn. Gì chứ, chỉ là một cục u trên trán mà thôi, chườm nóng là được rồi.

”Là nữ nhân, để ý dung nhan quá làm gì?”

Ở Thương Khung, để ý dung mạo, để ý danh tiết, để ý thanh bạch,... nói chung tam tông tứ đức là chuyện của nam nhân. Dù không quá quá, khắc khe như phong kiến ở Trái Đất nhưng tóm lại là vẫn có.

”Dung nhan không phân biệt nam nữ.” Liễu Doanh Doanh trừng Nghiêm Thần một cái. “Chẳng ai muốn mình xấu xí trước người mình yêu kể cả khi người đó yêu thâm bản thân.”

”Vậy sao?” Nghiêm Thần hỏi lại. Kiếp trước mấy đồng đội của cô mang thương be bét nhìn thấy phát tởm xuất hiện trước mặt người yêu cô cũng đâu thấy họ chê bai gì, còn lo lắng thâm tình hơn nữa kia.

Làm ơn, có người yêu là bộ đội suốt ngày đi làm nhiệm vụ nguy hiểm, tất nhiên phải quan tâm cái mạng hơn cái mặt của hân rồi!

”Muội thật là đầu đất!”

”Gì? Tỷ cũng mới mười hai thôi, yêu với chả thương.”

”Ta nhìn xa trông rộng không được sao?”

Còn nhìn xa trông rộng? Tự kỷ cuồng, dung mạo khổng thì có!

”Kêu ám vệ của muội đem đến một bộ y phục mới rồi đến ôn tuyền đi. Đánh xong một trận còn ngâm suối nóng sẽ được lợi nhiều lắm.”

”Tỷ ngâm không?”

”Ta mới tắm lên đây. Ngâm nữa sẽ không tốt.”

”Vậy được rồi. Tỷ về thôn trước đi.”

”Ta ở đây chờ muội.” Liễu Doanh Doanh lắc đầu. “Đi đi.”

Cạch!

Theo phản xạ vươn tay đón lấy, Liễu Doanh Doanh nhìn bình ngọc đang nằm trong tay mình.

”Thuốc trị thương đặc chế của cha ta đó, tỷ cứ dùng thoải mái.”

Nghiêm Thần cười rạng rỡ rồi xoay người đi về hướng ôn tuyền.

Người bạn này, cô định rồi!

Cầm chặt bình ngọc nhìn bóng dáng nhỏ bé kia dần khuất, Liễu Doanh Doanh cong nhẹ khóe môi. Đôi mắt phượng xinh đẹp một lần nữa ngập tràn ý cười.

Lam Thanh Nghiêm, ta thật may mắn khi quyết định đến Đông Ly quốc và gặp được muội. Xem ra, chuyến lịch luyện lần này sẽ không còn cô đơn tẻ nhạt như trước nữa!

Nghiêm Thần từng hỏi Thiên Túng, Thương Khung là một thể giới chân thực trực thuộc Nhân giới chính nguyên vì sao lại trở thành bản thảo truyện nọ của Như Sương?

Khi đó Thiên Túng đã nói rằng, vận mệnh của một người càng gắn chặt với Thương Khung bao nhiêu thì dù có lưu lạc tới thời không nào cũng sẽ được Thương Khung tìm đến. Chủ nhân ngài chính là thuộc loại người đó.

Dựa vào liên kết mỏng manh giữa hai phần hồn của Nghiêm Thần, Thương Khung tìm được Trái Đất. Nó vốn dĩ muốn mở ra Thiên Đạo truyền tin tức đến cho Nghiêm Thần nhưng đáng tiếc, một linh hồn không trọn vẹn lưu lạc không cách nào nhận được Thiên Đạo. Càng hướng chi sau này, Nghiêm Thần còn được vòng tròn hạt bảo vệ. Do đó, Thương Khung lựa chọn một người trung gian, đó là Lê Như Sương. Giống như bug trong game online, Như Sương được đặc cách nhìn xuyên qua Thiên đạo của Thương Khung, xem thấy vận mệnh của những người có liên quan đến Nghiêm Thần. Còn có thể xem được bao nhiêu thì tùy thuộc vào tinh thần lực của cậu ấy. Chính vì điều này, tinh thần lực của Như Sương đã vô thức tác động ngược trở lại Thương Khung, gián tiếp làm thay đổi vận mệnh của những người nơi đây. Ví dụ, vận mệnh của một người vốn chỉ là một ngã ba đường thì Như Sương lại biến nó thành ngã tư đường. Cho nên, bản thảo truyện mà Như Sương đã viết cũng có thể xem như chính cậu ấy đã tạo ra một thể giới Thương Khung trong một giai đoạn nhất định.

Do đó, nữ chủ nam chủ đều có thật!

Do đó, hiện tại Nghiêm Thần đã nhìn thấy nữ chủ!

Do đó, rắc rối tới rồi!

Sở Lan Tâm ngồi dưới một gốc cây, lặng im băng bó vết thương. Cô đến thể giới này đã được một tuần rồi. Cho tới tận bây giờ cô cũng không tin được là mình lại xuyên không. Nguyên chủ của thân xác này do tính cách quá yếu đuối nên bị người hại chết. Cô tự nhận bản thân không có tài năng nào nổi trội để có thể nói ‘tôi chiếm lấy thân xác cô thì sẽ trả thù cho cô’ như trong tiểu thuyết. Cô chỉ có thể hứa sẽ cố sống tốt thay cho phần của nguyên chủ mà thôi.

”Tâm nhi, đi thôi.”

Nghe tiếng gọi, Sở Lan Tâm vội vã đứng lên đi đến cạnh mọi người. Thể giới này thực lực vi tôn, cô không thể tiếp tục yếu đuối hưởng nộ như kiếp trước được nữa. Sở Lan Tâm cô nhất định phải thay đổi nếu còn muốn tiếp tục sống sót. Không chỉ vì nơi đây tràn ngập nguy hiểm mà những người hãm hại nguyên chủ vẫn còn luôn hăm he cô.

”Lần này nhờ có con nhanh trí chúng ta mới thoát nạn.” Trung niên nam tử vỗ vai của Sở Lan Tâm khen ngợi.

"Nàng ta cũng chỉ ăn may thôi." Giọng nữ cao ngạo cất lên một cách khó chịu. "Đại bá, ngài cũng đừng quên khi đó, nàng ta ngơ ngáo đứng như trời trồng không cảm nổi thanh kiếm. Chính vì thế mọi người mới bị thương nặng tới vậy."

Sở Lan Tâm mím chặt môi lại. Cô gái này suốt mấy ngày qua luôn tìm cách gây khó dễ cho cô. Hơn nữa cũng không phải cô muốn làm liên lụy mọi người, hơn hai mươi năm sống trên đời lần đầu tiên cô cầm kiếm giết dã thú, không trách cô được.

"Được rồi Hân nhi, Tâm nhi cũng đã xin lỗi rồi. Con đừng nhắc lại chuyện này nữa."

"Đâu phải con muốn nhắc lại. Là do nàng ta đột nhiên quá vô dụng thôi. Chẳng biết gần mười năm tu luyện đã bị nàng ta ném đi đâu hết rồi." Sở Gia Hân mỉm cười lại. Mấy hôm nay nàng nhìn Sở Lan Tâm càng lúc càng chướng mắt.

"Ít nhất ta cũng không phải thùng rỗng kêu to như người."

"Người..."

"Đủ rồi!" Trung niên nam tử nhin không được phải la lên. "Giờ không phải lúc cãi nhau! Nhanh chóng thu dọn đồ đạc trở về gia tộc."

"Hừ!" Sở Gia Hân tức giận vung tay áo quay đi. Giỏi lắm Sở Lan Tâm, người cũng bắt đầu dám trả treo với ta. Để rồi xem ai mới là người mỉm cười cuối cùng.

"Tính cách của Hân nhi vốn vậy, con đừng bận tâm."

"Vâng."

Chỉ sợ nàng ta không bỏ qua cho cô thôi. Sở Lan Tâm siết chặt nắm tay, cô trước giờ chưa từng sống uất ức như vậy đâu.

[Chủ nhân, hãy biến cường đi. Chỉ có như vậy, nhân sinh của ngài mới được tự do.]

[Khinh Ưu!]

[Chủ nhân, ta vẫn luôn bên ngài.]

[Cảm ơn.]

Đúng vậy, cô phải biến cường! Sau đó sẽ để cho những người từng coi thường cô phải hối hận.

"Đó là đội lịch luyện của Sở gia Đông Ly. Tiểu cô nương gọi Tâm nhi lúc này thật thú vị."

Bởi vì cô ta là nữ chủ! Nghiêm Thần tránh ở bên cạnh dè bủ.

"Nói sao ta, lúc đầu cứ như tách lập khỏi mọi người, ẩn nhẫn theo kiểu, ừm... là nàng ta sai và người khác cũng sai nốt. Sau đó lại kiên định hạ quyết tâm gì đó. Biểu cảm thật phong phú." Liễu Doanh Doanh ngồi sau tán cây bình luận.

"Thích sao?" Nghiêm Thần tò mò.

"Ta thích hơn." Liễu Doanh Doanh ôm lấy cánh tay của Nghiêm Thần cọ cọ đầu vào.

"Mau buông ra!" Nghiêm Thần lấy tay đẩy cái đầu của Liễu Doanh Doanh ra khỏi người mình. Thuộc tính tiềm ẩn của nàng ta cô đã khám phá ra rồi, đó là: rất bám người. Còn hơn cả keo dán sắt!

Đột nhiên...

Vù vù!

Nghiêm Thần bất động đồng tai lắng nghe. Ở bên cạnh, Liễu Doanh Doanh cũng cau mày nghe ngóng.

"Tỷ nghe sao?"

"Nghe."

Sau đó hai người bọn họ từ từ quay đầu ra phía sau.

1, 2, 3...

”CHẠY!!!”

”Hộc, hộc, hộc...”

Nghiêm Thần lau mồ hôi lạnh. Quả nhiên là mệnh nữ xứng! Cô lang thang trong rừng cả ngày trời chẳng sao cả. Vậy mà chỉ mới núp ở một bên xem nữ chủ đã bị cả đàn ong độc rượt theo. Chưa gặp chính diện đã như vậy, khi gặp mặt còn không biết sẽ xui xẻo thế nào nữa.

”Tiểu Nghiêm nhi, lại đây ngồi nè.”

Nhảy lên tảng đá ngồi cạnh Liễu Doanh Doanh, Nghiêm Thần thở ra nhẹ nhõm. Hít sâu một hơi, cô thấy cả người thoải mái hơn nhiều. Rừng, lá phổi xanh tuyệt vời!

”Tiểu Nghiêm nhi, có muốn nghe ta hát không?”

”Thật sao?” Nghiêm Thần kinh hỉ nhìn Liễu Doanh Doanh. “Ta rất thích âm nhạc của Nam Hà.”

Từng có đoạn thời gian, phụ thân dẫn cô đến Nam Hà du lịch. Âm nhạc nơi đó đã khiến Nghiêm Thần bám rễ ở lại lâu nhất. Nghe giai điệu êm ả, trữ tình và sâu lắng của Nam Hà khiến cô rất thả lỏng tâm hồn.

”Ha ha, thích thì tốt rồi!” Liễu Doanh Doanh vui sướng cười lên.

Từng làn gió bay đến muôn phương trời

Nơi đây vẫn đôi mắt biếc

Tháng năm luôn hiu quạnh nhớ mong

Ký ức xưa vẫn còn

Nước xanh trôi theo dòng đời, lãng quên...

Nghiêm Thần nhắm mắt hưởng thụ.

Giọng hát của Liễu Doanh Doanh trong veo mà lại ấm áp, dịu dàng mang theo tình cảm vào từng lời ca.

Gió hòa điệu, côn trùng hòa âm, nước róc rách hòa ca...

Mùa lá rơi vẫn mãi trôi, bước chân kia vẫn cứ đơn côi

Nhẹ lắng nghe con tim nơi lồng ngực xuyên xao

Người đã đi đến trời nao, có nhớ chăng nơi chốn tình xưa

Tình vẫn vương, suốt cuộc đời vẫn mãi đợi chờ...

”Hay quá!”

”Tiểu Nghiêm nhi!” Liễu Doanh Doanh lần nữa ôm lấy cánh tay của Nghiêm Thần. “Đến lượt muội hát cho ta nghe.”

”Ta hát sao?” Nghiêm Thần sững sốt.

”Ân.”

Đôi mắt phượng xinh đẹp trông chờ nhìn mình, Nghiêm Thần bất giác mềm lòng. Rồi rồi, hát thì hát, chẳng chết ai được.

Bão tuyết vẫn mịt mờ, che giấu bao nỗi đau

Nhiệt huyết sa trường kia quyết hi sinh vì quê hương

Nước mắt vẫn tuôn rơi, thấm đẫm những trái tim

Tiếng thét dài tìm kiếm ngày tương lai...

Tiểu Nghiêm nhi, có lẽ muội không biết được bản thân hiện giờ có bao nhiêu chói mắt và hấp dẫn đâu!

Ta đột nhiên cứ muốn giây phút này dừng lại mãi mãi...

Đã trôi hết bao ngày đêm, ánh trăng sáng rồi lại tắt

Đã trôi hết bao buồn thương, lớp lớp người vẫn tiếp bước

Ngàn cánh hoa bay khắp trời đưa tiễn những linh hồn lạc lối

Ngàn ly rượu đối ẩm năm nào giờ chỉ là những kỉ niệm

Ngàn tiếng than thở phương nào thổi qua lớp trầm tích thời gian

Ngàn chiến công của bao người truyền thừa mãi qua muôn đời...

16. Chương 13: 13: Lam Sơn - Linh Sơn

“Muội mà không cho ta theo cùng, ta sẽ ra nằm vạ khóc lớn giữa thôn để mọi người biết muội bội tình bạc nghĩa bỏ rơi ta.”

“...” Đây là tình huống gì? Nghiêm Thần đen mặt liếc nhìn vị đại mỹ nhân đang nắm chặt tay áo của cô không buông. “Nếu tỷ là nam nhân thì những lời đó may ra mới đáng tin.”

”Người ta có thể thay nam trang, sau đó nói rằng bản thân nam cải nữ trang.”

“...”

— —

Hai canh giờ sau.

”Tiểu Nghiêm nhi, đến Lam Sơn rồi!”

Nghiêm Thần nhìn dãy núi trải dài trước mặt mà khen ngợi trong lòng. Thật hùng vĩ!

Khu rừng mà nơi cô gặp Liễu Doanh Doanh được gọi là rừng Giáp Tam, ý chỉ nằm ở vùng giao nhau giữa biên giới ba quốc gia. Rừng Giáp Tam thuộc quản hạt của Đông Ly quốc. Vượt qua hết cánh rừng này sẽ tiến vào địa phận của dãy núi Lam Sơn - Linh Sơn. Đây là dãy núi dài nhất ở Thương Khung, cũng chính là đường biên giới ngăn cách hoàn toàn Nam Hà quốc và Trung An quốc.

Nửa phần dãy núi chạy theo hướng đông bắc được gọi là Lam Sơn. Nơi đây núi rừng trùng điệp, bao la hiểm trở nối liền một dải với rừng Giáp Tam. Lam Sơn là nơi bắt đầu của dãy Phù Linh cao ngất với những cánh rừng già bạt ngàn trải dài xuống Linh Sơn. Rừng ở đây gồm nhiều tầng, nhiều lớp xen kẽ, dày đặc như một chiếc áo giáp khổng lồ.

Gọi là Lam Sơn vì quanh năm nơi đây bị mây mù bao phủ, từ xa nhìn vào cứ như một tấm màn màu lam khổng lồ lượn lờ. Ngoài ra, ở Lam Sơn có lam thảo sinh trưởng. Loại cỏ này mỗi khi thành thực sẽ chuyển thành một màu lam rất đẹp bao trùm lấy cả dãy núi.

”Ở lại Lam Sơn vài ngày hay đi tiếp đến Linh Sơn?” Liễu Doanh Doanh vừa đi vừa hỏi.

”Ở lại đi. Tìm vài con dã thú luyện tập một trận đã.” Nghiêm Thần nói ra ý định của mình.

Dã thú ở Thương Khung thường lớn hơn từ 1.2 đến 1.7 lần so với Trái Đất, hơn nữa chúng rất có ‘trình độ võ thuật’, là đối tượng luyện tập số một đối với trình độ luyện thể của mọi người.

”Vậy theo ta. Ta biết một chỗ có gấu đấy.”

”Gấu? Sở thích của tỷ cũng đặc biệt thật!”

”Ha ha! Ngoài gấu, ta còn biết chỗ của sư tử và sói, nghe nói ở đây còn có tinh tinh vua. Chờ sau khi đánh bại nó xong chúng ta đến Linh Sơn tìm đại bàng và rắn hổ mang.” Liễu Doanh Doanh kéo tay Nghiêm Thần đi theo mình, rất làm tròn trách nhiệm hướng dẫn viên du lịch. Dù sao dãy núi này nàng cũng đến mấy lần, không đến nỗi xưng là dân bản địa nhưng những gì đặc sắc đã bị nàng đào bới gần hết rồi.

”Tùy tỷ.” Nghiêm Thần cũng chỉ còn biết chấp nhận an bài như vậy. Có một người dẫn đường miễn phí thì cần chi đi tìm tòi lung tung cho mệt và mất thời gian chứ.

Về phần Linh Sơn, đây là nửa dãy núi còn lại chạy dài theo hướng tây nam kết thúc ở những cánh rừng thưa của Tây Vệ quốc. Địa hình Linh Sơn cao, hiểm trở và nhấp nhô hơn nhiều so với Lam Sơn. Bốn phía của nó đều được bao bọc bởi rừng núi nguyên sinh bát ngát. Từ giữa lưng núi xuống chân núi là những dòng suối chằng chịt tưới mát cho các cánh đồng nhỏ hẹp nằm xen kẽ giữa các triền núi và trong các thung lũng. Đặc biệt, Linh Sơn có rất nhiều đặc sản quý từ cây gỗ, động vật cho tới thảo dược. Tương truyền nơi đây từng là nơi cư ngụ của Linh tộc, một thủ hộ tộc của những cư dân Nam Hà sống ở chân núi nên được mọi người gọi là Linh Sơn. Ngày nay, Linh tộc đã không còn nữa.

Cả dãy núi Lam Sơn - Linh Sơn này đều thuộc quản hạt của Nam Hà quốc.

Rào! Rào! Rào!

Mưa là một đặc trưng của miền rừng núi nguyên sinh này.

Nghiêm Thần và Liễu Doanh Doanh ngồi ở ngoài cửa động ngắm mưa. Từng hạt mưa mang theo cái ẩm thấp của nền đất, mùi đất xông lên không quá gay nồng mà mang theo hương thảo dược thoang thoảng. Vị trí hiện tại của cô là địa phận Dược Sơn, ngọn núi nằm ở trung gian Lam Sơn và Linh Sơn. Dược Sơn thường được mọi người gọi là địa linh dược liệu, rất nhiều loại thảo dược quý hiếm đều có thể tìm thấy ở đây.

”Bọn họ đều là ám vệ của muội sao?” Liễu Doanh Doanh nhìn ba người bọn Lăng Vân đang thuần thục dọn chỗ ngủ và làm đồ nướng cho Nghiêm Thần. Nàng chỉ hơi tò mò thôi. Thường thì những ai đi lịch luyện độc lập chỉ mang theo một ám vệ hoặc một hộ vệ. Xét thấy tính cách của tiểu Nghiêm nhi, Liễu Doanh Doanh cũng không cho rằng nàng ấy cần người bảo vệ nhiều tới vậy.

”Chỉ có hấn thôi.” Nghiêm Thần chỉ tay vào Lăng Vân. “Hai người họ là phụ thân bắt ta mang theo. Hấn sợ ta bị thương giống lần trước.”

”Bị thương?”

”Đã khỏi hấn rồi. Lần đó là ta xui xẻo.” Nghiêm Thần nhún vai nói nhẹ nhàng.

Liễu Doanh Doanh cũng không tra hỏi tiếp. Riêng tư của một người cần phải được tôn trọng, huống chi nàng và tiểu Nghiêm nhi cũng chỉ mới quen không lâu.

”Mà tỷ thật sự chỉ có một mình sao?” Nghiêm Thần hỏi lại. Từ lúc gặp mặt tới giờ, cô không hề thấy sự tồn tại của thiếp thân ám vệ của Liễu Doanh Doanh.

”Vốn thiếp thân ám vệ cũng đi cùng ta. Đáng tiếc giữa chừng bị mẫu thân phát hiện. Hấn che cho ta trốn đi, bản thân giờ chắc bị mẫu thân nhốt lại rồi.” Liễu Doanh Doanh than thở.

”Sao nhìn tỷ chẳng lo lắng chút nào thế?”

”Cũng không phải lần đầu.” Liễu Doanh Doanh cười một cách rất ngây thơ.

Hiểu rồi!

Hoạt động bỏ nhà trốn đi này chắc hẳn nàng ta đã thực hiện rất nhiều lần. Hèn chi kinh nghiệm lịch luyện lại phong phú tới vậy. Điều này càng chứng tỏ thực lực của Liễu Doanh Doanh rất cao!

Nghiêm Thần cũng không để người của Thất Sát tra dò thân thể Liễu Doanh Doanh. Người cô muốn làm bạn sẽ do chính bản thân cô đưa ra phán đoán. Huống chi ở Nam Hà quốc, họ Liễu cũng không nhiều.

Không cần biết Liễu Doanh Doanh có phải là tên thật hay không nhưng Nghiêm Thần đoán, nàng ấy chắc hẳn có liên quan đến Liễu gia - Thư hương thế gia lừng danh của Nam Hà.

"Đêm nay chúng ta nghỉ ở đây đi. Sáng mai sẽ qua Linh Sơn." Liễu Doanh Doanh đề nghị.

"Đành vậy. Con mưa này chắc sẽ rơi suốt đêm quá." Nghiêm Thần đồng ý, mắt vẫn nhìn mưa rơi rả rích.

Con mưa này, cứ có cảm giác buồn mang máng... có lẽ vì người đã quên đi...

"Thấy con nào đẹp?"

"Con đang bay cao phía bên phải, bộ lông màu nâu đậm và trắng đấy."

"Ánh mắt muội độc thật. Con đó được xem là hiếm và mạnh mẽ nhất trong giới loài chim đó."

Hiện tại, Nghiêm Thần và Liễu Doanh Doanh đang núp ở một vách núi cao thuộc dãy Linh Sơn. Mục đích là ngắm đại bàng. Về chuyện so đấu, xin lỗi, hai người họ còn tiếc mạng lắm!

Dã thú ở Thương Khung có chỉ số thông minh rất cao. Cho nên, được mệnh danh là chúa tể bầu trời, đại bàng... khỏi bàn cãi. Nếu không may bị nó xem là con mồi, chỉ với trình độ luyện thể của Nghiêm Thần và Liễu Doanh Doanh thì chỉ có nước chạy trốn chết. Càng huống chi đại bàng ở Linh Sơn to hơn gấp 1.5 lần đại bàng ở Trái Đất. Tức là, chiều cao 1m thì biến thành 1.5m, cân nặng 7kg biến thành 10.5kg, sải cánh 2m thì thành 3m, đó là số liệu Nghiêm Thần ước tính dựa theo con đại bàng 'nhỏ nhất' ở đây.

Cho nên, cái đẹp chỉ cần ngắm từ xa là được rồi.

Vù!

Vù!

Nghiêm Thần đưa tay giữ chặt làn tóc của mình trước gió, đưa mắt nhìn ra xa.

"Xem ra gió bão sắp nổi lên rồi."

"Đi thôi." Liễu Doanh Doanh đề nghị.

"Chờ một lát." Nghiêm Thần lắc đầu. Cô muốn xem cảnh đại bàng bay lượn trong gió bão. Ở kiếp trước, không phải ai cũng may mắn được nhìn trực tiếp cảnh này đâu.

"Nơi này là vách núi cao hơn bốn dặm đấy, ta mà bị gió bão cuốn xuống thì thành quỷ ta cũng bám theo muội." Liễu Doanh Doanh rầu rĩ nhìn xuống dãy núi nói với Nghiêm Thần.

"Bốn dặm chứ nhiều (khoảng 2000m), sẽ không dễ tỷ chết đâu mà sợ." Nghiêm Thần chế giễu.

"Nhớ lời muội nói đấy!"

"Biết! Biết!"

Vù!

Vù!

Gió càng lúc càng mạnh. Nghiêm Thần nheo mắt lại cố nhìn lên đỉnh núi đối diện. Nơi đó, con đại bàng mà lúc này cô khen đẹp đang đứng chờ nhìn cơn bão dần đến.

Gió quạt mạnh vào người sắt như dao nhọn làm Nghiêm Thần nhú chặt mày. Nhìn sang Liễu Doanh Doanh, Nghiêm Thần thở dài vươn tay ôm lấy nàng ấy đứng khuất ra sau người của mình. Da thịt non mịn như Liễu Doanh Doanh mà chịu nổi mới lạ. Sau đó, cô lại tiếp tục nhìn lên cao. Lúc này Nghiêm Thần không thấy được, đang tránh ở phía sau mình, gương mặt của Liễu Doanh Doanh đã ửng đỏ từ lâu.

Sức gió kiểu này đã gần đến cấp bảy rồi.

Mây mù kéo tới!

Bão đến!

Đôi cánh lập tức sải dài. Lợi dụng sức gió, con đại bàng nâng cánh đưa cơ thể của mình chao liệng trên cao. Xuyên qua các đám mây, con đại bàng bay lượn vui đùa cùng gió bão và đồng loại.

Thật uy phong!

Cứ như đang nói với muôn loài: kẻ thống trị không bao giờ sợ hãi gian khó!

Thong dong đi xuống núi, Nghiêm Thần quái lạ nhìn Liễu Doanh Doanh. Biểu cảm này giống như lúc Như Sương nhớ đến chồng của cậu ấy vậy.

Nghiêm Thần biết trẻ con ở đây trưởng thành sớm. Thường thì ba đến bốn tuổi sẽ bắt đầu luyện thể, sau đó đi lịch luyện khắp nơi. Nhưng dù vậy mới mười hai tuổi mà tương tư có phải quá sớm không?

”Nè.”

”Doanh Doanh!”

”Liễu Doanh Doanh!”

”LIỄU DOANH DOANH!”

”A, hả? Chuyện gì?”

”Hm!!!” Nghiêm Thần làm bộ mặt hình sự liếc nhìn Liễu Doanh Doanh từ đầu đến đuôi.

Đột nhiên, cả hai người đều đồng loạt xoay đầu nhìn về hướng bìa rừng.

”Tiếng gì thế?”

Vèo!

”Oh, chào hai vị cô nương xinh đẹp!”

Một bóng người nhanh như cắt lao ra khỏi cánh rừng rồi dừng đột ngột trước mặt Nghiêm Thần và Liễu Doanh Doanh.

Tuổi chỉ tầm bằng Nghiêm Thần, một bộ ngân y lấp lánh ôm lấy cơ thể. Mái tóc đen được thắt bím một đoạn nhỏ cột thấp sau gáy rồi xoa tung phần đuôi. Gương mặt tuấn tú đang tràn đầy ý cười trên môi.

”Gặp được nhau tức có duyên. Sau này gặp lại! Ta đi trước!”

Vèo!

“ ... ”

“ ... ”

Vèo!

Vèo!

”Xin lỗi, cho hỏi hai vị có thấy một tiểu công tử nào ăn mặc lấp lánh vừa đi qua không?”

”Hướng kia!”

”Đa tạ!”

Vèo!

Vèo!

”Kí hiệu đồng tiền vàng?!”

”Người của Thiên Địa thương hội?!”

Liễu Doanh Doanh xoa cằm nói: “Vây tên ăn mặc lấp lánh lúc nãy là thiếu chủ của Thiên Địa Thương Hội rồi. Nổi danh yêu tiền như mạng, Đoan Mộc Ẩn.”

Đoan Mộc Ân, nam chủ. Đã giám định xong!

”Nghe nói hần vừa tiếp nhận chủ biên cho nguyệt san Thương Khung đó.” Liễu Doanh Doanh cười cười.

”Nói vậy, nguyệt san mới đây là hần chủ bút? Bài đăng về Đông Ly và Vệ gia cũng là hần viết?” Nghiêm Thần hỏi lại.

”Ừ.”

Dù biết cần phải tránh xa nam chủ nữ chủ để khỏi gặp xui xẻo nhưng mà...

Đột nhiên thấy ngứa tay dễ sợ!

17. Chương 14: Đến Tây Vệ Quốc

Tây Vệ quốc, vùng đất đứng đầu về luyện kim.

Nghiêm Thần cùng Liễu Doanh Doanh đi song song trên đường lớn. Cả hai hiện giờ đều đổi một bộ y phục gọn gàng hơn, bên ngoài khoác áo choàng dài che kín người.

Nga Lạc thành của Tây Vệ quốc nằm kề bên một vùng sa mạc rộng lớn. Nơi đây quanh năm nắng nóng, thường có bão cát, bão bụi thổi từ sa mạc vào thành gây mù mịt khắp nơi. Người dân nơi đây khá hiền hậu và vui vẻ, lúc này cô và Liễu Doanh Doanh còn được một vài người trong thành tặng cho mấy cái khăn choàng đầu nữa.

Đi thẳng ra cửa bắc của thành, người của Thất Sát điện đã chờ sẵn ở đó.

”Thiếu chủ!” Một nữ ba nam ăn mặc kín kẽ như Nghiêm Thần cúi chào cô.

Từ khi Nghiêm Thần khôi phục linh hồn lúc nhận Ân, Lam Phượng Khuynh đã mang nàng đi rêu rao khắp nơi với mấy bằng hữu trên giang hồ. Đến hiện tại ai cũng biết được, Diệu vương Vũ Đình Nghiêm Thần chính là thiếu chủ của Thất Sát điện, người thừa kế của Đế Lam.

”Đi thôi!”

Bước ra khỏi cửa bắc, cảnh vật hai bên đã biến thành những đồi cát vàng trập trùng. Dọc theo con đường vào sa mạc, hiem hơi lấm lấm mới gặp những cây bụi thấp mọc lên từ cát nóng. Leo lên lưng một con lạc đà, đoàn người của Nghiêm Thần bắt đầu hướng về phía khu mỏ mà đi.

”Đây là quặng tách ra từ khoáng vật. Người của chúng ta vẫn chưa xác định được nó thuộc loại nào. Trước mắt chỉ mới thử nghiệm ra nó cứng hơn tinh thiếc.”

Nghiêm Thần quan sát khối quặng trong tay. Tinh thiếc được xem là thứ cứng nhất hiện nay ở Thương Khung, cứ so sánh nó với Graphene là được, thứ được mệnh danh cứng hơn sắt thép 200 lần và bền hơn kim cương rất nhiều. Không ngờ quặng mới này còn lợi hại hơn tinh thiếc. Không biết độ bền của nó ra sao đây? Nếu các tính chất đều vượt trội, chờ sau khi chiết tách quặng, dùng thứ này luyện thành binh khí thì tuyệt vời.

”Bên hoàng thất Tây Vệ thế nào?” Nghiêm Thần đưa khối quặng về cho người quản sự và hỏi. Việc khai thác quặng ở đây, ưu tiên hàng đầu vẫn là hoàng thất Tây Vệ, sau đó mới đến Thất Sát điện.

”Họ vẫn như chúng ta.”

”Vậy là được rồi. Các người cứ tiếp tục làm việc.” Nghiêm Thần gật đầu.

Chờ khi các quản sự lui xuống, Nghiêm Thần mới quay sang nhìn Liễu Doanh Doanh.

”Sao thế? Từ lúc vào thành tỷ cứ một mực im lặng.”

”Muội là Diệu vương của Đông Ly quốc.”

”Vậy thì sao?”

Nghiêm Thần xoay người đứng đối diện, nhìn thẳng vào ánh mắt của Liễu Doanh Doanh mà hỏi. Từ lúc gặp nhau, chỉ trừ việc không nói tên thật thì cô không hề che giấu gì về những hành động có thể làm lộ thân phận của mình. Ngày hôm nay chẳng qua là thẳng thắn phơi bày thôi.

Liễu Doanh Doanh, người sẽ cho ta thấy những gì trong đôi con ngươi sâu thẳm đó đâu?

Liễu Doanh Doanh thực sự không thích ánh mắt mà Nghiêm Thần nhìn bản thân lúc này. Nó khiến nàng cảm thấy mọi che giấu của chính mình đều bị phơi bày dưới ánh nhìn đầy nhiếp chấn đó. Liễu Doanh Doanh rũ mắt xuống.

”Ta chỉ sợ làm rơi chậm lại thân phận của muội.” Ta sợ bản thân mình không xứng đứng bên cạnh muội. Ta sợ muội biết thân phận của ta sẽ khinh bỉ thóa mạ ta. Ta sợ..

”Liễu Doanh Doanh!”

Liễu Doanh Doanh sững sốt ngẩng đầu lên.

”Nhìn vào mắt ta, nói cho ta biết. Người xem ta là loại người gì?”

”Ta...”

”Là hạng người hời hợt trọng danh tiếng?”

”Không...”

”Là loại người không biết suy nghĩ chỉ tin vào lời đàm tiếu của thiên hạ?”

”Không...”

”Vậy nói cho ta biết người đang lo sợ cái gì? Người có còn là Liễu Doanh Doanh mà ta quen thuộc hơn nửa tháng nay hay không?” Nghiêm Thần tức giận lớn tiếng.

”Ta... thật xin lỗi!”

Đúng vậy, Lam Thanh Nghiêm mà nàng biết vốn không phải loại người như vậy. Cho dù có là Vũ Đình Nghiêm Thần thì con người đó vẫn không hề thay đổi. Cho nên, tiểu Nghiêm nhi, ta có thể hy vọng cho chính mình sao?

”Hừ!”

Nghiêm Thần liếc nhìn thần thái hiện tại của Liễu Doanh Doanh mà hừ nhẹ một cái. Khó khăn lắm mới tìm được một khuê mật hợp ý để cô chịu buông tay. Dù đầu óc nàng ta đột nhiên mọc đầy cỏ dại thì cô cũng sẽ nhổ nó ra mà dọn sạch hết đám cỏ đó.

”Tiểu Nghiêm nhi, đừng giận nữa mà!” Liễu Doanh Doanh vui tươi trở lại, bắt đầu ôm lấy cánh tay của Nghiêm Thần làm nũng.

”Tỷ có còn là nữ nhân không đây? Suốt ngày lo được lo mất giống hệt nam nhân.”

“...”

Cả người Liễu Doanh Doanh cứng lại trong tích tắc.

Đưa mắt nhìn về khu khai thác một lần nữa, Nghiêm Thần xoay người bước đi. Đến nơi đây cũng chỉ vì tò mò xem nó có khác gì so với ở kiếp trước hay không thôi. Ngoại trừ dụng cụ và phương tiện thì còn lại cũng y hệt. Cho nên cô không cần nấn ná ở lại làm gì. Dù sao trong lĩnh vực này, cô cũng chẳng hiểu biết được bao nhiêu.

Bây giờ chắc nên đi kiểm ốc đảo mà tham quan thôi.

— — — — —

Những cồn cát dốc khổng lồ bao trùm cả không gian. Gió bụi nóng rất vẫn thổi đều đều trên sa mạc vàng óng này. Những cơn gió tạo ra vô số đụn cát hình sóng trên sa mạc, kéo dài vô tận. Người dân nơi đây thường gọi chúng là ‘biển cát’.

Nghiêm Thần vẫn cho rằng cướp bóc thì chỉ gặp ở thành trấn, rừng rậm hoặc ngoài biển. Không ngờ hôm nay cô lại gặp cướp bóc giữa vùng sa mạc cằn cỗi này.

”Vụ Nhiên, cướp bóc ở sa mạc thường gặp sao?” Nghiêm Thần nhìn một đám người hung thần ác sát trước mắt mà hỏi hộ vệ tạm thời của mình.

”Không đâu, thiếu chủ. Ngài rất may mắn!”

”Đúng đó tiểu Nghiêm nhi. Từ khi ta đi lịch luyện tới nay thì đây là lần đầu tiên gặp cướp bóc sa mạc đấy.”

”Thiếu chủ, điện chủ cũng chưa từng gặp đâu.”

Lăng Vân: “...”

Tốt lắm Lăng Vân, không hổ là thiếp thân ám vệ của ta!

Còn ba tên đang khinh bỉ vận khí của cô, hừ, cứ chờ đó!

”Các người còn chít chít méo mó cái gì? Nhanh giao hết tiền tài vật phẩm quý giá ra đây!” Tên thủ lĩnh huy đao một vòng hăm dọa đám người Nghiêm Thần.

Bọn này thấy ngu chưa, ai đời vào sa mạc lại đem theo mấy thứ đó. Cho nên, năm người bọn Nghiêm Thần cứ đứng trơ ra không nhúc nhích.

”Mẹ kiếp! Lên! Nữ nhân thì giết, nam nhân giữ lại làm nam sủng.”

Ngay lập tức, gần hai mươi nữ nhân thô kệch cầm đao xông đến chỗ của Nghiêm Thần.

”Ta tới.”

Nói rồi, Nghiêm Thần rút kiếm xông lên. Thực lực những người này cũng chỉ ở giai đoạn hoàn thành luyện thể, còn chưa đến được cánh cửa luyện hồn. Đối với người nhận Thường Ấn, nếu không có thiên phú tốt và cần mẫn khắc khổ thì rất khó tu luyện lên cao.

Hơn nữa, bọn cướp bóc này ra tay không có chiêu thức gì cả, đơn giản chỉ là dùng lực cánh tay huy đao thôi. Cho nên chỉ một phút là đủ rồi.

Tra kiếm trở lại vào vỏ, Nghiêm Thần phỉ phỉ tay nhìn mười mấy người đang nằm lăn lộn trên cát.

”Tính sao đây?”

”Để bọn thuộc hạ giết chúng là được.”

Vụ Kiếm lạnh lẽo nói. Thiếu chủ không hạ sát thủ khẳng định vì bọn người này không xứng, sợ làm dơ kiếm của mình. Cho nên, mấy việc lật vạt kiêu này cứ để bọn họ làm.

Nghiêm Thần mà biết suy nghĩ này của Vụ Kiếm khẳng định sẽ kêu oan uổng. Cô cũng không phải sát nhân cuồng ma, hề chút là chém, đùng chút là giết có được không.

Đúng lúc này, một đoàn người cười lạc đà đang nhanh chóng hướng về phía bọn họ chạy tới.

”Xin các vị dừng tay!”

Một nữ nhân hô to rồi lập tức nhảy xuống lạc đà đi nhanh về phía Nghiêm Thần. Nàng ta chấp tay thành khăn nói.

”Bọn người này là tù nhân vượt ngục của bộ lạc Thiết Sa. Chúng ta được thôn dân ủy thác mang bọn họ về hành quyết. Mong các vị nể tình giao họ cho chúng ta.”

”Bộ lạc Thiết Sa?”

”Đúng vậy, từ đây đi thêm mười dặm sẽ đến được b... Aaaaaa!”

Nữ nhân đang nói chuyện đột ngột ngắt đầu lên, sau đó hốt hoảng la to một tiếng thụt lùi về sau.

Nghiêm Thần buồn bực trong lòng. Bộ dạng của cô có kinh khủng đến vậy sao?

”Diệu.... Diệu vương?”

Hả?

Nghiêm Thần và bốn người còn lại giờ mới bắt đầu đưa mắt đánh giá đoàn người này.

Ở đối diện, từng tiếng ‘Diệu vương’ truyền đi xôn xao khắp mọi góc ngách của đoàn người.

”Tham kiến Diệu vương!” Tập thể đồng thanh hô to.

??? Nghiêm Thần có thể khẳng định họ không phải con dân Đông Ly.

”Có gì đứng thẳng lên rồi nói.” Nghiêm Thần bắt đầu lên tiếng.

”Thưa Diệu vương, bộ lạc Thiết Sa cách đây mười dặm cư trú ở ốc đảo Xanh. Xin cho phép chúng ta mang những người này về.”

”À...”

”Đa tạ Diệu vương!”

”Ừ...”

”Nhanh! Nhanh! Nhanh!”

Dưới sự chỉ huy của nữ nhân đi đầu, đoàn người nhanh chóng trói hết đám cướp bóc lại vác lên lưng lạc đà. Động tác nhanh gọn dứt khoát, thuần thục như đã làm đi làm lại cả trăm lần. Sau đó, xoay người bỏ chạy thục mạng!

“...”

Nơi sa mạc rộng lớn cũng chỉ còn những vết chân lạc đà và lớp khói bụi mịn mù xa xa chứng minh có người từng ở đây.

”Khụ khụ, thiếu chủ, hình như lúc này thuộc hạ nhìn thấy tộc huy của Vệ gia.”

Mặt của Nghiêm Thần lập tức đen lại như nhọ nồi. Đứng ở bên cạnh, Liễu Doanh Doanh kinh ngạc nhìn Nghiêm Thần.

”Nói vậy bài đăng ‘Hoàng thất Đông Ly và Vệ gia - tình thù khó lý giải!’ là thật sao? Muội đã làm gì để họ thấy muội còn hơn thấy cả hoàng đế của mình thế? Có phải giống như trong báo viết cái gì mà lóc xương, đốt mù mắt, ngũ mã phanh thây...”

”Tỷ nói thêm lời nào nữa là ta chôn tỷ xuống cát nóng ở đây đấy.” Nghiêm Thần thâm trầm đáp lại. Ánh mắt rợn người lúc này của cô làm Liễu Doanh Doanh run lên một cái.

Vệ gia! Xem ra thời gian qua bản thân chơi đùa có chút quá lố. Nếu không làm sao bọn họ lại nhìn bản thân cứ như chuột thấy mèo như vậy.

Haizz...

Mặc khác, đạo đức nghề nghiệp nhà báo ở Thương Khung còn cần phải được nâng cao.

Đoan Mộc Ân, chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại!!!

Đoàn lịch luyện của Vệ gia.

”Haizzz, làm ta sợ hết cả hồn.” Nữ tử ngồi trên lưng lạc đà vỗ ngực vài cái thở ra nhẹ nhõm.

”Nhị trưởng lão, tiếp theo làm sao đây?”

”Còn trắng sao gì nữa. Nhanh chóng đưa tin về bốn gia nói Diệu vương đến rồi. Sau đó chúng ta tiếp tục trốn ở sa mạc này.”

”Là!”

”Giao nhiệm vụ cho bộ lạc Thiết Sa rồi chúng ta đến cao nguyên đá ở sa mạc lạnh đi.” Nhị trưởng lão Vệ gia nhìn về phương xa lên tiếng.

”Ngài có cần liều mạng vậy không?” Một người đi bên cạnh than thở.

”Chứ chẳng lẽ các người muốn chờ người của Thất Sát đến đem chúng ta quăng vào ổ bò cạp chơi đùa tiếp sao? Hay các người muốn ngủ cùng với rắn vẫn là thích bị chôn trong cát ngấm mặt trời ở sa mạc này?”

18. Chương 15: Lại Gặp Đoan Mộc Ẩn

“Th... tiểu thư, xin theo chúng ta trở về.”

Liễu Doanh Doanh nhìn đoàn người quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn mà u sầu. Nàng thật sự không muốn trở về.

“Tiểu thư!”

“Được rồi, chờ ta một lát.” Thở dài nhận mệnh, Liễu Doanh Doanh xoay người trở vào phòng. Một lát sau, nàng trở ra, trên tay còn cầm theo một phong thư.

Đem lá thư giao cho Vụ Kiếm, Liễu Doanh Doanh căn dặn: “Hãy đưa cho chủ tử các người. Thay ta nói lời xin lỗi với nàng ấy.”

“Được.” Vụ Kiếm nhận lấy phong thư rồi gật đầu. Thời gian qua, Liễu Doanh Doanh đã giúp đỡ thiếu chủ rất nhiều, hẳn và Vụ Nhiên đều nhìn ra đó đều xuất phát từ thật tâm. Những chuyện nhỏ nhặt này hẳn sẽ không từ chối. Chỉ là, Liễu Doanh Doanh đi rồi, thiếu chủ chắc buồn lắm.

“Đa tạ.”

Nhìn về căn phòng vẫn còn đang khép chặt, Liễu Doanh Doanh cười buồn.

Tiểu Nghiêm nhi, chúng ta sẽ còn gặp lại. Ta hứa đấy!

“Đi thôi.”

Ngồi xếp bằng trên giường, Nghiêm Thần mở bừng mắt. Luyện thể trung kì cô đã hoàn thành rồi. Chỉ cần thời cơ thích hợp đến là có thể bước vào giai đoạn hậu kì. Tu luyện ở Thương Khung là lấy năng lượng tự nhiên chuyển hóa thành năng lượng cho chính bản thân mình. Ánh sáng, cây cỏ, gió lốc, nước lũ... mọi thứ xung quanh chúng ta đều mang năng lượng. Chỉ cần biết vận dụng đúng cách thì ở bất cứ đâu cũng có thể tu luyện được.

Bước chân xuống giường, Nghiêm Thần rời khỏi phòng. Nhẹ đẩy cửa, cô bước ra ngoài sân.

“Thiếu chủ.”

“Ừ. Doanh Doanh đâu?” Nghiêm Thần ngạc nhiên hỏi. Mỗi lần cô tu luyện xong thì Liễu Doanh Doanh sẽ là người đầu tiên xuất hiện trước mặt cô. Sao hôm nay không thấy bóng dáng đâu hết?

“Thiếu chủ, Liễu tiểu thư đã đi rồi.” Vụ Kiếm cung kính trả lời rồi giao bức thư cho Nghiêm Thần. “Nàng ấy nhờ thuộc hạ nói lời ‘xin lỗi’ với ngài và trao phong thư này cho ngài.”

“Đi?” Nghiêm Thần sững sờ thốt lên. Nhận lấy bức thư, cô vội vã mở ra đọc.

Tiểu Nghiênnhi, người ta bị mấuthân tìm được bắt về gia tộc rồi. Thực xin lỗi khi không thể trực tiếp nói lời từ biệt với muội.

Ta đi rồi, muội nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt. Đừng có đi lang thang vào mấy khu nguy hiểm để rèn luyện.

Hai năm sau, giao dịch hội Thương Khung sẽ diễn ra ở Trung An quốc. Ta chờ muội ở đó.

Tái kiến!

Doanh Doanh.

“Gì chứ, ai thèmgặp lại tỷ...” Nghiênnhi khẽ lẩm bắmsiết chặt lấy lá thư. Sau đó, cô cẩn thận xếp nó lại rồi cất vào ngực áo.

Gần cả tháng qua đã quen với việc có Liễu Doanh Doanh bên cạnh. Giờ nàng ta đi rồi, tự nhiên cứ thấy trống vắng làm sao ấy...

“Thu dọn. Chúng ta cũng đi thôi!”

Giao dịch hội Thương Khung, cô tất nhiên sẽ tới!

Kinh thành Tây Vệ tập nậpsầm uất chẳng khác mấy so với Đông Ly quốc. Đặc trưng ở đây là các tiệm rèn, xưởng đúc thay vì các khu giao thương như Đông Ly.

Đi dạo trên đường lớn, Nghiênnhi ngắm nhìn mọi thứ diễn ra xung quanh. Sau đó, cô tiến lại chỗ bán kẹo hồ lô.

“Tiểu cô nương, kẹo hồ lô rất ngon. Đảm bảo ăn vào sẽ xua đi phiền muộn.” Người bán chào hàng, cười tươi rói với Nghiênnhi.

“Ha ha, thật không?” Nghiênnhi bật cười, chất lượng quảng cáo ở Thương Khung cũng cao thật. “Bao nhiêu một xâu?”

“Hai đồng.”

“Đây, ta lấy bốn xâu.”

“Cám ơn tiểu cô nương. Cửa ngài đây!”

Nhận lấy bốn xâu kẹo, Nghiênnhi trở về bên cạnh ba hộ vệ của mình.

“Mỗi người một xâu. Ăn đi!”

Vụ Nhiên cầm xâu kẹo hồ lô không biết phải làm sao. Thấy vậy, Nghiênnhi bèn hỏi.

“Sao thế? Lăng Vân và Vụ Kiềm ăn rất ngon mà.”

Bởi vì bọn họ là nam nhân! Vụ Nhiên khóc trong lòng oán trách.

Dường như biết Vụ Nhiên đang băn khoăn cái gì, Nghiênnhi lên tiếng: “Nếu không, ta vào y phục điểm mua cho người bộ nam trang.”

“Ý kiến hay. Thiếu chủ, ngài chờ một lát.”

“...”

Trơ mắt nhìn xâu kẹo bị nhét vào trong tay, còn bóng dáng của Vụ Nhiên thì biến mất trong y phục điểm gần nhất, Nghiênnhi chỉ còn biết chớp chớp mắt ngây người.

Vụ Nhiên người này, cô chỉ đùa thôi mà!

Y phục nữ ở Thương Khung vẫn là áo và váy dài, nhưng nhìn kiểu nào thì cũng uy phong gọn gàng như trang phục kỵ sĩ; y phục nam mới thực sự là thướt tha và hoa lệ, trừ binh lính và ẩm vệ. Cho nên, Vụ Nhiên

không hổ là người của Thất Sát, thân là nữ nhân cũng dễ dàng chấp nhận mặc nam trang. Phải biết theo cái nhìn của cư dân Thương Khung, nam mặc trang phục nữ không mấy quái dị, đổi lại nữ mặc trang phục nam mới kì dị.

Chỉ vì một xấu kẹo hồ lô, có cần phải thế không?

“Keng!”

“Keng!”

”Keng!”

Tiếng đe búa vang lên đều đều.

Nghiêm Thần đứng bên cạnh nhìn chủ thợ rèn luôn tay đập mỏng miếng thép, rồi gấp lại làm đôi tiếp tục đập mỏng nó. Xong rồi lần nữa đem miếng thép đi nấu đỏ và lại tiếp tục quá trình như lúc này.

Đến Tây Vệ mà không mua một thứ vũ khí gì về làm quà lưu niệm thì thật đáng tiếc. Hiện cô đang đặt hàng làm một thanh dao găm và đứng ở cạnh xem quá trình ra đời của nó. Tiệm rèn này không lớn, chỉ là đột nhiên thấy thuận mắt nên đi vào thôi.

“Chủ tiệm, cho tránh nạn một lát!”

Giọng nam cất lên đột ngột làm Nghiêm Thần bất giác quay đầu nhìn. Bộ trang phục sáng lấp lánh....

Đoan Mộc Ẩn, quả nhiên là người!!!

Được một lúc sau, dường như cảm thấy không còn nguy hiểm nữa, Đoan Mộc Ẩn mới từ từ bò ra khỏi mấy ngăn kệ đặt dao kiếm. Phũ nhẹ bụi bám trên người, Đoan Mộc Ẩn bắt đầu lấy từ trong ngực áo ra một... cái gương và lược gỗ bắt đầu xăm xoi chải chuốt. Khi hài lòng, hắn lại rút khăn tay từ trong ống tay áo ra bắt đầu tỉ mỉ lau chùi khắp bộ y phục. Rồi sau đó...

Nghiêm Thần càng nhìn càng cảm thấy tên này thật hết thuốc chữa. Y phục của hắn, nếu ánh mắt cô không có vấn đề thì lớp áo ngoài đó dùng đồng tiền vàng thêu lên làm họa tiết. Ẩn mặc như thế này chẳng lẽ không sợ gặp cướp bóc sao?

Thỏa mãn với bộ dáng hiện tại của mình, Đoan Mộc Ẩn bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh.

“Là người!” Đoan Mộc Ẩn vui vẻ thốt lên rồi bước đến gần Nghiêm Thần. “Ta đã nói chúng ta thật có duyên với nhau mà.”

“Đúng.” Nghiêm Thần gượng gạo đáp lời. Gặp nam chủ, không xui xẻo thì cũng phiền quần thân.

“Ha ha, không ngờ người cũng đến Tây Vệ quốc. Có cần ta làm hướng dẫn du lịch không, đảm bảo tin tức trên trời dưới đất nào ở kinh thành này cũng đều có thể đáp ứng được người.” Đoan Mộc Ẩn vỗ ngực tự hào.

Đương nhiên đáp ứng được, bởi Thiên Địa thương hội chuyên mua bán tin tức mà. Trên giang hồ nổi tiếng nhất là ba thể lực: Thất Sát điện, Thiên Địa thương hội và Đấu trường đại lục. Thất Sát điện chuyên tiếp nhận ủy thác, từ việc lông gà vỗ tới đến đại sự quốc gia, tuy nhiên không cung cấp tin tức. Thiên Địa thương hội thì ngược lại, chỉ mua bán tin tức, những thứ khác miễn bàn. Và để khắc phục nhược điểm của hai thể lực trên, Đấu trường đại lục ra đời, thứ gì cũng mua thứ gì cũng bán, chỉ là quá lan tràn chẳng biết đường đâu mà lẫn. Đấu trường đại lục cũng chính là thể lực đăng cai tổ chức giao dịch hội Thương Khung hai năm một lần.

“Không, cảm ơn.”

“Sao thế, ta có thể g.... Xin lỗi! Ta đi trước. Tái kiến!”

Dứt lời, Đoan Mộc Ẩn bỏ chạy mất dạng.

Vèo!

“Cho hỏi... Là cô nương?”

“Hắn chạy ra cửa sau.”

“Đa tạ.”

Vèo!

Bọn người này rảnh lắm sao mà cứ chơi trốn tìm?

Nghiêm Thần chán nản trở lại ghế ngồi.

Nửa giờ sau.

Cầm trên tay thanh dao găm xinh đẹp, Nghiêm Thần hài lòng bước ra khỏi tiệm rèn. Nhìn xung quanh, Nghiêm Thần bắn khoản. Giờ đi đâu đây?

Bỗng nhiên một bóng người quen thuộc hiện ra trong tầm mắt. Nghiêm Thần cười khẩy một cái, bẻ khớp tay răng rắc. Tốt lắm, là người tự động đưa lên cửa. Hôm nay ta sẽ cho mọi người ở Tây Vệ quốc biết cái gì gọi là “bội tình bạc nghĩa”.

“Vụ Kiếm, Vụ Nhiên!”

“Thiếu chủ.”

“Hai người các ngươi lập tức tới phân diện Thất Sát gần nhất đem về cho ta màu nhuộm chuyên dùng làm máu giả, một mặt nạ dịch dung, một bộ y phục hoa lệ một chút, tìm khoảng ba mươi mấy người nào đang rảnh thay trang phục ám sát chờ lệnh. Nhớ kêu họ mặc bộ nào không có kí hiệu của Thất Sát đấy. Còn có, cho người phong tỏa con đường này lại.”

“...vâng.” Ngài lại muốn chinh ai đây?

“À, nhớ làm cho ta một đôi giày độn, cao thêm khoảng bảy phân là được.”

“...”

Nam Hà quốc. Nạp Lan gia.

Đưa tay chạm vào cánh cửa, Nạp Lan Tử Yên ngập ngừng. Cuối cùng nàng cũng từ từ đẩy cửa bước vào.

Căn phòng bên trong bị bao phủ trong nắng chiều nhàn nhạt, yên tĩnh đến lạ thường.

“Doanh Doanh, con vẫn không tha thứ cho ta sao? Cho nên chỉ cần có cơ hội là con lại thoát đi khỏi cái nhà này.” Nạp Lan Tử Yên chưa xót cất lời, mắt vẫn nhìn chăm chú vào đứa con duy nhất của mình và người kia. Tính cách của đứa bé này giống hệt hắn, đều rất quật cường.

Không một lời đáp lại, Nạp Lan Tử Yên cười khổ nói tiếp.

“Những người nói xấu con ta đã trừng trị hết rồi. Ta đảm bảo sau này sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa đâu.”

Đáp lại vẫn là sự im lặng đến ngột thở.

“Nạp Lan Doanh Chính! Rốt cuộc ta phải làm sao thì con mới hài lòng?”

“Ngài có thể khiến cha ta sống lại sao?”

“Ta...” Nạp Lan Tử Yên ghen lời, hốc mắt cuối cùng vẫn đỏ hoe. Siết chặt lấy nắm tay, cả người nàng run lên.

“Ta muốn yên tĩnh một mình.”

Ngay đến việc nói chuyện với ta cũng làm con chán ghét đến như vậy sao...

Lúc này, Nạp Lan Tử Yên cũng chỉ biết thốt lên một câu “thật xin lỗi” rồi xoay người rời đi. Bước ra đến ngưỡng cửa, nàng chợt dừng bước.

“Doanh Doanh, con hận ta cũng không sao nhưng ta sẽ không để con rời khỏi ta nữa đâu. Tu luyện cũng được, đọc sách cũng được, luyện kiếm cũng được... hai năm sau khi giao dịch hội Thương Khung bắt đầu, ta sẽ thả con ra ngoài.”

Kết!

Liều Quân Nhan, ta như vậy người hài lòng sao?

Bị chính đứa con của mình ghi hận, người hài lòng sao?

Là Nạp Lan Tử Yên ta có lỗi với người, có lỗi với Doanh Chính...

Ta rốt cuộc nên làm gì đây?

Rầm!

Cánh cửa lớn đóng chặt. Bên trong chỉ còn mỗi bóng dáng cô đơn ngồi bất động trên ghế.

Cha...

Tiểu Nghiêm nhi...

19. Chương 16: Thâm Tình Trượng Nghĩa Vs Bội Tình Bạc Nghĩa

“Vệ Tường Lâm! Vệ Tường Lâm người đứng lại đó cho ta!” Doãn Lưu Nguyệt chạy theo la lớn với bóng người đi phía trước. Thấy hắn dừng lại, nàng vui mừng tiến tới.

Người dân trên đường thấy cảnh này cũng chỉ thở dài lắc đầu. Tam hoàng nữ của bọn họ nhất quyết theo đuổi Vệ gia công tử khắp cả kinh thành này ai cũng biết. Chỉ là trong mắt họ, điều ngoa thành tính tam hoàng nữ chẳng hề xứng với Vệ gia công tử, có xứng cũng là thái nữ kia.

“Tam hoàng nữ.” Vệ Tường Lâm lạnh nhạt lên tiếng.

“Tường Lâm, sao người không đến tiệc thưởng trà? Ta đã chờ người rất lâu.” Doãn Lưu Nguyệt thay đổi lại vẻ mặt dịu dàng e thẹn, đáng tiếc cảnh này chỉ càng khiến Vệ Tường Lâm và người dân quanh đây rợn da gà.

“Tam hoàng nữ vẫn nên gọi ta là Vệ Tường Lâm hoặc Vệ công tử.”

“Người... Chỉ cần ta nói với mẫu hoàng một tiếng thì người sẽ là vị hôn phu của ta. Gọi Tường Lâm thì có sao? Ta còn muốn gọi người là Lâm nữa kia!” Doãn Lưu Nguyệt tức giận lớn tiếng.

“Hôn sự của Vệ gia trước giờ đều do Vệ gia làm chủ, cả Thương Khung này đều biết. Tam hoàng nữ đừng để người cười chê.”

“Người...” Doãn Lưu Nguyệt giận đỏ mặt chỉ tay vào Vệ Tường Lâm. Nàng đường đường là tam hoàng nữ cao quý của Tây Vệ, làm sao có thể bị bọn thần dân dưới chân mình chàm chọc, Vệ gia cũng không được. “Giỏi lắm, ta nói cho người biết, vị hôn phu người ta định rồi!”

“Nàng ta nói thật sao?”

Một giọng nữ vang lên nhỏ nhẹ làm tất cả mọi người ở đây sững sốt. Không hẹn mà cùng quay đầu nhìn, một nữ tử đang từ từ đi lại gần Vệ gia công tử. Nữ tử này bề ngoài chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, gương mặt thanh tú xinh đẹp toát lên vẻ nghiêm nghị làm người nhìn không tự giác kính phục. Chỉ là giờ phút này, gương mặt của nàng ta mang theo nhiều nét mệt mỏi cùng đau thương. Y phục diễm lệ thắm đẫm nhiều vết máu. Tay trái của nữ tử ôm chặt lấy eo, nơi đó máu đỏ tươi chảy dài.

“Lâm, nàng ta nói thật sao? Người là vị hôn phu của nàng?”

Vệ Tường Lâm sững sờ nhìn nữ tử xa lạ trước mắt. Hắn khẳng định chưa từng gặp qua nàng ta. Chỉ là ánh mắt đó cùng cảm giác quen thuộc này làm Vệ Tường Lâm trầm ngâm suy nghĩ.

Cảnh này trong mắt người đi đường giống như Vệ gia công tử và nữ tử này từng có một đoạn tình duyên. Hơn nữa theo tình trạng trước mắt, hai người họ đang có hiểu lầm thậm chí là Vệ gia công tử làm tổn thương nữ tử này.

Bỗng chốc, Vệ Tường Lâm kinh ngạc nhìn thẳng vào nữ tử trước mắt khẽ thốt lên.

”Diệt...”

”Người trước giờ vẫn gọi ta là Nghiêm nhi. Hôm nay lại vì nàng ta mà xưng cả tên họ ta sao?”

Giọng nói chua xót này làm mọi người bên đường không kiềm được mà đau lòng.

”Ta...”

”Nữ nhân kia!” Doãn Lưu Nguyệt bị bỏ quên ở một bên tức giận tột cùng. Lấy tay chỉ vào mặt nữ tử đối diện, nàng lên giọng hống hách. “Ta quản người là ai. Nói cho người biết, đừng có mơ tưởng đến Tường Lâm. Nếu không ta diệt cả nhà người.”

Là ta diệt cả nhà người mới đúng! Đây là tiếng lòng của nữ tử nào đấy.

”Lâm, nói cho ta biết, người thực sự không còn yêu ta? Năm đó ở dãy Linh Sơn người đã hứa sẽ đợi ta (là ta thề sẽ chinh phục người), lần trùng phùng ở Đông Ly quốc người đã nói nhất định đời này sẽ yêu ta (là người nói nhất định sẽ giết ta), ở Nga Lạc thành trao nhau tín vật (là tộc nhân của người thay ta gửi thư khẩn về bốn gia), tất cả những điều đó người đều quên sao?”

”Ta...” Vệ Gia Lâm thực sự lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Hắn có thể khẳng định nữ tử cao quý của Đông Ly quốc này hiện tại đang kéo hắn xuống đầm lầy.

Tiếng bàn tán xôn xao bắt đầu nổi lên.

Ngay lúc này, gió đổi hướng.

”Keng!”

Nhanh như chớp, nữ tử kia lập tức chắn trước mặt Vệ gia công tử, dùng kiếm của mình ngăn chặn đòn ám sát của sát thủ. Người dân hai bên hoảng loạn bỏ chạy, một số người định tiến lên giúp đỡ những số lượng sát thủ quá nhiều, chỉ còn biết lo thân mình. Bên cạnh, Doãn Lưu Nguyệt ngây ngốc một lát nhưng rất nhanh cũng rút kiếm đánh trả. Chỉ là số sát thủ bao vây nàng ta rất nhiều, hơn nữa ra tay cũng rất nham hiểm. Nhìn thì chẳng thấy vết thương đâu nhưng xương cốt bên trong đã đau nhức vô cùng.

Cho người dùng tay chỉ thẳng vào mặt thiếu chủ!

Cho người lớn tiếng hống hách với thiếu chủ!

Cho người đòi diệt cả nhà của thiếu chủ!

Cho người dám cướp nam nhân của thiếu.... khụ khụ, nói sai rồi!

Đúng lúc này, một đám người mặc thanh y xuất hiện nhanh chóng ra tay “giết chết” bọn sát thủ. Hành động lưu loát, ra tay dứt khoát, thân thủ cao cường. Chẳng mấy chốc vụ ám sát đã được dẹp yên. Những người mặc thanh y nhanh chóng dọn dẹp “hiện trường”, rửa sạch “vết máu”, xử lý “xác chết”. Mọi chuyện diễn ra không tới một khắc. Người dân xung quanh vẫn còn bàng hoàng ngơ ngác.

”Chúng thuộc hạ thất trách, mong thiếu chủ xử phạt!”

”Không sao, đứng lên đi” Nữ tử lắc đầu nhẹ giọng sau đó quay sang Vệ Tường Lâm. “Người không sao chứ? Thật xin lỗi, vẫn luôn là ta làm liên lụy đến người.”

”Không, ta...”

”Vệ công tử, thiếu chủ nhà ta có chỗ nào không xứng với người mà người lại đối xử với ngài ấy như vậy?” Một nữ nhân đứng cạnh nữ tử kia thốt lên đau lòng.

Nghe vậy, người dân lại bắt đầu xôn xao.

”Vệ công tử, khi gặp nguy hiểm nàng ta lập tức chắn trước mặt bảo vệ cho ngài. Nữ tử tốt như vậy sao ngài lại phụ lòng?”

”Đúng đó vệ công tử, một nữ nhân chịu vì ngài làm tới nước này là khó có được. Ngài nên biết quý trọng mới đúng.

”Thấp đèn soi khắp Thương Khung cũng không có mấy ai tương tự vị tiểu thư này đâu. Vệ công tử ngài thật ngốc.”

”Vệ công tử, có hiểu lầm gì thì bình tâm cùng nhau mà giải quyết. Có sao lại làm tổn thương nàng ấy?”

”Vệ công tử...”

...

Vệ Tường Lâm có khổ mà không thể giải bày!

”Mọi người cũng đừng trách hấn.” Nữ tử quay sang khuyên giải với người dân.

”Chuyện hôm nay là ta khiến mọi người chịu kinh hách, Thanh Nghiêm ta sẽ cho người bồi tội với mọi người.”

”Thanh cô nương đừng khách khí, những chuyện này ở Thương Khung vẫn thường xảy ra. Nói cái gì mà bồi tội.”

”Đúng đó Thanh tiểu thư, ngài mau xử lý vết thương đi.”

”Thanh tiểu thư cũng đừng buồn khổ trong lòng, nam nhân tốt vẫn còn rất nhiều. Người tốt như ngài sẽ tìm được người yêu mình thật lòng.”

”Phải đẩy Thanh cô nương...”

...

”Cảm tạ mọi người quan tâm.”

Nhìn ánh mắt này của Thanh cô nương mọi người chỉ đành thở dài trong lòng. Có sao cứ phải si tình như vậy?

”Lâm, ta có thể đến thăm bá mẫu không? Người yên tâm, ta không có ý gì khác. Sau ngày hôm nay ta sẽ không làm phiền tới người nữa đâu.”

”Ta...” Vệ Tường Lâm muốn đáp lời nhưng khi nhìn thấy cánh tay của nữ tử đang muốn vươn đến chạm vào mình, hấn bất giác né ra một chút. Hấn biết nàng thật sự chán ghét hấn, sẽ không hề muốn chạm vào hấn đâu.

Tuy nhiên, cảnh này trong mắt người dân lại là hành động tuyệt tình vô cùng. Nhìn xem Thanh cô nương chưa xót buông tay xuống, cả người run lên như muốn khóc. Các hộ vệ bên cạnh cũng tức giận đến run người, tay siết chặt nắm đấm cổ nén cơn giận.

Bàn tán một lần nữa vang lên. Lần này khí thế ngất trời.

Chỉ là họ không biết, Thanh công nương và hộ vệ của mình hiện đang ghen cừ đến nội thương rồi!

Nhìn theo đoàn người dần đi xa, mọi người tiếc dài thở ra.

”Cứ tưởng Vệ công tử... Aizzz...”

”Một cô nương tốt như vậy...”

Không lâu sau đó, cả kinh thành Tây Vệ quốc đều biết việc xảy ra trên đường lớn ngày hôm nay. Đến ngày mai việc này đã lên trang đầu của nhật báo Tây Vệ.

Lúc này, người dân hai bên đường mới nhớ đến vị tam hoàng nữ bị bỏ quên trong xó nào đó.

"Làm sao đây?" Nhìn tình trạng thê thảm của Doãn Lưu Nguyệt, một người dè dặt lên tiếng.

"Báo cho lính tuần tra đi."

"Haizzz, thật là, ngay cả một góc của Thanh cô nương cũng không bằng."

"Thật là mất mặt Tây Vệ chúng ta."

"Đội của đại trưởng lão bị vây ở dãy Linh Sơn."

"Đội của nhị trưởng lão đang trốn ở sa mạc lạnh."

"Đội của tam trưởng lão trọng thương ở Hải Vực."

"Đội của tứ trưởng lão bị lạc ở đầm lầy sương trắng."

"Đội của ngũ trưởng lão..."

"Thôi được rồi khỏi báo cáo nữa." Vệ Đan Ninh day day thái dương thở dài mệt mỏi. "Diệu vương cũng thật tinh ranh. Mặc kệ chúng ta làm kiểu nào cũng bị ngài ấy tách ra mọi nơi."

Hiện tại bốn gia của Vệ gia chẳng còn bao nhiêu người đâu.

"Cũng may không có thương vong."

"Đúng vậy."

Đây là điều an ủi duy nhất.

Rầm!

"Gia chủ, không tốt!" Một trực hệ Vệ gia hốt hoảng xông vào phòng. "Hiện mọi người đang bàn tán xôn xao nói thiếu gia bội tình bạc nghĩa, không có lương tâm làm tổn thương người mình yêu. Hơn nữa thiếu gia vừa mang về một đoàn người rất kì lạ, nữ tử đi đầu còn mang thương đầy máu."

"Cái gì?" Vệ Đan Ninh sững sốt đứng bật dậy. "Lâm nhi sẽ không bị người hãm hại đi. Nhanh, đi xem!"

Khi Vệ Đan Ninh đến được sân lớn của Vệ gia, một tràng cười to truyền vào trong tai nàng.

"Ha ha ha, cười chết ta!"

"Thiếu chủ, sau này đừng diễn kiểu này nữa, thuộc hạ sẽ ghen cười chết mất, ha ha..."

"Ha ha ha, quá đã!"

"Ha ha ha!"

...

Nghiêm Thần lau đi nước mắt nơi khóe mắt, vuốt vuốt ngực cổ dần lại tiếng cười. Cô vốn dựa theo tính cách của Vệ Tường Lâm mới dám diễn như vậy. Không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế này. Người dân Tây Vệ đáng yêu quá đi mất!

Bỗng, Nghiêm Thần xoay người.

Bóng hình thanh y thướt tha dịu dàng đập vào mắt Vệ Đan Ninh, khí chất điềm tĩnh cao quý toát lên khắp người. Làm gì có dáng vẻ trọng thương bê bết máu như lời truyền báo.

"Người là..."

Nữ tử xoay đầu, gương mặt tinh xảo hiện ra dưới muôn vàn tia nắng. Sau đó nàng mỉm cười lên tiếng.

"Lần đầu gặp mặt, Vệ gia chủ!"

"Diệu... Diệu vương!"

20. Chương 17: Gặp Thoáng Qua

Đứng ở ngoài cửa lớn của Vệ gia, Nghiêm Thần chân thành mỉm cười với Vệ Đan Ninh. Tuy nhiên, nụ cười xinh đẹp này rơi vào trong mắt Vệ Đan Ninh chẳng khác nào gai nhọn.

“Vệ gia chủ xin cứ yên tâm, ta đảm bảo Vệ công tử đến Đông Ly sẽ không chịu ủy khuất nào đâu. Ta chỉ là muốn có người làm bạn trao đổi kinh nghiệm tu luyện thôi. Tuổi chúng ta không kém mấy, lại là người nhận Thần Ấn ngài hiểu mà!”

Chính vì hiểu nên mới lo lắng! Vệ Đan Ninh chỉ biết than thở trong lòng.

“Hai năm sau trước khi giao dịch hội Thương Khung bắt đầu, ta sẽ cho người hộ tống Vệ công tử an toàn về gia tộc.” Nghiêm Thần cam đoan chắc nịch.

Người ta đã nói tới nước này Vệ Đan Ninh cũng đành thở dài nhận mệnh. Lâm nhi a, bảo trọng!

Vệ Tường Lâm đứng bên cạnh không lên tiếng. Từ lúc nhận được tin Diệu vương đến Tây Vệ, hắn đã biết sẽ xảy ra chuyện này. Thôi, cứ coi như đi lịch luyện một chuyến dài ở Đông Ly vậy. Hơn nữa, nhìn Diệu vương đứng bên cạnh mình, Vệ Tường Lâm có chút tò mò. Nữ tử này sẽ là người như thế nào đâu?

Thông qua hàng loạt tin báo “khổ” được truyền về, Vệ Tường Lâm chỉ biết Diệu vương là một người rất thù dai. Tuy vậy tâm tính của nàng ta cũng không phải ác độc. Các đội lịch luyện không ai bị mất mạng cả, chỉ chịu khổ tinh thần thôi. Nàng ta giống như một đứa trẻ đang trút giận cho bỏ ghét vậy, đơn thuần chỉ muốn làm khó người ta.

“Vậy chúng ta cáo từ.”

Ngay khi chuẩn bị bước vào trong xe ngựa, Nghiêm Thần đột nhiên xoay người trở ra.

“Vệ gia chủ, ta thấy bốn gia ngài hui quanh quá. Thôi thì ngài chịu khó chờ vài ngày nữa để họp mặt gia đình nha!”

“Cảm tạ Diệu vương!” Vệ Đan Ninh mừng muốn rơi nước mắt.

“Ha ha, không khách khí!” Dứt lời, Nghiêm Thần vén màn cửa ngồi vào trong xe ngựa.

Nhìn theo chiếc xe dần khuất, Vệ Đan Ninh vẫn còn thần thờ đứng trước cửa.

Trong đôi mắt đen láy hiện lên vài tia hoang mang.

“Gia chủ?”

“Sao ta có cảm giác cứ như đưa Lâm nhi đến Đông Ly làm con tin thế?”

“... nói thật, ta cũng có cảm giác như vậy.”

“...”

Ngồi trên chiếc giường nhỏ trong xe ngựa, Nghiêm Thần đưa mắt đánh giá Vệ Tường Lâm. Tên này vẫn mang bộ dạng phiêu miểu xuất trần như lúc trước, chỉ là một đầu tóc đen này khiến cho hắn thêm phần chân thực hơn thôi.

“Nè, vận ngày hôm đó là gì thế?”

Nghe câu hỏi cả người Vệ Tường Lâm lập tức căng cứng. Thấy vậy Nghiêm Thần cũng chỉ bĩu môi một cái.

“Được rồi, ta chỉ hỏi chơi thôi.”

“Xin... thứ lỗi.”

“Gì chứ?” Nghiêm Thần xua tay tỏ vẻ không để ý. “Nếu là ta thì ta cũng không nói đâu. Thứ lỗi làm gì.”

Ngày hôm đó cô quả thật không nghe bọn họ nói cái gì nhưng mà... những gì cần nhìn thấy thì cũng thấy hết rồi. Sáng cả một góc rừng, vận của Vệ gia đã xuất hiện.

Bất cứ sinh vật nào cũng đều mang vận nhưng không phải ai cũng có thể khiến vận hiện thể. Ánh sáng của vận càng lớn chứng tỏ cơ đồ của người đó càng rộng. Giống như trong lịch sử, quốc vận xuất hiện là dấu hiệu tan rã của hai quốc gia An Trần và Trường An để thống nhất thành Trung An hiện nay. Hay như đế vận mà mẫu thân của cô mang trên người. Vận hiện thể là thứ mà những kẻ tham lam và dã tâm muốn có được. Bởi vì ở Thương Khung, vận có thể bị cướp. Đoạt vận của một người thì giết người đó, đoạt vận của một gia tộc thì huyết tủy gia tộc đó, đoạt vận của một quốc gia thì san bằng quốc gia đó.

Cho nên Vệ Tường Lâm mới cho người đuổi giết cô. Bởi chẳng ai ngu ngốc đem vận mệnh cả gia tộc đặt vào tay một người xa lạ đâu. Nếu hôm đó cô mà nói ‘ta cam đoan sẽ không biết lộ chuyện này với bất cứ ai’, đến cả quỷ cũng không tin chứ nói gì ai.

[Cho nên tiểu chủ nhân, ngày hôm đó chúng ta bị đuổi giết cũng không quá oan.]

[Không hận Kỳ Nghi tộc nữa?]

[Tiểu chủ nhân, ngày hôm đó chúng ta bị đuổi giết cũng thật quá oan.]

[...]

Đồ Thần Ẩn không có tiết tháo!

Bởi vì biết không quá oan nên cô mới không làm gì quá đáng với Vệ gia. Hơn nữa, cướp vận sẽ bị trời phạt, nhất là cướp vận của cả một quốc gia. Lưng đeo sát nghiệp nặng nề, không chỉ liên lụy đến con dân thiên hạ mà đời đời sẽ bị dày dọa dưới địa ngục âm ty, chịu khổ ải để trả lại từng chút vận đã cướp.

Cho nên, Nghiêm Thần hiện tại càng ghét ‘mấy tên’ hãm hại đất nước mình ở kiếp trước.

Vén màn cửa sổ nhìn ra ngoài, bất chợt có một người ở xe ngựa đối diện đi ngược chiều cũng vén màn ra. Lướt qua nhau chỉ trong thoáng chốc, cả hai người đều nở nụ cười.

“Đó là xe của ai?” Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, trầm ấm và uy nghiêm.

“Bẩm thái nữ, dường như là xe của Thất Sát điện.” Hộ vệ ngồi bên ngoài cung kính trả lời.

“Thế à.” Doãn Tuyết Dao cười nhẹ.

Thất Sát điện. Diệu vương sao? Thật chờ mong lần gặp mặt tiếp theo của chúng ta.

“Là xe ngựa của ai thế?” Nghiêm Thần hỏi vọng ra ngoài.

“Bẩm thiếu chủ, là xe của hoàng thất Tây Vệ.” Vụ Nhiên cung kính lên tiếng.

“Vậy à.”

Hoàng thất Tây Vệ. Thái nữ Doãn Tuyết Dao sao?

Một cô gái được xưng là truyền kì không kém gì nữ chủ Sở Lan Tâm. Đáng tiếc bản thảo của Như Sương không nói nhiều về người này.

Thật chờ mong lần gặp sau!

“Lễ nhập đạo của Sở gia khi nào bắt đầu?” Nghiêm Thần nhàn nhã đi dạo trên đường lớn của Tây Kiên thành, một thành trấn gần nhất của kinh thành Tây Vệ. Phân đàn Thất Sát điện được đặt ở đây.

“Đêm nay thưa thiếu chủ. Trưa hôm nay Sở lão gia chủ đã hoàn thành việc củng cố cánh cửa nhập đạo.” Vụ Nhiên đi bên cạnh bẩm báo.

“Vậy bảo bọn họ chuẩn bị truyền tống trận cỡ lớn đi. Chúng ta trực tiếp về Đông Ly luôn.”

“Vâng.” Nói rồi Vụ Kiếm đạp khinh công đi mất.

Tính ra cô rời nhà cũng hơn một tháng rồi. Không biết mọi người có khỏe không. Đặc biệt là... Tô Mặc Hi chết chưa nhỉ?

Xoa cằm tính toán, Nghiêm Thần cảm thấy khả năng chết hơn bị thấp. Ày, cái tên Tô Mặc Hi đó có gì tốt mà Nghiêm Luân cứ thích kết bạn với hắn chứ? Chẳng lẽ sau này Nghiêm Luân vẫn sẽ yêu thầm tên họ Tô đó sao? Nhìn xem phong thái lúc này của Doãn Tuyết Dao, trở về cần phải cho Nghiêm Luân vài khóa học phụ đạo mới được. Thái nữ thì cần phải ra dáng thái nữ chứ!

Thình thịch!

Đột nhiên Nghiêm Thần bỏ chạy ra dòng người đi trên đường, đầu xoay tới xoay lui tìm kiếm gì đó. Cảm giác này...

Rồi Nghiêm Thần đứng bất động nhìn theo một bóng hình vừa bị dòng người tấp nập che đi. Tim của cô đập mạnh liên hồi. Đó là...

“Thiếu chủ?”

Chắc bản thân hoa mắt rồi.

“Vụ Nhiên, chúng ta có biệt viện nào rộng lớn để luyện võ không?” Nghiêm Thần đột ngột hỏi sang chuyện khác.

“Có, thiếu chủ xin theo ta.”

“Vệ Tường Lâm, đi thôi.”

— — — — —

“Công tử, làm sao thế?” Hộ vệ lo lắng lên tiếng. Công tử nhà họ đột nhiên dừng lại tìm kiếm không có chủ đích trên đường lớn, gương mặt còn hoang mang vô cùng.

“Công tử?”

Nắm chặt lấy lồng ngực của mình, nam tử không ngừng lẩm bẩm.

“Là ai? Nữ tử đó là ai...”

Rốt cuộc nàng ấy là ai?

— — — — —

— — —

Nghiêm Thần và Vệ Tường Lâm đều thay võ phục đứng trong sân đấu. Lúc trước có Liễu Doanh Doanh làm bồi luyện, giờ tỷ ấy đi rồi đương nhiên phải tìm bao cát mà thế vào. Vệ Tường Lâm là ứng cử viên sáng giá cho vị trí này.

“Hợp khảo chiến đấu. Người phải dùng hết toàn lực nhưng không được phép làm ta bị thương.”

Yêu cầu này thật sự là... Vệ Tường Lâm đành nhận mệnh khê gặt đầu.

Hai màu tóc bạch ngân và bạch kim dần lan dài trên sợi tóc đen của cả hai. Ấn kí hiện ra giữa trán không ngừng tỏa năng lượng. Xung quanh, gió xoáy xuất hiện liên tục va chạm vào nhau.

Đôi mắt đỏ tươi như máu bật mở. Nghiêm Thần siết chặt thanh kiếm.

[Hử??]

[Sao thế Thiên Túng?] Âm điệu của Thiên Túng rất lạ, Nghiêm Thần lo lắng.

[Chủ nhân, giết chết Ấn của Vệ Tường Lâm!]

[?!] Ấn oán tình thù gì nữa đây? Lúc trước gặp Vệ Tường Lâm cũng không thấy nàng ấy kích động như vậy.

[Ah, không không. Cứ để tên đó sống. Chờ khi ngài vào luyện tâm rồi, hãy để ta tự tay ‘bồi luyện’ với hấn. Lần trước thật sơ suất khi không nhận ra.]

Nghiêm Thần có thể nhìn ra Thiên Túng hiện hiện tại đang nghiêng răng nghiêng lợi mà gần từng chữ.

[... tùy người.]

Lúc này, ở phía đối diện.

[Minh Kha, người sao thế?] Vệ Tường Lâm kì quái hỏi Ấn của mình.

[Chủ nhân, trăm ngàn vạn lần đừng để thực lực của bản thân thua kém Diệu vương. Nếu không chúng ta, không, chính xác là ta sẽ chết rất thảm.]

Vệ Tường Lâm càng khó hiểu. Giọng của Minh Kha run run cứ như sắp có đại nạn ập đến vậy.

[Xảy ra chuyện gì?]

[Ấn của Diệu vương là tộc trưởng tộc Thiên Trụ. Nữ nhân này nổi danh biến thái, nham hiểm, bao che khuyết điểm và siêu cấp thù dai. Chủ nhân, ngài nhất định đừng để ta chết!!!]

[...] Rốt cuộc người đã làm ra chuyện tà trời gì thế?

“Vệ Tường Lâm!”

Nghe tiếng gọi, Vệ Tường Lâm che đi cảm ứng tâm linh với Minh Kha rồi nhìn thẳng vào Nghiêm Thần.

“Khi vào luyện tâm, có thể để Ấn của người làm bồi luyện cho Ấn của ta không?”

“...”

Nắm chặt kiếm, thủ thế, Nghiêm Thần và Vệ Tường Lâm cảnh giác nhìn nhau.

Xoẹt!

“Keng!”

“Keng!”

Trong lúc này, ở hoàng cung Đông Ly quốc.

Nghiêm Luân ngồi xổm xuống, hai tay chống cằm thở dài nhìn ‘đồng thịt’ đang nằm co ro bên cạnh mình. Còn đâu là... người nữa!

“Tô Mặc Hi a, rốt cuộc người đã làm gì để nhị hoàng tử ghi hận đến thế này?”

Có thể khiến tên tiểu ác ma kia hoành hành ngang ngược như vậy, ngoài nhị tử đáng kính của nàng thì chẳng còn ai khác.

“Từ khi người vào cung, ta thấy trình độ kháng đánh, kháng bạo, kháng độc của người tăng lên đáng kể. Nguyên nhân là do đâu a?”

“Thần... thực... sự... không... biết...” Tô Mặc Hi khó nhọc lên tiếng.

Hấn thực sự không biết. Từ lúc hấn vào cung, Diệu vương đã xem hấn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt. Từ lúc đó cuộc sống trong cung của hấn chỉ có thể nói như sống trong đồng lửa, ngồi trên đồng than. Đến cả mẫu thân cũng lắc đầu mà khuyên hấn nên cố nhẫn nại. Nguyên văn của mẫu thân là: Ít nhất như vậy ngài ấy chẳng thêm lấy cái mạng nhỏ của con.

Rốt cuộc là sai ở đâu, hấn sửa còn không được sao!

Một lần nữa thở dài, Nghiêm Luân lắc đầu ngán ngẩm. Vốn thấy Tô Mặc Hi thông minh hiểu chuyện, làm người nho nhã lễ độ nàng còn muốn làm bạn với hấn.

Nhưng cứ kiểu này thì phải xem xét lại. Dù biết nhị tỷ rất yêu thương nàng nhưng ai biết liên quan đến Tô Mặc Hi có bị giận chó đánh mèo hay không? Cẩn thận vẫn hơn!

“Haizzz, mấy ngày tới người cứ ở nhà dưỡng... bệnh đi.”

“...vâng...”

“Người đâu, truyền thái y!”

21. Chương 18: Sở Gia

Sở lão gia chủ tên gọi Sở Lam Y, từng là nguyên lão hai triều của Đông Ly, đã làm đến chức Thượng thư. Môn đồ của Sở lão gia chủ trải rộng cả Đông Ly quốc, nhiều người hiện nay đang là quan lại trong triều giữ những chức vụ quan trọng. Do đó, lễ nhập đạo đêm nay ở Sở gia sẽ vô cùng náo nhiệt.

Một góc tối sau hoa viên Sở gia.

”Ừ...” Sở Lan Tâm bức năng lượng ra ngoài cơ thể cắt đứt dây trói. Nhìn từng đoạn dây rơi xuống đất, ánh mắt của cô tối đen lại. Kiếp trước cô hướng nội yếu ớt không có nghĩa là cô để mặc người ta bắt nạt. Sở Gia Hân, chuyện này chúng ta nhất định sẽ tính sổ. Nếu không phải chưa đến lúc để lộ Khinh Ưu thì cô đã dạy cho nàng ta một bài học rồi.

Đưa mắt nhìn ánh đèn rực rỡ ở khu đại sảnh, Sở Lan Tâm cau mày nhìn bản thân. Xem ra phải trở về phòng thay bộ y phục khác rồi.

[Chủ nhân, cẩn thận!]

Sở Lan Tâm vội xoay người rời khỏi vị trí đang đứng. Một đạo năng lượng đột ngột đánh thẳng vào ngay vị trí đó. Cô siết chặt tay cảnh giác. Hơn một tháng qua cô cơ bản đã tiếp thu hoàn toàn trình độ võ thuật của nguyên chủ. Về phần kị ức, mặc dù không đầy đủ nhưng những chi tiết quan trọng được nguyên chủ ghi nhớ cô đều đã đạt được. Sở Lan Tâm cô hiện tại đã không còn là Sở Lan Tâm yếu đuối như ngày nào nữa đâu. Chính bản thân cô cũng không ngờ mình lại thích nghi với thế giới này nhanh tới vậy.

”Chắc, chắc, ta thấy được gì đây. Trưởng nữ Sở gia Sở Lan Tâm nhu nhược yếu đuối luôn bị người khác bắt nạt, xem ra lời đồn là không thể tin.”

Sở Lan Tâm ngẩng đầu nhìn về trước. Trên một cành cây cách cô không xa, một nam tử đang ngồi ở đó. Người này không phải người của Sở gia. Có thể xuất hiện ở đây, nói không chừng hẳn là khách đến mừng lễ nhập đạo của tổ mẫu.

”Các hạ nói gì ta không hiểu. Còn có, tự ý xông vào hậu viên của nhà người khác là hành vi thiếu lễ độ.”

”Ha ha, thú vị. Sở Lan Tâm, ta nhớ kĩ người.”

Trầm mặc nhìn người kia biến mất, Sở Lan Tâm xoay người trở về phòng. Quả hẳn là ai, chuyện trước mắt là phải đến kịp buổi lễ. Đêm nay cô phải đòi lại lợi tức từ Sở Gia Hân mới được.

— — — — —
— — — — —
”Xin chúc mừng!”

”Cảm ơn, mời ngài vào trong!”

”Sở đại nhân, chúc mừng.”

”Ha ha, Trần đại nhân, mời vào.”

”Chúc mừng...”

...

Dòng người ra vào tấp nập nơi cửa lớn Sở gia. Nghiêm Thần có thể nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, đều là các quan lại mỗi ngày lên châu triều đây mà. Xem ra mặt mũi của Sở Lam Y cũng lớn thật.

Thở dài, Nghiêm Thần thật sự không muốn vào. Nếu chỉ là đến đưa quà, nói chúc mừng xã giao vài câu thì tốt rồi. Đằng này vào trong còn phải đi bắt chuyện tùm lum, xem ca múa nhạc, còn phải làm bình hoa đại diện cho hoàng thất thật sự là muốn cái mạng nhỏ của cô. Kiếp trước cô theo quân, một phần chính là ghét mấy tiệc xã giao của thương nhân đấy. Tại sao ngày đó bản thân lại ngu ngốc nhận lời của mẫu thân thế này?

"Thiếu chủ." Ngài còn định ngồi trong xe tới khi nào? Vụ Nhiên oán thăm.

"Chờ hết khách rồi vào." Nghiêm Thần không tự giác buột miệng thốt lên.

"?"

"Ý ta là chờ buổi tiệc gần bắt đầu rồi vào. Thường thì người của hoàng gia luôn áp trục cuối cùng không phải sao." Nghiêm Thần giải thích. Cô xem phim cổ trang thấy vậy mà. "Sau đó cứ đổ lỗi cho chuyển lịch luyện làm trễ nãi. Hắc, lý do thật tốt!" Nghiêm Thần tự khen bản thân.

Bên cạnh, Vụ Nhiên và Vụ Kiếm chỉ còn biết nhìn trời. Điện chủ, ngài đã thành công dạy dỗ ra một thiếu chủ Thất Sát điện mà không phải là một vương gia của Đông Ly.

Tiếp tục chờ cho tới khi thấy khách mời chỉ còn lựa thưa vài người, Nghiêm Thần mới rời khỏi xe ngựa. Kiểm tra lại toàn bộ bản thân cô gật đầu hài lòng.

"Đi thôi."

Lúc này khí chất của Nghiêm Thần hoàn toàn biến đổi, từ thân thiện ấm áp trở thành cao quý uy nghiêm. Ngay đến cả Vụ Nhiên và Vụ Kiếm theo sau cũng gật mình một cái. Không hổ là cha con, trình độ thay đổi sắc mặt và khí chất hoàn toàn y hệt nhau!

"Ah, đi như thế này có mất khí thế quá không? Các người xem ta có cần điều nguyên một đội lính đến làm nền không?" Nghiêm Thần đột nhiên xoay người đặt câu hỏi.

"..." Thiếu chủ, đừng có thay đổi tới lui như vậy bọn thuộc hạ theo không kịp.

"Ta nghe nói đến chúc mừng lần này sẽ do Diệu vương đại diện hoàng gia." Một quan viên lên tiếng.

"Thật sao? Theo ta biết Diệu vương đã đi lịch luyện hơn một tháng nay rồi mà." Quan viên đứng bên cạnh ngạc nhiên hỏi lại.

"Lịch luyện thì đã sao. Đừng quên ngài ấy còn có cả một Thất Sát điện, chuẩn bị truyền tống trận để trở về là chuyện dễ như ăn cháo."

"Diệu vương trở về thì tốt rồi." Vài quan viên trụ cột của triều đình đứng bên cạnh thở ra nhẹ nhõm.

Những khách mời khác nghe vậy thì dùng ánh mắt nghi hoặc mà nhìn họ. Thấy thế, một tam phẩm quan viên đành mở miệng giải thích.

"Diệu vương không có trong cung, tiểu hoàng tử lại hoành hành khắp nơi. Hiện giờ người trong cung đều than oán thấu trời rồi."

Đến cả bọn họ mỗi ngày lên triều phải cảnh giác còn hơn ra chiến trường. Thật là khổ vô cùng.

Trong khi các quan viên bàn luận xôn xao thì trên ghế chủ vị, Sở Lam Y đang thấp giọng trò chuyện cùng con gái của mình.

Sở Lam Y bề ngoài chỉ tầm bốn mươi, sau khi tiến vào luyện đạo thì trông càng có sức sống và thâm sâu hơn nhiều. Bên cạnh, Sở Hằng thì nhìn trẻ hơn, chỉ khoảng ba mươi. Nàng ta hiện đang giữ chức Lại bộ thị lang, là người cẩn trọng tháo vát được Vũ Đình Thiên Thanh đánh giá khá cao.

”Mẫu thân, vẫn chờ thêm sao? Chỉ sợ Diệu vương gặp chuyện đột xuất ở Tây Vệ rồi.”

”Chờ thêm một lát nữa. Diệu vương tuy nhỏ tuổi nhưng làm người rất có uy tín. Con cứ lo cho mấy đứa nhỏ kia đi, đừng để chúng gây chuyện.” Sở Lam Y từ tốn lên tiếng. Diệu vương tuy chỉ mới mười tuổi nhưng uy danh đã lan rộng cả Đông Ly, ai cũng đem làm tấm gương noi theo để dạy con. Trong khi Sở gia của nàng, haizzz, mấy đứa cháu thật khiến người ta không bớt lo.

”Diệu vương đến!!!”

Một tiếng hô to này làm tất cả mọi người đồng loạt giật mình. Sau đó Sở Lam Y bước xuống ghế chủ cùng với mọi người nghiêm túc nhìn về hướng cửa lớn.

Trang phục cao quý thêu đồ đằng đặc trưng của hoàng thất Đông Ly, huyền y uy phong lướt nhẹ ôm trọn lấy cơ thể. Suối tóc đen mượt được cột cao sau đầu, chỉ điểm xuyên bằng một chiếc trâm bạch ngọc tinh tế. Gương mặt thanh tú hiện lên từng đường nét tinh xảo, đôi môi hồng khê cong mang theo một nụ cười nhạt mộng ảo. Nhìn sâu vào đôi mắt đen láy kia, mọi người đều không tự chủ mà run lên một cái. Ánh nhìn chần nhiep toàn trường, uy nghiêm như một vị tướng lão thành ngoài sa trường đúng là đặc trưng của Diệu vương.

”Tham kiến Diệu vương!”

”Miễn lễ!”

”Tạ Diệu vương!”

Điềm tĩnh đi đến trước mặt Sở Lam Y, Nghiêm Thần gật đầu một cái.

”Sở lão gia chủ, hôm nay ta thay mặt mẫu hoàng đến chúc mừng ngài đã bước vào luyện đạo. Đêm nay ngài là chủ, đừng quá khách khí khi có mặt ta.”

”Đa tạ Diệu vương. Mời ngài!” Sở Lam Y nghiêng người làm tư thế mời.

”Mời.” Nghiêm Thần đáp lễ rồi cùng Sở Lam Y đi song song đến chủ vị.

Nhằm chán ngồi trên ghế chủ, ngoài mặt vẫn tỏ ra chăm chú lắng nghe, Nghiêm Thần đã bắt đầu mỗi mệ. Thật chẳng khác nào đi dự đám cưới ở Trái Đất.

Nhìn xem, đầu tiên là chủ nhà đón khách, sau đó khách nhân tùm năm tùm ba ngồi vào bàn trò chuyện ăn uống. Rồi chủ nhà lên đài phát biểu cảm tạ, tuyên bố lý do của buổi lễ hôm nay. Kế tiếp là phần dâng lên quà tặng cùng lời chúc. Sau cùng là ca múa nhạc rôm rả, tám chuyện đủ trời và kết thúc là ra về. Thật là đủ... rảnh!

”Diệu vương, cảm tạ ngài đã dành thời gian đến đây.” Sở Lam Y đi bên cạnh Nghiêm Thần lễ độ nói. Nàng cũng không dùng tư thái của một người đã bước vào luyện đạo để tỏ ra ngang hàng với Nghiêm Thần. Một phần là vì mặt mũi của hoàng gia, một phần là không dám đắc tội với Thất Sát điện. Tình cảnh của Vệ gia Tây Vệ quốc hơn một tháng nay đủ để mọi người càng thêm kiêng dè Diệu vương. Thà rằng ngài ấy cứ cho người giết sạch chứ cứ đem người ta ra dày vò tinh thần thật sự là rất khốn khổ. Càng hướng chi, đắc tội với một người nhận Thần Ấn dù người đó chỉ mới là luyện thể thì cũng có thể khiến một cao thủ luyện đạo chật vật mà chết. Đó là kiêu ngạo của Thần Ấn, nếu chủ nhân của mình gặp chuyện không may thì bằng bất cứ giá nào cũng phải khiến kẻ thù chôn cùng.

”Đây là chuyện ta phải làm càng hướng chi n...”

”Tiện nhân!”

Một tiếng thét này làm Nghiêm Thần và mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về góc hoa viên. Nơi đó hiện đang bị các tiểu thư công tử vây quanh, đứng ở giữa là một nữ tử bị ướt đầm cả người và đối diện là... oh, Sở Lan Tâm. Quả nhiên nơi nào có nữ chủ, nơi đó có kịch xem!

”Thật xin lỗi, Diệu vương. Xin phép ngài để ta xử lý chuyện này!”

”Được.”

Thấy Nghiêm Thần gật đầu, Sở Lan Y đã vội vã đi đến nơi gây ra náo động. Nàng thật sự hận chết mấy tôn nữ nhà mình rồi.

Cảm thấy tò mò, Nghiêm Thần cũng từ từ tiến đến. Mọi người thấy cô lại gần thì nhanh chóng cúi đầu nhường đường. Lúc này Nghiêm Thần mới nhìn rõ tình hình bên trong.

Cô gái ướt sũng này hình như gọi Sở Gia Hân thì phải. Hiện tại cô ta đang nổi nóng chửi mắng Sở Lan Tâm, nói cô ta mưu hại đẩy mình xuống hồ. Chắc, chắc, kiểu này chắc là nữ phụ rồi. Như cô và Như Sương đã từng bình luận, ngoại trừ Luân nhi thì đám nữ phụ còn lại đều là bọn ngu ngốc. Cho nên Sở Gia Hân này thua chắc rồi.

"Người rõ ràng ngấm máu phun người." Sở Gia Hân tức đến run lên. Người vốn phải rớt xuống hồ là Sở Lan Tâm vì sao lại biến thành nàng?

"Nếu người vẫn cứ một mực vu oan cho ta, còn không chịu tuân theo lời của tổ mẫu thì hãy để Diệ vương phân xử đi." Giọng nói của Sở Lan Tâm lạnh lùng cất lên.

Chà, mắng xéo người cũng thật hay. Chỉ trích nàng ta không biết lý lẽ, không tôn trọng trưởng bối, còn biết tìm người có quyền uy hơn để... Gì, cô không có nghe lầm chứ?

"Xin Diệ vương hãy phân xử cho dân nữ!"

Sở Lan Tâm, ta và người quả nhiên là mệnh tương khắc. Ngay cả nhân vật quần chúng người cũng không cho ta làm.

22. Chương 19: Bia Ngắm Mới

"Dân nữ là Sở Lan Tâm, trưởng tôn của Sở gia. Lúc này khi tham gia tiệc mừng, dân nữ luôn đứng cùng các vị tiểu thư ở đây. Sau đó tứ muội Sở Gia Hân đột nhiên đến nói muốn lại gần bờ hồ để đổi gió nên chúng ta mới theo cùng. Không ngờ tứ muội bị trượt chân ngã xuống hồ, dân nữ đứng bên cạnh thấy vậy vội vọt tay ra định kéo lại nàng ấy nhưng bị đánh hất ra. Khi được cứu lên tứ muội cứ một mực nói dân nữ hãm hại nàng."

"Người nói bậy! Rõ ràng là người cố ý gạt chân ta, còn dùng kim nhọn đâm vào tay ta khiến ta té xuống hồ. Người tiện nhân!"

"Im miệng!" Nghiêm Thần lạnh lùng thốt lên. Cô gái này thật sự rất không biết phân biệt trường hợp.

Sở Gia Hân bị hạ nhân giữ chặt lại. Lúc này nàng mới nhớ tới người ngồi trước mặt mình là Diệ vương cao quý của cả Đông Ly quốc.

"Xin Diệ vương thứ tội." Sở Gia Hân vội cúi đầu nhận lỗi.

"Người muốn phản bác cái gì?" Nghiêm Thần cau mày nhìn Sở Gia Hân. Tự nhiên lại đi làm Bao Thanh Thiên xử kiện, thật là số con rệp mà.

"Bẩm Diệ vương, lúc ở gần bờ hồ Sở Lan Tâm đột nhiên gạt chân của dân nữ. Lúc đó dân nữ còn cho là nàng ta vô tình nên khi nàng ta đưa tay ra dân nữ đã nắm lấy. Không ngờ khi vừa chạm tay thì tay của dân nữ đau xót như bị hàng trăm mũi kim đâm vào nên mới đánh văng tay nàng ta. Dân nữ thật sự không có vu oan cho Sở Lan Tâm."

Nghiêm Thần bình tĩnh không lên tiếng. Chỉ một chuyện con con như vậy mà cũng muốn làm ầm lên, những người này thật sự hết chuyện chơi rồi sao?

"Các người khi đó thấy được những gì?" Nghiêm Thần đưa mắt hỏi đám tiểu thư công tử đang đứng một bên.

"Thưa Diệu vương, lúc đó Sở Lan Tâm đứng cách Sở Gia Hân cũng có một đoạn dài. Nếu nói gạt chân e cũng không hợp lý lắm." Một nữ tử mặc lục y dẫn đầu lên tiếng.

"Thưa Diệu vương, lúc Sở Lan Tâm đưa tay ra kéo Sở Gia Hân, thần ở bên cạnh nhìn rõ là không hề có kim châm nào trong tay nàng ấy." Một nữ tử khác tiếp lời.

"Thưa Diệu vương, thảo dân thấy chuyện này chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn mà thôi." Lần này là một nam tử lên tiếng.

Nghiêm Thần không dấu vết liếc nhìn nam tử kia một cái. Người này...

"Thưa Diệu vương..."

...

Chờ khi mọi người đều giải trình hết, Nghiêm Thần mới cười khẩy một cái. Nụ cười này làm bọn họ không hện mà run lên trong lòng. Ngồi ở bên cạnh, Sở Lam Y cũng thấp thỏm không yên.

Nàng vốn nghe con gái của mình và nhiều người khác bình luận về Diệu vương, biết người này tâm tư khó đoán, thông minh tuyệt đỉnh, xử phạt cũng rất nghiêm minh đã vậy còn hay thù dai. Chuyện ngày hôm nay chỉ sợ sẽ gây ấn tượng xấu trong lòng Diệu vương, thanh danh của Sở gia cũng xuống dốc mất.

Nghiêm Thần đột nhiên đứng dậy, không nói lời nào mà tao nhã rời đi. Mọi người đồng loạt sửng sốt không biết làm sao.

"Diệu vương, ngài..." Sở Hằng bối rối lên tiếng.

"Sở đại nhân." Nghiêm Thần dừng bước quay đầu lại. "Việc con cháu của ngươi giúp nhau cùng tiến bộ ta sẽ không quản. Chỉ là Sở Gia Hân tiểu thư đây còn cần phải rèn luyện thêm lễ nghi."

"Thần tuân mệnh." Sở Hằng nghe vậy chỉ biết cúi đầu tuân theo.

"Aizzz, thế hệ trẻ của Đông Ly, ha..."

Nghe tới những lời này, bọn tiểu thư công tử đều xấu hổ cúi đầu. Ý tứ châm chọc mọi người đều nghe rõ ràng. Bọn họ chỉ là thấy Sở Lan Tâm là trưởng tôn của Sở gia, lại thông minh hiểu lễ không giống lời đồn nên mới... Kì này chết chắc rồi!

"Cung đưa Diệu vương!" Lúc này mọi người mới sực nhớ mà hành lễ. Bóng hình của Nghiêm Thần cũng đã khuất dạng từ lâu.

Người cũng đã đi rồi, khách nhân cũng không dám ở lại lâu. Vội vã nói vài lời khách khí rồi từng người nói đuôi nhau rời khỏi Sở gia. Chuyện ngày hôm nay bọn họ còn phải quay về nghiệm xem mình có làm gì khiến Diệu vương không vừa mắt không. Chỉ một câu đủ để nói rõ tình trạng bất ổn trong nội viện Sở gia, bọn họ cũng cũng không dám coi nhẹ đôi mắt tinh tinh tường của Diệu vương nữa. Nhất là khi ngài ấy bình luận không hề quanh co mà cứ nói thẳng ra với bàn dân thiên hạ.

Khi đại sảnh không còn người ngoài, Sở Lam Y mới tức giận đập mạnh tay lên bàn.

"Thường ngày các ngươi gây hấn ta cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Hôm nay biết rõ các thế gia vọng tộc, bá quan văn võ thậm chí là Diệu vương cũng tới mà các ngươi còn gây ra chuyện như vậy! Các ngươi cho rằng Sở gia ở Đông Ly này muốn nắng được nắng muốn mưa được mưa sao?"

Sở Lan Tâm và Sở Gia Hân đều im lặng cúi đầu. Thấy vậy, Sở Lam Y càng tức giận hơn.

"Người đâu, đem tứ tiểu thư nhốt lại trong Lê viện cho ta. Bắt đầu từ ngày mai an bài buổi học lễ nghi cho nàng."

"Tổ mẫu!" Sở Gia Hân hét hoảng la lên.

"Dẫn đi!"

Mặc cho Sở Gia Hân giãy giụa, bọn người hầu vẫn lôi kéo nàng ta ra khỏi đại sảnh. Sở Lan Tâm thấy vậy càng im lặng hơn. Gây ra chuyện hôm nay cô biết chắc mình và Sở Gia Hân đều sẽ bị phạt, nhưng chỉ cần Sở Gia Hân chịu thiệt thòi nhiều hơn là đủ rồi. Chỉ bằng một câu nói của Diệu vương cũng đủ khiến nàng

ta bị người xa lánh. Chỉ là Diệu vương người này thật sự quá thâm sâu lại rất tinh tế, sau này cô phải cẩn thận hơn mới được. Chẳng lẽ cứ sinh ra trong hoàng thất thì đều khó đoán tới vậy, nàng ta cũng chỉ mới mười tuổi thôi mà.

"Lan Tâm."

"Dạ, tổ mẫu."

"Ta không biết chuyện gì khiến con bắt đầu thông sự. Chỉ là nếu vậy thì nên cẩn thận suy nghĩ vào. Đừng để bản thân và cả Sở gia đều mang họa." Sở Lan Tâm cúi gập người chào.

"Con xin lỗi, tổ mẫu."

"Thời gian này con cứ ở trong Trúc viện mà suy ngẫm đi."

"Dạ. Thưa tổ mẫu, mẫu thân, con xin phép." Sở Lan Tâm cúi gập người chào.

"Đi đi."

Sở Lan Y mệt mỏi tựa người ra sau ghế, tay day day thái dương thở ra nặng nề.

"Mẫu thân."

"Hằng nhi, tuyệt đối không được đắc tội Diệu vương. Không phải vì hoàng thất, không phải vì Thất Sát điện, chỉ đơn thuần là ngài ấy."

"Con xin ghi nhớ."

"Lui xuống đi."

Một mình ngồi trong đại sảnh, Sở Lan Y trầm ngâm thật lâu. Ánh mắt lúc đó của Diệu vương, giống hệt ánh mắt của tiên hoàng năm xưa khi đứng giữa chiến trường đầm máu mà tuyên bố vị thế của Đông Ly quốc với toàn Thương Khung. Ánh mắt đó không cho phép bất cứ ai dám xem thường quyết định của bản thân.

Diệu vương...

Cửa rèm xe ngựa được mở rộng hai bên. Nghiêm Thần ngồi trên ghế hưởng thụ gió lạnh thổi vào trong. Gặp nữ chủ quả nhiên chẳng có gì tốt lành.

"Thiếu chủ, nữ tử lúc nãy dám lợi dụng ngài." Vụ Nhiên lên tiếng đầy bất mãn.

"Kệ nàng ta, cũng chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi mà thôi." Nghiêm Thần cười khê. Không hổ là nữ chủ, dù kiếp trước hướng nội yếu ớt nhưng sinh ra trong gia đình mấy đời theo thương thì cũng không phải loại người dễ bắt nạt. Nội dung cốt truyện giờ cô chỉ nhớ được ý chính, mấy chi tiết lật vật đều quên hết rồi nếu không đã không để bản thân bị cuốn vào cái chuyện nhảm nhí lúc này.

"Mười hai thì đã sao. Ngay cả một góc của Liễu tiểu thư cũng không bằng." Vụ Nhiên không cho là đúng cãi lại.

"Ha ha, nàng ta vốn chẳng thể so được với Doanh Doanh." Nghiêm Thần buồn cười nhìn Vụ Nhiên. Người này lúc đầu im im cô còn tưởng hướng nội, ai biết quen thuộc rồi mới nhận ra nàng ta cứ như con nít. Nhắc tới Doanh Doanh, không biết giờ tỷ ấy thế nào nữa. Chắc bị mẫu thân của nàng ta nhốt lại rồi. Có nên cho người đi thăm dò không đây?

"Đúng rồi, tên nam tử đầu tiên nói đỡ cho Sở Lan Tâm là ai?"

Thanh điệu trong câu hỏi này của Nghiêm Thần làm Vụ Nhiên và Vụ Kiếm đều lạnh sống lưng. Là tên nào không muốn sống chọc giận thiếu chủ thể này?

"Thưa thiếu chủ, hình như là công tử của Ngọc gia ở Đông Trấn thành, Ngọc Nhật Bách." Vụ Kiếm cung kính đáp.

”Ngọc Nhật Bách sao? Tốt lắm.” Xem ra hắn đã tiếp xúc trước đó với Sở Lan Tâm rồi. Nghiêm Thần vuốt ve thanh kiếm trong tay mà cười lạnh. Tên nam chủ này so với Tô Mặc Hi còn đáng giận hơn. Nếu Tô Mặc Hi đến cuối cùng vẫn lo cho an nguy của Đông Ly quốc thì Ngọc Nhật Bách lại là người thờ ơ nhìn quốc gia của mình lâm vào hoạn nạn. Càng huống chi hắn là tên nam chủ duy nhất dám mắng phụ thân của cô. Hai tội này đủ để ‘xử’ hắn rồi.

”Cho người nhìn chăm chăm Ngọc gia, cẩn thận đừng để người của Thiên Địa thương hội nắm được.”

”Là, thiếu chủ.”

”Nói với bọn họ, Ngọc gia và Ngọc Nhật Bách tội nặng gấp mười lần Vệ gia. Còn có, chơi đùa thì rải thừa thừa ra, hai ba tháng một vụ là được rồi.” Nghiêm Thần từ tốn lên tiếng sắp đặt toàn bộ vận mệnh của Ngọc gia sau này.

”Là.”

Ngọc gia cũng không tốt lành mấy, đều đã bị sâu mọt gặm nhấm gần hết rồi. Tiểu Luân nhi a, tỷ tỷ đây đang giúp muội dọn sạch rác trên con đường đế vương của mình đấy. Cho nên mấy khóa học phụ đạo sắp tới đừng khiến ta phải thất vọng a!

”Đi đón Vệ Tường Lâm rồi đến trạm dịch về thẳng hoàng cung.”

Nửa đêm.

Cả kinh thành chìm sâu trong màn đêm vắng lặng, chỉ còn vài nơi là vẫn ồn ào náo nhiệt ví dụ như sông bạc hoặc giả như thanh lâu. Trên con đường lớn dẫn đến hoàng cung, đèn nến đều được thắp sáng hai bên đường. Tiếng gõ mõ báo canh khuya lâu lâu lại vang lên bất chợt.

Từ phía xa xa, tiếng xe ngựa vang lên ‘lộc lộc’ phá vỡ không gian yên tĩnh. Chạy như bay trên đường lớn chiếc xe ngựa hướng thẳng về cửa lớn Đoan Môn của Hoàng thành. Binh lính trên thành lập tức tiến vào trạng thái cảnh giới cao độ với chiếc xe.

Bỗng một thẻ lệnh bài được ném lên trạm canh gác, xa phu phía dưới nói lớn: “Nhanh mở cửa thành!”

Lính tuần tra vừa cầm xem lệnh bài, nghe tiếng gọi thì lập tức hô lớn.

”Nhanh mở cổng thành! Diệ vương đã trở về!”

”Mở cổng thành! Diệ vương trở về!”

”Mở cổng thành! Diệ vương trở về!”

”Diệ vương trở về!”

”Diệ vương trở về!”

Tiếng thông báo vang vọng cả vào trong Cẩm thành. Hoàng cung ngay lập tức tỉnh giấc.

Bên trong chiếc xe ngựa vừa vượt vào Cẩm thành bỗng vang lên một câu hỏi hoang mang.

”Vì sao bọn họ thông báo mà ta nghe cứ như họ mừng đến rơi nước mắt thế?”

23. Chương 20: Huỳnh Đệ Tỷ Muội

“Tỷ không thể đối xử như vậy với muội!!!”

Tiếng của Nghiêm Luân vang lên nghe mà não lòng xót ruột. Đáng tiếc Diệ vương cao quý của chúng ta vẫn nhàn nhả mà ngồi ăn trái cây, chẳng tỏ vẻ gì là đau lòng. Nhìn Nghiêm Luân ‘nước mắt như mưa’ cầm bằng kế hoạch mà cô đưa, Nghiêm Thần càng thêm giữ vững quyết tâm của mình.

”Tỷ!!!”

”Luân nhi, hình tượng, hình tượng.”

”Giờ này mà còn hình tượng cái nổi gì.” Nghiêm Luân khóc thét.

Nàng nhìn thấy cái gì đây?

Phụ đạo khí chất.

Phụ đạo phẩm chất.

Phụ đạo năng lực.

Phụ đạo võ thuật.

Phụ đạo kiếm thuật.

Phụ đạo thẩm mỹ.

Phụ đạo binh pháp.

Phụ đạo...

Nhị tỷ đây là chề chương trình học dành cho thái nữ của nàng còn quá ít sao?

”Muội không làm thái nữ nữa.”

Động tác đưa trái cây vào miệng dừng đột ngột, Nghiêm Thần sững sờ nhìn Nghiêm Luân. Con bé hiện tại đang rất nghiêm túc mà nhìn cô, ánh mắt kiên định rạng ngời. Nghiêm Luân có sáu phần giống như cô cho nên giờ này Nghiêm Thần có cảm giác như đang nhìn thấy chính mình trên người cô em gái nhỏ. Nhẹ đặt miếng cam vào lại đĩa, Nghiêm Thần cười dịu dàng.

Rời khỏi ghế đi đến bên cạnh Nghiêm Luân, Nghiêm Thần lắc đầu xoa xoa mái tóc của cô bé. Thấy vậy, Nghiêm Luân một lần nữa lặp lại câu nói.

”Muội không làm thái nữ nữa.”

”Được, không làm thì không làm.”

”Thật sự?” Nghiêm Luân kinh hỉ thốt lên, đôi mắt sáng long lanh nhìn tỷ tỷ của mình.

”Ừ, chỉ cần muội có thể thuyết phục đại ca tiếp nhận trữ vị.” Nghiêm Thần ý vị thâm trường nói. Ở Đông Ly quốc, Nam Hà quốc và một số tiểu quốc khác, việc lựa chọn người ngồi vào trữ vị thoáng hơn nhiều. Hoàng tử chỉ cần có đủ năng lực và được người dân tin phục là không sao hết.

”Nhưng đại ca khẳng định sẽ nói: Trong nhà có con gái, có gì ta phải ngồi vào trữ vị cho một cái thân.” Nghiêm Luân cau mày rầu rĩ.

”Vậy thì dụ dỗ Khánh nhi.” Nghiêm Thần tiếp tục đào hố cho em gái mình nhảy xuống.

”Nhưng tên tiểu ác ma đó sẽ lại nói: Tỷ là tam tỷ của đệ chẳng lẽ nỡ lòng nào nhìn đệ chịu cực chịu khổ?” Nghiêm Luân thở dài chán chường mà lên tiếng.

”Hết cách rồi, thôi thì muội thuyết phục tỷ.” Nghiêm Thần cười càng thêm chói mắt.

”Nhưng tỷ đã từng nói: Nếu ta muốn trữ vị thì năm đó đã không sống chết mà cố nhét ngọc tỷ vào người của muội.” Nghiêm Luân tức giận hét lên. Sau đó giống như đã nhận ra cái gì, nàng mếu máo nhìn Nghiêm Thần. “Tỷ lừa muội!!!”

”Cho nên tiểu Luân nhi yêu dấu, trữ vị này muội không muốn ngồi thì vẫn phải ngồi. Càng đừng hi vọng có thêm một tiểu muội muội để thay thế vì mẫu thân sẽ không nỡ để các vị phụ thân chịu khổ trong phòng sinh nữa đâu.” Nghiêm Thần hài lòng vỗ vai an ủi Nghiêm Luân. Aizz, cô em gái này thật tốt đùa.

”Muội về phòng đây...” Nghiêm Luân uể oải xoay người từ từ rời khỏi phòng của Nghiêm Thần. Vì sao nàng làm thái nữ lại được “ưu ái” tới vậy? Vì sao huynh đệ tỷ muội trong nhà không tranh đoạt trữ vị với nàng giống ở nước khác? Vì sao?

Vuốt vuốt mái tóc của mình và nhìn theo bóng lưng đáng thương của Nghiêm Luân, Nghiêm Thần nói vọng theo.

”Luân nhi, cố giữ gìn sức khỏe để học tập. Khi nào muội đi lịch luyện, tỷ sẽ an bài người theo cùng để tiếp tục phụ đạo cho muội.”

Sống lưng của Nghiêm Luân tự nhiên tê dại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Mẫu thân, người ở đâu?

”Ah, bảng kế hoạch này đã được mẫu thân thông qua rồi. Tiểu muội, cố lên!”

“ ... ”

Giải quyết xong Luân nhi, giờ thì tới lượt Khánh nhi. Thật là, cô ra ngoài mới hơn một tháng thôi mà trong cung đã bị tên nhóc đó lật tung hết cả lên. Năng lực phá hoại của Khánh nhi cũng thật kinh khủng. Sau này lớn lên chẳng biết có nữ nhân nào trị nổi nó không đây. Nghiêm Thần cảm thán.

Bước chân vào phòng của Nghiêm Khánh, Nghiêm Thần lập tức nhìn thấy một bóng đen đang lao nhanh như gió đến cửa sổ.

”Đứng lại! Bước ra khỏi cái phòng này là ta đánh gãy chân đệ.”

Bóng đen lập tức thẳng gấp khi cách bệ cửa sổ chỉ còn một tấc. Sau đó, bóng người nhỏ bé lầm lũi lũi lũi đi về phía của Nghiêm Thần.

”Nhị tỷ.” Nghiêm Khánh cúi đầu giống như hận không thể đem cái đầu của mình chôn luôn xuống đất. Lần này thảm thật rồi!

”Đệ cũng giỏi thật.”

”Nhị tỷ!” Nghiêm Khánh leo đèo theo sau Nghiêm Thần. Thấy cô ngồi xuống ghế thì bắt đầu nắm lấy tay áo của cô mà năn nỉ. “Đệ không có cố ý đâu.”

”Không cố ý, chỉ cố tình thôi. Đệ có biết nửa đêm ta về tới hoàng cung thì hết người này đến người khác kéo nhau đến trước mặt ta mà tố khổ không? Còn làm hại ta bị mẫu thân giáo huấn một trận.” Nghiêm Thần cốc vào đầu Nghiêm Khánh một cái mà than thở.

Nửa đêm cô còn chưa đến được cung điện của mình thì đã bị một đám người chặn đường. Lúc đó cô còn tưởng bản thân vô tình làm ra chuyện gì tày trời lắm nên khiến mọi người kéo nhau đi biểu tình. Cuối cùng mới biết đầu sỏ của mọi chuyện là tên nhóc này.

Chờ đến khi an ủi được những con người khốn khổ đó trở về nhà thì cô lại bị mẫu thân gọi đi mà giáo huấn một trận. Mãi đến tận rạng sáng cô mới trở về được cái giường thân yêu của mình. Thật là đầy ọa hết sức mà!

”Ta bảo đệ chỉnh Tô Mặc Hi, không phải cả hoàng cung này.” Nghiêm Thần làm ra vẻ mặt tiếc hận không thể rèn sắt thành thép rồi lặn nũa cốc vào đầu em trai mình một cái.

”Nhưng đệ chán rồi.” Nghiêm Khánh bĩu môi đáp trả.

”Xú tiểu tử, chán thì đi học bài đi. Khóa học của đệ còn chưa xong đâu. Cầm lấy!”

”Cái gì vậy?” Nghiêm Khánh nhận lấy một bảng biểu dày cộm từ tay của Nghiêm Thần cẩn thận đọc. Sau đó gương mặt của cậu bắt đầu đổi màu liên tục.

Đây... là thứ giết người gì thế?

Phụ đạo khí chất.

Phụ đạo phẩm chất.

Phụ đạo thẩm mỹ.

Phụ đạo năng lực.

Phụ đạo lễ nghi.

Phụ đạo tứ đức.

Phụ đạo ẩm thực.

Phụ đạo...

Sẽ không là...

"Từ giờ đệ lo mà chăm chỉ học tập." Nhìn vẻ mặt của Nghiêm Khánh, Nghiêm Thần gật gù phán một câu.

"Nhị tỷ!!!"

"Ý kiến gì?" Nghiêm Thần kè sát mặt với Nghiêm Khánh cười hết sức xinh đẹp.

"Không... chỉ là..." Nghiêm Khánh nuốt nước miếng sợ run mà cố tìm từ biện giải.

"Yên tâm, khi nào rảnh đệ vẫn có thể tìm người mà chơi."

"Tìm ai?" Nghiêm Khánh hỏi lại. Tô Mặc Hi ngày hôm trước đã xin cáo bệnh về nhà rồi, trong cung này cậu biết tìm ai thay vào bây giờ.

"Chưa thấy vị khách mà ta mời từ Tây Vệ đến đây sao? Thời gian tới cứ tìm hần mà chơi." Nghiêm Thần vỗ đầu Nghiêm Khánh vạch đường vẽ lối cho cậu bé. Một mũi tên trúng hai con nhạn xem như không tồi.

"Thật?"

"Đảm bảo!"

"Được rồi, đệ sẽ cố gắng học..." Nghiêm Khánh hứa hẹn ỉu xiu.

"Vây mới ngoan!" Tiểu Khánh nhi, đệ còn dễ dụ hơn cả Luân nhi. Quả nhiên chỉ là một tên nhóc!

Nhìn nhị tỷ đáng kính của mình, Nghiêm Khánh có chút hoang mang. Tại sao cậu cứ thấy có cái gì đó không đúng ở đây?

Cạch!

Cạch!

Từng quân cờ đen trắng thay nhau được đặt xuống. Trên bàn cờ dần hiện ra cả một dải tinh tú hình thành từ hai màu trắng đen. Các quân cờ nối tiếp đan xen, nhìn như yên tĩnh nhưng thực chất lại chém giết nhau ngất trời. Thú vui khi chơi cờ vây đó là tự bản thân có thể bố cục bàn cờ, tự bản thân nắm giữ thế cờ. Không giống cờ tướng hay cờ vua, cờ vây không chịu gò bó và biến hóa khôn lường hơn nhiều. Một quân cờ đặt xuống là một chuỗi các suy ngẫm dành cho cả hai người chơi. Bởi mỗi quân cờ hạ xuống, dù là đơn giản hay cạm bẫy thì đều có thể là mắc xích khổng lồ chế toàn bộ ván cờ về sau, hoặc giúp người chơi lật ngược tình thế.

Cho nên dùng cờ vây để đánh giá tâm tính của một con người tốt hơn nhiều so với các loại cờ khác. Bởi vì nó đòi hỏi không chỉ là tư duy logic, chiến lược, chiến thuật, phán đoán bằng trực giác mà còn cần sự mềm dẻo, nhẫn nại, khôn ngoan, biết hy sinh cái nhỏ để giành lấy đại cục... Đó mới chính là cốt lõi mà người chơi và yêu cờ vây thật tâm muốn đạt tới.

Cạch!

"Chúng ta sắp kết thúc trung bàn chiến rồi." Hạ một quân cờ trắng xuống, Nghiêm Thần khẽ cười. Nếu nhìn kĩ có thể phát hiện, trên trán của cô đã lấm tấm mồ hôi.

"Đúng vậy." Nghiêm Tuyệt lên tiếng. Trên gương mặt của hần hiện tại cũng hiện lên nét mệt mỏi. "Muội sắp thua rồi."

"Gì chứ? Đừng có nói thẳng ra như vậy." Nghiêm Thần cầu nhàu. Trình độ cờ vây của cô có thể luyện tới mức này đã vượt ngoài dự đoán rồi.

Thời gian hạ cờ của cả hai càng lúc càng lâu. Sự tập trung cao độ này làm cả không gian xung quanh như đọng lại. Gió thổi nhẹ hơn, lá cây ngừng xào xạc, tiếng chim hót cũng nhỏ dần, chỉ còn những tia nắng dịu nhẹ len lỏi ôm ấp lấy hai con người trong mái đình kia.

”Kém một mục, xem như muối có tiến bộ.” Nghiêm Tuyết gật đầu khen ngợi.

”Vẫn là thua thôi.” Nghiêm Thần thả lỏng người ngo ngoáy. Thật mệt chết, môn thể thao hại não này.

Cùng Nghiêm Tuyết gom quân cờ cất lại vào hũ, Nghiêm Thần bỗng nhiên bật cười.

”Nhưng thật sự rất thích. Một ván cờ cũng có thể giúp muối học thêm rất nhiều điều.”

”Như vậy nó đã làm tròn trách nhiệm của mình.”

”Ha ha...”

*

Song song với Nghiêm Tuyết đi dạo trong Ngự hoa viên, Nghiêm Thần hí hóp mắt hưởng thụ. Thấy vậy, Nghiêm Tuyết chột than nhẹ.

”Có muối trong cung thật tốt. Thời gian qua ta và mọi người rất đau đầu về Khánh nhi.”

”Tên tiểu tử đó!” Nghe vậy Nghiêm Thần bắt đầu dỗi dằn. “Cũng không biết giống ai nữa. Nhưng huynh yên tâm, thời gian tới thằng bé sẽ không làm loạn được nữa đâu.”

”Bởi vì Vệ Tường Lâm.” Giọng của Nghiêm Tuyết đột nhiên trầm xuống.

Thấy lạ, Nghiêm Thần khó hiểu nhìn đại ca của mình. Gương mặt ngàn năm băng sơn xuất hiện, chẳng lẽ có chuyện gì không tốt sao?

”Aizz, đầu đất như muối sau này chắc...” Nghiêm Tuyết than nhẹ không biết phải làm sao.

”Muối thế nào?” Nghiêm Thần càng thêm ngu ngơ. Đại ca của cô khi nào học được cách nói chuyện lấp lửng như vậy. Có biết là làm người ta rất tò mò hay không?

”Tham kiếm vương gia! Tham kiếm đại hoàng tử!”

”Miễn lễ.”

”Bẩm vương gia, hoàng thượng cho mời.”

”Đã biết.” Nghiêm Thần quay sang nhìn Nghiêm Tuyết. “Muối đi trước. Có gì lát nữa nói sau.”

Nghiêm Tuyết gật đầu. Thấy vậy Nghiêm Thần liền xoay người đi về hướng thư phòng. Bọn hạ nhân vội hành lễ rồi cũng nối bước theo sau. Nghiêm Tuyết nhìn theo bóng lưng của Nghiêm Thần mà trầm mặc.

Thần nhi, muối đúng thật là đầu đất. Cả muối lẫn Vệ Tường Lâm đều như nhau.

Huynh đệ tỷ muội trong nhà thật là không có ai bớt lo được.

24. Chương 21: Hai Năm

Đi xuyên qua một khu rừng trúc nhỏ, Nghiêm Thần ra hiệu để bọn hạ nhân chờ ở bên ngoài. Một mình đi thẳng đến căn phòng trước mắt, Nghiêm Thần đẩy cửa mà vào.

Bên trong rất thoáng đãng và gọn gàng, vật dụng đều được bày trí thanh nhã và cổ kính toát lên sự ấm áp và thoải mái. Nhìn quanh một hồi không thấy ai cả, Nghiêm Thần quyết định đi luôn vào phòng trong.

Khói lư hương thoang thoang mùi bạc hà mát lạnh làm tâm tình của Nghiêm Thần bất giác thả lỏng. Căn phòng này ngập tràn nắng ấm chiếu rọi khắp nơi. Các kệ sách cao tận trần nhà được sắp xếp gọn gàng ngăn

nấp. Đi đến gần cái bàn kê cạnh cửa sổ, Nghiêm Thần khẽ lật từng trang sách. Xem ra chủ nhân nơi đây cũng vừa đi không lâu. Trên bàn còn có cả một bức tranh cảnh hồ thơ mộng chưa hoàn thành nữa này.

Nhìn bức tranh Nghiêm Thần trầm lặng. Một lúc sau, tay cô bất chợt cầm cây bút bên cạnh mà hạ nét chữ xuống.

“Àn?!” Giật mình, Nghiêm Thần ảo não không thôi. Đặt lại bút xuống bàn, cô thở dài nhìn bức tranh.

“Diệu vương.” Một tiếng gọi vang lên sau lưng.

Nghiêm Thần xoay đầu nhìn. Vẫn là bạch y thoát tục, mái tóc đen dài được buộc thấp sau gáy, khí chất đậm đặc trưng không lẫn vào đâu được. Hai năm chỉ càng khiến hần thêm thành thực và sâu lắng mà thôi.

“Ta nghe đồn ngươi sắp chết nên tới thăm.” Nghiêm Thần nhìn khắp người Vệ Tường Lâm rồi buông lời châm chọc.

“Cảm tạ ngài quan tâm. Ta vẫn còn sống tốt.” Không để tâm Nghiêm Thần chế nhạo mình, Vệ Tường Lâm đi đến cạnh cô. “Đây là...”

“Làm hỏng bức tranh của ngươi rồi.” Nghiêm Thần chán nản lên tiếng.

“Tĩnh u hồ, tĩnh tại tâm

Non xanh nước biếc ngàn năm hỏi lòng.

Không đâu. Thơ đặc biệt lắm.” Vệ Tường Lâm nhẹ lắc đầu mà nói.

“Gì chứ?” Đi đến bên bàn trà, Nghiêm Thần ngồi xuống chống tay nhìn ra cửa sổ.

“Ta chỉ suy nghĩ vớ vẩn rồi tự nhiên viết vào thôi.”

“Cho nên mới đặc biệt.” Vệ Tường Lâm cũng đi đến ngồi đối diện với Nghiêm Thần. Hai năm ở Đông Ly đủ để hần hiểu rõ nữ tử trước mắt mình. Nàng ấy là một người rất xuất sắc, khiến mọi người đều không tự chủ được mà dõi theo.

“Mà ngươi thật sự không có việc gì sao? Khánh nhi đã rất hí hửng mà tới khoe khoang trước mặt ta đấy.” Nghiêm Thần tò mò hỏi.

Hai năm qua, tình trạng của Vệ Tường Lâm so với Tô Mặc Hi chỉ hơn chứ không kém. Nhiều lúc cô nhìn mà còn cảm thấy ‘xót xa’ cho hần nữa kia. Chỉ là Vệ Tường Lâm lợi hại hơn Tô Mặc Hi nhiều, lần nào cũng thoát chết. Năng lực ứng đối khi gặp ‘ám sát’ cũng tăng lên đáng kể. Cô thật bội phục ý chí kiên cường của hần.

“Chỉ là gạt tiểu hoàng tử thôi.” Vệ Tường Lâm từ tốn đáp. Nếu không phải thực lực của hần cao hơn tiểu hoàng tử rất nhiều thì không biết đã chết bao nhiêu lần rồi. Danh hiệu hồn thể tiểu ma vương của tiểu hoàng tử thật sự không có trao lầm.

“Ra là vậy.”

“Ngài... vẫn còn hận ta sao?”

Nghiêm Thần ngạc nhiên. Nhìn vào đôi mắt như u hồ đó, cô lắc đầu cười nhạt.

“Nói đúng ra là giận kìa. Năm đó ta mới mười tuổi, lần đầu tiên bị ngươi bức đến tình trạng thương tích thể thâm như vậy tất nhiên là phải trút giận rồi. Nhưng hai năm qua thấy ngươi chịu khổ như vậy lại không oán trách gì, ta cũng thấy thỏa mãn.” Nghiêm Thần cười khúc khích.

“Thế à.” Rót cho Nghiêm Thần một tách trà rồi đưa cho cô, Vệ Tường Lâm cũng tự rót cho mình một tách.

“Thơm quá! Trà sen sao?”

“Phải.”

Rồi hai người họ cùng nhau trò chuyện. Có khi trao đổi kinh nghiệm tu luyện, có khi lại bàn về cảnh đẹp ở khắp Thương Khung, rồi thoảng chốc lại bàn đủ chuyện trên trời dưới đất. Hai năm qua đó là những gì

mà Nghiêm Thần và Vệ Tường Lâm có thể hiểu được nhau. Sau những lần trút giận gián tiếp của Nghiêm Thần thì cả hai lại ngồi với nhau mà trò chuyện hoặc luận bàn. Những giây phút bình yên như vậy thật sự là khoảng thời gian đẹp đối với mỗi người.

“Còn hai tháng nữa là tới giao dịch hội Thương Khung. Người có muốn về nhà trước không?”

“Ngài muốn bế quan sao?”

“Ừ. Ta muốn hoàn thành luyện thể trước khi giao dịch hội bắt đầu.” Nghiêm Thần gật đầu.

Mười hai tuổi hoàn thành luyện thể. Thiên phú này thật khó có người sánh kịp. Vệ Tường Lâm cảm thán. Có thể nói Diệu vương thật sự là con cưng của Thương Khung. Tương lai sau này của nàng ấy rất có thể sẽ là một truyền kỳ mà ai cũng biết tới.

“Vậy thì ta sẽ không làm phiền nữa.”

“Ta sẽ sắp xếp người hộ tống người trở về. Tới lúc đó chắc mẫu thân người sẽ mừng đến phát khóc quá.”

“Có lẽ.”

“Nhưng trước đó.” Nghiêm Thần đứng lên xoay xoay thanh kiếm trong tay mình.

“Đến đánh một trận đi.”

“Được.”

“Vấn quy định cũ: Người phải dùng hết toàn lực nhưng không được phép làm ta bị thương.”

“...”

Giai đoạn sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ gần như chiếm hết toàn bộ quá trình luyện thể.

Nhưng để hoàn thành giai đoạn này thì phải trải qua quá trình quan trọng cuối cùng, đó là: hoán huyết, tẩy tủy và phạt cốt.

Hoán huyết là lợi dụng đường tuần hoàn của máu đưa năng lượng đi khắp các tế bào để loại bỏ hoàn toàn tạp chất còn bám lại. Song song đó khiến cho máu huyết càng thêm tinh thuần hơn, năng lượng tự nhiên được tích trữ đầy trong từng tế bào máu. Giai đoạn này diễn ra khá nhẹ nhàng và nhanh chóng. Thường thì chỉ khiến người ta có chút choáng váng và mệt mỏi thôi.

Khi hoán huyết vừa hoàn thành sẽ lập tức tiến vào tẩy tủy. Tẩy tủy bao gồm cả tủy sống và tủy xương. Theo từng đường năng lượng đưa vào, tủy bắt đầu được cải tạo để ngày càng bền chắc hơn, có thể chịu tải nguồn năng lượng lớn mạnh đi khắp cơ thể. Quá trình tẩy tủy rất đau đớn và có thể kéo dài cả một ngày đêm. Đã có rất nhiều người không chịu nổi quá trình này mà dẫn đến mất mạng.

Sau khi vượt qua tẩy tủy sẽ có một giai đoạn chờ ước chừng một khắc để năng lượng chữa thương khắp bên trong cơ thể. Khi giai đoạn này vừa kết thúc, phạt cốt sẽ bắt đầu.

Khung xương là nền tảng cho cả cơ thể. Việc tiến hành cải tạo từng đoạn xương chỉ có thể nói: sống không bằng chết. Cả quá trình giống như rút từng đoạn xương trong cơ thể ra để năng lượng tự nhiên tiến hành thúc đẩy mọc lại xương mới. Phạt cốt diễn ra càng lâu chứng tỏ hệ xương càng thêm rắn chắc và dẻo dai, tràn ngập sức mạnh. Tuy vậy song song đó đòi hỏi ý chí của con người phải kiên định hơn gấp trăm vạn lần, bởi chỉ cần một thoáng buông xuôi thì quá trình phạt cốt sẽ dừng lại. Người không hoàn thành phạt cốt, cả đời sẽ không thể tiến thêm bước nào trên con đường tu luyện của mình nữa. Đó là cái giá phải trả khi không thể chiến thắng chính bản thân mình.

.

.

.

“A_____!!!”

Chủ nhân, cố gắng lên! Thiên Túng lo lắng đứng bên cạnh Nghiêm Thần. Hiện giờ chủ nhân của nàng đã tiến vào giai đoạn phạt cốt, không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào được.

Theo lời căn dặn của Tiêu Thanh Hàn, Thiên Túng liên tục cho hàng tá thảo dược vào nước ngâm của Nghiêm Thần. Những thảo dược này có thể giúp cho nàng ấy giữ vững tinh táo, giảm đau và trị liệu vết thương.

Mặc dù lo lắng nhưng bọn người của Lam Phượng Khuynh không dám có mặt trong căn phòng này. Bởi vì dao động năng lượng trên người họ không giống Nghiêm Thần, rất có thể khiến đường dẫn năng lượng bị xáo trộn khi đang lưu chuyển trong người của cô.

Trải qua hơn hai ngày hai đêm, cơ thể của Nghiêm Thần liên tục bị rách miệng vết thương rồi lại được chữa trị lành lặn. Xương cốt trong cơ thể cũng đã cải tạo gần xong. Vành môi bị cô cắn đến rách máu, Nghiêm Thần khó nhọc thở ra.

“Ừ...” Co rúm người lại, Nghiêm Thần thở dốc liên tục. Cô thành công rồi!

“Chủ nhân! Chúc mừng ngài hoàn thành luyện thể.”

“Thiên Túng...” Tiếng nói như thì thầm, Nghiêm Thần rớt cuộc nở nụ cười. “Thiên Túng, ta thành công rồi.”

“Đúng vậy chủ nhân. Ngài rất lợi hại.” Thiên Túng cũng cười xinh đẹp. Nàng đã không nhìn lầm, chủ nhân của nàng chắc chắn sẽ đứng ở đỉnh cao của Thương Khung này.

“Đỡ ta ra ngoài. Cả người ta hiện giờ chẳng còn chút khí lực nào đâu.” Giọng của Nghiêm Thần khàn khàn nhỏ nhẹ, mang theo sự mệt mỏi tột cùng.

Nghe vậy, Thiên Túng nhanh chóng lấy một chiếc áo phủ lên người Nghiêm Thần rồi đỡ cô ra khỏi hồ nước ngâm. Dựa vào người của Thiên Túng, Nghiêm Thần chậm rãi đặt chân lên bậc thềm.

Đình!

“Ồ!” Nghiêm Thần đột ngột dừng bước.

“Chủ nhân?”

Âm thanh đó...

Đình!

Cả người của Nghiêm Thần bất động, cô hoang mang lắng tai nghe. Âm thanh kì lạ này giống như đang kêu gọi cô. Cô không thể cưỡng lại được.

Đình!

“Thiên Túng, ngươi có nghe gì không?”

“Nghe cái gì...” Thiên Túng ngơ ngẩn hỏi lại rồi đột nhiên căng cứng người. Âm thanh này không lẽ...

Đình!

Cả không gian xung quanh Thiên Túng và Nghiêm Thần đang dần bị phong tỏa.

Từng đạo ánh sáng bảy màu liên tục ẩn hiện mọi nơi. Nguồn năng lượng tinh thuần của tự nhiên không ngừng tràn về bao bọc lấy Nghiêm Thần, tách cô ra khỏi người Thiên Túng.

“Dao động tâm cảnh? Làm sao lại dẫn phát dao động tâm cảnh chứ!!!”

Bên ngoài.

“Năng lượng dần tán đi, xem ra Thần nhi đã hoàn thành luyện thể.” Vũ Đình Thiên Thanh thở ra nhẹ nhõm. Suốt ba ngày nay bọn họ lo lắng muốn chết rồi. Thật không ngờ quá trình hoàn thành luyện thể của Thần nhi lại kéo dài tới như vậy.

Ngay lúc mọi người đều thả lỏng người nhẹ nhõm, vô vàn năng lượng tinh thuần của tự nhiên một lần nữa tụ lại rồi bao kín cả căn phòng của Nghiêm Thần. Khi mọi người còn không biết chuyện gì xảy ra thì một loạt âm thanh phiêu miểu vang lên.

Đình!

“Tiếng gì thế?”

Đình!

“Đây là...”

Đình!

“Dao động tâm cảnh!!!”

Mọi người đồng loạt kinh hãi. Chỉ trong chớp mắt, Lam Phượng Khuynh lập tức lao nhanh vào căn phòng.

“Khuynh!”

“Phượng Khuynh!”

“Mau buông ra!” Lam Phượng Khuynh tức giận hét lên nhưng không cách nào thoát khỏi gọng kìm của Vũ Đình Thiên Thanh và Diệp Phong. Tiêu Thanh Hàn và Trần Duy Thắng đứng túc trực bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn cản nếu Lam Phượng Khuynh mất lý trí mà dùng sức mạnh thoát ra.

“Khuynh, một khi dao động tâm cảnh bị dẫn phát thì chúng ta không có cách nào vào được.” Vũ Đình Thiên Thanh cố hạ nhẹ giọng trấn an phu quân của mình.

“Làm sao con bé có thể dẫn phát dao động tâm cảnh? Ngay đến luyện hồn nó còn chưa bước vào! Mau buông ra!!!” Ấn kí nửa mặt trắng đen lập tức xuất hiện, Lam Phượng Khuynh nhanh chóng đánh bật Vũ Đình Thiên Thanh và Diệp Phong.

“Cản lại! Đánh ngất hẳn!!!”

Ầm! Ầm! Ầm!

Vội đỡ lấy Lam Phượng Khuynh, Vũ Đình Thiên Thanh càng lo lắng bất an. Nhìn về phía căn phòng đang bị các đạo sáng bảy màu phong tỏa, nàng chỉ còn biết sốt ruột trong lòng.

Thần nhi...

25. Chương 22: Ký Ức Bị Lãng Quên

Không gian tối đen như mực. Các dòng khí lưu chuyển động mang theo năng lượng nồng nặc không ngừng thúc đẩy Nghiêm Thần đi về phía trước. Sau đó, cô ngẩng người nhìn cánh cửa kì lạ vừa hiện lên đang liên tục phát ra các đạo sáng bảy màu.

Đình!

Chầm chậm bước đến gần cánh cửa, Nghiêm Thần cẩn thận quan sát nó. Hình long thần uy nghiêm được chạm khắc rất sống động. Xung quanh là hàng loạt các kí tự kì lạ mà Nghiêm Thần lần đầu nhìn thấy. Bảo ngọc được nạm đầy trên viền cửa, không tục tĩu mà rất hài hòa trang nhã. Cánh cửa này chỉ cao tầm năm mét, mang theo phong cách cổ xưa lắng đọng theo thời gian.

Đình!

”Là người... kêu gọi ta sao?” Nghiêm Thần lẩm bẩm.

Đưa tay chạm lên các dây xích cuốn chặt trên cánh cửa, một cảm giác rét buốt bao trùm cả tâm trí của cô. Nghiêm Thần giật mình thu tay về.

Đình!

"Không được chạm vào dây xích sao?"

Lần này, Nghiêm Thần vươn tay tránh đi các sợi xích rồi chạm vào cánh cửa.

Đình!

Đình!

Đình!

Cảm giác này...

Cảm giác quen thuộc này là...

Xoẹt!!!

==== =====

"Đại đội đặc nhiệm?" Ông Phạm đặt bảng báo cáo lên bàn, đưa mắt lên nhìn cô con gái.

"Vâng." Thanh Nghiêm đứng im trả lời, mặt không chút biểu cảm.

"Ngoài mặt là chiến sĩ phòng không, hiện tại thêm vào là thành viên chính thức của đại đội bảy."

"Vâng."

Ông Phạm khó chịu nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình. Không thể phủ nhận là nó rất xuất sắc. Xuất sắc vượt quá mức tưởng tượng của ông. Đáng tiếc là ông lại chẳng thể nào yêu thích nó được. Và cũng không còn bao nhiêu thời gian để ông có thể yêu thương nó.

"Như vậy thì cố gắng cho tốt vào. Mặc dù theo quân nhưng cuối cùng sản nghiệp của nhà chúng ta vẫn thuộc về con. Chịu khó dành thời gian rảnh để theo ta đến công ty học tập." Ông Phạm chậm rãi nói, trong giọng nói không che dấu được sự quan tâm.

Chỉ là lúc này, trên gương mặt của Thanh Nghiêm lại xuất hiện nét cười. Tuy nhiên nụ cười này lại châm chọc biết bao.

"Nếu không phải mẹ không cho phép cái thai của người phụ nữ kia tồn tại thì câu nói này cha định nói với ai?"

Rầm!

"Phạm Thanh Nghiêm!" Ông Phạm tức giận đập mạnh vào bàn đứng bật dậy. Đôi mắt đỏ ngòm đầy lên từng tia lửa giận và đau xót. "Dù ta không thể cho con có được tình thương của một người cha nhưng đến cuối cùng ta vẫn là cha của con! Là cha của con!!!"

Cả người Thanh Nghiêm run lên một cái.

"Con sẽ thu xếp thời gian để đến công ty học tập." Cố tỏ ra bình thản trước cơn tức giận của cha mình, Thanh Nghiêm rũ mắt xuống che dấu đi tình tự trong đôi mắt. "Con xin phép ra ngoài."

Cúi chào một cách lễ phép, Thanh Nghiêm xoay người rời khỏi căn phòng làm bản thân muốn nghẹt thở này. Cô sợ ở lại sẽ làm bản thân dao động mất.

"Ta chưa bao giờ chán ghét con."

Khi đó, cô đã tự thôi miên bản thân rằng câu nói nhẹ thoảng đó không hề tồn tại. Bởi vì cha của cô sẽ không bao giờ nói những lời như vậy. Mà dù có thì cô cũng tự nói với lòng rằng đừng quá tin mà đặt hi vọng vào đó.

"Sao đột nhiên lại kéo con tới đây?" Thanh Nghiêm một lần nữa hỏi mẹ của mình. Hiện tại cô và mẹ đang đi dọc theo cánh đồng hoa tulip bạt ngàn ở làng Beemster, Hà Lan.

"Con đang nghỉ dưỡng thương, cùng mẹ đi du lịch thì có gì là không tốt." Phạm phu nhân che miệng cười khúc khích, tay còn lại khẽ vờ về từng bông hoa tulip trên cánh đồng.

"Mẹ thích hoa tulip từ khi nào thế?"

"À, cũng được một khoảng thời gian rồi." Phạm phu nhân cúi người ngửi chút hương nhẹ từ những bông hoa xinh đẹp.

"Tulip đỏ sao?" Tượng trưng cho tình yêu và lãng mạn. Thanh Nghiêm đoán hẳn là mẹ sẽ thích loại này.

"Không, là tulip vàng." Giọng của phạm phu nhân hơi trầm xuống.

"Rực rỡ như ánh mặt trời?" Thanh Nghiêm hơi ngạc nhiên.

Phạm phu nhân chỉ lắc đầu không giải thích. Một lúc sau, bà đột ngột lên tiếng.

"Thanh Nghiêm, nếu có một ngày con được nhiều chàng trai theo đuổi..."

"Không có chuyện đó." Thanh Nghiêm lập tức cắt ngang lời của mẹ mình.

"Oh, chỉ là nếu thôi mà."

"Vậy thì chẳng chọn ai hết."

"Ha ha, Thanh Nghiêm, mẹ còn định nuôi lớn con theo kiểu đa tình mà vô tình. Làm sao con lại trở thành vô tình mà trọng tình rồi." Phạm phu nhân chế giễu.

Cả hai mẹ con lại tiếp tục tham quan cánh đồng hoa tulip xinh đẹp. Bỗng nhiên, Phạm phu nhân dừng bước xoay người lại đứng đối diện với Thanh Nghiêm. Ngược chiều gió, mái tóc của bà nhẹ bay trong không gian, mang theo một nụ cười đượm buồn xinh đẹp. Ánh mắt của bà lúc này cứ như muốn khắc sâu hình bóng của người con gái phía trước vào trận cõi lòng, vào tận tâm trí.

"Nghiêm nhi, tulip vàng còn có một ý nghĩa khác, đó là: tuyệt vọng yêu!"

"Sao?"

"Chúng ta chia tay đi." Thanh Nghiêm bình tĩnh nhìn người con trai trước mặt mà đưa ra yêu cầu.

"Vì sao?"

"Cá cược tình yêu. Xâm nhập Phạm gia. Mua chuộc cổ đông. Anh nghĩ giấu được tôi sao?"

Trầm lặng!

Trong không gian ẩm áp của quán cà phê, Thanh Nghiêm và Trần Nhật Khang im lặng nhìn nhau. Đến cuối cùng Trần Nhật Khang là người chịu thua trước.

"Em quả là người phụ nữ kiêu ngạo và bản lĩnh nhất mà tôi từng biết. Cổ phiếu Trần gia rớt giá cũng là em làm đi. Ày, tôi còn định khóc lóc thâm tình mà nín giữ em nói lời giải thích đấy." Trần Nhật Khang bật cười, tay thích thú chơi đùa cái thìa khuấy trong tách cà phê.

"Vậy sao không làm?" Thanh Nghiêm vẫn lạnh nhạt mà hỏi lại.

"Tôi sợ bị em đá ra khỏi quán. Tôi cũng không muốn ngày mai mình lên trang đầu của báo đâu."

Cứ như vậy, hai người họ lại thoải mái trò chuyện với nhau. Đôi khi còn có tiếng cười vui vẻ vang lên nơi góc bàn của họ. Dường như chuyện chia tay đã bị họ ném đến tận phương nào rồi.

"Biết không Thanh Nghiêm, hầu hết những người đàn ông đều sẽ cảm thấy tự ti khi muốn sống vai cùng em. Bởi vì họ không thể, tôi cũng vậy. Cho nên dù đã cố gắng nhưng tôi vẫn không thể nào yêu em." Rồi khỏi quán cà phê, Trần Nhật Khang đột nhiên mở lời.

"Tự ti???" Thanh Nghiêm cau mày.

"Chính em cũng không phát hiện sao? Thanh Nghiêm, em quá xuất sắc." Trần Nhật Khang cười khở. "Xuất sắc tới nỗi tôi không theo kịp lại không thể chấp nhận bản thân đứng phía sau em. Nhất là khi em mang trên người tinh thần của một quân dân thực thụ: kiên cường, dũng cảm, không ngại hy sinh."

Thanh Nghiêm ngạc nhiên nhìn Trần Nhật Khang. Đáp lại cô là một nụ cười tự tin đầy cuốn hút.

"Hẹn gặp lại em trên thương trường. Tôi sẽ không thua nữa đâu."

"Vậy tôi sẽ để anh thua thêm lần nữa."

Tít! Tít! Tít!

"Trưởng quan..." Giọng Thanh Nghiêm run lên nhìn quả bom đang đếm ngược từng giây dưới chân Nguyễn Đức Duy.

"Thanh Nghiêm, nhanh rời khỏi đây. Nơi này sắp sụp rồi." Nguyễn Đức Duy cười an ủi với Thanh Nghiêm. Anh ngồi xổm dưới sàn nhà đổ nát, một chân dùng sức đè nặng lên trái bom mặc kệ các vết thương trên người đang rách ra.

"Trưởng quan, đội gỡ bom sắp tới rồi. Anh..."

"Thanh Nghiêm, đây là bom mẹ con. Không kịp đâu." Nguyễn Đức Duy lắc đầu. Giọng nói của anh vẫn rất trầm ấm và bình tĩnh, không có chút hốt hoảng nào khi biết bản thân sắp phải chết.

Nghe vậy, Thanh Nghiêm cúi đầu rồi kiên định thốt lên: "Vậy để tôi..."

"Phạm Thanh Nghiêm!"

"Có!" Giọng cô run lên.

"Điều đầu tiên của quân dân là gì?"

"Thưa trưởng quan, là trung thành với Tổ quốc, trung thành với nhân dân." Thanh Nghiêm lập tức trả lời.

"Vậy điều thứ hai của quân dân là gì?" Nguyễn Đức Duy hài lòng hỏi tiếp.

"Thưa trưởng quan, là... sẵn sàng hy sinh vì Tổ quốc, hy sinh vì nhân dân." Thanh Nghiêm bắt đầu thấy bất an.

"Rất tốt. Điều thứ ba của quân dân là gì?"

"Thưa trưởng quan, là..." Thanh Nghiêm nghẹn ngào.

"Trả lời cho tôi biết!"

"Là nhất quyết tuân thủ quân lệnh!"

"Đúng vậy. Cho nên tôi lệnh cho cô lập tức rời khỏi đây. Mang theo hồ sơ nhiệm vụ trở về phục mệnh." Nguyễn Đức Duy nhìn thẳng vào đôi mắt của Thanh Nghiêm mà gần từng chữ.

Thanh Nghiêm cắn chặt môi của mình cố không cho nước mắt rơi xuống. Trong bộ quân phục nghiêm trang thấm đẫm máu, cả cơ thể cô run lên bần bật. Siết chặt tay đến nỗi gân xanh khiến các vết thương một lần nữa rách ra, Thanh Nghiêm loạng choạng đứng lên.

"Rõ, thưa trưởng quan!"

Tay khép kín làm động tác chào theo đúng quy cách quân dân sau đó buông xuống, Thanh Nghiêm xoay người bước đi.

Phía sau lưng cô chỉ còn vang lên một câu nói rất nhỏ nhẹ đầy thỏa mãn.

"Thanh Nghiêm, đại đội bây giờ giao lại cho cô, tôi rất yên tâm... CHẠY ĐI!"

Thanh Nghiêm lập tức tăng tốc, bắt chắp vết thương lớn ở đùi. Cô nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao. Đó là những gì cô đã tuyên thệ khi bước chân vào đại đội bảy: trung thành, tận tâm, chấp hành quân lệnh, sẵn sàng hy sinh để bảo vệ Tổ quốc này.

Tít! Tít! Tít!

BÙM!!!

BÙM!!!

Con gái của Phạm gia ta làm sao có thể rơi nước mắt. Nếu con muốn theo quân thì cắn răng mà chịu hết trận đòn này đi!

Đứa bé gốc của ta, cuộc đời này chẳng có gì là công bằng đâu. Nếu con muốn công bằng thì thứ con nhận về chính là sự công bằng đến vô tình.

Đã là quân dân thì ta chỉ nói với con, hãy trung thành với chính mình trước đã.

Nếu sau này yêu một người thì con liền yêu một cách thuần túy, không chứa một tia tạp chất, cũng không nên để tồn tại bất cứ lừa gạt cùng thương tổn nào. Bởi vì chữ yêu thật sự rất giòn yếu. Mặc kệ sau này con có chịu thương tổn hay không thì ít nhất con cũng sẽ không hối hận.

Thời gian của con có bao nhiêu thì đều dành hết cho quân đội. Cho nên khi đến công ty thì cố gắng học cho nhiều vào. Được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, sau này ra đời cũng không đến nỗi bị người lợi dụng.

Hy vọng sẽ có người đàn ông đủ bản lĩnh đứng bên cạnh em. Chúng ta có duyên nhưng không nợ thòi thì cứ làm đối thủ với nhau là được rồi.

Có một cấp dưới như cô tôi thật sự rất tự hào. Chỉ là Thanh Nghiêm, hãy sống thoải mái hơn một chút. Nụ cười mới thích hợp với cô.

Thanh Nghiêm...

Thanh Nghiêm...

"Phốc!"

"Chủ nhân!!!"

Máu đỏ tươi như hoa mạn châu sa nở rộ, mang theo vô vàn kí ức đau thương hòa quyện cùng gió. Suối tóc đen từ từ buông xuống, cả người Nghiêm Thần té ngã vào lòng Thiên Túng. Năng lượng bao bọc quanh người cô đã bắt đầu tán đi.

Cả cơ thể run lên trong đau xót. Hai mắt nhắm nghiền chảy huyết lệ, đan xen trong đó là những giọt nước mắt muộn màng.

Rầm!

"Thần nhi!"

"Thần nhi!"

Hóa ra kiếp trước đều là bản thân sai.

Thật xin lỗi...

Thật xin lỗi...

26. Chương 23: Giải Trừ Tâm Ma

Vũ Đình Thiên Thanh bước nhẹ chân vào phòng. Mùi thuốc thoang thoảng ngay lập tức ngập tràn xông vào khoang mũi. Đi đến chiếc giường ở cuối phòng, nơi đó Lam Phượng Khuynh đang túc trực ngồi bên cạnh.

”Khuynh, cả tuần nay ngươi vẫn chưa nghỉ ngơi rồi. Cứ để ta nhìn Thần nhi cho.”

Vũ Đình Thiên Thanh dịu dàng khuyên bảo. Nhưng đáp lại nàng vẫn chỉ là cái lắc đầu của phu quân mình.

Nhìn bóng dáng vẫn còn nằm bất động trên giường, Vũ Đình Thiên Thanh ngày một lo lắng. Dẫn phát dao động tâm cảnh chỉ xảy ra khi người ta bước vào luyện tâm. Đó là khi con người có dấu hiệu đi lệch quá xa tâm cảnh của mình hoặc trong lòng đang tồn tại tâm ma. Lúc đó, dao động tâm cảnh sẽ xuất hiện để dẫn lối cho những linh hồn lạc bước ấy. Nhưng Thần nhi còn chưa bước vào luyện tâm, cũng không phải là người dễ dàng để bản thân mình sa ngã. Như vậy, là tâm ma sao?

Chỉ là, con bé làm sao có tâm ma được?

”Thanh nhi, Khuynh!”

Tiêu Thanh Hàn cầm chén thuốc đi vào phòng. Theo phía sau hắn còn có Diệp Phong và Trầm Duy Thắng.

Nhận lấy chén thuốc, Lam Phượng Khuynh bắt đầu dứt từng muỗng nhỏ cho Nghiêm Thần. Cả tuần nay việc chăm sóc Nghiêm Thần đều do hắn đảm nhận. Đứng bên cạnh, Tiêu Thanh Hàn trầm ngâm một hồi lâu. Cuối cùng hắn ngáp ngừng lên tiếng.

”Mấy ngày nay ta chợt nhớ ra một chuyện...”

Nghe giọng nói ấp úng của Tiêu Thanh Hàn, ngoại trừ Lam Phượng Khuynh thì ba người còn lại đều hướng mắt nhìn hắn.

Thấy vậy, Tiêu Thanh Hàn cũng chỉ thở dài một cái mà nói tiếp: “Năm đó ta cứ đinh ninh cho rằng phần hồn phách còn lại của Thần nhi chỉ lưu lạc đâu đó ở Thương Khung này. Nhưng ta lại quên mất, sau khi Thần nhi sinh ra không lâu cũng là lúc giao dịch hội Thương Khung bắt đầu. Dưới những kẻ hở của Thiên đạo, rất có thể phần hồn phách của Thần nhi đã bị lưu lạc đến dị giới.”

”Ý của ngươi là...” Lúc này Lam Phượng Khuynh mới ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thanh Hàn, trong giọng nói mang đầy kinh hoảng.

”Rất có khả năng Thần nhi đã từng trải qua luân hồi.”

Choang!

Chén thuốc trên tay Lam Phượng Khuynh rơi xuống đất, nước thuốc văng tung tóe khắp nơi. Mọi người còn lại chỉ còn biết sợ run mà nhìn cô con gái đang nằm trên giường. Hồn phách không đầy đủ lại không mang vận, mạnh mẽ tiến nhập luân hồi chỉ khiến cho đại họa sát thân. Không chỉ vậy, người như thế sẽ chỉ có một cuộc đời rất ngắn, chịu khổ ải cho đến lúc chết đi.

”Đừng quá lo lắng.” Tiêu Thanh Hàn vội trấn an. “Ta nghĩ khi biết để lạc mất Thần nhi, Thiên đạo chắc chắn sẽ đi tìm con bé. Cũng may ở dị giới có lẽ có người nhìn ra được tình trạng của Thần nhi nên đã bảo vệ lấy nó, khiến cho hồn phách của Thần nhi tránh được đại nạn. Chờ đến khi Thiên đạo tìm được thời cơ thích hợp sẽ lập tức đưa Thần nhi trở về.”

Cả căn phòng đều lâm vào yên lặng.

“...cha... mẹ...”

”Thần nhi!”

Nghe tiếng nỉ non, mọi người vội vã vây quanh bên giường của Nghiêm Thần.

“...thật xin lỗi... thật xin lỗi...”

Mọi người đều cảm thấy đau xót tận cõi lòng.

Cẩn thận lau đi nước mắt đang lăn dài trên gương mặt của con gái, Lam Phượng Khuyển cười buồn. Khóe mắt hần cũng đã đỏ hoe rồi.

”Cho nên đây là lý do mà lúc nhỏ Thần nhi rất thích bám lấy chúng ta?”

Câu hỏi của Lam Phượng Khuyển không nhận được câu trả lời. Bởi tất cả mọi người đều biết được đáp án.

Lúc Thần nhi còn nhỏ, bọn họ đều cho rằng con nít cần rất nhiều tình thương của cha mẹ nên không cảm thấy khó hiểu khi con bé cứ suốt ngày quấn quýt lấy họ. Hơn nữa Thần nhi rất hiểu chuyện, dường như không bao giờ để bọn họ phải lo lắng ngược xuôi. Giờ nghĩ lại mới thấy có điều không đúng. Thái độ của Thần nhi suốt khoảng thời gian đó cứ giống như... sợ mất đi bọn họ vậy.

Những tia sáng cuối cùng đã tắt, màn đêm tràn về bao trùm lấy mọi nơi. Cả hoàng cung đều lâm vào tĩnh lặng, các đội tuần tra vẫn thay phiên nhau canh gác phòng vệ. Từng bước chân được phóng nhẹ mỗi khi có hạ nhân đi ngang qua Vĩnh Diệu cung, sau đó mỗi người đều hành lễ một cái trước cửa cung rồi mới xoay người đi tiếp. Nhân duyên của Nghiêm Thần ở trong hoàng cung đều rất tốt. Cho nên khi biết được tin cô hoàn thành luyện thể lại dẫn phát dao động tâm cảnh, người trong cung vừa mừng vừa lo. Mừng vì đưa mất toàn bộ Thương Khung cũng không có ai xuất sắc như Diệu vương của bọn họ. Lo vì sợ Diệu vương không chịu nổi dao động tâm cảnh, dù sao đó chỉ dành cho những ai đã bước vào luyện tâm.

”Đi thôi.” Một nữ hầu lên tiếng thúc giục đồng bạn.

”Không biết khi nào Diệu vương sẽ tỉnh lại.” Nữ hầu đi bên cạnh than thở.

”Yên tâm, Diệu vương lợi hại như vậy sẽ sớm tỉnh lại thôi. Vượt qua dao động tâm cảnh lần này, con đường tu luyện về sau của ngài ấy sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.” Nữ hầu đầu tiên tự tin nói.

”Cũng đúng.”

Trên cao, những ngôi sao vẫn đua nhau lấp lánh. Đêm đen thanh bình trong tiếng côn trùng râm ran. Ánh trăng đêm nay dường như sáng hơn mọi ngày.

Nghiêm Thần mở bừng mắt. Từng nét đau thương vẫn còn vương lại trên gương mặt nhỏ nhắn. Đưa tay khẽ chạm lên vành mắt của mình, Nghiêm Thần cứ cảm thấy trái tim đang nhói lên. Khóc làm gì chứ? Đã muộn quá rồi còn đâu.

”Thần nhi.”

Vẫn không xoay đầu nhìn, Nghiêm Thần chỉ khẽ mở miệng: “Mẫu thân.”

Vũ Đình Thiên Thanh đưa tay nâng người con gái mình dậy, dùng khăn ẩm dịu dàng lau đi mồ hôi trên gương mặt nhỏ bé. Nghiêm Thần vẫn không nhúc nhích, chỉ biết cúi đầu trầm tư.

Đặt khăn lau về lại bàn, Vũ Đình Thiên Thanh vuốt ve mái tóc của Nghiêm Thần.

”Xem ra con đã thoát ra được tâm ma của mình.”

”Tâm ma?” Nghiêm Thần lặp lại. Hóa ra những kí ức bị bản thân lãng quên chính là tâm ma. Cũng đáng đời mình lắm.

”Bởi vì linh hồn lực của con quá mạnh mẽ, cánh cửa luyện hồn sợ tâm ma lớn dần sẽ ảnh hưởng đến linh hồn của con nên đã dẫn phát dao động tâm cảnh.” Vũ Đình Thiên Thanh chậm rãi giải thích.

Vậy sao...

”Thần nhi, có thể kể cho mẹ nghe về kiếp trước của con.”

Nghiêm Thần giật mình ngẩn đầu lên. Đập vào mắt cô là nụ cười yêu thương vô bờ bến của mẫu thân mình. Không có nghi hoặc, không có dè chừng, cũng không có xa lánh, trong đôi mắt xinh đẹp kia vẫn luôn ngập tràn sự ái dành cho cô như ngày nào.

Vũ Đình Thiên Thanh kiên nhẫn chờ đợi. Nàng sẽ không để con mình cứ mãi lẫn lộn trong lòng được. Tâm ma của con bé nhất định phải giải trừ!

”Con...”

Đưa tay vỗ nhẹ bờ vai của Nghiêm Thần, Vũ Đình Thiên Thanh không lời mà động viên cô.

Hít sâu một hơi, Nghiêm Thần cất tiếng: “Con đã từng sống ở thế giới gọi là Trái Đất...”

Trong căn phòng ấm áp chỉ còn vang lên tiếng kể chuyện đều đều của Nghiêm Thần. Thời gian cứ từng chút một trôi đi, thêu dệt lên là cả một cuộc đời của cô gái nhỏ.

Có những nỗi niềm bị chôn dấu suốt đời tạo thành đau thương cho những người trong cuộc.

Có những kí ức cần được sẻ chia để cỗi lòng của những con người khốn khổ tìm ra ánh sáng trong cuộc đời mình.

Đối với Nghiêm Thần, cô ấy cần phải học được cách mở lòng ra với mọi người, học cách một lần nữa mở cửa trái tim đã từng bị đóng kín. Chỉ có như vậy, Nghiêm Thần mới hoàn toàn dung nhập được vào thế giới này, vào những con người nơi đây.

”Con gái ngọc của ta, con không có lỗi gì cả.” Lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt Nghiêm Thần, Vũ Đình Thiên Thanh chậm rãi an ủi. “Con sẽ không thể nào hiểu rõ hoàn toàn một người khi mà con không phải họ. Bởi vì chính họ đôi khi cũng không hiểu hết được bản thân mình. Ở thế giới đó con đã rất xuất sắc. Mẹ thật sự tự hào về con.”

”Nhưng con...”

”Thần nhi!” Nâng khuôn mặt con gái lên để cô nhìn đối diện mình, Vũ Đình Thiên Thanh nhấn giọng: “Chữ yêu thật sự rất rộng lớn, và cha mẹ ở thế giới đó đã dành cho con một chữ yêu vô cùng bao dung. Con đã không hề làm họ thất vọng cho nên đừng luôn nhận sai về mình. Ta nghĩ họ không muốn thấy con như vậy đâu, cả cha mẹ và đồng bạn của con nơi đó.”

”Mẫu thân!” Ôm chầm lấy mẫu thân của mình, Nghiêm Thần khóc đến thương tâm. Nước mắt ấm nóng của cô thấm ướt cả vạt áo của mẫu thân mình.

Vũ Đình Thiên Thanh ôm chặt lấy Nghiêm Thần, tay liên tục vỗ về cô. Thần nhi, cứ khóc đi! Chỉ khi khóc hết rồi con mới có thể tỉnh để bước tiếp sau này.

”Mẹ thật sự rất biết ơn cha mẹ nơi đó của con. Bởi vì họ đã trả con về cho chúng ta.”

”Hu hu hu...”

Tiếng khóc than như nhỏ máu, khắc vào lòng người từng vết thương đau xót. Là bi, là khổ, là lụy, là sầu... tất cả đều hóa thành những giọt nước mắt tuôn rơi. Hối hận là điều mà không ai muốn xảy đến với mình, nhưng nhiều lúc hối hận lại chính là chiếc chìa khóa để mở ra tâm linh thật sự của mỗi người.

Thần nhi...

Ta có thể đoán được cha mẹ ở thế giới đó của con khẳng định có cách để giữ con lại, chỉ là họ chọn để con rời đi. Bởi vì chỉ chậm hơn một chút thôi thì con sẽ không thể nào trở về Thương Khung được. Khiến con trở thành một u hồn nơi dị thế đó là điều mà họ không thể chấp nhận.

Cho nên, ta thật sự rất biết ơn họ.

Khuất sau tấm rèm che, Lam Phượng Khuynh đứng lặng người. Từng tiếng khóc nỉ non truyền vào tai làm hân càng nhói lòng.

Thần nhi, sau chuyện ngày hôm nay con sẽ không còn phải bận lòng nữa rồi. Phải sống thật vui vẻ đó mới chính là con gái của Lam Phượng Khuynh nên có được.

Ta thật sự rất biết ơn cha mẹ ở thế giới đó của con.

Biết ơn vì họ yêu thương con và chấp nhận trả con về cho chúng ta.

— — — — —

”Thiên Túng, Minh Đế hoặc Nhân Hoàng Đại Đế sẽ chấp nhận yêu cầu của ta sao?” Khoát trên người một chiếc áo choàng lông ấm, Nghiêm Thần đứng nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ. Thân hình nhỏ bé quật cường trong không gian vắng lặng, tựa như một đóa bách hợp cao quý vũng vàng giữa tiết trời giông tố.

”Tiểu chủ nhân yên tâm, yêu cầu đó đối với các ngài ấy thật sự rất dễ.” Bên cạnh, Thiên Túng khẳng định đáp lời.

”Như vậy mục đích cuối cùng của chúng ta là trở về Trái Đất.”

”Còn Đông Ly quốc thì sao?” Thiên Túng nhắc nhở.

”Đông Ly đã có Nghiêm Luân. Ta sẽ ở bên cạnh giúp đỡ muội ấy cho đến khi Luân nhi có thể hoàn toàn cai trị được quốc gia này.” Nghiêm Thần vững tâm trả lời.

”Còn mẫu thân và các vị phụ thân, họ sớm muộn gì cũng phá vỡ được đại đạo của Thương Khung mà tới Nhân giới chính nguyên. Họ cũng không muốn ta mãi làm bóng đèn dầu.”

Nghiêm Thần cười nhẹ nhìn lên trời cao. Cô nhất định sẽ rời đi khi mọi chuyện ở Thương Khung đều hoàn toàn ổn thỏa.

”Vậy còn người?”

”Ta?” Nghiêm Thần quay đầu khó hiểu.

”Ngài không định kết hôn sao?” Thiên Túng lo lắng. Con đường tu luyện thật sự rất dài, nàng không muốn chủ nhân của mình cô độc suốt đời đâu.

”Không cần thiết!”

Đúng vậy, không cần thiết. Chữ yêu thật sự rất giòn yếu. Cô sợ chính mình sẽ bị tổn thương, càng sợ chính mình sẽ làm tổn thương người yêu bản thân. Xem như cô nhút nhát đi. Cho nên, thật sự không cần thiết dùng cả đời mình để yêu một người. Bởi đó chính là trói buộc khi cô quyết tâm muốn trở về Trái Đất.

27. Chương 24: Hồn Loạn Nơi Trạm Dịch

Đình!

Đình!

Đình!

”Chúng ta lại gặp nhau.” Nghiêm Thần một lần nữa đứng trước cánh cửa luyện hồn. Nó hiện tại không khác mấy so với lần cô dẫn phát dao động tâm cảnh. Các đạo sáng bảy màu vẫn không ngừng phát ra liên tục. Có khác chăng chỉ là những sợi xích trước đây đã biến mất cả rồi.

Đặt tay lên cánh cửa, Nghiêm Thần đẩy mạnh.

Kết...

Ánh sáng len qua khe hở bắt đầu chiếu sáng khắp không gian tối đen. Cánh cửa dần được mở rộng. Khẽ nhắm mắt quay đầu né tránh, Nghiêm Thần có chút thấp thỏm chờ đợi.

Ngay lúc này, một bóng người mờ ảo đang đi từ phía bên kia cánh cửa đến gần Nghiêm Thần. Dừng lại nơi ngưỡng cửa, bóng người đã hoàn toàn hiện rõ.

”Người...” Nghiêm Thần giật mình sửng sốt.

”Ta đã đợi ngươi rất lâu rồi, chính bản thân ta.”

Nữ tử cất giọng êm dịu mang theo một nụ cười vui vẻ. Bạch y tung bay trong sáng như tiên giáng trần cùng gương mặt... giống hệt Nghiêm Thần.

Nữ tử vươn tay đến trước mặt Nghiêm Thần nói: “Chào mừng đến cảnh giới luyện hồn, chính bản thân ta!”

”Người... là ta?”

”Đúng vậy. Chúng ta đều trải qua cả một kiếp luân hồi không có kết thúc, cho nên ta mới có thể đứng tại nơi đây chờ đợi người. Đi thôi, con đường luyện hồn đã mở và sẽ rất dài đầy, chính bản thân ta.”

Đặt tay vào tay của nữ tử đối diện, Nghiêm Thần được nàng ấy kéo vào cánh cửa luyện hồn. Vào khoảnh khắc cánh cửa khép kín, bóng dáng của nữ tử kia bắt đầu trở nên mờ ảo và hòa tan vào trong Nghiêm Thần.

”Người...” Nghiêm Thần hốt hoảng.

”Ta chính là phần linh hồn bị tâm ma xâm nhập. Cảm tạ người đã thoát khỏi nó, để ta một lần nữa được trở về với người. Chính bản thân ta, hãy tiếp tục bước đi trong linh hải này. Tương lai của chúng ta đã được thấp sáng rồi.”

Nghiêm Thần vươn tay nhưng đã chẳng còn ai nữa. Quay đầu nhìn con đường dài mênh mông mờ ảo phía trước, cô nở nụ cười rồi cất bước.

”Ta sẽ!”

====
====

Vừa mở mắt đã thấy gương mặt to đùng của phụ thân, Nghiêm Thần lập tức giật nảy mình.

”Cha muốn hù chết con sao?”

Nghe vậy, Lam phượng Khuynh ngay tức khắc vươn tay véo lấy hai gò má của Nghiêm Thần, xoa xoa nắn nắn mà chà đạp hả hê.

”Cha!” Nghiêm Thần kháng nghị.

”Xú nha đầu, con mà dễ chết vậy sao.” Lam Phượng Khuynh nói bằng vẻ mặt ghét bỏ.

”Tất nhiên là không rồi.” Xoa nhẹ hai gò má của mình, Nghiêm Thần trừng mắt nhìn phụ thân.

Sau đó hai cha con bắt đầu đấu võ mồm.

Canh giữ ở phòng ngoài, người của Thất Sát điện đồng loạt lắc đầu không biết nói gì nữa. Điện chủ và thiếu chủ của bọn họ hẳn có cơ hội là bắt đầu so tài miệng lưỡi, còn chơi không biết mệt nữa chứ. Giống hệt con nít ba tuổi!

”Điện chủ, thiếu chủ, chúng ta tới nơi rồi.”

Nghe tiếng thông báo, Nghiêm Thần lập tức bỏ rơi phụ thân nhà mình mà đi đến cửa kính nhìn ra ngoài. Từ trên cao chỉ thấy được cảnh vật nhỏ xíu ở bên dưới. Hiện tại cô đang trên đường đến Trung An quốc bằng phi thuyền. Cảm giác thoải mái hơn nhiều so với khi đi bằng máy bay.

”Sao nhanh thế?”

”Nhanh?” Lam Phượng Khuynh ngồi trên ghế trường to mắt với con gái của mình. “Người khác đi phi thuyền chỉ mất hai canh giờ, chúng ta đi phi thuyền đến hôm nay đã là ngày thứ tư rồi.”

Ngượng ngùng xoa mũi, Nghiêm Thần chỉ biết cười xấu hổ. Cô chỉ là muốn ngắm toàn bộ cảnh đẹp Đông Ly từ trên cao nên mới kêu người của Thất Sát không chế phi thuyền đi chậm lại ‘một chút’ mà thôi. Ai biết ngắm cảnh lại mất gần bốn ngày trời chứ.

Lần này đến tham gia giao dịch hội chỉ có cô và phụ thân. Mẫu thân và ba vị phụ thân còn lại phải ở Đông Ly trấn giữ, đại ca thì bế quan, Luân nhi đi lịch luyện, Khánh nhi còn quá nhỏ cho nên chỉ còn hai cha con cô là rảnh. Nhiều lúc Nghiêm Thần cảm thấy bản thân treo biển hành nghề vương gia chỉ là treo cho đẹp mắt, mọi chuyện đã có người khác lo sẵn. Cô tốt số thật!

Trạm dịch Địa thiên thái là trạm dịch lớn nhất ở Trung An quốc. Nơi đây lúc nào cũng có sẵn đủ loại thuyền tống trận và phi thuyền để thông thương khắp Thương Khung. Địa thiên thái được xây dựng ở một khu đất rất rộng lớn và thông thoáng ở phía nam kinh thành Trung An quốc. Hai khu vực thuyền tống trận và phi thuyền được ngăn cách bởi những dãy nhà chờ mọc san sát kéo dài, lối kiến trúc tổ ong bằng kính càng khiến nơi đây thêm phần hiện đại. Nghiêm Thần càng nhìn càng thấy trạm dịch Địa thiên thái đẹp mắt hơn nhiều so với mấy sân bay quốc tế nổi tiếng.

Ngạc nhiên đưa mắt nhìn ra bên cạnh, Nghiêm Thần thấy được rất nhiều phi thuyền đang cùng với phi thuyền của cô đáp xuống trạm dịch. Đừng nói với cô hôm nay là ngày lành nên ai cũng chọn mà đến Trung An nha.

"Ngạc nhiên cái gì?" Lam Phượng Khuynh thanh thơi mà ngồi ăn trái cây, liếc mắt nhìn toàn bộ nét mặt của con gái mình. "Hôm nay là ngày cuối cùng trước khi giao dịch hội bắt đầu, đương nhiên người ta phải lũ lượt kéo tới rồi."

"Cha lại xỉa xói con." Nghiêm Thần quay đầu bắt mắt cắt tiếng.

"Ừ, thì sao?"

"Một lát nữa cha đừng có đánh mất hình tượng quý quân của Đông Ly đấy." Nghiêm Thần bĩu môi nhìn dáng vẻ yêu nghiệt hiện tại của phụ thân mình. Hồng y như lửa thật sự là quá câu nhân.

"Ai cũng biết ta xuất thân giang hồ, là Đế Lam của Thất Sát điện, danh hoa đệ nhất đại mỹ nhân Thương Khung đã có chủ, giữ hình tượng làm cái gì."

Rầm!

"Cha đừng tự luyện đến vậy có được không?" Nghiêm Thần chật vật bò dậy, run rẩy nhìn phụ thân đại nhân nhà mình.

"Con không tự luyện chắc." Lam Phượng Khuynh chế giễu. Con gái do hấn nuôi lớn, học được hơn bảy phần bản sự của hấn mà còn dám nói hấn tự luyện.

"Cha @-\$%@°€ |=..."

"Con %-\$(+)c÷|=¥{@..."

Ngồi cách đó không xa, bọn người Thất Sát điện tập thể lắc đầu lần nữa. Tới rồi, một cuộc đấu võ mồm mới!

Điện chủ, thiếu chủ, hai người có biết chúng ta đã đáp xuống trạm dịch rồi hay không a?

Trạm dịch Địa thiên thái tấp nập người qua lại. Hiện tại nơi đây có thể bắt gặp đủ loại người đến từ các quốc gia khác nhau. Giao dịch hội Thương Khung mỗi hai năm luôn là thời điểm náo nhiệt, bởi nó không chỉ là lần tụ hội giao thương lớn của cả Thương Khung mà còn trùng vào thời điểm để mọi người nhận Lời chúc phúc.

Và giờ đây, khu vực phi thuyền đang náo động rôm rả đến ngất trời.

"Đó là phi thuyền của Mộ gia Bắc Chiến quốc!"

"Nhìn, là phi thuyền của Hải Vực Yên Khê đảo!"

"Nạp Lan gia Nam Hà quốc và Vệ gia Tây Vệ quốc cũng đến rồi!"

"Cả Sở gia và Ngọc gia Đông Ly quốc nữa!"

"Phi thuyền của hoàng thất Tây Vệ kia! Cả Bắc Chiến và Nam Hà nữa!"

"Người của Đấu trường đại lục cũng đến!"

...

Hàng ngàn cặp mắt chăm chăm nhìn hàng loạt các phi thuyền gần như cùng lúc đáp xuống trạm dịch. Không ngờ giao dịch hội lần này lại khiến nhiều thế lực lớn đến tham gia như vậy. Mọi người đều háo hức tò mò nhìn đoàn người đang lần lượt bước ra khỏi phi thuyền. Phải biết rằng thế hệ con cưng hiện tại của Thương Khung đều rơi vào con cháu của những gia tộc vừa đáp phi thuyền xuống.

Lúc này, đối diện với bãi đáp phi thuyền là một khu phòng chờ mở rộng cửa sáng lấp lánh ánh vàng. Ở thời điểm gần trưa như thế này, việc trang trí một phòng chờ như vậy thực sự là rất ‘chối mắt’, chói đến đau cả mắt ấy. Chỉ cần nhìn nơi này, không cần nhìn kí hiệu mọi người cũng đoán được là thuộc Thiên Địa thương hội. Trên cả Thương Khung này cũng chỉ có mỗi thế lực đó là phát huy đến mức tận cùng của hai chữ ‘lấp lánh’.

”Quan sát cho kĩ, ghi chép rõ ràng vào.” Đoan Mộc Ẩn nằm dài trên trường kỉ nhìn ra ngoài bãi đáp. Lâu lâu hắn lại lên tiếng nhắc nhở thuộc hạ của mình tìm kiếm tin tức. Thật không ngờ lần này lại hội tụ nhiều thế lực đến vậy. Xem ra giao dịch hội năm nay sẽ rất náo nhiệt cho mà coi. Càng đúng hơn là, chuyện làm ăn tới rồi. Tiền của ta! Ha ha ha...

Nhìn vẻ mặt cười nham nhở của thiếu chủ nhà mình, bọn hộ vệ chỉ còn biết thở ra một mội. Có một thiếu chủ như vậy thực sự là vừa vui vừa giận.

”Hm, sao cứ thấy thiếu thiếu cái gì đấy?” Đoan Mộc Ẩn bật người dậy xoa cằm nhìn dòng người trước mặt. “A, Thất Sát điện đâu?”

”Mau nhìn, mau nhìn! Là phi thuyền của Thất Sát điện!”

Một tiếng hô to này lập tức hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ mọi người có mặt nơi bãi đáp, ngay cả những vị khách vừa bước ra khỏi phi thuyền cũng không hện mà dừng chân xoay đầu nhìn. Suốt thời gian qua, ba chữ ‘Thất Sát điện’ càng lúc càng nổi danh, nhất là vị thiếu chủ của họ _Diệu vương của Đông Ly quốc. Thiên phú kinh người, trí tuệ tuyệt đỉnh, dung mạo đoan chính, sắc bén uy nghiêm là những từ được dùng để đánh giá Diệu vương, song song đó không thể không nhắc đến bốn chữ luôn được nhấn mạnh “siêu cấp thù dai”.

Không cần nhắc đến tình trạng của Vệ gia, chỉ bằng việc Diệu vương thay đổi chế độ ‘làm việc’ của Thất Sát khi tiến hành nhận ủy thác cũng đủ để người ta không biết phải nói thêm gì nữa. Nếu trước đây Thất Sát làm việc với tiêu chí bằng mọi thủ đoạn nhất quyết hoàn thành ủy thác thì bây giờ nâng cấp thành: thực hiện ủy thác thất bại thì: chạy. Bị người lòng giết đánh không lại thì: bỏ trốn. Tiếp tục thực hiện ủy thác thì kèm theo: báo thù. Cuối cùng nếu chọc phải đại họa thì: xin lỗi và đánh hội đồng. Thật sự là giận nhiều hơn yêu! Quả nhiên là chân truyền của Đế Lam, chỉ có hơn chứ không kém.

Cạnh!

”Hm?” Nghiêm Thần dừng chân ngạc nhiên nhìn xung quanh. Vì có gì lại im lặng như chùa bà đanh thế này? Chẳng lẽ đáp nhầm trạm dịch rồi sao?

Đi bên cạnh Lam Phượng Khuynh cũng kinh ngạc không kém. Trạm dịch im lặng tới vậy không lẽ đại nạn ập đến à? Đưa mắt nhìn lên cao, trời vẫn trong xanh vơi vơi, không động đất cũng không có chiến tranh đây là đang diễn tuồng gì thế.

”Là Đế Lam!!!”

”Là Diệu vương!!!”

Bàn tán nổi lên. Khí thế hào hùng vô cùng.

”Phụ thân?”

”Đừng hỏi, ta cũng không biết đâu.”

Ngay lúc này, một bóng người nhanh như chớp tiến đến trước mặt Nghiêm Thần.

”Thật không ngờ người chính là Diệu vương! Ta là Đoan Mộc Ẩn, a, hân hạnh gặp ngài Đế Lam đại nhân.” Đoan Mộc Ẩn hớn hờ bắt chuyện còn không quên cúi chào Lam Phượng Khuynh.

”À...”

RẦM!!!

”Tiểu Nghiêm nhi, người ta rất nhớ người!”

Nghiêm Thần sững sốt nhìn người đang ôm chầm lấy mình sau đó cười vui vẻ mở lời: “Doanh Doanh!”

”Ừ. Hân hạnh gặp ngài Đế Lam đại nhân.” Liễu Doanh Doanh cười gật đầu rồi quay sang cúi đầu với Lam Phượng Khuynh.

”Người...”

Lúc này, ba người bọn Nghiêm Thần mới giật mình nhìn xuống đất. Nơi đó, Đao Mộc Ẩn vừa bị Liễu Doanh Doanh đá ra ngoài đang nằm bẹp bên dưới, cả người lấm lem bụi bẩn. Chật vật bò dậy, Đao Mộc Ẩn trừng mắt với Liễu Doanh Doanh như hận không thể băm vằm người trước mắt ra trăm đoạn.

Xoẹt!

Một đạo năng lượng không báo trước như mũi tên lao ra từ người Đao Mộc Ẩn. Nhanh như chớp, Liễu Doanh Doanh lập tức nghiêng mình núp ra sau lưng Nghiêm Thần.

Ầm!!!

”Là tên nào đánh lên hoàng tử của chúng ta???” Tiếng hét giận dữ vang lên từ đoàn người của Bắc Chiến quốc. “Lên! Lập tức bắt tên gây rối lại!”

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

”Dám nói tiểu gia ta gây rối.” Lần này Đao Mộc Ẩn nổi khùng rồi.

Đùng!!!

”Bảo vệ thái nữ!!!” Lần này là đoàn người của Tây Vệ quốc. “Bắt tên đánh lên lại ngay!”

Choang!

Keng!

Keng!

”Hoàng tử người không sao chứ?” Tiếp tục nằm cũng trúng đạn là hoàng thất Nam Hà quốc. “Xử lý bọn chúng!!!”

Ầm!

Đùng!

”Tiểu thư!!! Bọn này thật khinh người quá đáng mà. Lên!”

”Công tử cẩn thận!!! Ngăn bọn họ lại!!!”

”Thiếu chủ!!! Đánh bọn chúng cho ta!”

”A_____!” Còn đây là tiếng hỗn loạn của người dân xung quanh.

Đứng trong vòng bảo vệ của Thất Sát điện, Nghiêm Thần chỉ còn biết mở to mắt ra mà nhìn. Chuyện này thực sự không có chút liên quan gì đến cô hết đây. Cảnh tượng còn hơn cái chợ như thế này quả là lần đầu tiên trong đời mới nhìn thấy.

Từ phía sau lưng Nghiêm Thần, Liễu Doanh Doanh đưa mắt quan sát mọi nơi rồi bình luận một tiếng: “Ghe gớm thật!”

”Còn nói nữa, đầu sỏ gây ra mọi chuyện không phải là tỷ sao?” Nghiêm Thần liếc trắng mắt với người còn đang núp sau lưng mình.

”Hắc...” Liễu Doanh Doanh cười nịnh nọt.

”Không sai, không sai, rất có tiềm năng.” Trong lúc này Lam Phượng Khuynh lại gật gù hài lòng.

”Tạ Đế Lam đại nhân khen ngợi.” Liễu Doanh Doanh cười toe toét.

Hai người này thật là. Nghiêm Thần chán nản.

Nhìn Liễu Doanh Doanh, Lam Phượng Khuynh hơi nhú mày lại. Sao cứ có cảm giác là lạ về nữ tử này đây? Biết vậy năm đó cứ mặc kệ Thần nhi mà cho người điều tra Liễu Doanh Doanh rồi. Chỉ là nữ tử này thật tâm đối tốt với Thần nhi, chắc là không sao đâu!?

28. Chương 25: Tặng Ngọc

Nghiêm Thần đi dạo trên đường mà cứ cảm thấy như đi trong hầm băng. Lạnh đến nổi da gà da vịt đều nổi lên hết rồi. Run người một cái, cô lập tức quay đầu bước nhanh.

”Tiểu Nghiêm nhi, muội làm sao thế?” Liễu Doanh Doanh đi bên cạnh Nghiêm Thần rồi cuộc nhin không nổi tò mò mà phải lên tiếng hỏi. Thời tiết hiện tại rất ẩm a, làm sao tiểu Nghiêm nhi lại tỏ vẻ lạnh run tới vậy.

Nghiêm Thần u oán nhìn Liễu Doanh Doanh một cái rồi tiếp tục lầm lũi bước đi. Chẳng lẽ muốn cô nói mấy ánh mắt e thẹn của đám nam nhân hai bên đường làm cô lạnh đến phát bệnh. Cô hiện tại chỉ mới mười hai tuổi có được không, thân cao một mét bốn cơ thể lồi lõm còn chưa hiện rõ thì bọn họ ‘phóng điện’ làm cái quái gì? Muốn đầu độc mầm non của đất nước sao?

”Tiểu Nghiêm nhi, chúng ta đi đâu đây?” Liễu Doanh Doanh than thở. Giao dịch hội lớn như vậy, chẳng lẽ hai người họ cứ đi lòng vòng vậy sao? Khó khăn lắm mới thoát khỏi người của mẫu thân, năng cũng không muốn phí thời gian như vậy đâu.

”Đến Tụ bảo trai. Nghe nói năm nay nơi đó có bán linh thú.”

”Linh thú sao? Nghe hay đó. Không biết là loại nào nhỉ?”

”Đến thì biết.”

Tụ bảo trai là sản nghiệp của Đấu trường đại lục, chỉ mở cửa vào thời gian diễn ra giao dịch hội Thương Khung. Nơi đây chia thành năm tầng lầu, các vật phẩm sẽ xếp theo mức độ quý hiếm tăng dần ở mỗi lầu. Hơn nữa, mua hàng ở Tụ bảo trai là mua theo kiểu trao đổi, chỉ cần đưa ra được thứ mà người bán cần thì món đồ nhìn trúng sẽ thuộc về bản thân. An ninh ở Tụ bảo trai cũng rất cao, không cần lo lắng vấn đề cướp giật bỏ trốn.

Còn về chuyện linh thú, ở Thương Khung lấy tu luyện là chính và dã thú cũng không ngoại lệ. Khi bọn chúng vượt qua được luyện thể, chính thức mở ra linh trí thì được gọi là linh thú. Đối với linh thú, chúng có được những kĩ năng và thần thông riêng cho mình, sức chiến đấu so với khi còn là dã thú tăng lên hơn ba lần tùy thuộc trình độ. Do đó, linh thú thường là đối tượng rèn luyện của những ai đã hoàn toàn nắm giữ được luyện hồn trở lên.

”Kính chào quý khách.” Người hầu đứng hai bên cửa cúi chào tiếp đón Nghiêm Thần và Liễu Doanh Doanh.

Bước chân vào trong đại sảnh Tụ bảo trai, Nghiêm Thần đưa mắt đánh giá. Nơi này được trang hoàng rất lộng lẫy, đi dạo xung quanh mà cứ như đi thăm quan mấy lâu đài cổ thời Phục Hưng vậy. Các quầy hàng được bày trí rất thông thoáng và gọn gàng, người mua người bán xì xầm to nhỏ mọi nơi. Cùng Liễu Doanh Doanh nhìn một lượt hết ở tầng trệt, Nghiêm Thần bắt đầu hướng đến các tầng lầu bên trên.

”Lên lầu ba luôn đi.” Liễu Doanh Doanh kéo tay Nghiêm Thần tiếp tục đi lên lầu trên. “Tầng ba mới bắt đầu có nhiều thứ hay.”

”Được rồi.”

Tầng ba trống trải hơn hai tầng dưới nhiều. Đi qua nhiều quầy hàng, cuối cùng Nghiêm Thần dừng chân trước một quầy hàng ở góc cuối cùng. Chớp chớp mắt nhìn một loạt vật phẩm bày ra trước mắt, Nghiêm Thần chỉ biết cảm thán.

Woa woah, tiệm trang sức đá quý!

”Hai vị cô nương xin cứ tự nhiên xem xét.” Ông chủ quầy hàng niềm nở đón tiếp, hòa ái cười giới thiệu vật phẩm cho hai vị khách của mình.

Kim cương, hồng ngọc, lam ngọc, ngọc lục bảo, ngọc trai, thạch anh tím,... mấy thứ này đặt ở kệ trước chính là tiền a!!!

Ở Thương Khung, đá quý không phải hiếm nhưng có chất lượng tốt và đẹp như ở quầy hàng này thì thật không nhiều. cầm một viên kim cương lên xem xét, hướng nó ra vị trí đón nắng sáng Nghiêm Thần có thể xác định độ trong suốt của nó rất cao, phản quang mạnh và rất óng ánh, hơn nữa cô còn thấy có nhiều đốm màu lam rất đẹp phản ánh trong viên kim cương này. Trình độ cắt kim cương ở đây cũng cao thật, toàn bộ nét đẹp của nó đều được hiện rõ hết.

”Muội thích?” Liễu Doanh Doanh ngạc nhiên hỏi. Nữ nhân chẳng phải là không thích mấy thứ trang sức hoa hòe lấp lánh sao?

”Rất đẹp mà.” Nghiêm Thần cũng không mấy để tâm mà trả lời. Hai mươi bảy năm sống ở Trái Đất ăn đứt mười hai năm sống ở Thương Khung đấy, càng huống chi cô rất thích mấy thứ nhỏ nhỏ xinh xinh mặc kệ nó là động vật, thực vật hay chỉ là cục đá ven đường. Cô thấy thích là được rồi.

Liễu Doanh Doanh thấy hơi lạ nhưng sau đó lại bật cười rồi đưa tay cầm lấy một viên lam ngọc và hỏi chủ quầy: “Có thể gắn thành dây chuyền sao?”

”Có thể.”

”Vậy lấy cái gì trao đổi?”

”Không cần trao đổi.” Chủ quầy lắc đầu cười đáp.

Lần này cả Nghiêm Thần và Liễu Doanh Doanh đều sửng sốt. Mấy thứ này không phải rẻ đâu, đem đi đâu giá có khi còn kiếm được khối tiền đó. Cứ như vậy mà cho không? Chủ quầy, ông đến giao dịch hội làm gì thế???

Chủ quầy nhìn biểu cảm của hai vị cô nương trước mắt đành phải lên tiếng giải thích: “Ta mở quầy chỉ là muốn những đứa bé này có thể tìm được một chủ nhân tốt mà thôi. Toàn bộ viên ngọc ở đây được nuôi dưỡng trong nguồn năng lượng tự nhiên tận sâu dưới Hải Vực, chúng đều đã hình thành linh trí. Có lẽ hai vị không để ý kĩ, nhìn xem nơi lầu ba này có rất nhiều người nhưng ngoài hai vị thì chẳng có ai đi qua càng đừng nói chi là ghé vào. Bởi vì khu vực này đã bị những viên ngọc đây phong tỏa.”

Nghiêm Thần giật mình sau đó nhìn xung quanh. Quả thật quầy hàng này cứ như vô hình với mấy vị khách bên ngoài vậy. Vốn nghe nói đến giao dịch hội sẽ thấy được rất nhiều chuyện kì lạ cô còn chưa tin, giờ thì tin rồi.

”Thần kì thật!”

”Tiểu cô nương là lần đầu tiên đến giao dịch hội đi?”

Nghiêm Thần gật đầu.

”Ha ha, sau này nên tham gia nhiều vào, có khi sẽ gặp được bất ngờ như hôm nay đây.” Nói rồi chủ quầy quay sang nhìn Liễu Doanh Doanh. “Cô nương mua cho mình hay tặng người?”

”Tặng người.” Liễu Doanh Doanh đáp.

Chủ quầy nghe vậy thì kinh ngạc nhưng vẫn không nói gì thêm. Nhận lấy viên ngọc từ tay Liễu Doanh Doanh, chủ quầy đi đến cái bàn phía sau mình để gắn dây chuyền vào. Mua lam ngọc để tặng người sao? Chẳng lẽ...

Hơi khó hiểu nhìn vẻ mặt của Liễu Doanh Doanh và chủ quầy, Nghiêm Thần cuối cùng cũng không lên tiếng hỏi mà tiếp tục thưởng thức những viên ngọc khác. Đứng bên cạnh, Liễu Doanh Doanh thu hết nét mặt của Nghiêm Thần vào đôi mắt rồi chỉ biết cười trừ. Tiểu Nghiêm nhi, muội đúng thật là một người đặc biệt.

”Cô nương, của ngài đây.”

”Cảm tạ.” Nhận lấy viên lam ngọc đã được gắn vào một sợi dây chuyền bạc, Liễu Doanh Doanh gật đầu hài lòng. ”Tiểu Nghiêm nhi!”

Nghe tiếng gọi, Nghiêm Thần ngẩng đầu lên. Sau đó một sợi dây chuyền ngay lập tức được đeo vào cổ của cô. Giật mình nhìn Liễu Doanh Doanh rồi cúi đầu vuốt ve viên lam ngọc xinh đẹp, Nghiêm Thần không thốt nên lời.

”Đừng tháo nó xuống có được không?” Liễu Doanh Doanh nhỏ nhẹ lên tiếng, đôi mắt phượng hơi khép lại che đi tình cảm trong đôi mắt. Đáng tiếc giờ phút này Nghiêm Thần không thấy được biểu cảm của Liễu Doanh Doanh.

”Tỷ muốn chúc ta luôn gặp may mắn và an lành sao?” Nghiêm Thần vui vẻ nói. Cô nhớ mang máng ý nghĩa của lam ngọc là vậy. ”Yên tâm, quà của tỷ tặng ta sẽ giữ thật kỹ, không tháo xuống đâu mà lo.”

Nghe vậy Liễu Doanh Doanh chỉ biết cười cười. Đứng phía sau quầy hàng, chủ quầy cũng chỉ lắc đầu tiếc hận. Tiểu cô nương kia thật sự là... azzzz....

”Ah, nếu vậy ta cũng mua tặng tỷ một cái.”

Nghiêm Thần lập tức xoay người lựa chọn đá quý. Chọn cái nào đây? Bỗng ánh mắt của Nghiêm Thần sáng lên. Vươn tay lấy một viên hồng ngọc, cô xăm xoi nó hồi lâu. Hồng ngọc ngôi sao!!! Thứ quý hiếm khó có được. Đứng đưa viên ngọc để ánh sáng lướt theo sáu tia ngôi sao chạy trên bề mặt viên đá và ngay chính tâm ngôi sao, Nghiêm Thần hài lòng.

”Chủ quầy, ta lấy nó. Làm phiền người gắn dây chuyền.”

Cười ha ha nhận lấy viên ngọc, chủ quầy thực sự không còn lời nào để nói. Tiểu cô nương này có biết ý nghĩa thật sự việc tặng ngọc không vậy? Một lần nữa gắn viên hồng ngọc vào một sợi dây chuyền bạc, chủ quầy đem nó đưa lại cho Nghiêm Thần.

”Cảm ơn.” Nghiêm Thần hài lòng cầm sợi dây chuyền trên tay sau đó nhìn sang Liễu Doanh Doanh nói: ”Cúi người xuống một chút!”

Liễu Doanh Doanh ngoan ngoãn làm theo. Nghiêm Thần nhanh chóng đeo sợi dây chuyền lên cổ của nàng ấy rồi lùi về sau ngắm nghía. Nhìn hợp đấy chứ! Con mắt thẩm mỹ của cô cũng không tệ, ha ha.

”Sau này nó sẽ bảo vệ tỷ, cứ sống thoải mái vào, tự tin lên.” Nghiêm Thần khuyên nhủ Liễu Doanh Doanh rồi quay sang nói với chủ tiệm: ”Rất đẹp, đa tạ.”

”Cô nương khách khí. Gia đình ta muôn đời theo đuổi chế tác ngọc. Có thể thấy tác phẩm của mình trao tặng người hữu duyên thì ta đã rất thỏa mãn.”

”Vậy sao...” Nghiêm Thần ngẫm nghĩ rồi lấy từ trong người ra một thẻ lệnh bài đưa cho chủ tiệm. ”Gia đình ta mấy đời theo đuổi việc hành hiệp trượng nghĩa cho nên thứ này tặng cho người hữu duyên như người. Sau này có gặp khó khăn trong quá trình tìm kiếm ngọc thì đừng ngần ngại tới đây, đảm bảo ưu tiên giảm giá cho người.”

Liễu Doanh Doanh đứng kế bên nghe vậy thì phì cười, cả người run lên dữ dội. Hành hiệp trượng nghĩa? Mấy từ như vậy mà cũng nói được, không hổ là tiểu Nghiêm nhi.

”Đây...” Chủ tiệm run tay cầm thẻ lệnh bài, kí hiệu hoa anh túc nở rộ giữa mặt trăng đen là... ”Ngài là Diệu vương!”

”Được rồi, tạm biệt chủ tiệm. Cảm tạ vì những viên ngọc xinh đẹp.” Nghiêm thần cười gật đầu rồi xoay người rời khỏi quầy hàng. Bỏ người chủ tiệm vẫn còn kinh ngạc ở phía sau.

Lắc đầu sững nịnh, Liễu Doanh Doanh cũng cất bước rời đi.

”Cô nương!”

Liễu Doanh Doanh nghi hoặc quay đầu lại. Ông chủ tiệm đã bước ra khỏi quầy hàng. Dưới lớp bố sam được cắt may tinh tế, người nam nhân này giờ mới hiện rõ khí chất của mình, sâu lắng như đã trải qua rất nhiều tang thương.

”Người định che dấu tiểu cô nương đó đến bao giờ?”

Liễu Doanh Doanh thu lại nụ cười, khí tràng quanh thân cũng biến đổi hoàn toàn, đôi mắt phượng sắc bén và sâu thẳm hiện rõ. Đối diện, người chủ tiệm giật nảy mình. Đây đâu còn là một đứa trẻ chỉ mới mười mấy tuổi nữa. Rốt cuộc đã phải trải qua những gì mới khiến người trước mắt hần...

”Là vì lam ngọc sao? Nếu không, ngay cả Đế Lam đại nhân cũng không phát hiện thì người làm sao nhận ra được.”

”Phải. Thứ cho ta nhiều chuyện nhưng ta nghĩ người nên tìm cơ hội nói sớm cho nàng ấy. Diệu vương là một người rất xuất sắc, ta thật tâm mong hai người không bỏ lỡ nhau.” Chủ tiệm chân thành mở lời. Những ai đến được gian hàng này đều là người có một linh hồn thuần khiết và cường đại, sẽ được linh ngọc chúc phúc.

Hần thật sự không mong muốn hai vị khách hôm nay phải nuối tiếc về sau.

”Cảm ơn.” Liễu Doanh Doanh thu liễm khí tràng rồi cười nhẹ. “Nhưng chúng ta vẫn còn rất nhỏ, mà ta cũng cần xác định rõ hơn tình cảm của chính mình.”

”Doanh Doanh!”

Ngẩn đầu nhìn Nghiêm Thần đang vẫy tay gọi mình, Liễu Doanh Doanh cũng vẫy tay đáp lại.

”Ta biết rõ mình đang làm gì. Cảm tạ người, chủ tiệm.”

*

”Hai người nói gì mà lâu thế?” Nghiêm Thần ngẩng nhìn các quầy hàng khác rồi buộc miệng hỏi.

”Chỉ là trao đổi ý nghĩa của các viên ngọc thôi.” Liễu Doanh Doanh chọn đại một lý do mà nói.

”Ý nghĩa? Nói cho ta biết đi.” Nghiêm Thần thúc giục Liễu Doanh Doanh.

”Muội vẫn không biết thì tốt hơn.”

”Gì chứ?”

Nghiêm Thần bực bội xoay người đi tiếp. Không nói thì thôi. Dù gì ở thế giới này, quan tâm mấy thứ lãng mạn đó là chuyện của nam nhân, cô là nữ nhân không biết cũng chẳng sao. Chỉ cần biết tặng ngọc là thể hiện ý tốt thì được rồi.

”Chúng ta lên tầng bốn thôi.”

”Ừ.”

Liễu Doanh Doanh theo sau Nghiêm Thần, nụ cười vẫn duy trì trên môi. Tiểu Nghiêm nhi, ta có thể nhìn ra trái tim của muội sắt đá đến cỡ nào. Cho nên nếu thân phận này có thể giúp ta được ở bên cạnh muội một cách tự nhiên như vậy thì ta nguyện sẽ dùng nó suốt đời. Chỉ là ta biết điều này là không thể nào. Vì thế chỉ cần muội luôn giữ viên lam ngọc đó là ta đã thấy mãn nguyện rồi. Muội thật sự không cần phải biết đâu, ý nghĩa của việc ta tặng lam ngọc cho muội...

29. Chương 26: Xu Xà

Nghiêm Thần dừng chân trước cánh cửa khép kín ở tầng năm. Những gian hàng ở tầng bốn cô đã tham quan hết rồi, thứ quý hiếm thì rất nhiều nhưng mua về Nghiêm Thần cũng chẳng biết dùng vào dịp gì nên thôi. Cầm lấy một tấm thẻ màu đen đưa cho người hộ vệ đứng trước cửa, Nghiêm Thần chờ đợi việc kiểm tra thân phận. Tầng năm của tự bảo trai là tầng hạn chế khách vào, không phải phân biệt đối xử gì chỉ là nơi đây bày bán những thứ chỉ có trên trời, bình thường khó có người mua nổi. Nếu không hạn chế khách vào chỉ khiến tầng năm thêm hỗn loạn mất trật tự thôi.

Thẻ khách quý ở Tự bảo trai chia từ cao đến thấp là: đen, đỏ, xanh, trắng. Việc phân chia này chủ yếu xác định ở hai mặt là thể lực và thực lực. Thẻ của cô là dựa trên Thất Sát điện mà tạo thành. Lúc đi ra ngoài phụ thân đã quăng nó cho cô, còn bản thân thì bỏ chạy đến phân đàn Thất Sát ở Trung An quốc mà chơi với bằng hữu của mình rồi. Nguyên văn của phụ thân là: Giao dịch hội ta đến không biết bao nhiêu lần nên chán rồi. Đi tìm bảo bối còn không bằng vào tầng ngầm của Thất Sát mà tìm.

Theo cô biết, thời đại mà mẫu thân và các vị phụ thân của cô tạo ra các truyền kì còn được nhắc mãi đến bây giờ rất là hỗn loạn. Triều đình tranh đấu, giang hồ dậy sóng, cả Thương Khung lâm vào phân tranh. Cũng chính thời gian đó, bảo vật hiện thế khắp nơi và phụ thân cô đã gom góp ‘không ít’ thứ tốt ở khắp Thương Khung trong quá trình hành tẩu giang hồ của mình. Nói tầng ngầm của Thất Sát điện mà một bảo tàng vĩ đại cũng không phải nói quá.

Trả lại thẻ khách quý cho Nghiêm Thần, hộ vệ hai bên cửa tránh ra để nhường lối cho cô và Liễu Doanh Doanh.

”Mời hai vị.”

Cầm tấm thẻ cất vào người, Nghiêm Thần cùng Liễu Doanh Doanh đi vào trong. Tầng năm này thật sự là rất... trống trải. Đưa mắt một vòng chỉ đếm được có mười quầy hàng ở đây.

Bước đến quầy hàng đầu tiên, Nghiêm Thần tò mò quan sát. Bên trên bày duy nhất hai loại thảo dược. Một loại màu xanh, thân mảnh, lá đơn xẻ chân vịt rất sâu, có tua cuốn ở nách lá treo biển tên là ‘giảo cổ lam’. Loại còn lại thân có bậc, to hơn một chút, lá mềm thon dài mọc đối xứng, có hoa màu trắng tím nhạt được ghi là ‘tu linh’. Nghiêm Thần nhìn mãi cũng chẳng nhớ ra công dụng của hai thứ này, chỉ biết chúng đều là thảo dược quý hiếm. Nói thật cô là một người mù dược liệu. Lại nhìn yêu cầu trao đổi là răng của linh thú sên biển, Nghiêm Thần ngầy người rồi rời đi. Sên biển không quá nguy hiểm nhưng chúng lại sống ở tận đáy vực sâu của Hải Vực, xuống tới đó lấy răng của nó cũng là một vấn đề nan giải.

Quầy hàng tiếp theo bày một lò luyện dược. Nhìn tổng quát cái lò Nghiêm Thần có thể biết chắc là bảo vật, đáng tiếc cô lại không dùng được. Tiếp tục đi tham quan hết mấy quầy hàng còn lại, Nghiêm Thần chỉ còn biết trông đợi vào quầy hàng linh thú cuối cùng.

”Tham kiểm Diệu vương.”

Nghiêm Thần xoay đầu, người đến là Sở Lan Tâm. Hai năm không gặp, cô gái này đã thành thục hơn rất nhiều.

”Cũng không phải ở Đông Ly, người đừng câu nệ như vậy.”

”Tạ Diệu vương.” Sở Lan Tâm hành lễ rồi đứng thẳng người. Thời gian qua, cô đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, cũng biết năm đó bản thân mượn Diệu vương để trừng trị Sở Gia Hân là hành vi nguy hiểm ra sao. May là Diệu vương không thêm tính toán với cô. Nữ tử cao quý được cả Đông Ly mến mộ này thật sự là một người rất vĩ đại, cô đã không dám xem thường chỉ vì nàng ta mới mười hai tuổi. Thương Khung này không còn là Trái Đất mà cô quen thuộc, cô cần phải thay đổi suy nghĩ của mình để hòa nhập nơi đây. Chỉ là lâu lâu khi thấy mấy biểu cảm e thẹn của đám nam nhân cũng làm Sở Lan Tâm ác hàn một hồi. Quan niệm giới tính là thứ duy nhất mà cô còn chưa hoàn toàn thích ứng được.

”Người đến đây một mình sao? Nếu vậy thì đi chung đi.” Nghiêm Thần mở lời. Thật ra cô không ghét Sở Lan Tâm, chỉ là sợ dính phải phiền toái thôi. Đọc bản thảo của Như Sương, cô biết nàng ta là một người rất tốt, mặc dù sau này có chút tự cao nhưng vẫn có thể lý giải được. Ít nhất Sở Lan Tâm không có mỗ

miệng ngậm miệng mà nói ‘ta đây xuyên không ta giỏi nhất’ hay ‘bọn người cổ đại ngu xuẩn này làm sao sánh được trí tuệ của mấy ngàn năm sau’.

”Vậy ta xin làm phiền ngài.” Sở Lan Tâm gật đầu đáp ứng.

”Đi thôi.”

Liễu Doanh Doanh đứng bên cạnh không lên tiếng. Nữ tử này so với lần gặp ở rừng Giáp Tam càng khiến người ta kinh ngạc về sự thay đổi của bản thân. Nói thật nếu không phải gặp tiểu Nghiêm nhi trước thì có lẽ chính bản thân sẽ bị nữ tử này thu hút.

”Doanh Doanh, đây là con gì?”

Nghe Nghiêm Thần hỏi, Liễu Doanh Doanh mới ngẩng đầu lên. Hiện tại ba người họ đang đứng trước quầy hàng cuối cùng. Một chiếc lồng làm bằng tinh thiết đang hiện diện trước mắt họ, bên trong nhốt một linh thú nhỏ. Thật ra nói ‘nhỏ’ vẫn còn khiêm tốn, chính xác phải là ‘vô cùng nhỏ’ kia.

”Là xu xà.”

”Xu xà?” Nghiêm Thần bật thốt hỏi lại. “Tên gì mà nghe buồn cười thế?”

”Tại vì nó nhỏ tới nỗi có thể nằm gọn trong một xu bạc nên có tên như vậy.” Liễu Doanh Doanh giải thích.

Nghiêm Thần càng thêm tò mò quan sát con rắn nằm trong lồng. Nó nhỏ chỉ bằng sợi mì, dài đại khái khoảng mười centimet, lớp vảy óng ánh màu đồng bao trùm toàn bộ cơ thể miễn cưỡng lăm chắc mới quấn đủ quanh cổ tay của cô. Thú vị thật!

”Chủ quầy, làm sao người bắt được nó thế?” Một số người đang vây quanh cái lồng giống Nghiêm Thần đặt câu hỏi.

Chủ quầy làm vẻ mặt bất đắc dĩ phải lên tiếng: “Thật ra là nó tự chui vào lồng.”

”Không phải đâu, còn có con linh thú ngu như vậy?”

”Cẩn thận!!!”

Rầm!

Người nữ nhân nói câu chê bai lúc nãy chỉ trong chớp mắt đã bị đánh văng ra xa. Mọi người sửng sốt vội nhìn con rắn đang lười biếng nằm trong lồng. Cái đầu nhỏ xíu của nó hiện giờ đang giờ lên làm mọi người có cảm giác con linh thú này đang khinh bỉ nữ nhân lúc nãy.

”Chết tiệt!” Nữ nhân kia được hộ vệ đỡ dậy, nét mặt âm trầm nhìn con rắn kia. “Chủ quầy, lấy gì làm trao đổi với con súc sinh đó.”

Nghe lời này, những người xung quanh nhúm mày lại. Là bản thân nàng ta nói lời xúc phạm trước, giờ lại còn mắng linh thú là súc sinh. Phải biết đã thú khi bước vào hàng ngũ linh thú thì mọi người đã xếp nó ngang hàng với mình rồi. Nàng ta cho mình tài giỏi lắm chắc.

Nghiêm Thần đứng một bên cũng cau mày lại. Loại người tử sĩ diện thế này thật là ở đâu cũng có. Liếc nhìn Sở Lan Tâm đang đứng bên cạnh mình, Nghiêm Thần không dấu vết mà thở dài. Cô biết thế nào đi chung với nữ chủ cũng gặp náo nhiệt mà. Theo nguyên tắc giờ này nàng ta hẳn đang đi dạo với Ngọc Nhật Bách, nhưng Ngọc gia mấy năm qua bị cô cắt đứt từng xúc tua nên Ngọc thiếu chủ của bọn họ cũng chẳng có dư bao nhiêu thời gian để bồi dưỡng tình cảm với Sở Lan Tâm. Cái này... sao giống như cô đang cắt đứt nhân duyên của người ta thế này? Sở Lan Tâm à, dù sao mấy nam chủ đến cuối cùng cũng chưa hoàn toàn yêu cô nên thôi cô chịu khó đợi nam phụ vậy, mấy người si tình đó thích hợp với cô hơn nhiều, còn không thì vẫn còn vài nam chủ khá tốt cho cô chọn. Ừ, cứ như vậy đi, ta đây sẽ giúp đỡ cô hết mình để bù lại việc đã cắt đứt nhân duyên của cô. Nghiêm Thần tự nhủ trong lòng.

Sở Lan Tâm đứng một bên xem náo nhiệt bỗng nhiên lạnh run một cái. Quái lạ, thời tiết hiện tại rất ấm mà?

”Không trao đổi? Người nói dễ nghe nhỉ. Vậy người đến giao dịch hội này làm gì, giúp nó tìm chủ nhân sao?” Nữ nhân kia cố nén giận mà lên tiếng.

”Đúng vậy.” Chủ quầy thành thực gật đầu. “Lúc xu xà tự chui vào lồng, ta đã trao đổi với nó rồi.”

”Tốt, tốt lắm. Để ta xem hôm nay ai sẽ là chủ nhân của nó.”

Nữ nhân này triệt để đắc tội với những người có mặt ở đây. Cũng không biết nữ nhân này lợi hại tới đâu mà quên mất có thể hiện diện ở tầng năm này đều không phải là người bình thường. Nhìn cách ăn mặc cả nàng ta, cùng lắm chỉ là người của giới thượng lưu Trung An quốc thôi, thực lực xác định ở luyện hồn mà còn dám mạnh miệng.

Bỏ nữ nhân kia qua một bên, mọi người lại hướng mắt nhìn về xu xà. Linh thú tự đi tìm chủ nhân, chuyện này cũng thật hiếm gặp, càng hiếm hơn khi linh thú đó là xu xà hiếm của hiếm trong giới linh thú.

”Nghe nói tốc độ của xu xà rất nhanh, khả năng chiến đấu đứng ở bảng đầu giới linh thú.” Sở Lan Tâm ngắm nhìn xu xà mà lên tiếng. Cô vốn thích tìm hiểu giới động vật ở Thương Khung nên có biết một ít thông tin về xu xà.

”Hơn nữa, nọc của xu xà không độc lại có thể làm thuốc dẫn của hầu hết mọi phối phương, cũng có thể lấy nọc trực tiếp làm thuốc gây mê. Nói chung xu xà là loài mà rất nhiều người muốn có, dù sao cả đời người cũng rất khó gặp được xu xà một lần.” Liễu Doanh Doanh tiếp lời. Xu xà có thể nói gần như sắp tuyệt chủng rồi, không ngờ hôm nay lại gặp một con tự dâng mình đến trước miệng con người. Thật không biết nó nghĩ cái gì nữa.

”Nhưng con xu xà này rất kiêu ngạo a. Nói nó muốn đi nhận chủ còn không bằng nói nó muốn đi xem náo nhiệt ở giới loài người.” Nghiêm Thần bình luận. Nhìn thần thái của con xu xà lúc này cũng biết nó kiêu ngạo đến mức nào rồi. Hơn nữa nó nhỏ xíu thế này thì nuôi kiểu gì cho lớn lên đây?

Xung quanh, mọi người cũng bàn tán xôn xao. Nhiều người thử tiến đến câu thông với xu xà nhưng đáp lại vẫn là thái độ biếng nhác đến tột cùng. Không ít người đã chán nản bỏ đi, dù sao việc nhận chủ không thể cưỡng ép được. Càng hướng chỉ muốn dùng vũ lực ép buộc cũng chưa chắc đánh lại xu xà. Chẳng ai dám xem thường bộ dạng bé tí đó của nó đâu.

Mãi một lúc lâu sau, Sở Lan Tâm đột ngột lên tiếng: “Diệu vương, không thì ngài... thử xem.”

”Ta?” Nghiêm Thần nheo mắt hỏi lại với vẻ mặt không tin tưởng.

”Đúng đó tiểu Nghiêm nhi, muội thử đi.” Liễu Doanh Doanh ở bên cạnh cũng lên tiếng cổ động, cái đầu gật gù nói với Nghiêm Thần. “Ta nhớ là xu xà rất thích những thứ nhỏ nhỏ xinh xinh. Ở đây chỉ có muội là đáp ứng được điều kiện này. Thử đi không biết chừng sẽ được nó nhận chủ đấy.”

Mặt của Nghiêm Thần đã đen như chưa từng đen hơn.

Nhỏ nhỏ xinh xinh?

Hận!

Một mét bảy mươi lăm ở kiếp trước của cô mau trở về đi!!!!

30. Chương 27: Phát Hiện

Sở Lan Tâm lớn lên tuy không sắc sảo nhưng lại vô cùng thanh tú, mang theo một vẻ đẹp nội tâm rất đặc biệt; dáng cao khoảng một mét năm mươi lăm, thiếu nữ mười bốn tuổi thành thực

Liễu Doanh Doanh lại toát lên sự dịu dàng sâu lắng, vẻ đẹp sắc nét tinh tế và khuynh tâm người nhìn; dáng cao khoảng một mét năm mươi ba, thiếu nữ mười bốn tuổi quyến rũ.

Cho nên, Nghiêm Thần ‘nhỏ nhỏ xinh xinh’ bị đẩy lên trước đối diện với xu xà để bắt đầu quá trình câu thông lẫn nhau. Nhìn vẻ mặt âm trầm của Nghiêm Thần, mọi người vây xung quanh không hện mà đưa tay lau mồ hôi lạnh một cái. Tiểu cô nương này chẳng lẽ có thù oán gì với xu xà sao?

Đường như cảm nhận được oán khí ngút trời của Nghiêm Thần, xu xà ngóc đầu dậy. Thế là bốn mắt thâm tình nhìn nhau. Tận sâu trong đôi mắt nhỏ như một chấm đen ấy, Nghiêm Thần dường như thấy được ảnh ngược của mình. Nội tâm của cô dần bình tĩnh lại. Ở đối diện xu xà cũng chăm chú nhìn Nghiêm Thần không nhúc nhích. Cả hai cứ như vậy mà tĩnh lặng làm mọi người xung quanh càng thêm hồi hộp.

Không biết đã trải qua bao lâu, xu xà cử động trước. Nó trườn nhẹ ra kê hờ của chiếc lồng đến gần Nghiêm Thần rồi vươn người lên một chút. Thấy vậy, Nghiêm Thần chớp mắt vài cái. Muốn nhận chủ? Chắc không phải đâu? Bỗng xu xà rung rinh cái đầu nhỏ của mình, mắt vẫn hướng về Nghiêm Thần, cái đuôi hơi ngo nguẩy vài cái. Nghiêng đầu khó hiểu, Nghiêm Thần khẽ đưa một ngón tay của mình ra trước mặt nó. Ngay lập tức, xu xà bò lên ngón tay của Nghiêm Thần. Chưa kịp để Nghiêm Thần phản ứng thì nó đã cắn vào đầu ngón tay của cô một cái. Một vòng sáng xuất hiện vây lấy xu xà và Nghiêm Thần sau đó biến mất. Mọi chuyện diễn ra nhanh tới nỗi Nghiêm Thần cũng không biết tiếp theo nên phản ứng như thế nào.

”Nhận chủ?” Một người đứng gần đó thốt lên. Sau đó mọi người bắt đầu xôn xao.

Liễu Doanh Doanh đứng phía sau cười hài lòng rồi bước chân đến gần Nghiêm Thần. Chính ngay lúc này...

”Người nhỏ như vậy thì nuôi đến bao giờ mới lớn?”

Mọi người không hện mà lão đảo một cái. Người chê nó nhỏ thì giao cho chúng ta đi!!!

”Ủy khuất cái gì? Đem người về nuôi chỉ phí thời gian ngồi canh chừng không để người bị người ta đập dẹp lép.”

Mọi người kém chút nữa không đứng vững. Người chê nó phiền thì đưa cho chúng ta đi!!!

”Còn có, ai cho phép người tự ý nhận chủ? Có biết tôn trọng nhân quyền là gì không hả?”

Tập thể không còn sức phản kháng. Người chê nó... chết tiệt, đó là linh thú đứng ở bảng đầu được mọi người ước muốn có biết không???

Cầu nhàu trêu chọc con rắn nhỏ xíu đang bám trên ngón tay của mình, Nghiêm Thần cảm thấy thích thú vô cùng. Sau đó dường như thấy có gì đó không đúng, cô quay người lại. Hm, ánh mắt kì lạ này là sao?

”Doanh Doanh, tỷ sao thế?”

”Ha, ha...” Liễu Doanh Doanh cười gượng gạo. “Tiểu Nghiêm nhi, xu xà chỉ lớn được như vậy thôi. Muội cũng không cần lo có người đập dẹp lép nó, còn có nó không biết nhân quyền là gì đâu.”

”Ta chỉ chọc nó một chút thôi mà.”

”Vậy thì tốt.” Muội có biết là bao nhiêu con mắt hâm mộ ghen tị hận đã hướng về muội khi thấy xu xà nhận chủ không hả? Còn ở đó mà đùa giỡn được.

”Xem ra tiểu cô nương người đã là chủ nhân của nó.” Giọng nói chói tai đột ngột cất lên này làm mọi người cau mày quay đầu lại nhìn.

Nữ nhân bị xu xà đánh văng lúc này đang cười khẩy đi đến gần Nghiêm Thần. Thấy vậy, Liễu Doanh Doanh và Sở Lan Tâm đồng loạt tiến đến đứng bên cạnh cô. Vuốt ve con rắn nhỏ trên ngón tay, Nghiêm Thần bình tĩnh nhìn người đang tiến đến gần mình. Nữ nhân này vẻ ngoài hơi thô, người có chút béo, ăn mặc hoa lệ như nhà giàu mới nổi. Đôi mắt đã nhỏ giờ lại híp lại mang theo lửa giận càng khiến gương mặt thêm xấu đi. Tổng thể mà nói thật sự là... không có chút uy hiếp nào cả.

”Biết điều thì giao con súc sinh đó ra, nếu không ta khiến người ở Trung An quốc càng thêm chật vật.”

”Người là?”

”Ta là biểu muội của đương kim Hoàng đế Trung An quốc, Mạc Thu Cẩn của Mạc gia.” Mạc Thu Cẩn đắc ý nói. Ở Trung An quốc, Mạc gia là thế gia danh môn không ai dám đắc tội. “Biết điều thì đừng chống đối ta.”

”Mạc gia a...” Nghiêm Thần cố ý kéo dài. “Gia đình ta xuất thân giang hồ, đúng là không thể đắc tội người của hoàng tộc...”

Nghe vậy, Mạc Thu Cẩn càng thêm tự đắc. Mọi người xung quanh cảm thấy khó chịu vô cùng, lo lắng nhìn Nghiêm Thần.

“...nhưng phụ thân ta luôn dạy không được để ủy khuất chính mình.” Nghiêm Thần khó xử nói.

”Phụ thân người? Một nam nhân thì có thể làm được gì? Nhanh chóng giao nó ra đây!”

”Thật đáng tiếc!” Nghiêm Thần bỗng nhiên lạnh giọng, sát khí bắt đầu bùng phát. Dám coi thường phụ thân đại nhân nhà cô, còn dùng giọng điệu coi rẻ như vậy quả nhiên là khiếm đánh.

Những người xung quanh giật mình hoảng sợ nhìn Nghiêm Thần. Sát khí như vậy làm sao có ở một tiểu cô nương? Càng hướng chỉ năng lượng bùng phát ra bên ngoài đã thể hiện rõ cảnh giới luyện hồn. Hiện tại trên Thương Khung, bước vào cảnh giới luyện hồn ở tuổi này hình như chỉ có...

”Mọi người gặp mặt phụ thân ta còn phải cung kính cúi chào gọi một tiếng Đế Lam đại nhân. Người nói xem một nam nhân như vậy có thể làm được gì?”

”Diệu vương!!!”

Không chỉ Mạc Thu Cẩn kinh hãi mà mọi người xung quanh cũng không hẹn lùì về sau vài cái. Nói giỡn, đắc tội với Diệu vương chẳng khác nào tự đào hố chôn mình. Xem ra lần này Mạc gia sẽ nổi tiếp theo sau Vệ gia, hơn nữa tình hình chắc càng thêm nghiêm trọng rồi.

”Người... thật là Diệu vương?” Mạc Thu Cẩn lắp bắp lên tiếng, sắc mặt dần tái xanh đi. Nếu thật là vậy thì Mạc gia nhất định sẽ bỏ qua nàng. Không được, nhất định không được để chuyện này xảy ra.

”Mạc đại thẩm xin yên tâm, mẫu thân và các vị phụ thân luôn dạy ta phải hiếu lễ với người. Ngày hôm nay tiểu xu xà đã làm người bề mặt trước công chúng, Nghiêm Thần ta nhất định sẽ cho người đến tận Mạc gia để bồi tội.” Nghiêm Thần từ tốn lên tiếng, giọng nói êm ái say lòng người này lại làm Mạc Thu Cẩn càng thêm run lên. “Còn có, phụ thân đại nhân nhà ta rất có hứng thú với những người hâm mộ như người. Ta chắc chắn sẽ thuật lại đầu đuôi mọi chuyện hôm nay cho hần nghe, đảm bảo không thêm thắt gì đâu. Mạc đại thẩm cứ yên tâm trở về Mạc gia đợi tin tốt lành đi.”

”Không Diệu vương, xin nghe ta nói, ta...” Mạc Thu Cẩn hốt hoảng lên tiếng.

Đáng tiếc Nghiêm Thần hoàn toàn ngó lơ nàng ta.

Đưa cho chủ quầy một thẻ lệnh bài, Nghiêm Thần nói: “Tặng cho người. Sau này có việc cần thì cứ đến Thất Sát điện, đảm bảo giá ưu đãi cho người.”

”Đa tạ Diệu vương.” Chủ quầy cũng không khách khí nhận lấy. Nàng biết đây là Diệu vương muốn cảnh cáo Mạc Thu Cẩn không nên động đến nàng còn có cảm tạ về việc đã đem xu xà tới đây.

”Chúng ta đi thôi.” Nghiêm Thần nói với Liễu Doanh Doanh và Sở Lan Tâm rồi xoay người rời khỏi tầng năm. Lúc đi ngang qua Mạc Thu Cẩn, cô liếc nhìn nàng ta một cái. Ánh nhìn sắc lém này làm Mạc Thu Cẩn không dám hó hé nửa lời, chỉ biết tuyệt vọng nhìn theo bóng lưng nhỏ bé kia dần khuất.

Thấy nhân vật chính đã đi rồi, mọi người xung quanh cũng bắt đầu rời khỏi. Hôm nay đến đây chủ yếu là nhìn linh thú, giờ xu xà đã nhận chủ họ cũng không cần ở lại làm gì. Chỉ là không ngờ lại gặp Diệu vương ở đây coi như họ đã được mở rộng tầm mắt.

Bước ra khỏi Tự bảo trai, tiếng huyền não ồn ào của giao dịch hội lập tức khiến Nghiêm Thần thoải mái trở lại. Đưa mắt nhìn dòng người tấp nập qua lại, Nghiêm Thần quyết định sẽ đi tiếp đến nơi nào đó thả lỏng một chút.

”Chúng ta đến khu ẩm thực đi!”

”Như vậy có lẽ ta xin phép được tách ra.” Sở Lan Tâm lên tiếng. “Ta muốn đến xem khoáng thạch.”

”Vậy được rồi.” Nghiêm Thần gật đầu. Sở Lan Tâm còn kiêm thêm chức luyện kim sư, đi xem khoáng mạch cũng dễ hiểu. “Chúc người mua sắm khoáng trắ.”

”Đa tạ ngài.” Sở Lan Tâm cúi đầu chào, nhìn theo bóng dáng của Nghiêm Thần, cô trầm ngâm. Diệu vương người này ngoài mặt thì vui vẻ thân thiện nhưng nội tâm lại rất sâu sắc, cũng rất khó đoán. Nhiều lúc cô còn cho rằng nàng ta có phải xuyên không giống mình không nữa kìa. Nhưng người như vậy, nếu có thể được nàng ta thừa nhận thì sẽ là một chuyện may mắn vô cùng.

Sở Lan Tâm xoay người rời đi.

Đứng khuất sau những dãy hàng, Nghiêm Thần khẽ cười nhìn Sở Lan Tâm dần khuất khỏi tầm mắt. Cô nữ sinh này thật sự đã trưởng thành rồi, hoàn toàn thoát khỏi bóng dáng kiếp trước của bản thân. Thật đáng khích lệ!

”Doanh Doanh, đi thôi.” Dừng chân nhìn Liễu Doanh Doanh, Nghiêm Thần nghi hoặc. “Sao thế?”

”Xin lỗi tiểu Nghiêm nhi, ta muốn trở về nghỉ ngơi một chút.” Liễu Doanh Doanh khó xử nói.

”Tỷ không sao chứ? Để ta đưa tỷ về.”

”Yên tâm, chỉ có chút mệt thôi. Muội cứ đi dạo tiếp đi, giao dịch hội còn nhiều thứ thú vị lắm đấy.” Liễu Doanh Doanh lắc đầu cười từ chối sau đó vẫy tay rồi rời đi.

Khó hiểu vô cùng, biểu cảm của Liễu Doanh Doanh rất lạ làm Nghiêm Thần lo lắng. Vừa định đuổi theo Liễu Doanh Doanh thì Lăng Vân lập tức xuất hiện phía sau lưng cô.

”Chủ nhân, thuộc hạ nhìn thấy đoàn người lần trước đã đưa Liễu tiểu thư đi.”

Nghe vậy, Nghiêm Thần nheo mắt lại. Ý định đuổi theo cũng bị cô bỏ qua. Nếu tỷ ấy không muốn nói thì thôi vậy. Cô trước giờ không quá để tâm chuyện người lừa ta gạt. Bởi sống trên đời này, có ai chưa từng dối gạt điều gì đâu. Quan trọng là việc lừa dối đó xuất phát từ đâu và nhằm mục đích gì thôi. Chỉ là Liễu Doanh Doanh, ta vẫn luôn chờ chính người nói cho ta biết sự thật. Không cần kể hết, chỉ cần người tin tưởng mà nói với ta thôi. Điều này khó tới vậy sao?

”Có nhìn thấy tộc huy không?” Nghiêm Thần hạ giọng hỏi.

”Thưa, thuộc hạ thấy họ tách ra từ đoàn người của Nạp Lan gia.” Lăng Vân cung kính đáp.

Không phải chứ? Nghiêm Thần sững sờ nhìn theo hướng Liễu Doanh Doanh đã đi mất. Sự nghi hoặc bắt đầu lan tràn trong đôi con ngươi sâu thẳm, kèm theo trong đó là một chút tinh quang.

”Người lui xuống đi.”

”Là.”

Nam chủ tổng cộng có tám người, trong đó cô ấn tượng nhất với một người. Thật không may người đó lại mang họ... Nạp Lan.

Nạp Lan Doanh Chính!

Cẩn rằng mà suy nghĩ, sắc mặt của Nghiêm Thần đổi tới đổi lui liên tục. Người đi đường xung quanh cũng không dám đến gần cô nửa bước. Ai nấy đều thấy rõ không gian xung quanh cô nường kia đang ngày một quỷ dị và có xu hướng bộc phát lửa giận bất cứ lúc nào. Tránh xa vẫn tốt hơn.

Liễu Doanh Doanh?

Nạp Lan Doanh Chính?

Doanh Chính...

Doanh... Chính....

Doanh.... Doanh Doanh!?

Khốn khiếp!!!

Khuê mặt của mình!!!!

31. Chương 28: Bài Ca Bạc Triệu

Lúc Vụ Nhiên và Vụ Kiếm tới nơi thì Nghiêm Thần đang ngồi trong một quán ăn ven đường. Một ý nghĩ bỏ chạy chợt lóe trong đầu cả hai nhưng đã nhanh chóng bị đè xuống. Cẩn thận bước đến gần Lăng Vân, Vụ Kiếm dè dặt lên tiếng.

“Thiếu chủ làm sao vậy?” Cái biểu cảm quỷ dị trên mặt thiếu chủ, nguyên cả không gian xung quanh càng trở nên u ám cứ như gió bão sắp ập đến vậy.

“Không biết.” Lăng Vân lắc đầu. Hắn hiện tại cũng không ần núp làm ám vệ nữa, chỉ sợ một khi chủ nhân bùng nổ thì hắn sẽ trở tay không kịp mất. Thôi cứ xuất hiện làm hộ vệ thì tốt hơn.

“Này, ba người các ngươi xì xầm to nhỏ gì đấy?” Nghiêm Thần ngẩng đầu lên hỏi. Sau chuyến lịch luyện trước kia thì Vụ Nhiên và Vụ Kiếm chính thức trở thành hộ vệ làm thêm ngoài giờ của cô rồi.

“A, dạ, không có gì.”

Chống tay lên bàn nâng lấy khuôn mặt, Nghiêm Thần u oán lên tiếng: “ Các ngươi nói ta có nên đến Nam Hà quốc diễn thêm một vở kịch bội tình bạc nghĩa không?”

“...” Lần này là ai chọc đến ngài thế?

“Aizzz, mà không được. Với tính cách của tên kia chỉ sợ ta vừa mở miệng nói câu đầu tiên thì hắn sẽ lập tức nắm lấy tay áo của ta quỳ xuống khóc lóc giữa đường mất, sau đó nhận hết mọi tội lỗi về mình rồi cầu xinh tha thứ. Như vậy chẳng khác nào ta tự đào hố chôn mình. Vẫn là nghĩ cách khác vậy.” Nghiêm Thần thở dài chán chường.

“...” ‘Hắn’ ở đây là ai thế? Còn cao tay hơn cả ngài thật là hiếm có.

Nghiêm Thần nằm dài trên bàn, cả người lâm vào suy tư. Nạp Lan Doanh Chính người này thật sự rất khó làm người khác không thể không yêu thích và kính phục. Hơn nữa, trong nguyên tác hắn mặc dù vẫn chưa hoàn toàn yêu Sở Lan Tâm nhưng tình cảm mà hắn dành cho cô ấy là chân thành nhất, trong sáng nhất. Không có vụ lợi, không có thăm dò lẫn nhau, không có nghi kỵ, hắn dành cả linh hồn của mình để bảo vệ và thử yêu Sở Lan Tâm. Đáng tiếc đến cuối cùng lại... chết. Chính vì thế Nghiêm Thần cũng không biết có nên gọi hắn là nam chủ không nữa. Kết thúc câu chuyện cũng đặt dấu chấm hết cho Nạp Lan Doanh Chính, hắn có được tình yêu của Sở Lan Tâm nhưng lại không còn cơ hội để đón nhận nó.

Ta chỉ sợ làm rơi chậm lại thân phận của muội...

Đúng là một tên ngốc mà!

Ngụy trang cũng giỏi thật, đến cả phụ thân cô cũng không nhìn ra hắn là nam nhân. Biết vậy kiếp trước cô nên nghe lời trưởng quan mà đăng kí khóa học chuyên sâu về ‘nhận diện và điều tra tội phạm’ thì giờ này đâu đến nỗi ngay cả nam giả nữ cũng không phân biệt được. Thật là... lịch sử đen tối mà.

Không làm khuê mật được, thôi thì làm bằng hữu vậy. Haizzz...

Suy nghĩ thông suốt, Nghiêm Thần ngẩng đầu lên hô lớn: “Chủ quán, cho một chén m...”

ĐỒNG TIỀN SÁNG LẤP LÁNH

TỎA ÁNH KIM ÓNG ÁNH

LÀM THẾ GIAN TRONG LÀNH

XÓA ĐI BAO BẤT HẠNH...

Tiếng ca quái đản này vang lên làm Nghiêm Thần và mọi người xung quanh đồng loạt dựng tóc gáy. Nghiêm Thần run tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, khó nhọc nhìn về hướng phát ra âm thanh. Nếu cô không có lầm thì hiện tại trên đời này ngoại trừ người bệnh thần kinh thì chỉ có một người dám hát ra mấy lời như vậy.

ÔI NHỮNG ĐÚA TRẺ THƠ
CƯỜI RẠNG RỖ NHƯ MƠ
NHỮNG ĐỒNG TIỀN VÀNG ƠI
SẼ KHÔNG ĐỂ AI BƠ VƠ...

Đi lại gần thêm một chút, Nghiêm Thần cuối cùng cũng nhìn thấy một dáng người ăn mặc lấp lánh đang ngồi hát hò bên một quầy hàng quà lưu niệm.

TRÊN KHẮP THẾ GIAN NÀY
TA SẼ MÃI CÒN ĐÂY
TIỀN VẪN CỨ ĐẦY TAY
MÃI MÃI LUÔN TRÀN ĐẦY

...

TIỀN BẠC, TIỀN VÀNG
TRÀN ĐẦY, TRÀN ĐẦY
VÀO TAY TA CÙNG SUM VẦY!

“Thế nào chủ tiệm? Bài hát của ta được chứ?” Vừa kết thúc bài hát, Đoan Mộc Ẩn vội vàng chạy đến trước mặt chủ quầy hàng.

Nghe vậy, bà chủ này cười ha ha như vừa mới tránh thoát kiếp nạn, nhanh chóng lấy một chiếc kết dây màu đỏ đưa cho Đoan Mộc Ẩn rồi nói: “Rất hài lòng! Của ngài đây, cảm tạ đã ghé qua.”

“Ha ha, bốn công tử quả nhiên lợi hại. Tạ chủ quầy!” Đoan Mộc Ẩn cầm lấy kết dây vui vẻ tự khen mình. “Ah, mọi người ở đây đều đã thưởng thức giọng ca vàng ngọc của ta đúng không? Bài hát độc quyền đó không phải muốn là nghe được đâu, mọi người nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng. Theo đúng giá thị trường, mỗi người nên trả cho bốn công tử một lá vàng.”

Mọi người: “...”

1 xu vàng = 100 xu bạc = 10000 xu đồng.

1 lá vàng = 100 lá bạc = 10000 lá đồng

Trên còn có đơn vị ‘thẻ’.

Mà 1 lá đồng = 1 xu vàng.

Cho nên tính chẵn số người ở đây, Đoan Mộc Ẩn đang muốn nói bài hát của hắn đáng giá cả triệu bạc sao? Nghiêm Thần thực sự bội phục trình độ yêu tiền của Đoan Mộc Ẩn. Người này trời sinh đã định sẵn sẽ theo nghiệp thương rồi.

“Các người không muốn trả sao?” Đoan Mộc Ẩn nheo mắt lại.

“Đoan Mộc công tử, người làm vậy không thấy quá đáng sao?”

“Ta quá đáng? Ta có bắt các người phải nghe sao?”

Đứng ở bên ngoài nhìn vào, Nghiêm Thần khẽ hỏi một người dân bên cạnh: “Tại sao hắn lại hát hò ở đây?”

“Quầy hàng này bán quà lưu niệm rất xinh đẹp, yêu cầu của chủ quầy là hát một bài hát xúc động lòng người thì sẽ được chọn lấy một món.” Một nam nhân trả lời.

Nghiêm Thần gật đầu nói lời cảm tạ. Xúc động lòng người sao? Bài hát của Đoan Mộc Ẩn quả thật rất xúc động đấy chứ, làm người nghe nổi cả da gà. Thấy Đoan Mộc Ẩn càng lúc càng làm khó mọi người, mà họ cũng không dám quá đắc tội với Thiên Địa thương hội nên hai bên đang lâm vào tình thế giằng co. Thở

dài một cái, Nghiêm Thần tiến lên bước vào trong. Xem như cô làm cứu thế chủ đi. Vì hy vọng của nhân loại, tiến lên!

“Ta nói c...”

“Người nhất định muốn thu của mỗi người một lá vàng sao?”

Đoan Mộc Ẩn lập tức quay đầu nhìn rồi há hốc miệng bật thốt: “Diệ...”

“Gọi Lam cô nương là được rồi.” Nghiêm Thần lập tức chặn họng Đoan Mộc Ẩn.

“Lam... cô nương...” Đoan Mộc Ẩn ha ha cười gượng. Làm sao Diệ vương sẽ xuất hiện ở đây? Có cho tiền hần cũng không dám đòi tiền nàng ta. Hần còn muốn Thiên Địa thương hội phát triển bình thường a, không cần người của Thất Sát điện đến phá hoại đâu. “Ha ha, đâu có, đâu có, nói giỡn thôi. Mọi người đừng để trong lòng, ta nói giỡn đó mà.”

Người dân thấy cảnh này thì đồng loạt thở ra, sau đó nói lời cảm tạ với Nghiêm Thần rồi lần lượt rời đi. Dù tò mò thân phận của cô nương giải vây giúp họ nhưng thật sự không cần thiết phải ở lại nghe ngóng. Lỡ đâu một lát nữa Đoan Mộc công tử nổi hứng mới thì họ thảm.

Đoan Mộc Ẩn rưng rưng nước mắt nhìn từng người một rời đi. Đó đều là tiền! Chỉ cần cò kè mặc cả thêm chút nữa là có thể thu được vài trăm ngàn bạc rồi. Vì sao???

“Vì sao người lại tới đây?” Phá hoại chuyện làm ăn của ta. Câu này Đoan Mộc Ẩn chỉ dám nói ở trong lòng.

“Giao dịch hội là người mở sao? Ta muốn tới đâu thì tới.” Nghiêm Thần bữu môi đáp trả rồi quay sang nhìn quầy hàng lưu niệm. Những món đồ ở đây đều rất dễ thương và tinh xảo. Trâm cài, ngọc bội, kết đồng tâm, kết dây, quả chuông nhỏ, túi thơm, vòng ngọc,... Nghiêm Thần càng nhìn càng thấy thích.

“Nữ nhân chẳng phải không thích mấy thứ này sao?” Đoan Mộc Ẩn lại gần Nghiêm Thần, nhìn vẻ mặt của cô mà ngạc nhiên hỏi.

“Ta đây mới mười hai, còn chưa phải là nữ nhân. Mà người nhiều chuyện vậy làm gì?”

“Tò mò không được sao?”

“Tò mò hại chết người đấy.”

Cầm lấy một túi thơm thêu hình khóm trúc, Nghiêm Thần hỏi chủ quầy: “Phải hát một bài sao?”

“Không cần, tặng cho tiểu cô nương người.” Bà chủ quầy hàng niềm nở cười đáp, ánh mắt có chút liếc nhìn Đoan Mộc Ẩn như muốn nói: Cảm tạ ngài đã giải vây cho ta.

Hiểu ý, Nghiêm Thần nói lời cảm tạ rồi cầm lấy túi thơm cài vào đai lưng ở bên hông. Túi thơm này chứa đầy thảo dược giúp an thần, hương thoang thoang dịu nhẹ làm Nghiêm Thần rất thích.

“Vì cái gì nàng ta không cần hát? Chủ quầy, người coi thường nam nhân sao?” Đoan Mộc Ẩn không phục mà lên tiếng.

“Ha ha, Đoan Mộc công tử nói vậy là chiết sát ta đấy. Những món đồ này là các phu quân của ta làm vốn đem đến đây để quảng bá cửa hàng của chúng ta. Yêu cầu hát một bài chỉ là chúng ta muốn tạo thêm đặc sắc để thu hút thôi.” Nói tới đây, bà chủ quán lại liếc trắng nhìn Đoan Mộc Ẩn một cái. “Ta cảm thấy tiểu cô nương này có duyên với quầy hàng nên tặng nàng ấy thôi.”

“Ý người là ta không có duyên?” Đoan Mộc Ẩn làm khó.

“Không phải vậy.”

“Nhưng người...”

“Được rồi. Người nhỏ mọn vừa thôi.” Nghiêm Thần chịu không nổi mà lên tiếng.

“Ta nhỏ mọn? Người có biết giọng ca vàng ngọc của ta cất lên phải tốn bao nhiêu hơi sức, bao nhiêu thời gian? Ta còn phải ngồi dưới trời nắng nóng, bụi bẩn bám vào người mà giữ vừng thần thái xinh đẹp nhất hát cho mọi người nghe. Vị chi tốn phí theo giá thị trường là năm thẻ vàng hai mươi...”

“Đủ rồi! Đưa dây kết đỏ của người đây.”

Đoan Mộc Ẩn lùi về sau một bước, tay nắm chặt dây kết đỏ về mặt cảnh giác nhìn Nghiêm Thần.

“Nhanh!”

“Ta nói, người giàu như vậy còn muốn làm cường đạo sao? Dây...”

Không để Đoan Mộc Ẩn nói tiếp, Nghiêm Thần đã giựt lấy dây kết từ trong tay của hắn. Sau đó lấy từ trong người ra một xu vàng, Nghiêm Thần tháo mối kết dây rồi lấy từng sợi quần trở vào tiền xu. Kết mối thắt, Nghiêm Thần hài lòng ném trở lại cho Đoan Mộc Ẩn. Vợ nhận lấy kết dây, Đoan Mộc Ẩn bối rối cầm nó lên xem. Từng sợi dây đỏ được đan thắt khéo léo qua xu vàng, kết hợp với hình thắt hoa lúc đầu càng khiến nó trở nên xinh đẹp và độc đáo hơn. Đoan Mộc Ẩn ngây người.

“Chà, tiểu cô nương khéo tay thật!” Bà chủ quầy nhìn kết dây trong tay Đoan Mộc Ẩn mà khen ngợi. Mấy chuyện thù hằn đan thắt này rất ít có nữ nhân nào muốn học, không ngờ tiểu cô nương này lại biết mà còn làm thuần thục như vậy.

Nghiêm Thần ha ha cười cho có lệ. Cô cũng không thể nói đây là cách thắt dây đơn giản nhất dùng trong việc trói tội phạm được cô biến tấu lại. Nhìn về phía Đoan Mộc Ẩn, Nghiêm Thần lên tiếng.

“Coi như ta thay mọi người đền bù phí tổn cho người.”

“Chỉ có một xu vàng?!”

“Thì sao? Muốn hay không ta đổi thành xu đồng.” Nghiêm Thần cười mỉa.

“Không cần.” Đoan Mộc Ẩn vợ vã từ chối. Đùa, có điên mới đem xu vàng đổi thành xu đồng.

Nhún vai không thèm để ý đến tên tham tiền này, Nghiêm Thần nhấc chân rời khỏi quầy hàng. Thấy vậy, Đoan Mộc Ẩn vợ cắt kết dây vào người rồi chạy theo. Có cơ hội làm quen với thiếu chủ Thất Sát điện ngu gì không làm. Nếu có thể giao hảo thì sau này việc làm ăn sẽ càng thêm thuận lợi.

“Người đi theo ta làm gì?” Nghiêm Thần khó chịu nhìn Đoan Mộc Ẩn cứ bám theo mình.

“Thái độ như vậy là sao? Dù gì Thất Sát điện và Thiên Địa thương hội cũng từng hợp tác, tình cảm không đến nỗi nào, ta muốn kết bạn với người không được sao?”

Làm bộ mặt tỏ vẻ không tin, Nghiêm Thần cũng lười quan tâm người này. Cô bây giờ muốn đi đến khu luyện khí đây. Khoáng mạch mới lúc trước khai thác ở Tây Vệ quốc được đặt tên là tinh cương, hiện đã chiết tách ra được để luyện thành binh khí rồi. Thật ra thì Nghiêm Thần thấy gọi tinh cương không bằng gọi kim cương luôn cho rồi, đáng tiếc lại bị trùng tên.

Đúng lúc này, đoàn diễu hành bắt đầu đi qua đoạn đường này. Giao dịch hội Thương Khung giống như một lễ hội triển lãm lớn và sầm uất nhất của Thương Khung. Đến đây không chỉ để mua bán trao đổi mà còn thưởng thức được rất nhiều màn biểu diễn đặc sắc và ấn tượng. Nghiêm Thần dừng chân xem diễu hành.

“Coi chừng!”

Giật mình hốt hoảng, Nghiêm Thần vợ vã kéo tay Đoan Mộc Ẩn làm hắn mất thăng bằng ngã nhào vào lòng cô. Vị trí mà Đoan Mộc Ẩn đứng lúc này đã bị nguyên một đoàn xe ngựa biểu diễn lao nhanh qua.

“Con mắt của người ngoại trừ tiền thì còn nhìn thấy thứ gì nữa không hả?” Nghiêm Thần bực dọc mắng.

Nghe vậy, Đoan Mộc Ẩn vợ vã rời khỏi người Nghiêm Thần, đầu cúi xuống che dấu đi nét mặt.

“Xin lỗi... Còn có, cảm tạ!”

“Hừ!” Cô thật sự bội phục Sở Lan Tâm. Làm sao mà nàng ta có thể chịu nổi một tên ngu ngốc đến vậy?

Đứng ở phía sau, cũng chỉ mỗi mình Vụ Nhiên thấy được vẻ mặt lúc Doan Mộc Ẩn bị kéo về phía Nghiêm Thần. Nàng nhìn thiếu chủ nhà mình đang đứng đờ đẫn xem biểu diễn rồi lại nhìn Doan Mộc Ẩn, sau đó thở dài. Thiếu chủ, hèn gì mà người luôn bị mắng là đầu đất. Thật không oan chút nào. Chỉ là, Vụ Nhiên cảm thấy sau này nam nhân nào mà yêu thiếu chủ nhà mình chắc sẽ khổ nhiều lắm. Ai bảo sau khi thoát khỏi tâm ma, trái tim của thiếu chủ ngày càng trở nên sắt đá làm chi.

32. Chương 29: Xung Đột

Thỏa mãn ngồi uống nước hoa quả ướp lạnh trong một mái hiên bên Hương hồ, Nghiêm Thần thở ra thoải mái. Khó khăn lắm mới cắt đuôi Doan Mộc Ẩn mà đến đây ngắm cảnh thật không dễ chút nào. Cái tên đó thật sự là cầm tinh con vẹt, nói suốt cả dọc đường mà không biết mệt chỉ tội cho hai cái lỗ tai của cô. Nhìn ra cảnh hồ thơ mộng, Nghiêm Thần cảm thấy lòng bình thản trở lại. Hương hồ là một trong những địa danh du lịch đặc sắc của Trung An quốc. Bốn phía của Hương hồ mọc đủ loại hoa rực rỡ, hơn nữa mùi hương của chúng hòa quyện vào nhau tạo thành một loại hương thơm mới rất đặc trưng, có chút nồng lại không khó chịu. Dạo quanh cảnh hồ tuyệt đẹp này với hương thơm thoang thoảng ngập tràn là một nơi rất lý tưởng cho các bậc thi sĩ và những cặp tình nhân. Thời gian diễn ra giao dịch hội, Hương hồ là điểm đến để thư giãn rất tuyệt cho mọi người.

Bỗng nhiên, Nghiêm Thần tò mò nhìn ra ngoài hiên.

”Vụ Nhiên, chuyện gì mà ồn ào vậy?”

”Thiếu chủ, Vụ Kiếm đã đi thăm dò. Ngài chờ một lát.” Vụ Nhiên ngồi ở bên ngoài đứng lên trả lời.

Nghe vậy, Nghiêm Thần quyết định rời khỏi nơi này để đi xem. Bởi vì từ đây cô đã có thể thấy được quốc huy của Bắc Chiến quốc. Trong đợt giao dịch hội Thương Khung lần này, nam nữ chủ và nam nữ phụ đều hội tụ đủ hết. Cho nên trong cái mớ hỗn loạn phía xa kia, Nghiêm Thần đoán hẳn sẽ có nam chủ Lý Chiến Dã và nữ phụ Lý Chiến Ngân, thất hoàng tử và lục hoàng nữ của Bắc Chiến quốc. Hai người này, Nghiêm Thần chỉ có thể dùng hai từ để bình luận: bi kịch!

*

”Doãn Lưu Nguyệt, người đừng khinh người quá đáng.” Lý Chiến Ngân lạnh mặt thốt lên. Nữ tử mười sáu tuổi xinh đẹp như đóa hồng nở rộ, trang phục bó gọn ôm sát lấy cơ thể, bên ngoài phủ một chiếc áo choàng ngắn bằng lông thú đặc trưng của Bắc Chiến quốc.

”Ta khinh người quá đáng?” Doãn Lưu Nguyệt hất cằm cao ngạo mà lên tiếng. “Chỉ bằng người, một hoàng nữ không chịu sống. Hừ!”

”Không chịu sống thì đã sao? Ít nhất lục hoàng tử của ta cũng được phong là Thành vương được cả Bắc Chiến quốc công nhận và nể phục. Không giống người, tam hoàng nữ Tây Vệ quốc.”

”Người...” Doãn Lưu Nguyệt nghiêng rằng sa sầm nét mặt nhìn tên nam nhân vừa lên tiếng. Việc không được phong vương vốn là nỗi đau trong lòng nàng. Tên này lại dám nói ra trước mặt mọi người để nhục mạ nàng, thật không thể tha thứ được. “Từ khi nào gia giáo của hoàng thất Bắc Chiến lại lụn bại như vậy. Ngay đến một nam nhân cũng không biết giữ phép tắc mà chen ngang vào chuyện của hoàng nữ.”

”Doãn Lưu Nguyệt!” Lý Chiến Ngân cảm giận thét to. Nàng không cho phép bất cứ ai lăng nhục đệ đệ của mình.

”Thế nào? Đã là nam nhân thì nên biết thân biết phận mà giữ khí tiết, nếu không sau này không ai thèm lấy.”

Xoẹt.

Keng!

Ngay lập tức, Lý Chiến Ngân rút kiếm xông lên. Thấy vậy, Doãn Lưu Nguyệt cũng cười lạnh mà làm ra đáp trả.

Mọi người xung quanh đồng loạt tản ra. Chuyện của hoàng thất tốt nhất là không nên xen vào kéo rước họa vào thân.

Đứng cách đó không xa, Nghiêm Thần chỉ biết chặc chặc vài tiếng. Con nhóc Doãn Lưu Nguyệt này đi đến đâu là gây chuyện đến đó, quả thật là điều ngoa thành tính.

”Đầu đuôi mọi chuyện là sao thế?”

”Thưa thiếu chủ, là Doãn Lưu Nguyệt coi trọng Lý Chiến Dã, buông lời đùa cợt khiếm nhã chọc tức Lý Chiến Ngân.” Vụ Kiếm cung kính trả lời.

Ờo, ánh mắt Doãn Lưu Nguyệt này cũng độc thật, coi trọng toàn là cực phẩm nam nhân, hết Vệ Tường Lâm rồi đến Lý Chiến Dã. Phải biết, Vệ Tường Lâm được Tây Vệ quốc công nhận là đệ nhất thiên tài của họ, còn Lý Chiến Dã sau này được thừa nhận là đệ nhất chiến thần của Bắc Chiến quốc. Không hổ là nữ phụ, coi trọng nam chủ mới có chuyện lùm xùm sau này mà hại cái thân.

Về phần vì sao lúc này cô nói bi kịch, Lý Chiến Dã và Lý Chiến Ngân đích thực không được đương nhiệm hoàng đế Tây Vệ sủng ái. Cái này là do ân tình uẩn khúc của thế hệ trước làm liên lụy đến đời sau. Nếu không phải thái thượng hoàng còn tại mà bảo vệ thì hai người họ đã sớm chết rồi. Sống trong thâm cung chịu sự ghẻ lạnh, hai tỷ đệ ruột thịt bọn họ cũng chỉ biết nương tựa vào nhau, tự sống sót, tự trưởng thành, tự tranh đấu. Chính vì điều này đã nuôi dưỡng ra một Lý Chiến Ngân mang thuộc tính ‘đệ khổng’ mà gây ra đủ chuyện sau này, chứ thực sự Lý Chiến Ngân chẳng có giành nam chủ nào với Sở Lan Tâm đâu.

Ầm! Ầm!

”Thiếu chủ, chúng ta tránh xa một chút đi.” Vụ Nhiên nhìn tình hình giao đấu mà đưa ra lời đề nghị.

Nghiêm Thần gật đầu đồng ý rồi đoàn người của cô lui về sau.

Keng!

Keng!

”Thành vương thì thế nào? Người ngay cả ta cũng đánh không lại.” Doãn Lưu Nguyệt khinh thường nhìn Lý Chiến Ngân.

”Tự đắc làm gì? Tu vi hiện tại của ngươi không phải toàn nhờ đan dược và linh tuyến thúc đẩy sao.” Lý Chiến Ngân cũng không yếu thế mà nói xỏ trở lại. Thanh danh và tường tận chi tiết về Doãn Lưu Nguyệt cả Thương Khung này ai mà chả biết. Háo sắc, điều ngoa, cao ngạo, không nói lý lẽ.... là một bao cở chính hiệu, nếu không có hoàng thất Tây Vệ thì nàng ta sớm đã thăng thiên rồi.

”Ta phải giết ngươi.” Doãn Lưu Nguyệt bùng nổ sát khí, năng lượng của Ấn cũng bắt đầu lưu động. “Phong vương thì đã sao? Thành vương ngươi, Khang vương Nam Hà, Kiền vương Trung An, à cả Diệ vương Đông Ly nữa, tất cả các ngươi đều là đi rêu rao danh tiếng cho mình thôi.”

Đang bước đi Nghiêm Thần kém chút trượt chân. Mắc mớ gì kéo cô vào? Đây gọi là nằm cũng trúng đạn sao? Cô nhớ mình ăn ở rất tích đức cơ mà.

”Ngươi so với bọn họ cả một góc áo cũng không bằng mà còn mở miệng chê bai.” Lý Chiến Ngân tức run lên. Doãn Lưu Nguyệt này không những ngu ngốc mà còn tự đại. Nàng ta coi mình là trung tâm cả thế giới sao? Xung quanh đây người dân của ngũ đại cường quốc đều có đủ, những lời này mà bị truyền ra xem nàng ta còn sống được không.

”Hừ, bọn họ chỉ là tốt số thôi. Nhất là Diệ vương, nếu không phải có Thất Sát điện phía sau thì nàng ta có thể giương oai với ai? Có một vị phụ thân xuất thân giang hồ thì cũng chẳng dạy dỗ tốt con gái mình đến.... Phốc!”

Doãn Lưu Nguyệt đang nói thì đột ngột thổ huyết. Cũng vào chính lúc này, cả khu vực Hương hồ đều bị một nguồn năng lượng bá đạo càn quét mọi nơi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Phốc!

Phốc!

Mọi người có mặt ở đây đều không chịu nổi áp lực đánh sâu vào, đồng loạt ngã quỵ xuống đất mà học máu. Sắc mặt ai cũng tái mét, năng lượng trong cơ thể chuyển động rối loạn khiến họ không cách nào tự lập phòng hộ cho mình.

”Người, lặp lại những lời nói đó cho ta!”

Một câu này vang lên âm trầm như ác quỷ chốn địa ngục làm lòng người rét lạnh. Cổ giương mắt lên nhìn, họ miễn cưỡng mới thấy được một dáng người tao nhã đang chậm rãi bước đến gần Doãn Lưu Nguyệt. Vô vàn năng lượng hắc ám tràn ra khắp nơi, yêu dã như ma mị, tuyệt vọng như chết chóc đến gần.

”Thiên... Thiên Trụ... Ân!”

”Là... Diêu vương...”

Những tiếng nói kinh hoàng này vang lên như ngàn vết đao đâm xuyên qua người Doãn Lưu Nguyệt. Nàng không thể cử động, không thể lên tiếng, chỉ biết hoảng sợ tột cùng nhìn nữ tử cao quý kia đang đến gần mình. Khí tràng áp bức này làm Doãn Lưu Nguyệt muốn nghẹt thở, giống như có một bàn tay vô hình đang siết chặt lấy cổ họng của nàng.

”Lặp lại những lời người mới nói lúc nãy cho ta!”

Dừng chân khi cách Doãn Lưu Nguyệt chỉ còn vài bước, Nghiêm Thần cất giọng như hàn triệt ngàn năm. Tốt lắm, không uổng công cô tới đây xem náo nhiệt. Chê bai cô thì thôi cũng không sao, đằng này lại dám sỉ nhục phụ thân cô. Nàng ta nói như vậy chẳng khác nào gián tiếp mắng mẫu thân cô không có mắt nhìn người. Xuất thân giang hồ sao? Vậy hôm nay ta sẽ cho người thấy xuất thân giang hồ thì xử lý vụ này thế nào.

”Không nói sao? Đừng để ta nhắc lại lần thứ ba.”

”Ta...” Doãn Lưu Nguyệt run lên bần bật khó nhọc mở lời. Người này thật sự chỉ có mười hai tuổi sao? Sát khí ngút ngút trời như vậy, còn cả nguồn năng lượng nồng đậm áp bách mọi nơi làm gì có dấu hiệu cho thấy mới bước vào luyện hồn chứ. “Diêu vương... ta...”

”Không chịu nói?” Nghiêm Thần cười lạnh. “Người mắng ta mua danh chuộc tiếng, không được dạy dỗ đàng hoàng. Vậy lúc này đứng trước mặt người là thiếu chủ của Thất Sát điện. Ta sẽ cho người biết xuất thân giang hồ là như thế nào.”

”AAAAAAA!!!”

Tiếng thét vang dội này làm da đầu của mọi người run lên. Đưa mắt nhìn về hiện trường, họ chỉ thấy Doãn Lưu Nguyệt đang ôm lấy cánh tay trái ‘lông lẻo’ mà khóc thét. Bị phế bỏ!

”Còn không chịu nói sao?”

”Người...” Đôi mắt Doãn Lưu Nguyệt đỏ ngòm trợn trừng, đường tơ máu hiện rõ mang theo sự oán độc tột cùng.

Răng rắc!

”AAAAAAA!!!”

Tập thể xung quanh tiếp tục lạnh sống lưng.

Chân phải bị phế!

”Vũ... Đình... Nghiêm... Thần!”

”Biết không?” Ngồi xổm xuống bên cạnh Doãn Lưu Nguyệt, Nghiêm Thần cười nửa miệng tựa như ác ma. Biểu tình lúc này của Nghiêm Thần nếu mà bị các đồng đội kiếp trước thấy được thì cả đám nhất định sẽ

lùi xa một vạn tám ngàn dặm với đáp án: đội trưởng của bọn họ được cả quân đội ngầm gọi bằng cái tên ‘ác ma ngủ say’, đủ để biết mỗi khi đội trưởng thật sự tức giận thì sẽ kinh khủng đến cỡ nào. “Xuất thân giang hồ chính là không cần phải quá nề mặt hoàng gia. Ta cũng không tin Tây Vệ quốc sẽ vì người mà trở mặt với Thất Sát điện ta.”

”Tiện... AAAAAAA!!!”

”Tay trái, chân phải, tay phải, tiếp theo người muốn đến chân trái không?” Giọng nói ôn nhu, vẻ mặt tươi cười lại làm mọi người run rẩy không ngừng.

”Không, xin tha... cho ta... xin ngài...” Doãn Lưu Nguyệt nức nở.

”Nhưng làm sao đây? Ngay cả yêu cầu của ta người cũng không làm được.”

”Ta nói, ta nói... Có một vị phụ... ư, ư...”

Siết chặt lấy cái cổ mềm yếu của Doãn Lưu Nguyệt, Nghiêm Thần gần từng chữ: “Người nghĩ ta bệnh thần kinh đến nỗi nghe người một lần nữa sỉ nhục phụ mẫu ta sao?”

”Ư.. ư...”

”Diệu vương điện hạ!”

Một giọng nói trầm ấm đột ngột vang lên. Đi xuyên qua đám người đang chật vật nằm dưới đất, nữ tử dừng chân cách Nghiêm Thần không xa.

Trang phục quý phái tô điểm cho từng đường cong của cơ thể, vạt áo ngoài xẻ dọc một bên với tầng tầng lụa mỏng dài ẩn hiện phía trong khiến cho nữ tử này thêm phần mềm mại và tao nhã. Đồ dạng đặc trưng của Tây Vệ quốc, mái tóc dài bồng bênh như sóng lượn, gương mặt tinh xảo anh khí, tất cả đều chỉ rõ thân phận của người này.

”Thái nữ Doãn Tuyết Dao.” Buông Doãn Lưu Nguyệt ra, Nghiêm Thần tao nhã đứng lên đối diện với người vừa tới, tay còn không quên dùng khăn lụa để lau sạch vài lần.

”Chuyện hôm nay là hoàng muội đắc tội với ngài. Mong ngài nể mặt giao nàng ấy cho ta. Tây Vệ quốc chắc chắn sẽ cho ngài một câu trả lời vừa lòng.” Doãn Tuyết Dao từ tốn mở lời. Ngay khi vừa được tin nàng đã gấp rút chạy tới đây, chỉ mong cho Diệu vương đừng giết Doãn Lưu Nguyệt. Không phải nàng bao che mà chỉ sợ nếu tam muội chết, Tây Vệ và Đông Ly sẽ trở mặt mất.

”Hm.” Nghiêm Thần nhìn thẳng vào mắt của Doãn Tuyết Dao mà đánh giá. Quả nhiên là một kì nữ! “Một khi đã vậy, ta cũng không làm khó ngài. Chỉ là thái nữ, hi vọng sẽ không có ngày ta lấy thân phận con gái của Thống lĩnh tướng quân Trầm Duy Thắng mà đến thăm cả Tây Vệ quốc.”

Đây là tối hậu thư. Đông Ly không hề ngán bất cứ ai.

”Ta cũng không mong có ngày đó. Đa tạ ngài nể mặt.” Doãn Tuyết Dao thở ra nhẹ nhõm sau đó nàng đưa mắt sang binh lính của mình nói. “Dẫn tam hoàng nữ về dịch quán.”

”Là.”

Nhìn Doãn Lưu Nguyệt bị kéo đi, lại nhìn về hai thiên chi kiêu nữ của Thương Khung, người dân xung quanh đồng loạt thở phào. Còn tưởng sẽ đổ máu làm lớn chuyện, hại bọn họ run rẩy một hồi.

”Diệu vương, mong rằng chúng ta sẽ có lần gặp mặt khác khoái trá hơn.”

”Ta cũng vậy.”

”Xin cáo từ trước.”

Dứt lời, đoàn người của Doãn Tuyết Dao từ từ khuất bóng khỏi tầm nhìn của mọi người. Chật vật đứng dậy, ai nấy cũng đều cảnh giác nhìn Nghiêm Thần. Cũng tại Doãn Lưu Nguyệt làm hại! Nhìn đi, người ta ngay cả Thất Sát điện cũng không dùng tới mà vẫn xử lý người nhanh gọn, còn khiến thái nữ Doãn Tuyết Dao phải dùng cả Tây Vệ quốc để đảm bảo thể mà còn dám chê bai.

”Thật xin lỗi đã để mọi người chịu thương tích!”

Lời nói ôn nhu, giọng điệu quan tâm, nét mặt áy náy, đôi mắt thành khẩn...

Mọi người: “...”

Ác ma kinh khủng lúc này biến đi đâu mất rồi???

Tại sao thiên sứ lại đột ngột giáng trần thế này???

”Những ai chịu thương hôm nay xin hãy đến dịch quán của Thất Sát điện để Nghiêm Thần bồi tội với mọi người.”

Mọi người: “...” Đừng dùng ánh mắt ngây thơ đó để nhìn chúng ta!!!

”Chỉ là mong mọi người thông cảm cho. Nghiêm Thần ta thật sự không mấy quan tâm người khác nói xấu mình, nhưng...” Nói tới đây, ánh mắt Nghiêm Thần lạnh xuống, nụ cười nửa miệng xuất hiện làm người dân xung quanh rùng mình. “Dám đụng chạm đến phụ mẫu ta thì đừng có trách Vũ Đình Nghiêm Thần này độc ác.”

”Là, là, Diệu vương xin yên tâm.”

”Hoàng đế Đông Ly và Đế Lam đại nhân luôn là người mà mọi người kính phục.”

”Đúng vậy, đúng vậy.”

...

”Mọi người đi thông thả!” Nghiêm Thần vẫy tay cười rạng rỡ như nắng mai làm những con người vừa quay đầu lại nhìn lập tức chạy trốn. Thay đổi sắc mặt như chong chóng thế này làm họ đau tim mất.

Thu lại nụ cười, Nghiêm Thần trầm giọng lên tiếng: “Vụ Nhiên!”

”Có thuộc hạ.”

”Nói với đường chủ Vụ Danh, kinh tế Thất Sát điện dạo này khốn khó, cần phải tìm cách tăng ngân sách để đảm bảo chi tiêu cho mọi người. Ta thấy Tây Vệ quốc phí nhiều màu mỡ, phong thủy tốt lành rất thích hợp để giúp chúng ta giải quyết tình trạng khó khăn trước mắt.”

“...” Thiếu chủ, ngài nói giỡn đi? Dù bỉ báng trình độ thù dai của thiếu chủ nhà mình nhưng Vụ Nhiên vẫn cung kính đáp lại. “Là, thiếu chủ. Thuộc hạ sẽ thuật lại nguyên văn cho Vụ Danh.”

Nghiêm Thần gạt gù hài lòng. Chợt cảm thấy có hai ánh nhìn vẫn luôn đặt trên người bản thân, cô xoay đầu lại. Tại sao Lý Chiến Ngân và Lý Chiến Dã vẫn còn ở đây? Ngẫm nghĩ một hồi, Nghiêm Thần mở lời.

”Hai người các ngươi rảnh không? Đến tán gẫu một chút đi.”

33. Chương 30: Lý Chiến Dã

Hoàng hôn dần buông xuống. Những tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà lặn dần trên mặt hồ xinh đẹp. Bầu trời trong xanh chuyển dần sang vàng rồi đỏ lựng cuối cùng là tím ngắt. Giữa cảnh trời lung linh ấy, mặt trời chói sáng như lòng đỏ trứng gà, sa xuống đường chân trời xa xa. Ngồi trong mái đình nhìn ra ngoài, Nghiêm Thần có cảm giác như thứ ánh sáng mộng ảo đó đang vẽ lên một lối đi nối từ chân trời, xuyên qua mặt hồ rộng lớn để mở đường trước mặt cô. Lòng Nghiêm Thần đột nhiên lắng lại, mọi ưu phiền của cả ngày hôm nay cũng dần vơi đi. Lúc này, các phản quang hiếm thấy của lúc chạng vạng ẩn hiện, tạo cho cả bầu trời như phủ thêm từng lớp lụa mỏng trải dài. Nghiêm Thần mê mẩn thưởng thức cảnh đẹp của tự nhiên, hoàn toàn bỏ quên hai con người đang ngồi ở đối diện mình.

Lý Chiến Ngân và Lý Chiến Dã có chút thất thần nhìn nữ tử đang đắm chìm trong ráng chiều hoàng hôn. Nữ tử này thật sự rất đẹp, không phải cái đẹp ngây thơ trong sáng của một tiểu cô nương mười hai tuổi mà là vẻ đẹp nội tâm ẩn hiện của một người trưởng thành, sâu lắng, tĩnh lặng và có chút mộng ảo.

"Ta đẹp đến vậy sao? Khiến các người ngỡ ngàng không chớp mắt."

"Khụ khụ khụ..."

Mọi người ở đây, bao gồm hai người Lý Chiến Dã và ba người bọn Lăng Vân đều bị sắc một cái.

Lăng Vân thì vẫn đơ cái mặt ra như thường ngày, trong khi đó Vụ Nhiên và Vụ Kiếm không ngừng lau đi mồ hôi lạnh đang chạy dài. Thiếu chủ, vậy mà lúc ở trên phi thuyền người còn chê bai điện chủ, chính bản thân ngài cũng không kém cỏi gì đâu. Thuộc tính tự khen mình đến không có thiên lý! Ít nhất thì ngài so với điện chủ chỉ 'nội liễm' hơn một chút thôi.

"Ha ha, ngài... thật sự rất đẹp." Lý Chiến Ngân lấp lửng thốt lên. Cảnh đẹp như trong tranh lúc này đã hoàn toàn bị phá nát rồi.

"Thành vương, không nên dùng từ 'đẹp' để khen ngợi một nữ nhân." Nghiêm Thần chống cằm trêu chọc.

Ở bên ngoài, tổ ba người Vụ Nhiên thêm một lần nữa đen mặt. Thiếu chủ, lúc này là ai nói bản thân mới mười hai tuổi chưa phải là nữ nhân?

"Ngài rất cao quý, uy nghiêm và cường đại."

Giật mình nhìn Lý Chiến Dã, Nghiêm Thần mới bắt đầu đánh giá nam chủ này. Trường bào màu lam đơn giản thêu đồ đằng của Bắc Chiến, bên ngoài khoác áo choàng đen có lông ấm. Mái tóc đen được buộc gọn bằng ngọc quan. Gương mặt sắc nét toát lên vẻ anh khí nhiều hơn, đôi mắt sâu thẳm, sóng mũi thanh tú cùng làn môi mỏng làm người nam nhân này càng thêm thu hút ánh nhìn của người khác. Khí chất trầm ổn lại có chút nổi loạn nhẹ, giống như cái tên Chiến Dã của hắn, là một người không chịu trời buộc.

Ở Thương Khung, nam nhân phía bắc nổi danh khó chinh phục, đặc biệt là nam nhân của Bắc Chiến quốc và bộ lạc Nguyệt Lệnh ở vùng cuối cùng phía bắc Thương Khung. Cho nên, giữa hắn và Sở Lan Tâm đã trải qua gian khó nhiều nhất mới có thể ở bên nhau, tranh đấu hoàng tộc, hiểu lầm khúc mắc thậm chí họ còn gặp nhau cả trên chiến trường. Lý Chiến Dã từ nhỏ bị thâm cung lạnh giá tôi luyện, nội tâm rất khó để tin yêu một người nữ nhân. Sở Lan Tâm lại từng bước trưởng thành trên con đường cường giả, chính kiến của cô ấy không cho phép bản thân khuất phục một người nam nhân. Hai người họ đến cuối cùng có thể ở bên nhau cũng là trời cao chúc phúc.

Mà Sở Lan Tâm và Lý Chiến Dã gặp nhau lần đầu là khi nào nhỉ? Ừm... hình như là đêm nay?

"Vậy sao? Các người cũng không tệ." Nghiêm Thần nhìn Lý Chiến Dã cười nhẹ.

Lý Chiến Ngân và Lý Chiến Dã có chút giật mình. Đây là... được thừa nhận năng lực sao?

"Cảm tạ."

"Hai chữ cảm tạ đó nói còn hơi sớm đấy." Nghiêm Thần lắc đầu, đáy mắt lưu chuyển như sóng ngầm. Quả thật hơi sớm bởi sau này, chúng ta rất có thể sẽ gặp nhau trên chiến trường. Thiên hạ phân rỗi hợp, hợp rồi phân. Từ sau trận đại chiến lan khắp đại lục khoảng hai trăm năm trước, thiên hạ bình ổn, phân định giang sơn. Kể từ đó, dưới sự dẫn dắt của tiên hoàng Đông Ly cũng chính là tổ mẫu của cô đã đưa Đông Ly lên vị trí cao nhất trong ngũ đại cường quốc. Đến sau này mẫu thân cô lên ngôi tiếp tục củng cố địa vị của Đông Ly, bên cạnh lại có các vị phụ thân xuất chúng giúp đỡ đã khiến không ít đế vương nước khác ganh tị đỏ mắt. Chiến tranh chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, điều mấu chốt là cơ hội chính đáng để phát động nó.

"Nhưng ta lại nghĩ, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì thì hai chữ 'cảm tạ' này vẫn sẽ không trao lầm." Lý Chiến Dã hạ giọng nói nhẹ mang theo một nụ cười ẩn ý. Giọng nói âm áp đặc biệt, tựa như vị rượu say nồng ấp ủ trăm năm.

Nghiêm Thần nghiêm túc nhìn Lý Chiến Dã. Người này rất nhạy bén, tâm tư cũng rất linh hoạt. Chỉ là cô không quá thích hắn. Ngạo khí là tốt nhưng không cần bộc trực như vậy. Thân là nam nhân nên cần thu liễm nhiều hơn trước khi có đủ thực lực để chứng tỏ mình. Nếu đổi thành một người khác xuyên không và đạt được địa vị như cô bây giờ có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú với Lý Chiến Dã, lý do hết sức tiểu thuyết: Người này thật đặc biệt, không giống bọn nam nhân bị trời buộc trong khuôn phép nữ tôn. Nhưng với Nghiêm Thần cô thì hoàn toàn ngược lại.

Thế giới này nữ tôn nam quý, nhưng ‘quý’ ở đây không có nghĩa họ được phép tự cao trước mặt một nữ nhân khi mà địa vị của họ không bằng nữ nhân đó, điều này ở một xã hội nêu cao bình đẳng như Trái Đất cũng vậy. Tự cao chỉ khiến người khác cảm thấy khó chịu thôi. Cô cũng không ngoại lệ.

Lý Chiến Dã bị Nghiêm Thần nhìn có chút bất an. Đôi mắt sâu thẳm tựa vực sâu vô tận đó làm hắn cảm thấy bản thân như bị phơi bày mọi dã tâm của mình. Bất giác, Lý Chiến Dã có chút hối hận, cứ giống như chuyện ngày hôm nay sẽ khiến hắn sau này càng thêm khổ sở.

”Ta rút lại lời nói lúc nãy. Phải nói là, các ngươi thật sự may mắn.” Với tính cách như vậy mà vẫn có thể sinh tồn trong thâm cung ăn tươi nuốt sống người, quả thật là may mắn.

Lý Chiến Ngân chau mày lại. Nàng nhận ra Diệu vương không hài lòng về đệ đệ. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng thái độ lúc nãy của Chiến Dã quả thật là không biết nặng nhẹ. Diệu vương người này thật sự rất sâu sắc và khó đoán. Nữ tử này có thể chấp nhận hạt bụi rơi vào mắt nhưng sẽ không cho phép hạt sạn làm bẩn mắt mình. Chiến Dã lần này đi sai nước cờ rồi.

”Cũng không còn sớm nữa. Diệu vương, chúng ta xin cáo từ trước.” Lý Chiến Ngân lên tiếng đánh vỡ không gian tĩnh lặng kéo dài.

”Như vậy ta cũng không miễn cưỡng. Hai vị đi thông thả, thứ cho ta không tiễn.” Nghiêm Thần chậm rãi đáp lời.

”Ngài khách khí.”

Rời khỏi mái đình, Lý Chiến Dã quay đầu lại nhìn Nghiêm Thần một cái. Cái nhìn này mang theo tò mò cùng không cam lòng. Xoay người rời đi, Lý Chiến Dã đưa mắt ngắm khung trời đã chập tối từ lâu. Hắn sẽ khiến nàng ấy chính thức thừa nhận năng lực của bản thân, sẽ không để ánh mắt hờ hững đó xuất hiện nữa. Nam nhân Bắc Chiến quốc luôn là một chiến tướng của chính mình, sẽ chỉ cam phục khi đã dùng toàn bộ sức lực và linh hồn để chiến đấu.

Vươn tay nhặt những cánh hoa bay lạc đến người mình, Nghiêm Thần cong khóe môi. Được rồi Lý Chiến Dã, xem ra là ta đã đánh giá thấp ngươi. Vậy hãy để ta mở rộng tầm nhìn đi, nhìn xem người được thừa nhận là chiến thần sau này của Bắc Chiến quốc sẽ lột xác trưởng thành như thế nào. Thật chờ mong được ôn lại cái cảm giác đứng trên chiến trường bảo vệ Tổ quốc của mình!

”Lăng Vân.”

”Là, chủ nhân.” Lăng Vân lập tức đến trước mặt Nghiêm Thần cung kính cúi đầu.

”Còn nhớ ảo cảnh mà ta tạo ra sao?”

”Nhớ rõ.”

”Ta thật sự thích cảm giác sôi sục chiến ý khi đó. Trên chiến trường dẫm máu, nơi nơi đổ nát, tiếng than thấu trời; khi phụ mẫu rời khỏi Thương Khung, khi huynh đệ tỷ muội gặp nguy hiểm, khi mọi người đều quay lưng với ta, chỉ có ngươi vẫn luôn là lưỡi gươm trung thành trong tay ta. Lúc đó ta mới biết được, chỉ cần Đông Ly quốc vẫn thừa nhận ta thì linh hồn ta sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng, không oán không hối.” Nghiêm Thần đứng lên nhìn ra cảnh hồ u tĩnh, giọng nói ôn nhu cất lên như đôi tay ấm áp xoa dịu nỗi đau trong lòng người. Cả đời người trong ảo cảnh đó, cô đã dành tất cả của mình chỉ để tìm lại ước muốn thủ hộ đất nước của kiếp trước, đó là thứ mà cô đã không thể hoàn thành được. Trưởng quan, anh giao lại đại đội bầy cho tôi, đáng tiếc tôi cũng chỉ dẫn dắt họ chưa tới ba năm. Có lẽ đây là tiếc nuối cuối cùng của chúng ta đi, đều là những vị đội trưởng thất hứa. Chắc bọn họ sẽ mắng tôi thậm tệ giống như ngày biết tin anh ra đi rồi khóc lóc ủ rũ mất.

”Chủ nhân, ta mãi mãi sẽ là lưỡi gươm của ngài.” Lăng Vân kiên định đáp. Một đời người trong ảo cảnh đó đã định sẵn, nữ tử trước mắt sẽ là chủ nhân duy nhất mà hắn thủ hộ bằng tất cả. Có thể trở thành lưỡi kiếm phục vụ cho nàng ấy đó là vinh hạnh của hắn, không oán không hối.

”Ta biết. Ngươi sẽ không bao giờ làm ta thất vọng.” Tựa như ảo cảnh đó, ngươi vẫn luôn trung thành với ta.

Trăng đã lên cao, thứ ánh sáng mờ ảo đó như điểm thêm cho màn đêm này một chút u sầu. Chỉ chốc lát sau, sao trời đột ngột lưu động. Từ bốn phương tám hướng, các ngôi sao hội tụ về phía mặt trăng sau đó tạo thành lớp xoay tròn. Trên trời cao, lấy mặt trăng làm trung tâm đang dần hình thành một hình bát quái khổng lồ bằng các vì tinh tú lấp lánh.

”Thiếu chủ, điện chủ muốn ngài trở về gấp. Lời chúc phúc năm nay đến sớm hơn dự đoán.” Một người mặc y phục của Thất Sát điện bất ngờ xuất hiện cúi người lên tiếng.

”Đã biết.” Nhìn chăm chú vào ánh trăng kia, Nghiêm Thần cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình đang sôi trào lên, không cẩn thận sẽ mất khống chế ngay lập tức.

[Chủ nhân, Thiên đạo đang mở.] Thiên Túng trầm giọng mở lời.

[Ừ.]

Xoay người rời khỏi mái hiên, vạt áo tung bay trong gió lạnh, từng lọn tóc đen mượt múa lượn trong đêm mang theo dao động năng lượng nồng đậm, Nghiêm Thần lạnh nhạt cất lời.

”Đi thôi.”

34. Chương 31: Lời Chúc Phúc Của Thương Khung

Cứ cách mỗi hai năm, Thiên Đạo của Thương Khung lại hé mở. Dù rất ít nhưng dưới những kẻ hỗ Thiên Đạo đó, vô vàn năng lượng tinh nguyên từ Nhân giới chính nguyên tràn về chiếu rọi xuống điểm hội tụ linh mạch của Thương Khung. Trong phạm vi năng lượng đó, trải qua ngàn vạn năm người ta đã phát hiện những ai ở trong ngưỡng cửa hoàn thành luyện thể đến khi bước vào luyện hồn không lâu đều có thể nhờ nó mà gia tăng trình độ dày đặc năng lượng trong cơ thể, thậm chí thúc đẩy thức tỉnh Ấn mới. Người tuổi dưới hai mươi lăm thì khả năng thức tỉnh Ấn càng cao. Do đó, mọi người gọi hiện tượng này là Lời chúc phúc của Thương Khung.

Tuy nhiên, mỗi người cả đời chỉ có thể nhận Lời chúc phúc một lần duy nhất. Những lần sau cùng lắm chỉ khiến đầu óc mình mất, tâm trạng bình lặng hơn thôi. Do đó, những ai khi hội đủ điều kiện để nhận Lời chúc phúc đều sẽ suy xét thật kỹ xem mình sẽ nhận Lời chúc phúc vào lúc nào là hợp lý nhất.

Và lần nhận Lời chúc phúc này cũng chính là lúc Sở Lan Tâm để lộ Liên Thuyền Ấn. Ngủ đông hai năm, cái tên Sở Lan Tâm sẽ chính thức bước vào tầm mắt của cả Thương Khung này. Hơn nữa đây cũng là lúc Nạp Lan Doanh Chính thức tỉnh Trục Phù Ấn. Theo nguyên tác, toàn bộ thể hệ thiên kiêu của Thương Khung cũng chỉ có mỗi mình hắn nhận Trục Phù Ấn, hơn nữa còn là người duy nhất sau hơn năm trăm năm khiến tộc Trục Phù một lần nữa hiện diện tại Thương Khung. Trong số các nam chủ, chỉ có Vệ Tường Lâm và Nạp Lan Doanh Chính nhận được Thần Ấn, còn lại đều là Bảo Ấn.

”Thần nhi, vào đi.” Lam Phượng Khuynh nhìn toàn bộ không gian trước mắt đã bị bao phủ bởi Lời chúc phúc, võ vai Nghiêm Thần lên tiếng.

”Dạ.” Nghiêm Thần gật đầu. “Lăng Vân, đi thôi.”

Khi Nghiêm Thần và Lăng Vân bước ra khỏi hàng thì những người khác cũng lục tục bước theo. Nhìn quanh một vòng, Nghiêm Thần thấy có rất nhiều gương mặt quen thuộc. Chỉ là, Doanh... Doanh Chính đâu? Đội ngũ của Nạp Lan gia cũng không thấy đâu hết. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Dù lo lắng nhưng Nghiêm Thần biết lúc này không thể rời khỏi được. Lời chúc phúc này cô đã đợi từ rất lâu rồi, cả cô và Thiên Túng.

Thường Ấn mang sức mạnh ở tu vi luyện tâm bước đầu. Bảo Ấn lại đạt tới luyện tâm cao nhất. Trong khi đó, Thần Ấn trời sinh đã là cao thủ luyện đạo. Lời chúc phúc lần này không chỉ giúp cô tăng mạnh tu

vi cũng cố luyện hồn mà còn giúp Thiên Túng đạt tới cảnh giới luyện đạo cao nhất. Nếu chờ đến Lời chúc phúc lần sau thì sẽ bỏ lỡ thời cơ mất.

Xoẹt!!!

Đi xuyên qua lớp màng sáng, Nghiêm Thần mở mắt nhìn khắp nơi. Sương mù, toàn bộ đều bị sương mù bao phủ, tầm nhìn cũng hạn chế xuống còn hai mét. Nghiêm Thần nhấc chân đi lòng vòng xung quanh, cô cũng không dám đi ra xa khỏi khu vực này. Phụ thân đã từng căn dặn, nơi xuất hiện đầu tiên trong Lời chúc phúc chính là vị trí thích hợp nhất mà Thương Khung đã lựa chọn cho riêng mỗi người. Cho nên chỉ cần tìm trong phạm vi đó vị trí khiến bản thân có sự cộng hưởng mạnh nhất với Lời chúc phúc rồi đứng chờ là được.

”Uhm.” Nghiêm Thần cau mày lảng vảng quanh một chỗ. Rõ ràng là ở đây, nhưng chính xác là vị trí nào a?

[Chủ nhân, tập trung vào. Nhích lên trước một chút.]

[Ta cảm thấy hình như phải qua phải.]

[Không, qua trái.]

[Lùi lại mới đúng.]

...

”A!” Đột nhiên đụng phải thứ gì đó, Nghiêm Thần đang chú tâm bỗng giật mình mất thăng bằng.

Ngay lúc này, một cánh tay nhanh chóng vươn ra kéo Nghiêm Thần lại. Mùi hương trức nhàn nhạt xông vào chóp mũi làm Nghiêm Thần có chút thả lỏng người.

”Vệ Tường Lâm.” Nghiêm Thần thốt lên.

”Diệu vương.”

Lùi ra sau một chút Nghiêm Thần lại chau mày. Tiến lên đứng sát vào người Vệ Tường Lâm, cô càng đen mặt hơn. Nghiêm Thần khó chịu lên tiếng.

”Vị trí cộng hưởng của ngươi là ở đâu?”

”Ở đây.” Vệ Tường Lâm nhàn nhạt đáp lại. Liếc nhìn vẻ mặt như nuốt phải ruồi của Nghiêm Thần thì hần cũng đoán ra được vấn đề rồi.

”Không phải chứ?” Chẳng lẽ bắt cô phải đứng dựa sát vào tên này cho đến khi Lời chúc phúc kết thúc sao? Thiên đạo gì mà vô trách nhiệm thế? Thấy cô và Vệ Tường Lâm đều mang Thần Ấn nên gom chung một chỗ cho đỡ chật đất à.

Vệ Tường Lâm trầm mặc nhìn Nghiêm Thần. Nàng ấy vẫn không thích đứng gần bản thân. Đột nhiên Vệ Tường Lâm cảm thấy có chút chua xót, điều này làm hần giật mình. Đôi mắt xinh đẹp chợt đượm buồn mang theo vẻ bất đắc dĩ. Thì ra đến cuối cùng, ta vẫn bị người thu hút.

”Quay lưng lại!” Nghiêm Thần ra lệnh. Cô mới mặc kệ người đứng trước mắt mình vốn không phải là thần dân Đông Ly quốc.

Vệ Tường Lâm chậm rãi xoay người. Sau đó hần cảm nhận được một tấm lưng nhỏ bé khác đang áp sát vào lưng mình. Trong thoáng chốc, hần có chút bối rối. Tựa vào lưng của Vệ Tường Lâm, Nghiêm Thần thở dài. Ai~ khi nào Lời chúc phúc mới buông xuống đây.

Lúc này ở phía xa xa ẩn trong lớp sương mù dày đặc, cả Nghiêm Thần và Vệ Tường Lâm đều nhìn thấy những cột sáng mạnh mẽ bùng phát khắp nơi. Gió và bụi cuộn trào trong mù mịt, mang theo từng đợt sóng năng lượng lan tỏa. Bắt đầu rồi.

Ước chừng qua một khắc, Vệ Tường Lâm đột ngột lên tiếng: “Bên kia... là Liên Thuyền Ấn!”

Nghe vậy, Nghiêm Thần lập tức nhìn theo hướng tay của Vệ Tường Lâm. Ở phía xa đó, một đạo sáng màu lam khổng lồ đang càn quét khắp nơi. Nghiêm Thần có thể lơ mơ thấy được rất nhiều bóng nước đang lơ

lững xoay tròn trong không gian, cảnh tượng lung linh và thần bí này đúng là Liên Thuyền Ẩn. Xem ra là Sở Lan Tâm rồi. Cũng vào lúc này, năng lượng tinh nguyên bắt đầu đổ ập xuống Nghiêm Thần và Vệ Tường Lâm.

Ầm! Ầm! Ầm!

”Ừ...” Đột ngột bị đánh sâu vào kinh mạch, Nghiêm Thần rên lên một tiếng. Không đúng, phụ thân đã nói quá trình nhận Lời chúc phúc diễn ra rất thoải mái cơ mà. Làm sao bây giờ năng lượng tinh nguyên lại càn quét phá hoại khắp nơi trong cơ thể cô?

[Chủ nhân, nhất định phải chống đỡ. Đây là áp súc linh nguyên, dạng năng lượng đặc trưng của chính nguyên giới, không phải là năng lượng tinh nguyên giữa kẻ hở hai giới.] Giọng Thiên Túng vang lên dồn dập kèm theo bất an.

Cắn răng chịu đựng, Nghiêm Thần bấu chặt hai tay vào người mà trao đổi với Thiên Túng: [Tại sao lại như vậy?]

[Ta vừa nhận được tin chính nguyên giới có chút bất ổn nên làm ảnh hưởng đến các thế giới trực thuộc như Thương Khung.]

[Sẽ không nguy hiểm gì chứ?]

[Ngài yên tâm, các vị đứng đầu sẽ giải quyết nhanh thôi. Việc trước mắt là chủ nhân phải cố gắng hấp thụ được áp súc linh nguyên. Thứ này không phải muốn là có được đâu, cơ hội ngàn vàng đó.]

[Biết.]

Lúc này, cả Nghiêm Thần và Vệ Tường Lâm đều ngồi bệt xuống đất, cổ gồng lưng mà ‘hưởng thụ’ Lời chúc phúc phiên bản đặc biệt. Chỉ chốc lát sau, ấn kí đều hiện ra trên trán của cả hai. Ngay lúc này Nghiêm Thần chỉ còn nghĩ ra được một vấn đề: cô hiện tại đã biết vì sao lúc này Sở Lan Tâm lại rêu rao như vậy. Bởi hiện tại chính cô cũng không khống chế được Ẩn của mình.

Xoẹt!

Xoẹt!

Y phục màu bạc ôm gọn lấy cơ thể, từng đường cong quyến rũ đều được thể hiện một cách xinh đẹp, vạt áo xẻ dài tung bay trong gió mang theo âm thanh rung rinh của những viên đá quý được nạm ở viền áo, Thiên Túng mở bừng mắt. Đôi con ngươi đỏ tươi như máu thị huyết yêu đã xuất hiện, mái tóc bạch ngân uốn lượn xóa dài, Thiên Túng nhẹ ôm lấy Nghiêm Thần mà liếc mắt về phía đối diện.

Đứng bên cạnh đỡ lấy Vệ Tường Lâm, Minh Kha cười có chút gượng gạo. Bạch y tung bay xuất trần, họa tiết như sóng lượn trải dài trên vạt áo tôn lên dáng vẻ thon dài và tao nhã của hắn. Mái tóc bạch kim thả tự nhiên tung bay trong gió nhẹ lướt qua đôi gò má tinh xảo, đôi mắt đen láy sâu thẳm không có điểm cuối chỉ chăm chú nhìn vào nữ tử quen thuộc ở đối diện.

”À há, lâu rồi không gặp, tiểu Minh Kha! Tên đẹp đó.” Thiên Túng mở lời ngọt lịm đến lạnh người.

”Ha ha, đúng vậy, Thiên Túng tộc trưởng.” Minh Kha có chút né tránh cái nhìn của Thiên Túng.

Vốn còn định nói thêm vài câu châm chọc nhưng thấy Nghiêm Thần đã hoàn toàn ổn định được áp súc linh nguyên, Thiên Túng đành phải bỏ qua Minh Kha mà nâng chủ nhân của mình lên. Thở mạnh một hơi, Nghiêm Thần mở mắt tựa vào người Thiên Túng. Cái thứ Lời chúc phúc này quả là muốn lấy mạng người ta mà. Đưa mắt nhìn sang Vệ Tường Lâm, thấy hắn cũng đã hoàn toàn ổn định được năng lượng, Nghiêm Thần mới liếc tới Kỳ Nghi Ẩn của hắn. Tên nam nhân tựa như trích tiên này rốt cuộc đã làm gì để Thiên Túng ghi hận tới vậy nhỉ?

Đột nhiên, cả Thiên Túng và Minh Kha đều quay đầu nhìn về một hướng. Nghiêm Thần và Vệ Tường Lâm cũng cảm nhận được bất thường. Cả không gian cứ như đang đọng lại, âm trầm rợn người như địa ngục không một sự sống.

”Là hắn! Không thể nào?” Thiên Túng kinh ngạc thốt lên.

”Ngài ấy làm sao có thể bị thức tỉnh?” Minh Kha cũng hốt hoảng mở lời.

Chờ khi cảm giác quái lạ này qua đi, cả bốn người bọn Nghiêm Thần đều trầm mặc suy tư.

”Chủ nhân, ta phải trở về rồi. Điểm hội tụ rất nhanh sẽ đưa người rời khỏi nơi đây, cứ yên tâm.” Thiên Túng vuốt lại mái tóc có chút rối của Nghiêm Thần mà mở lời. Sau đó nàng quay đầu sang nhìn Minh Kha mà nói: ”Tiểu Minh Kha, rất nhanh thôi chúng ta sẽ có dịp ôn lại chuyện cũ.”

Dứt lời, Thiên Túng biến mất vào mi tâm của Nghiêm Thần. Các cánh hoa màu đen vây xung quanh cũng dần rãi đi thành bụi trôi theo gió. Ở đối diện, Minh Kha rùng mình một cái, vội căn dặn vài lời với Vệ Tường Lâm rồi cũng biến mất. Gió vây xung quanh hai người họ bắt đầu tán đi.

Sau đó, từng đạo ánh sáng hiện ra vây lấy Nghiêm Thần và Vệ Tường Lâm.

”Diệu vương, ngài...”

”Sao?”

”Ta...”

Lúc này Nghiêm Thần cũng không còn kịp nghe Vệ Tường Lâm nói cái gì bởi cô đã đứng ở trước mặt của phụ thân mình rồi.

”Thế nào?” Lam Phượng Khuynh lo lắng xoay Nghiêm Thần tới lui mà xem xét. Lúc này hẳn nhận được tin Lời chúc phúc có bất thường, tuy không nguy hiểm cho người nhận nhưng cũng làm hắn hốt hoảng một phen. Giờ thấy Thần nhi trở ra bình an mới thở phào nhẹ nhõm.

”Con không sao.”

”Vậy thì tốt. Chúng ta về thôi.”

Cùng phụ thân và mọi người trở về dịch quán, Nghiêm Thần lần cuối cùng liếc nhìn về điểm tụ hội linh mạch. Nơi đó hiện giờ đã trở lại là một đồi gò rộng lớn và thoáng đãng. Nghiêm Thần trầm ngâm. Cảm giác lúc đó... là Trục Phù Ấn. Chỉ là, dường như có gì đó không đúng.

[Chủ nhân, rất hiếm có người thức tỉnh được Trục Phù Ấn. Bởi vì chúng ta đều là những sự sống thực tại, mà Trục Phù tộc lại thuộc về Minh giới nơi duy nhất trong lục giới dành cho cái chết.]

[Như vậy...]

[Người thức tỉnh được Trục Phù kiếp này hẳn đã một lần dạo qua Minh giới. Nơi đó, nói thật chỉ có mỗi khu Hoàng Tuyền Vong Xuyên là đẹp. Chủ nhân, sau này đến Ma giới của ta chơi, cảnh đẹp nhiều lắm.] Thiên Túng hơn hử mời mọc.

[Ừ.]

Nạp Lan Doanh Chính, những chuyện người đã trải qua...

35. Chương 32: Hách Liên Tân Kỳ

“Hộc hộc...” Hách Liên Tân Kỳ thở dốc choàng tỉnh giấc. Bật người ngồi dậy lấy tay lau đi mồ hôi ướt đầm trên trán, anh lâm vào trầm tư. Từ sau khi nhận lời chúc phúc, trong đầu anh lúc nào cũng hiện lên rất nhiều những đoạn hình ảnh xa lạ. Hơn nữa, giấc mơ đó...

Uống hết chén canh này, quên đi mọi ưu phiền, tiến nhập luân hồi...

Sẽ quên tất cả sao...

Người chết thì chỉ số thông minh cũng chết luôn sao? Quên thì còn nhớ lại được. Kiếp sau nói không chừng người thiếu não như người lại có thể khôi phục kí ức của tiền kiếp...

Bà là Mạnh Bà, có cần ăn nói khó nghe vậy không...

Nếu người có một vị thủ trưởng suốt ngày phun nọc độc lên người thì sớm muộn gì cũng giống ta...

Cảm ơn...

Nói thật, nếu người nhớ lại ta sẽ rất vui mừng. Những kí ức của các người lưu lại đây chỉ khiến chủ nhân của chúng ta càng thêm khốn khổ thôi... Cho nên để các người khổ vẫn tốt hơn. Đi đi, xét thấy công đức của người, có lẽ sẽ được đầu thai ở thế giới trực thuộc chính nguyên giới...

"Kiếp trước...ừ..." Ôm lấy đầu của mình, Hách Liên Tân Kỳ cắn chặt môi. Cái đau còn hơn búa bổ này làm đầu của anh như muốn nổ tung. Lúc này, một đạo bạch quang hiện ra bao bọc lấy Hách Liên Tân Kỳ xoa dịu dần cơn đau.

Mặt trời chiếu sáng mọi nơi len lỏi vào căn phòng yên tĩnh. Nắng mai lên rồi chiều tà buông xuống, sao trời đua nhau lấp lánh trên trời cao. Một ngày lại trôi qua nhanh chóng. Thật lâu sau, bạch quang dần dần tán đi, Hách Liên Tân Kỳ cũng thở ra nhẹ nhõm. Liếc nhìn hai bàn tay thon dài trắng nõn của mình, anh bất giác cau mày. Bước xuống giường đổi một bộ y phục mới, Hách Liên Tân Kỳ đi ra khỏi phòng.

Ba ngàn tóc đen thả dài tự nhiên đung đưa theo từng bước chân, Hách Liên Tân Kỳ ngẩn đầu lên nhìn trời. Đôi con ngươi đen lầy cát chứa vô vàn sóng ngầm cuộn cuộn dần trở nên thanh minh.

Bật cười một tiếng, Hách Liên Tân Kỳ thở ra nặng nề: "Thanh Nghiêm..."

Phòng nghị sự.

"Hiện tại chúng ta không cần thiết phải tuyển thêm người mới. Việc trước mắt là tăng mạnh trình độ chuyên nghiệp cho mọi người, chú trọng chất lượng mà không phải số lượng. Những thiết kế cải tiến lúc trước trình lên ta đã chỉnh sửa lại rồi, mọi người cứ theo đó mà làm."

"Thưa thiếu chủ, còn binh đoàn thì sao?"

"Binh đoàn sẽ do ta đích thân huấn luyện. Yêu cầu của ta đối với bọn họ là khả năng chiến đấu như những binh lính tinh duệ. Nếu những ai thấy hứng thú thì có thể tham gia mỗi khi rảnh, cũng giúp ích rất nhiều đó. Còn ý kiến gì nữa không?"

Mọi người lắc đầu.

"Vậy tan đi. Giao dịch hội còn hai ngày, các người cứ đi chơi thoải mái."

Mọi người nở nụ cười rồi lần lượt rời khỏi phòng.

"Vụ Huyền."

Nghe tiếng gọi, nữ nhân đi cuối cùng dừng chân rồi xoay người lại.

"Ta muốn toàn bộ thông tin về Nạp Lan Doanh Chính. Toàn bộ!"

Hơi ngạc nhiên nhưng Vụ Huyền vẫn cung kính đáp: "Là, thiếu chủ."

"Liên hệ với Thiên Địa thương hội để mua thêm thông tin từ đó. Đồng thời giao cái này cho Đoan Mộc Ẩn."

Nhận lấy phong thư, Vụ Huyền cúi chào rồi rời khỏi.

Chỉ còn một mình trong phòng, Nghiêm Thần mệt mỏi tựa lưng ra sau ghế. Tên Nạp Lan Doanh Chính này sẽ không lại bị mẫu thân của mình bắt về đi? Lần nào cũng biến mất không nói tiếng nào thực tức chết mà. Giờ biết tìm ai đi dạo phố chung đây? Nhắm chán lấy tay đem con rắn nhỏ từ trên tóc của mình xuống, Nghiêm Thần càu nhàu với nó.

"Người rõ ràng là rắn, vì cớ gì lại ăn tạp?" Con xu xà này, cô ăn cái gì thì nó ăn cái đó, không hề kén chọn thứ nào hết. "Suốt ngày chỉ ăn rồi ngủ, đây là lý do người muốn nhận chủ đi?"

Xu xà uốn éo người vài cái cọ cọ vào lòng bàn tay của Nghiêm Thần tỏ vẻ bất mãn. Nó ăn no rồi tu luyện có được không? Còn nữa, nó nhỏ thế này thì ăn được bao nhiêu mà tạp với chả không.

”Cải bướng mà!” Nghiêm Thần bật cười. Sau khi kí khế ước, giữa cô và xu xà có thể hiểu được nhau qua trao đổi tâm linh. Dù nó không mở miệng nói chuyện được nhưng cô vẫn biết nó muốn biểu đạt cái gì. Có một con linh thú như vậy cũng vui phết.

*

Tầm bảo các là nơi luôn tổ chức những buổi đấu giá lớn trên khắp Thương Khung, và nó là sản nghiệp của Thất Sát điện. Uy tín của Tầm bảo các rất cao, đảm bảo không ai dám gây rối khi bước chân vào đây. Trong đợt giao dịch hội lần này, Tầm bảo các đột nhiên mở đấu giá làm rất nhiều người ngạc nhiên. Phải biết, Tầm bảo các làm ăn thất thường giống hệt Thất Sát điện, thích thì mở ghét thì đóng. Tuy vậy, các vật phẩm đưa ra đấu giá ở đó không bao giờ khiến người ta thất vọng. Đặc biệt là, Thất Sát điện có chế độ nghỉ lễ nên trong thời gian diễn ra giao dịch hội trước giờ đều đóng cửa mọi sản nghiệp. Lần này Tầm bảo các đột ngột mở cửa khiến mọi người không ngừng đoán tới đoán lui xem có phải xuất hiện bảo vật nào không.

”Dọn kho???” Nghiêm Thần há hốc miệng thốt lên. Nhìn thấy cái gạt đầu của Vụ Nhiên xác định bản thân mình không nghe lầm, Nghiêm Thần chỉ còn biết dùng tay đỡ trán. “Cho nên đấu giá lần này là tại phụ thân cảm thấy mấy thứ ‘lỗi thời’ đó đang làm chật kho? Phụ thân ta đã tìm được bảo bối mới rồi sao?”

Vụ Nhiên tiếp tục im lặng gạt đầu.

”Ôi trời ơi! Nếu để những con người đang đấu giá ngất trời đó biết được chắc chúng ta sẽ bị chìm chết bằng nước miếng mất.”

Vụ Nhiên và quần sự Tầm bảo các chỉ biết nhún vai tỏ vẻ bất lực. Việc điện chủ nhà mình lâu lâu thoát tuyến bọn họ đã sớm miễn dịch rồi. Cũng may mấy thứ bị điện chủ ‘dọn’ toàn là bảo bối chứ không thì bọn họ sẽ bị chìm chết thật.

Cốc cốc.

Cửa phòng hé mở, người chủ trì đấu giá nghiêng người đi vào trong. Cúi chào Nghiêm Thần một cái rồi hắt mới ngẩng đầu lên tiếng.

”Thiếu chủ, Sở gia Sở Lan Tâm gửi đấu giá linh thạch. Mộ gia Mộ Hoài Vũ gửi đấu giá ngàn năm hoa đất.”

Vừa nghe xong, mắt Nghiêm Thần sáng lên. Nam phụ lên sàn! Mộ Hoài Vũ người này đi lộ tuyến thâm tình khắc cốt đấy, đáng tiếc lúc nào cũng lằm lằm lù lù không chịu bày tỏ gì hết làm Sở Lan Tâm chẳng biết được tình cảm của hắn. Xem ra lần đấu giá này là cơ hội để hai người họ gặp mặt.

Đấu giá linh thạch và ngàn năm hoa đất a! Nghiêm Thần thực hâm mộ vận khí của Sở Lan Tâm. Cô ấy chỉ đi dạo một ngày ở giao dịch hội mà cũng đào ra được linh thạch, trong khi cô đi cả ngày trời toàn gặp chuyện gì đâu không. Linh thạch lắng đọng sâu trong lòng đất, là do năng lượng trong lõi của Thương Khung bồi đắp tạo thành. Nó rất ít gặp hơn nữa việc tách linh thạch ra khỏi lòng đất cũng rất khó khăn. Người ta thường hấp thu trực tiếp năng lượng của linh thạch để nâng cao tu vi và không gặp tác dụng phụ gì. Tuy nhiên đối với Sở Lan Tâm hiện tại, linh thạch cũng không mấy cần thiết lắm, đem bán lấy tiền mua thứ khác vẫn tốt hơn. Trong khi đó, hoa đất là một loại thảo dược quý hiếm đặc trưng ở vùng rừng sâu của Bắc Chiến quốc, hình dạng giống như trái bắp màu cam bị lột hết vỏ vậy, được tính rất linh hiệu.

”Cứ tính theo đúng giá thị trường cho họ đi. Đem hai thứ đó áp trực.”

”Là.” Người chủ trì tuân theo rồi rời khỏi phòng. Nhưng chưa được bao lâu thì hắn lại bước vào lần nữa. “Thiếu chủ, người của Hải Vực Yên Khê đảo nhờ chúng ta giám định một thứ.”

Ngạc nhiên nhìn cái khay phủ khăn đỏ đặt trước mặt mình, Nghiêm Thần đột nhiên thấy sao giống đưa đồ cưới hồi thế này? Đặt tách trà xuống bàn, cô lấy chiếc khăn ra. Sau đó Nghiêm Thần sững sờ.

Ba người còn lại trong phòng tò mò nên cũng xúm lại xem. Trong khay chỉ đựng duy nhất một mảnh giấy nhỏ, bên trên có viết một dòng chữ.

”Xem ra cô đã tìm được một cuộc sống đích thực cho mình. Nụ cười thật sự rất thích hợp với cô.” Vụ Nhiên đọc thành tiếng sau đó đưa mắt nhìn Nghiêm Thần. “Thiếu chủ?”

”Dẫn ta đi gặp hân! Dẫn ta đi gặp người đã đưa thứ này cho người!”

Nghiêm Thần đột ngột lớn giọng với người chủ trì làm mọi người đều giật thót mình. Biểu cảm lúc này của thiếu chủ thật sự rất dọa người.

”A, dạ, dạ. Thiếu chủ mời theo ta.”

Phòng chờ được thiết kế rất thông thoáng và lịch sự. Các cửa sổ mở rộng đón nắng gió vui đùa với những tấm rèm màu bạch vân giản dị. Văng văng đâu đó là tiếng đàn tranh vang lên êm dịu, thanh âm sâu sắc trữ tình làm người nghe không khỏi nhớ lại những kỉ niệm xa xăm nào đó.

Rầm!

Cánh cửa bật mở đột ngột, Nghiêm Thần vội vã bước vào trong. Đập vào mắt cô là hình ảnh một nam tử mặc hắc y kiểu dáng gần như võ phục, đai siết gọn ở eo và cổ tay thuận tiện cho chiến đấu. Tóc đen dài buộc cao, thân hình thon gọn có chút mảnh mai. Chỉ nhìn tấm lưng này cùng khí chất trầm tĩnh quen thuộc làm Nghiêm Thần càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Nghe tiếng động, nam tử xoay người. Ngũ quan tinh xảo ôn nhuận như gió xuân, tuy vậy nét mặt của hân lại hiện lên sự uy nghiêm nội liêm khác xa với dự đoán của mọi người.

”Xin lỗi vì không nhớ ra cô sớm hơn, Thanh Nghiêm.”

Cả căn phòng lâm vào yên tĩnh. Ánh mắt của Nghiêm Thần nheo lại quan sát người đối diện từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, từ trái qua phải, từ sau ra trước. Cái không khí ngột thở đầy áp lực này làm bọn người theo sau Nghiêm Thần không hện mà lui dần ra xa.

”Anh...” Cuối cùng Nghiêm Thần cũng chịu mở lời. Thế nhưng vẻ mặt của cô lúc này phải nói là... rất hợp hinh.

”Cô lại nói xấu tôi.” Giọng nói vang lên rất bắt đặc dĩ.

”À, không phải, chỉ là, tôi... Ha ha ha ha ha ha ha...” Nghiêm Thần nói nửa chừng thì ôm bụng cười ngặt nghèo, tay liên tục đưa lên đưa xuống chỉ khắp nơi trên người của người đối diện. “Năm đó anh chê bai bọn công tử nhà giàu ốm yếu ẻo ẻo không có chút khí chất nào hết. Giờ nhìn anh đi, ha ha ha ha ha ha ha ha...”

”Thanh Nghiêm, cô càng sống càng trẻ con đấy.”

”Đừng quên tôi hiện tại mới có mười hai tuổi, đồng ngôn vô kỵ. Ôi trời ơi, còn đâu là uy danh của Đại bàng sa mạc lừng lẫy một thời, gọi anh là Hàn mai ngạo nghễ mới hợp hơn, ha ha ha ha ha ha.... cười chết mất!”

“ ... ”

Lạch cạch! Lạch cạch!

Tiếng bàn tính vang lên liên tục. Các ngón tay trắng trẻo của Đao Mộc Ẩn lướt nhanh như gió trên các nút tính, miệng không ngừng lẩm nhẩm một loạt các con số. Trước mặt hân là một chồng sổ sách cao chót vót, cũng không biết tới lúc nào mới được đọc xong nữa.

Cộc cộc!

Một nam nhân mặc trang phục của Thiên Địa thương hội đẩy cửa bước vào. Đi đến trước mặt Đao Mộc Ẩn, hân cúi chào lên tiếng.

”Thiếu chủ, người của Thất Sát điện đến mua tin tức.”

”Tặng giá gấp ba!” Đao Mộc Ẩn ngay lập tức đáp trả. Bực bội đẩy sổ sách và bàn tính sang một bên, hân ngẩn đầu than oán. “Người không biết ngày hôm qua Diêu vương đã khiến ta tổn thất bao nhiêu tiền đâu. Bỏ qua lợi nhuận, chỉ bằng tổn thất phí cũng đã lên tới hai mươi thê vàng mười lăm thê...”

”Thiếu chủ!” Vội vã đưa phong thư đến trước mặt thiếu chủ nhà mình, nam nhân kém chút nữa đen mặt. Nếu để ngài ấy nói tiếp thì toàn bộ tài sản của Thất Sát điện không biết có trả nổi cái phí ảo tưởng đó không nữa. “Diệu vương cho người đem tới cho ngài.”

”Sẽ không là muốn ta không thu phí đi. Làm gì có chuyện dễ như vậy.” Đoan Mộc Ẩn cầm phong thư vừa nói vừa mở ra xem. “Thất Sát điện mua tin tức gì thì liệt vào danh mục tin tức có thể bán. Đảm bảo tiền thu về s...”

Người mà dám đem tin ta mua tin tức ở chỗ người ra bán thì ta sẽ khiến người:

Một nghèo. Hai trắng tay. Ba mất tất cả. Bốn trôi dạt lênh đênh. Năm không một xu dính túi. Sáu nhan sắc tiêu tụy thảm hại. Bảy kiếm tiền bao nhiêu trôi bấy nhiêu. Tám muốn sống không được muốn chết không xong. Chín nợ nần chồng chất mãi đến đời con cháu. Mười từ nay về sau thấy tiền là lập tức ói.

Hứa danh dự đấy!

Còn có, đạo này Thất Sát điện đang gặp khủng hoảng kinh tế. Người mà tăng giá là ta liều mạng với người. Nghiêm Thần.

”VŨ ĐÌNH NGHIÊM THẦN!!! NỮ NHÂN NGƯỜI SINH RA LÀ ĐỂ CƯỚP TIỀN CỦA TA SAO???”

36. Chương 33: Trục Phù Ẩn

Kim đồng ngọc nữ là một hình ảnh rất xinh đẹp đập vào mắt mọi người hai bên đường. Bầu không khí hòa hợp đến không có kẽ hở của hai vị đang đi dạo kia làm rất nhiều người hâm mộ dõi theo. Nữ đoàn chính uy nghiêm, nam ôn hòa nội liêm thật là một cặp đôi đẹp. Đứng hỏi họ vì sao khẳng định đây không phải là anh em, đáp án rất đơn giản: trực giác.

”Thật không ngờ anh nhớ lại được kiếp trước.” Nghiêm Thần than thở. Chuyện khôi phục kí ức tiền kiếp thật sự không phải dễ đâu. Rốt cuộc phải khắc sâu kiếp trước đến thế nào thì mới có thể nhớ lại được?

”Tôi lại cảm thấy bất ngờ khi gặp được cô ở đây.” Hách Liên Tân Kỳ nhún vai nói.

”Chuyện của tôi nói ra cũng dài lắm. Hắc, trưởng quan, nhớ lại rồi thấy hình dáng hiện tại thế nào?” Nghiêm Thần một lần nữa chế giễu. Có cơ hội trêu chọc trưởng quan ở kiếp trước hiếm lắm, lần này phải tranh thủ mới được.

”Để Lam đại nhân mài hết tinh thần quân dân của cô rồi sao?” Hách Liên Tân Kỳ gần giọng mà nói. Biết vậy anh không thèm nhớ lại làm gì.

”Nếu hết thì tôi chẳng gọi anh là trưởng quan nữa đâu. Nhìn xem, dáng người kiêu này là biết bao nam nhân ở Thương Khung mơ ước đấy! Ha ha ha ha...” Nghiêm Thần che miệng cười đến run người. Nam thần của quân đội, soái ca uy phong mạnh mẽ Nguyễn Đức Duy giờ đây... há há há...

“...”

Hách Liên Tân Kỳ chỉ còn biết im lặng nhận mệnh. Anh mà nói thêm lời nào thì khẳng định cô ấy sẽ chế nhạo tiếp mất. Danh hiệu ‘ác ma ngủ say’ của Thanh Nghiêm không phải chỉ để chỉ duy nhất tình trạng tức giận của cô ấy thôi đâu. Làm sao anh lại từng có một cấp dưới như vậy chứ? Kiếp trước cô ấy bị gò bó nhiều mặt nên dùng vẻ ngoài lạnh lùng che giấu, giờ thì hay rồi bao nhiêu thuộc tính tiềm ẩn đều bộc phát hết.

”Cứ tưởng tượng sau này anh gả cho một cô gái... phì, ha ha... còn sinh con... ha ha ha... tôi nhất định phải đi tìm thủy tinh lưu ảnh mới được.” Nghiêm Thần hớn hở bắt đầu ảo tưởng việc đem hình của Hách Liên Tân Kỳ về Trái Đất khoe khoang. Đáng tiếc, giấc mộng này về sau khó thành.

Hách Liên Tân Kỳ đen mặt. Thấy vậy Nghiêm Thần vội vã an ủi, tuy nhiên vẻ mặt cô nếu chân thành hơn một chút thì may ra mới có tác dụng.

"Bình tĩnh, xúc động là ma quỷ đấy. Anh..."

Vụt!

"Thiếu chủ."

Một ám vệ lập tức xuất hiện đưa đến trước mặt Nghiêm Thần một cuộn tin nhỏ. Trầm trọng nhận lấy tin mở ra xem, sau đó Nghiêm Thần giận dữ làm cuộn tin hóa thành bụi bay theo gió. Quay đầu nhìn Hách Liên Tân Kỳ, cô vội vã nói.

"Ngày khác tôi sẽ đến tìm anh. Thất bồi."

Dứt lời, Nghiêm Thần vận khinh công bay mất, cả ám vệ cũng vậy. Cau mày lo lắng, Hách Liên Tân Kỳ cũng chỉ biết thở dài rồi xoay người trở về dịch quán. Vũ Đình Nghiêm Thần hiện tại đã không còn là Thanh Nghiêm vẫn luôn u sầu trước kia nữa rồi. Cô ấy có một gia đình mới, cuộc sống mới, bạn bè mới... đã hoàn toàn hòa hợp với thế giới này. Nếu không phải dung mạo của Nghiêm Thần có đến bảy tám phần giống Thanh Nghiêm thì chắc còn lâu anh mới nhận ra được.

"Thật ra, đầu thai đến thế giới này cũng không tệ..."

Vù! Vù! Vù!

Nghiêm Thần lao nhanh trong cánh rừng, bên cạnh người của Thất Sát điện cũng theo sát. Hiện tại, bọn họ đang tiến vào rừng Mưa ở ngoại ô phía bắc kinh thành Trung An quốc.

"Không cần kinh động đến phụ thân ta. Điều hai đội A đến giải vây cho bọn họ."

"Là."

Nghiêm Thần vừa dứt lời, hai đoàn người phía sau lập tức chuyển sang hướng khác của khu rừng mà đi tiếp. Thấy vậy, Nghiêm Thần chau mày lại suy nghĩ rồi lên tiếng.

"Vụ Huyền, điều tra Mạc Thu Cẩn và Mạc gia cho ta."

"Thiếu chủ nghi ngờ họ?"

"Mấy ngày nay cũng chỉ có nàng ta và Doãn Lưu Nguyệt gây chuyện với ta. Nhưng Doãn Tuyết Dao khẳng định sẽ không để muội muội của mình gây rối vậy chỉ còn Mạc Thu Cẩn. Ta cũng không tin Mạc gia có gan lớn tới vậy, phía sau chắc chắn có người chống lưng."

"Là." Vụ Huyền nghiêm cẩn đáp lời sau đó cùng đội của mình cũng chuyển sang hướng khác mà đi.

Cơ bản đã an bài xong mọi chuyện, Nghiêm Thần tăng tốc. Dám vu oan giá họa cho Thất Sát điện cũng phải xem người có bản lĩnh đó không.

Hàng loạt bóng người vút bay trong rừng sâu, bóng dáng màu đen thoát ẩn thoát hiện làm cho khu rừng càng thêm phần rừng rợn. Mưa chẳng mấy chốc hạ xuống, càng lúc càng nặng hạt như đúng tên gọi của khu rừng. Âm ướt, hiêu quạnh, âm trầm và tràn ngập bất an. Mùi máu tanh đâu đó đã bắt đầu lan tràn.

Keng!

Keng!

Ầm! Đùng!

RẦM!!!

Cả người đập mạnh vào thân cây rồi ngã rạp xuống đất, vùng lưng trắng nõn giờ đã rướm đầy máu tươi. Chặt vật đứng dậy lau đi vết máu ở khoeo môi, Nạp Lan Doanh Chính thở hắt ra.

”Chủ nhân!” Vô Ảnh hốt hoảng chạy tới nâng lấy người của Nạp Lan Doanh Chính đồng thời cảnh giác nhìn đám người trước mắt.

”Không s... ư...” Nạp Lan Doanh Chính ôm lấy đầu rên lên. Ấn kí tia chớp lúc ẩn lúc hiện trên trán của hắn cứ như muốn lấy đi toàn bộ sinh cơ của bản thân. Cơ thể dần trở nên vô lực, Nạp Lan Doanh Chính chỉ còn biết tựa người vào Vô Ảnh mà gắng gượng đứng thẳng.

”Hừ!” Trung niên nam nhân đứng ở đối diện hừ lạnh nhếch miệng nói. “Thật không ngờ thứ người như ngươi lại nhận được Thần Ấn. Nhưng xem ra Ấn mà ngươi kêu gọi từ Lời chúc phúc cũng không muốn thừa nhận vị chủ nhân như ngươi.”

”Ghen tị sao?” Nạp Lan Doanh Chính cười nhạt.

”Với người? Bớt nói chuyện cười đi.” Nam nhân liếc mắt coi thường. “Chỉ vì người mà chúng ta bị đuổi ra bốn gia, còn phải chịu đầy đọa ở Huyết Ngục chắc ngươi tự đắc lắm. Đáng tiếc hôm nay ta sẽ cho ngươi phơi thây giữa rừng Mưa này. Đừng trông chờ mẫu thân ngươi tới cứu, năng ta hiện giờ cũng không lo nổi thân mình đâu. Giết chúng!”

Ngay lập tức, hàng trăm tử sĩ lao đến chỗ Nạp Lan Doanh Chính và Vô Ảnh. Nhưng lúc này Thần Ấn đang dần khiến Nạp Lan Doanh Chính mất hết sức lực, Vô Ảnh lại không thể rời xa chủ nhân của mình được. Tay lướt kiếm bắt đầu nặng trĩu, các vết thương liên tục xuất hiện trên thân hai người họ. Thấy tình cảnh không ổn, Vô Ảnh vội vận khí tạo thành vô số lớp tường đất bao bọc xung quanh. Bên ngoài, hàng loạt các đạo năng lượng đủ màu sắc đánh sâu vào tường đất phá vỡ từng lớp một.

Đứng xa xa xem con mồi của mình giãy giụa trước khi chết, nam nhân bật cười khoái trá. Nạp Lan Doanh Chính, người sống tới bây giờ đã đủ lắm rồi. Đáng lẽ ngươi nên chết chung với Liễu Quân Nhan thì mới đúng.

”Nạp Lan Doanh Chính, chịu chết đi. Loại người như ngươi t...”

”A _____!!!”

Ầm! Ầm! Ầm!

XOET!!!

Cả không gian như động lại, âm trầm rợn người không một sự sống. Nam nhân kia và đám tử sĩ chật vật nằm dưới đất liều mạng bảo vệ tâm mạch không thốt nên lời. Cái cảm giác như liềm đao tử thần đang kề sát cổ mình làm họ run rẩy ớn lạnh. Đường khí dường như biến mất, năng lượng cũng không lưu lại chút nào, nơi này giống như đã trở thành một vùng đất chết hoang vắng bị thần ruồng bỏ.

Khó khăn ngăn đầu nhìn người đang đỡ lấy mình, Nạp Lan Doanh Chính khó nhọc thốt lên: “Trực Phù...”

”Không ngờ đến cuối cùng ngươi có thể dung hòa được sức mạnh của ta.” Trực Phù Ấn cất giọng khàn khàn, trầm thấp đầy quyền rũ. Đôi con ngươi màu tím ma mị liếc nhìn người đã trở thành chủ nhân của mình, mang theo một chút ý cười khó phát hiện. “Nếu Nhân Hoàng Đại Đế biết được chắc sẽ vui cho ngươi lắm.”

”Ngươi là...”

”Năm đó ngươi vô tình lạc đến Minh giới, Minh Đế và các vị Đại Đế đã dẫn ngươi đi thăm tộc Trực Phù. Khi đó, ta cũng có mặt.” Trực Phù Ấn chậm rãi giải thích. Đứa nhóc lạc đường năm đó không ngờ lại trưởng thành nhanh như vậy. “Đáng tiếc lúc này ta lại không thể giúp ngài bóp chết đám chuột nhắt đó. Tân chủ nhân của ta, cố mà sống đi. Ta đây không muốn vừa nhận chủ lại chết cái rụp đâu, Minh Đế sẽ giết ta mất.”

Dứt lời, Trực Phù Ấn biến mất vào trong mi tâm của Nạp Lan Doanh Chính. Không gian xung quanh lập tức trở lại bình thường. Cảm thấy sức lực đã trở về với mình, Nạp Lan Doanh Chính thở ra nhẹ nhõm.

”Giết bọn chúng!!!”

Tiếng hét này vang lên làm tình trạng chém giết một lần nữa tiếp tục. Dù khôi phục sức mạnh nhưng tử sĩ quá đông, cả Nạp Lan Doanh Chính và Vô Ảnh cũng không thể chống đỡ được lâu.

”Loại người như người sống trên trời chỉ làm hủy hoại thanh danh của nam nhân chúng ta. Đồ tiện nhân! Hạ t...”

”Giết bọn chúng!” Một giọng nữ lạnh thấu xương vang lên, cùng lúc đó là hàng loạt bóng đen lao nhanh tới lập tức lấy mạng đám tử sĩ.

Tình hình chuyển biến nhanh đến nỗi khiến Nạp Lan Doanh Chính và nam nhân kia đồng loạt sửng sốt. Khi hồi thần lại thì toàn bộ tử sĩ đều đã thiệt mạng, nam nhân định bỏ chạy nhưng ngay lập tức bị đánh ngã xuống đất.

”Phé đi.”

”AAAAAAA!” Nam nhân hét lên khốn khổ rồi ngất lịm. Bọn người Thất Sát điện thấy vậy thì ‘xì’ một tiếng coi thường.

Nạp Lan Doanh Chính ngơ ngàng nhìn bóng dáng quen thuộc đang tiến đến gần mình, hấn hốt hoảng lùi về phía sau. Thấy vậy, Nghiêm Thần càng thêm tức giận, hàn khí bắt đầu tỏa ra xung quanh. Vô Ảnh đứng cạnh Nạp Lan Doanh Chính cũng đầu hàng bỏ chạy. Chủ nhân, ngài tự cầu phúc đi. Nhìn cảnh này cũng đủ biết Diệt vương đã phát hiện thân phận của ngài rồi, thứ cho thuộc hạ bất lực cứu giúp.

”Thế nào? Bình thường người rất thích bám lấy ta mà gọi tiểu Nghiêm nhi này tiểu Nghiêm nhi nọ cơ mà.”

”Ta...” Sắc mặt Nạp Lan Doanh Chính càng thêm tái nhợt, một chữ biện giải cũng không thốt lên được. Nàng ấy chán ghét hấn sao? Cũng đúng, sẽ chẳng có nữ nhân nào yêu thích hấn được...

”Doanh Doanh!!!” Hốt hoảng đỡ lấy Nạp Lan Doanh Chính, Nghiêm Thần vội vã ấn mạch của hấn. Nội thương rất nghiêm trọng, Nghiêm Thần nhủ chặt mày lại. “Lăng Vân, đưa hấn về dịch quán. Người cũng theo chúng ta.” Câu này là nói với Vô Ảnh.

Lăng Vân lập tức tiến lên đỡ lấy Nạp Lan Doanh Chính rồi cùng Nghiêm Thần và người của Thất Sát rời khỏi rừng Mưa. Cái giá rét âm u trong tiếng mưa rơi rả rích, mùi máu tanh nồng nặc đến gay người làm khu rừng càng trở nên tịch liêu ám trầm. Ngày hôm nay sẽ là một ngày náo loạn đầy bất an.

Đứng lặng người nhìn xuống con đường bên dưới, đôi mắt của Nghiêm Thần trống rỗng tựa như vô hồn. Bụi mưa trắng xóa hiêu quạnh hòa cùng tiếng sáo trong veo ở trà lâu đối diện càng làm lòng người thêm lắng lại. Nghiêm Thần đột nhiên cảm thấy buồn man mác.

Đứng ở phía sau Nghiêm Thần, Vụ Nhiên và Vụ Kiếm không dám hó hé nửa lời. Thiếu chủ cứ như vậy đã hơn nửa canh giờ rồi. Chẳng lẽ biết thân phận của Nạp Lan Doanh Chính làm ngài ấy bị đả kích tới vậy sao?

”Vụ Kiếm, tặng ngọc có ý nghĩa gì?”

Nghiêm Thần đột ngột hỏi làm Vụ Kiếm giật mình. Sau đó hấn nhanh chóng trả lời: “Thiếu chủ, tặng ngọc nói chung thì đều tỏ ý tốt, chúc người nhận an lành, may mắn và thành công.”

”Lam ngọc thì sao?”

”Được tặng lam ngọc thì người tặng đã dành cho ngài những đánh giá cao nhất, thể hiện sự trung thành và chân thực của người tặng. Lam ngọc tỏ ý chúc ngài luôn may mắn, nhận được những điều tốt lành nhất và tràn đầy hi vọng cho tương lai.”

Vuốt ve viên ngọc đang đeo trên cổ, Nghiêm Thần vẫn không thể hiện gì. Những ý nghĩa đó cô đều biết, chỉ là dường như không phải...

”Ngoài ra, ở Nam Hà quốc còn lưu truyền một điển tích.” Vụ Kiếm ngập ngừng một chút rồi nói tiếp. “Người nam nhân nào tự tay đeo lam ngọc cho một người nữ nhân, điều đó thể hiện sự trung thành tuyệt đối và thể nguyện rằng bản thân vẫn luôn giữ mình... trong sạch.”

Cả người Nghiêm Thần cứng đờ. Sự yên lặng lại bao trùm.

Siết chặt viên ngọc trong tay, Nghiêm Thần khép hờ mắt lại. Ta không cần biết ngày đó người mang theo tâm trạng gì đeo viên ngọc này cho ta, chỉ là Nạp Lan Doanh Chính, thật xin lỗi...

Tay... giựt mạnh...

Đừng tháo nó xuống có được không?

Tiếng mưa tí tách lại khiến Nghiêm Thần cảm thấy như ù tai. Đôi mắt đen láy bật mở nhìn về xa xăm, giống như muốn xuyên qua lớp màn mưa ấy mà tìm kiếm thứ gì đang ẩn dấu phía sau. Cõi lòng cô chợt dao động rồi lại bình lặng như ban đầu.

37. Chương 34: Tuyệt Tình

Cùng Vệ Tường Lâm ngồi hóng mát trong hậu viên, Nghiêm Thần nhẹ nhõm thả lỏng. Không thể phủ nhận, Vệ Tường Lâm luôn khiến cô có một cảm giác an tường mỗi khi ở gần. Bằng lăng tím nở rộ khắp nơi, bóng cây phủ xuống in trên mặt đất tạo thành những hoa văn độc đáo, Nghiêm Thần thích mắt ngắm nhìn.

”Chuyện ngày hôm qua, Thất Sát điện sẽ cho Vệ gia câu trả lời thỏa đáng.”

Nghe vậy, Vệ Tường Lâm chỉ đưa mắt nhìn ra xa nhàn nhạt nói: “Ta biết. Vệ gia cũng sẽ tham gia vào.”

”Tùy người.”

Nghiêm Thần liếc nhìn Vệ Tường Lâm một cái rồi đứng lên. Tao nhã rời đi chỉ chừa cho Vệ Tường Lâm một bóng lưng khiến lòng người chùng xuống.

”À.” Nghiêm Thần đột ngột dừng bước. Không xoay người lại, cô cất giọng mang theo tâm tình bằng giá. “Vết bớt hoa tử đằng, trong tộc của người hẳn có người cũng có nó giống ta. Vệ Tường Lâm, thay ta nói với người đó, duyên định là thứ mà Vũ Đình Nghiêm Thần ta có thể thay đổi, thậm chí là cắt đứt.”

Dứt lời, cô lạnh lùng rời đi.

Vệ Tường Lâm, đừng trách ta tuyệt tình. Nếu người có bất cứ tình cảm nào vượt qua ranh giới hiện tại của chúng ta thì chính tay ta sẽ bóp chết nó. Người tốt nhất vẫn nên chờ Sở Lan Tâm hoặc một ai khác đi. Người cũng mười sáu rồi, một năm nữa sẽ đến tuổi trưởng thành, không cần đâm đầu vào vực sâu đâu. Aizzz, mình đúng là một người tốt mà! Luôn biết lo nghĩ cho người khác được hạnh phúc. Có ai tặng ta bằng khen không?

[Ta tặng ngài huân chương mặt dày hạng nhất, huân chương tổn thương người hạng hai, huân chương vô tình bạc nghĩa hạng ba.]

[Ta kể chuyện ở Trái Đất cho người nghe là để người vận dụng phỉ báng ta sao?]

[Nhàn rồi không có gì làm thôi.]

Say sưa tán gẫu với Thiên Túng, Nghiêm Thần hoàn toàn bỏ quên người vẫn còn ở trong hậu viên mà một đường đi mất.

Cánh bằng lăng tím nhẹ rơi rụng đưa trong gió, phớt qua trái tim như một đạo vết cắt. Vệ Tường Lâm cười khổ. Người vốn tuyệt tình, chỉ là tại ta không chịu hiểu mà thôi. Đưa mắt ngắm nhìn trời cao, Vệ Tường Lâm cảm thấy bản thân thật lạc lõng, giống như một con thuyền lênh đênh không thấy bến. Diệu vương, nếu người thật sự giống như một cô gái mười hai tuổi thì tốt biết mấy. Khi đó ta có thể tự nói với lòng rằng người vẫn chưa đủ chín chắn để hiểu chuyện. Đáng tiếc...

Vệ Tường Lâm cười buồn rồi rời khỏi dịch quán. Vũ Đình Nghiêm Thần, tuyệt tình như vậy dưới cảnh bằng lăng tím nở rộ, người cũng thật biết chọn. Nhưng những lời đó của người dường như... có chút muộn rồi.

Nạp Lan Tử Yên vẻ ngoài chỉ tầm ba mươi, gương mặt bình thường cùng lấm chỉ có thể gọi là thanh tú. Nhưng nữ nhân này có một khí chất lắng đọng rất đặc biệt, lạnh nhạt mà cũng rất nồng nàn. Dù đã bước vào cảnh giới luyện tâm nhưng vẫn rất dễ phát hiện khéo mắt của Nạp Lan Tử Yên có vài nếp nhăn mệt mỏi, điều này rất hiếm gặp ở những cao thủ như nàng ta. Những lo âu chồng chất đã khiến nàng ấy ngày càng trở nên tang thương.

”Diệu vương, Doanh Chính con ta...”

”Ngài yên tâm, hắn đang trong quá trình liên kết với Trục Phù Án. Tình lại sẽ không sao nữa.”

”Cảm tạ ngài.” Nạp Lan Tử Yên thở ra nhẹ nhõm.

”Nạp Lan gia chủ, chuyện ngày hôm qua ta sẽ cho ngài câu trả lời thỏa đáng.” Nghiêm Thần chậm rãi mở lời. Ngày hôm qua liên lụy đến Vệ gia, Nạp Lan gia và cả Sở gia. Nếu người của cô không phát hiện sớm thì mọi chuyện đã bị làm căng lên rồi.

”Không Diệu vương, cũng là Nạp Lan gia làm liên lụy ngài trước.” Nạp Lan Tử Yên lắc đầu. Cũng chỉ tại nàng còn nể tình người trong tộc nên không dứt khoát xuống tay, làm hại Doanh Chính bị thương còn để người khác lợi dụng chuyện này. “Chúng ta chắc chắn sẽ phối hợp với ngài xử lý vụ này.”

”Nếu vậy thì làm phiền.” Nghiêm Thần cười hài lòng. Cô muốn chính là như vậy. Liên quan đến triều đình và các thế gia vọng tộc, cô cũng không muốn dùng thế lực của Thất Sát quá nhiều, miễn cho kẻ nào khác rắp tâm mà phao tin tùm lum. Thất Sát điện chỉ cần ngồi phía sau giật dây và ‘bảo kê’ là được rồi. Tới lúc đó, muốn chơi luật giang hồ thì cô chẳng ngại ai đâu.

”Diệu vương...”

Nghiêm Thần chớp mắt chờ đợi. Còn chuyện gì khác sao?

Nạp Lan Tử Yên thở dài mà nói: “Xin ngài đừng trách chuyện Doanh Chính cải nữ trang lừa ngài.”

Nghiêm Thần nheo mắt lại, tay vân vê tách trà trong tay, không nói lời nào. Thấy vậy, Nạp Lan Tử Yên chỉ biết tiếp lời.

”Từ nhỏ, Doanh Chính được nuôi lớn như con gái. Từ diệu bộ, cử chỉ, nét mặt đến lời ăn tiếng nói... ngoại trừ người thân cận thì chẳng một ai nhìn ra được nó là con trai. Ta biết ngài đã điều tra rõ về Doanh Chính. Đứa bé đó thật sự rất khổ, mà tất cả nó gánh chịu đều tại lỗi của ta. Nếu không phải năm đó đến đường cùng, ta nghĩ Doanh Chính hận ta như vậy sẽ chẳng bao giờ xuất hiện trước mặt mà cầu xin ta đâu. Sau khi trở về Nạp Lan gia, nó chịu ủy khuất chắc ngài cũng biết, sau đó thì liên tục trốn khỏi nhà đi lịch luyện khắp nơi. Ta chưa từng thấy nó vui vẻ cho đến khi nó gặp được ngài. Cho nên Diệu vương, ta cầu xin ngài đừng hận nó.” Nói tới đây, Nạp Lan Tử Yên rơi nước mắt.

Nữ nhân Thương Khung mạnh mẽ uy phong sẽ không dễ dàng để bản thân yếu đuối trước mặt người khác. Nạp Lan Tử Yên thật sự rất yêu thương con mình. Nàng ta làm Nghiêm Thần nhớ đến mẫu thân vô cùng. Lòng của cô bất giác mềm lại.

”Hắn chỉ là không tìm được bậc thang để leo xuống thôi.” Nghiêm Thần nói nhẹ thoảng làm Nạp Lan Tử Yên giật mình kinh ngạc. “Nếu hận thì hắn đã không dễ dàng thuận theo trở về mỗi khi người của người tìm được. Nếu hận thì hắn đã không ở trước mặt ta mà nhắc đến người với một tâm tình thoải mái. Hắn chỉ là cố chấp cho phụ thân của mình thôi.”

Đó là những gì mà cô phân tích được qua nguyên tác và toàn bộ hiểu biết về Nạp Lan Doanh Chính. Cho nên, cô mới nói trong số các nam chủ thì người cô ấn tượng nhất là hắn. Bởi vì có lẽ, cô nhìn thấy bóng dáng kiếp trước của mình đâu đó trong con người của Nạp Lan Doanh Chính đi.

”Chờ hắn tỉnh lại, các ngươi hãy về Nam Hà quốc. Bám theo hắn mọi lúc mọi nơi, chăm lo săn sóc, biến mình thành tiểu tụy thăm hại một chút, học máu bệnh nằm liệt giường cũng được... khẳng định tên đó sẽ mềm lòng thôi.” Nghiêm Thần nháy mắt vài cái.

“...”

Đứng trước giường nhìn tên nam nhân đang ngủ say kia, Nghiêm Thần ảo não thở dài. Ấn kí tia chớp không ngừng hiện rõ cho thấy quá trình liên kết Ấn đang diễn ra ngày một chặt chẽ. Trục Phù Ấn không giống các Ấn khác, dung hợp được sức mạnh của nó là một chuyện, sau đó hoàn thành liên kết hai sinh mệnh lại là chuyện khác. Nghi thức với Trục Phù không đơn giản và nhanh chóng như cô với Thiên Túng đầu.

”Tia chớp... Tiếc là ở đây không có tên Voldemort nào cho người mỗi năm chém giết một mảnh hồn.” Nghiêm Thần rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên ngồi đó lấy Nạp Lan Doanh Chính ra biên chuyện. Bộ truyện Harry Potter nổi danh một thời cô xem đầy đủ hết đấy. Giờ nhớ lại thấy tia chớp trên trán Harry Potter chẳng đẹp như ấn kí của Nạp Lan Doanh Chính.

”Là chúa tể cắt miếng mà ngài kể đó hả?” Thiên Túng xuất hiện bên cạnh Nghiêm Thần, tò mò nhìn ấn kí của Nạp Lan Doanh Chính mà hỏi.

”Ừ.”

”Ta muốn đi xem ‘điện ảnh’ mà ngài nói. Nhân vật gì mà thông minh một thời tự nhiên ngu đột xuất.”

”Nếu không thì đào đâu ra Cậu bé vàng làm anh hùng cứu quốc.”

Trong lúc Nghiêm Thần và Thiên Túng ngồi đó bình luận phim, trên người Nạp Lan Doanh Chính cũng xảy ra biến hóa. Ấn kí tia chớp vững vàng hiện diện trên trán, sau đó năng lượng bá đạo của Thần Ấn bắt đầu bùng phát. Ngay lập tức, Nghiêm Thần và Thiên Túng vội vã tạo phòng hộ cho mình, mắt chăm chú nhìn vào tên nam nhân vừa xuất hiện bên cạnh Nạp Lan Doanh Chính.

Tóc tím bông bông dài, gương mặt sắc sảo như điêu khắc. Đôi con ngươi màu tím ma mị, bí ẩn và xinh đẹp. Làn da trắng có chút tái nhợt, trang phục màu đen quý phái lịch lãm. Không giống Thiên Túng hay Minh Kha, nam nhân này toát lên vẻ đẹp rất âu cổ. Áo choàng ngoài tung bay, viền bạc xung quanh với hoa văn phức tạp nhìn giống hoa bỉ ngọc. Nói thật nếu người này có đôi mắt màu đỏ và đeo thêm hai cái răng nanh dài thì Nghiêm Thần chắc chắn sẽ thốt lên: Ma cà rồng!

”Chào Diệu vương, Thiên Túng.” Chất giọng trầm thấp như men say làm người nghe cảm thấy tê dại.

Nghiêm Thần khẽ giật đầu. Bên cạnh Thiên Túng kinh ngạc đưa mắt đánh giá.

”Thật là người? Ta còn tưởng bản thân lúc đó nhận lầm đấy. Họa Ảnh, tên thật thích hợp.”

”Thật ra, vốn phải là tên nhóc kia được kêu gọi.” Họa Ảnh cười cười rồi ngồi xuống bên giường. “Tiếc là thời gian trước, Minh Đế cần một người đi làm thêm ngoài giờ. Nó than ở trong tộc nhàm chán nên xung phong nhận việc đi mất rồi. Với năng lực kêu gọi của tân chủ nhân, để một người khác tiếp nhận thì sẽ làm lỡ thiên phú của ngài ấy. Cho nên ta đành phải ủy khuất bản thân mình.”

”Ra là vậy. Đệ tử thân truyền của người đúng là không chịu ngồi yên.”

”Ha ha, đi theo Minh Đế không phải thú vị hơn sao?” Họa Ảnh nhún vai sau đó đưa mắt nhìn Nghiêm Thần. “Diệu vương, điều kiện để kêu gọi được tộc Trục Phù ta chắc ngài cũng nghe Thiên Túng nói rồi. Một linh hồn cường đại, trong sáng, tinh thuần lạc chân đến Minh giới, khao khát yêu nhưng không được yêu.”

Nghiêm Thần siết chặt tay không lên tiếng.

”Ta phải đi rồi. Diệu vương, ta nghĩ chủ nhân của ta sẽ không có kết cục buồn đâu. Dù sao thì ngài ấy cũng từng nhận chúc phúc của Nhân Hoàng Đại Đế.”

Dứt lời, Họa Ảnh hóa thành tia sáng biến mất vào mi tâm của Nạp Lan Doanh Chính. Cả căn phòng lâm vào trầm mặc. Thiên Túng thở dài rồi cũng biến mất. Chuyện của chủ nhân, thôi thì cứ để ngài ấy tự giải quyết vậy.

Ngồi bất động bên giường, Nghiêm Thần cúi đầu suy tư. Hai chữ ‘kết cục’ làm cô nghĩ ngay đến nguyên tác. Chẳng lẽ tộc Trục Phù còn biết dự đoán vận mệnh của chủ nhân sao? Họa Ảnh nói những lời đó, ý ám chỉ là sau này Nạp Lan Doanh Chính sẽ không chết và cuối cùng có thể viên mãn với Sở Lan Tâm?

Nếu Họa Ảnh mà biết được suy nghĩ này của Nghiêm Thần, hẳn khẳng định sẽ lao ra mà chửi mắng cô xối xả. Làm sao trên đời lại có một người ngu ngốc tới vậy?

Thiên Túng nữ nhân kia không phổ cập chuyên đề tình cảm cho chủ nhân của mình sao? (Thiên Túng: *xoa xoa cảm ngẫm nghĩ* ta quên!)

Loạt soát...

Tiếng động vang lên làm Nghiêm Thần giật mình ngẩng đầu nhìn. Đập vào mắt cô là gương mặt chưa xót đau khổ của Nạp Lan Doanh Chính. Quái, cô còn chưa nói tiếng nào đâu, hắn ta bày vẻ mặt đó ra làm gì?

"Xin lỗi..."

"Được rồi, lỗi là gì ở đây. Người tỉnh thì tốt. Ta sẽ thông báo cho mẫu thân người tới đón."

Nạp Lan Doanh Chính cúi đầu, tay siết chặt tấm chăn. Tiểu Nghiêm nhi, người muốn đuổi ta đi sao? Còn có, người đã hứa sẽ không tháo viên ngọc xuống mà. Vì sao người cứ phải tuyệt tình với ta như vậy?

Bỗng nhiên, một bàn tay đặt nhẹ lên vầng trán khiến Nạp Lan Doanh Chính sửng sốt. Giọng nói ấm áp vang lên làm hắn bối rối không thôi.

"Sao lại nóng như vậy? Không lẽ bị sốt rồi? Người có khó chịu ở đâu không?"

"Không, không sao hết."

Khó hiểu nhìn bộ dạng lấp bắp của Nạp Lan Doanh Chính, Nghiêm Thần quyết định không thêm tìm hiểu nữa. Nam nhân là sinh vật sáng nắng chiều mưa, hiểu nhiều chỉ thêm mệt.

"Nằm nghỉ đi, ta lấy thuốc cho người." Nói rồi, Nghiêm Thần xoay người rời khỏi phòng. Sau đó cô đột nhiên dừng bước xoay người lại. "Mẫu thân người thật sự rất tốt. Có khúc mắc gì thì cứ nói thẳng ra với nàng ấy, sau đó muốn nháo kiểu nào cũng được. Đừng để sau này phải hối hận."

Nạp Lan Doanh Chính, trong đôi mắt của người, ta nhìn thấy được... Cho nên, buông tay đi.

Cạch!

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại. Nạp Lan Doanh Chính chỉ còn biết ngồi ngây ngốc trên giường. Tiểu Nghiêm nhi...

"Gọi Nạp Lan gia chủ đến đi. Thông báo với phụ thân ta và mọi người rồi chuẩn bị trở về Đông Ly." Nghiêm Thần vừa đi vừa phân phó với Vụ Nhiên. "Điều thêm người đến bảo vệ cho Nghiêm Luân."

"Dạ."

"Nói bọn người ở Trung An quốc nhẫn nại một chút. Chờ ta xử lý nội bộ xong sẽ tới Mạc gia."

"Dạ."

Nghiêm Thần cười lạnh bước đi. Ngọc gia, tức nước vỡ bờ thì muốn liều mạng sao? Nếu đã vậy thì đem cả cái mạng của mình lên pháp trường được rồi. Nội đấu thì không sao nhưng phản quốc là tự tìm đường chết. Ngồi vị hoàng đế cũng không phải muốn là ngồi lên được đâu.

"Thiếu chủ, đi ngay như vậy Nạp Lan công tử..."

"Thu xếp người hộ tống họ trở về Nam Hà. Không cần xen vào chuyện của họ nữa."

"Vâng." Cung kính cúi đầu rồi nhìn bóng hình Nghiêm Thần khuất sau cửa lớn, Vụ Nhiên thở dài. Ngày hôm nay đã có hai người bị thiếu chủ giày vò tâm lý sơ sơ rồi. Haizzz... ngài mới mười hai thôi đấy, sau này lớn lên định một mình cả đời sao? Thật là giống điện chủ năm đó, mở miệng ngậm miệng là nói chẳng có nữ nhân nào xứng với mình. Rốt cuộc thì sao? Đúng là cha nào con nấy!

38. Chương 35: Ngọc Nhật Bách

Tiên hoàng Đông Ly quốc Vũ Đình Nguyên, hơn hai trăm năm trước một trận chiến thành danh. Dẹp nội loạn, bình quốc thổ, chống ngoại xâm, chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã đưa Đông Ly quốc thoát khỏi tình trạng gong kim của tứ đại cường quốc, vươn lên trở thành quốc gia đứng đầu ở Thương Khung. Kỵ sĩ chiến oai phong, bạch y hồng bào trên chiến trường đầm máu là những hình ảnh khắc sâu nhất của mọi người về Vũ Đình Nguyên. Năm đó, tứ tộc công thần phò trợ là Diệp gia, Sở gia, Ngọc gia và Cung gia được phong chức tước cao nhất, đạt vinh hạnh tọa trấn ở bốn đại thành trì thủ hộ của Đông Ly.

Sau này tân hoàng Vũ Đình Thiên Thanh lên ngôi tiếp tục nối bước mẫu hoàng của mình giữ vững giang sơn, chăm lo cho dân chúng. Thời nội chiến của Đông Ly diễn ra song song với phân tranh giang hồ, bên cạnh tứ tộc công thần tiếp tục xuất hiện lớp lớp nhân tài của Tiêu gia, Trầm gia, Thượng Quan gia và rất nhiều nghĩa sĩ khắp nơi. Cho đến hiện tại, đã không một quốc gia nào có ý định xóc nổi thân tóm Đông Ly quốc, ngoại chiến là rất khó xảy ra. Tuy nhiên, nội loạn thì khác.

”Tự nuôi hơn năm vạn quân dưới mí mắt chúng ta?”

”Đúng vậy.” Vũ Đình Thiên Thanh đan hai tay vào nhau trầm giọng trả lời. “Hai khu mỏ bỏ hoang ở phía đông bắc là nơi cất dấu. Ngoài ra, số tử sĩ của họ chúng ta cũng chỉ mới thăm dò được hơn một ngàn người.”

”Hơn hai năm trước con đã cho người nhìn chăm chăm họ vậy mà vẫn để cá lọt lưới.” Nghiêm Thần tức giận siết chặt tay.

”Mẹ cũng cho ám vệ theo dõi. Tuy nhiên, Đông Trấn thành là căn cơ của họ, còn thêm đất phong ở vùng Kim Sơn nên người của chúng ta ít nhiều cũng bị cản trở.”

Nghiêm Thần trầm mặc. Căn phòng cũng lâm vào yên tĩnh. Nhịp nhịp ngón tay lên bàn, Nghiêm Thần bắt đầu suy tính.

Ngọc gia vốn có dã tâm rất lớn. Năm xưa khi đại công tử của Ngọc gia gả cho tổ mẫu của cô, vì cảm phục ân cứu giá của Ngọc lão gia chủ nên tổ mẫu đã dành vị trí Hoàng quân cho hắn. Thế nhưng, vị hoàng quân này tâm cơ thâm trầm, sau khi sinh được hoàng nữ vì muốn giữ vững vị trí thái nữ cho con nên đã lập mưu hãm hại những vị quý quân và tần quân lúc đó. Khi chuyện này bị phát hiện, tổ mẫu đã giận dữ phế đi vị trí hoàng quân của hắn, vị hoàng nữ kia mất tư cách kế vị. Ngọc gia bị truy ra có liên quan cũng ảnh hưởng theo, không còn là nhất đại công thần mà lui xuống hàng tứ đại thế gia. Chuyện này đã gây xôn xao một thời gian rất dài ở Đông Ly

.

Sau này tân gia chủ Ngọc gia kế nhiệm đã lui thân rất nhiều, Ngọc gia cũng không dám làm gì quá gây chú ý. Mặc dù vậy, oán niệm của họ vẫn không thể nào lui được. Nếu năm xưa sự việc kia thành công thì hiện tại Ngọc gia sẽ trở thành hoàng thân quốc thích, thậm chí nhờ đó đưa người trong tộc của mình vào hoàng thất để thay máu cho cả vương triều Đông Ly.

”Vì sao hiện tại bọn họ lại mạnh động như vậy? Nếu nói muốn bức vua thoái vị thì căn cơ của họ vẫn chưa đủ.”

”Con quên chính mình đã phá hoại sự nghiệp của Ngọc gia bao nhiêu sao? Nếu còn như vậy thì con bài ấn dấu của họ sẽ lộ mất. Càng hưởng chi có hoàng thất Trung An đứng phía sau giựt dây.”

”Bọn họ vẫn không cam lòng thua Đông Ly ta sao?” Nghiêm Thần cười nhạt. Lúc trước, trận đánh cuối cùng của mẫu thân cô trước khi kết thúc đại chiến là trận với Trung An quốc. Khi đó, Trung An quốc thua tới nỗi không dám ngẩng đầu nhìn người. Ghi hận là tất nhiên.

”Làm sao cam lòng được.” Vũ Đình Thiên Thanh bật cười một tiếng. “Không chỉ thua cả ta và tổ mẫu con, hiện tại còn thua cả con tất nhiên là ầm ỨC LẦM RỒI.”

”Mẫu thân, không cần để Ngọc gia làm lớn chuyện, chúng ta giải quyết họ trong âm thầm đi. Bằng không các quốc gia khác lại đoán tới đoán lui tình trạng bất ổn của Đông Ly, như vậy không tốt lắm. Nhất là khi chỉ còn vài năm nữa là tới Giao ước trăm năm.”

”Mẹ cũng nghĩ vậy.” Vũ Đình Thiên Thanh gật đầu đồng ý. Vốn còn nể tình Ngọc gia nhưng đã làm ra tới tình trạng này thì nàng cũng không nhân nhượng nữa. Ngôi vị hoàng đế này nàng sẵn sàng nhường cho người đủ tư cách và đức độ, nhưng kẻ dã tâm thì mơ đi.

”Có lẽ Sở gia cũng không ngồi không nhìn gia tộc mình bị lợi dụng đâu. Con nghĩ vẫn cứ giao cho Sở Hằng đại nhân là được rồi.” Nghiêm Thần hí hóp mắt lại, vẻ mặt rất ư là gian trá.

”Con a, đến chuyện này cũng sợ hao binh tổn lực.” Vũ Đình Thiên Thanh cười mắng. Bản tính gian thương này của con gái thật sự khiến người ta vừa hận vừa yêu.

”Con đang tạo cơ hội lập công cho Sở Hằng đại nhân, cũng giúp nàng ấy tìm một lý do chính đáng mà đáp trả Ngọc gia. Một công đôi chuyện như vậy quá tốt rồi còn gì.”

Thư phòng tiếp tục vang lên tiếng trò chuyện của hai mẹ con. Không khí ảm áp lúc về khuya thế này chẳng giống như đang bàn đại sự quốc gia gì cả. Đối với Vũ Đình Thiên Thanh và Nghiêm Thần, chuyện có thể khiến họ lo lắng là ngoại chiến kia. Những việc còn lại, cứ đơn giản thoải mái mà giải quyết là được rồi. Căn cơ mà dòng họ Vũ Đình thừa kế từ vương triều trước và tự xây dựng hơn hai trăm năm qua thật sự là rất sâu, rất sâu. Cho nên, đáng về lo lắng lúc này của hai mẹ con chỉ là... làm dáng thôi. Dù sao cũng nên tôn trọng đối thủ của mình một chút dù cho đó có là bất cứ ai.

”Mẫu thân, con về trước đây, người cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Nghiêm Thần vươn vai đứng dậy. Ngồi cả đêm như vậy cô mệt mỏi rồi. “À, chuyện của Mạc gia cứ để cho con.”

”Được.”

Hoàng thất Trung An nương theo chuyện của Mạc Thu Cẩn móc nối với Ngọc gia. Lợi dụng bọn người bị trục xuất của Nạp Lan gia vu oan giá họa cho cô và Thất Sát điện. Trong giao dịch hội vừa rồi, tiếp xúc gần với cô cũng chỉ có Sở Lan Tâm, Nạp Lan Doanh Chính và Đoan Mộc Ẩn. Trong đó, lợi dụng việc cô từng có ấn tượng xấu với Sở Gia và thái độ thân cận với Nạp Lan Doanh Chính, cộng thêm Vệ gia cũng xuất hiện nên xui xẻo bị gom chung vào. Lấy danh nghĩa của cô đi “trút giận” thật là cái cơ hay, trong tình trạng hỗn loạn đó chắc chắn ai nghĩ đến người nào khác ngoài cô đâu.

Thật là, mình ăn ở kiểu gì mà cứ bị người nhớ thương thế này?

—————
—————

Tiếng bước chân vang lên hối hả trong bóng tối. Khi ánh sáng xuất hiện cuối đường, một doanh trại hiện ra. Xung quanh là vách đất bao bọc, các cổng thông khí được đào khắp nơi, doanh trại này được xây dưới lòng đất. Dưới ánh sáng của dạ minh châu và đèn nến, từng tốp binh lính thay nhau đi tuần tra mọi nơi. Xa xa còn nghe vang vọng những tiếng hò hét tập huấn của quân lính.

Chạy thật nhanh đến khu lều trung tâm, người hầu cận hốt hoảng xông vào.

”Thiếu chủ, người của Binh bộ và Hình bộ đã bao vây bốn gia!”

”Cái gì?” Ngọc Nhật Bách kinh ngạc đứng bật dậy. Lập tức rời khỏi chỗ ngồi, hấn đi nhanh đến trước mặt kẻ hầu cận của mẫu thân mình, xốc cổ áo của tên này lên. “Mẫu thân ta hiện giờ thế nào?”

”Gia chủ đang ứng đối với Sở đại nhân và Tô đại nhân. Ngài ấy bảo ngài mau thu xếp ẩn dấu quân binh.”

Tức giận buông người hầu cận ra, Ngọc Nhật Bách cắn môi xoay tới xoay lui. Gương mặt thanh tú có chút tà khí hiện giờ đang hoang mang rối loạn vô cùng. Hắn vốn biết chuyện này sẽ không thể giấu được lâu. Chỉ là không ngờ hoàng thượng lại không nể tình Ngọc gia chút nào. Không đúng, hẳn phải là Diệu vương, chỉ có loại người ra tay quyết đoán không nể mặt ai hết như nàng ta mới có thể khiến hoàng thượng làm ra quyết định này. Hắn vốn lúc đầu còn rất ngưỡng mộ Diệu vương, nhưng không biết vì sao luôn có cảm giác nàng ta nhìn bản thân không vừa mắt. Ngọc gia sau đó cũng lâm vào tình trạng rối ren, dù nhìn bên ngoài thì bình thường nhưng hẳn chắc chắn sau lưng có người chỉ đạo phá hoại. Mà Diệu vương có khả năng cao nhất, dù hắn vẫn không tìm ra được dấu vết nào.

Việc đã đến nước này...

”Tập hợp quân lính, chia thành năm đường lui về các thôn nhỏ ở sau Kim Sơn.”

”Là.” Quân sự đứng bên cạnh lập tức cúi đầu đáp rồi nhanh chóng ra ngoài.

Tiếng trống báo hiệu nổi lên. Bước chân chạy đều từ mọi nơi dồn về. Bên ngoài, gần ba vạn tư quân đang xếp ngay hàng thẳng lối mà di chuyển theo năm hướng.

”Thiếu chủ, người của Sở gia và quan phủ đang đến.” Một binh lính hốt hoảng xông vào.

”Lập tức chuyển hướng sang cổng thông khí. Đốt sạch nơi này.”

”Dạ.”

Ngọc Nhật Bách nhắm mắt thở dài. Bọn họ thua rồi... Hắn đã từng khuyên mẫu thân nên an phận, đáng tiếc bà lại không chịu từ bỏ. Làm con thì phải theo lệnh của mẹ, hắn đem cả bản thân mình cược vào. Giờ thì, hết rồi.

Khói bắt đầu bốc lên khắp nơi, không khí ngột ngạt trong lòng đất càng khiến người ta thêm khó thở. Vách đất được kê bằng đá bắt đầu có vết nứt, nhiều nơi đã sụp đổ vài mảng. Cả doanh trại chìm trong biển lửa, diễm lệ như huyết mẫu đơn nở rộ khiến người nhìn sinh ra ảo giác, thứ ảo giác ngọt ngào cô đơn.

”Thiếu chủ, đi mau!”

“... được.”

”Lan Tâm...” Ngọc Nhật Bách sững sờ nhìn nữ tử đang đứng trước mặt mình. Đôi mắt hắc bạch phân minh ngày nào giờ lại mang theo phần nộ nhìn hắn. Ngọc Nhật Bách cười khổ.

”Ta không ngờ người lại lợi dụng ta như vậy. Ngọc gia các người muốn ngôi vị hoàng đế đến diên rồi sao? Muốn cả Đông Ly này ngập trong chiến loạn hay sao?” Sở Lan Tâm tức giận thốt lên, tay siết chặt thanh kiếm đang cầm. Lợi dụng Sở gia, không sao cả bởi Sở gia có thể lợi dụng lại. Nhưng hắn không nên lợi dụng tình cảm của cô để thiết kế ám sát tinh anh của gia tộc. Ngày đó nếu người của Thất Sát điện không đến kịp lúc thì Sở gia sẽ bị hao tổn nguyên khí đến không thể tưởng nổi, tổ mẫu và mẫu thân cô sẽ suy sụp mất.

”Ta...”

”Thiếu chủ, đừng nói nhiều với nàng ta. Chúng ta đi mau!” Bọn hộ vệ vội vã mở lời.

Linh!

Mũi kiếm hướng thẳng về phía Ngọc Nhật Bách. Ngay lập tức, bốn hộ vệ tiến lên chắn trước mặt hắn. Đứng ở phía sau, Ngọc Nhật Bách vẫn chăm chú nhìn Sở Lan Tâm rồi nở một nụ cười xinh đẹp. Suốt tóc đen buộc hồ phía sau tung bay, tựa như bụi tàn trôi theo gió.

Sở Lan Tâm mím môi trầm mặc.

”Từ sau lần gặp nhau ở Sở gia, người vẫn luôn khiến ta ngạc nhiên, Lan Tâm. Ta biết chúng ta không đánh lại người. Xuống tay đi!”

”Người bức ta vào đường cùng! Người lúc nào cũng bức ta làm việc mình không muốn làm. Ngọc Nhật Bách, người có khi nào nghĩ cho ta?” Sở Lan Tâm cười lên chua xót. Hơn hai năm qua là hắn luôn làm bạn bên cạnh cô. Dù thời gian không dài nhưng cũng khiến cô khắc sâu hình ảnh của hắn vào tim. Cô từng nghĩ, nơi Thương Khung này, nếu có thể tìm một nam nhân hợp ý sống hạnh phúc cả đời là mãn nguyện lắm rồi. Cô từng nói nếu hắn chấp nhận chờ, chờ cô đến tuổi trưởng thành để hỏi cưới hắn, cô nguyện dùng cả đời này chỉ yêu mỗi mình hắn. Nhưng là tại sao lại thành ra như vậy...

”Lan Tâm, thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Thân hình Ngọc Nhật Bách run lên.

”Là người cố ý đúng không? Với đầu óc của người thì không thể nào khiến chuyện này xảy ra nghiêm trọng tới vậy.”

”Ít nhất như thế thì may ra mẫu thân ta còn có một đường tơ thoát chết.” Ngọc Nhật Bách thấp giọng đáp nhẹ.

Thở hắt một tiếng náo nê, Sở Lan Tâm bật cười như muốn khóc. Thế nhưng, cô không cho phép bản thân mình rơi nước mắt. Tổ mẫu đã dạy cô, nữ nhân ở Thương Khung chỉ được phép đổ máu, muốn rơi nước mắt thì tìm chỗ nào chỉ có một mình bản thân rồi thì khóc bao nhiêu cũng được. Yếu đuối trước người khác chỉ khiến mình thêm thất bại thôi.

Đứng dấu người cách đó không xa, Nghiêm Thần trầm mặc xem diễn biến. Nguyên tác không cho cô một cách đánh giá toàn diện các nhân vật, Ngọc Nhật Bách chính là ví dụ tiêu biểu. Lúc đầu cô áp đặt cho hắn cái nhìn phiến diện, coi hắn là một người đầy dã tâm và mưu mô. Nhưng giờ phút này cô mới biết, hắn thực sự đáng được cô nể phục. Là do cô đã quá tự phụ, từ giờ phút này nguyên tác đã không còn quan trọng nữa rồi. Cô không thể để đôi mắt mình bị che mờ nữa, bằng không có ngày cô sẽ làm hại người vô tội mất.

Ngọc gia a, nếu mẫu thân của Ngọc Nhật Bách an phận hơn, có lẽ đã không đến nước này rồi. Sở Lan Tâm và hắn, hai người họ là thật lòng với nhau. Haizzz, một đôi uyên ương số khổ!

Lần trước ở giao dịch hội làm thánh mẫu, lần này thôi thì làm Nguyệt lão vậy!

Vụt!

"Diệu vương!" Tiếng kinh ngạc và kinh hoảng đồng loạt vang lên.

Đoàn người Ngọc Nhật Bách thấy lòng thêm nặng nề. Sở Lan Tâm cũng xoắn xuýt bất an. Cô vốn trốn mẫu thân và mọi người, phân tích sơ đồ của khu mỏ rồi dựa theo tính cách của Ngọc Nhật Bách mà tìm đến đây để đón đầu. Nếu có thể giúp hắn thoát nạn thì cô sẽ mạo hiểm một phen. Giờ Diệu vương đến đây, tình hình rối ren rồi.

Trong lúc này Nghiêm Thần lại buồn bực không thôi. Một đám người mang vẻ mặt đưa đám đó là sao? Cô đây không chịu người thích đến vậy ư?

"Bị lưu đây đến biên cương, người thấy sao?"

Câu hỏi của Nghiêm Thần làm mọi người sững sốt. Ngọc Nhật Bách không dám tin nhìn về phía cô. Hắn vốn biết chuyện này bại lộ thì việc diệt tộc là đáp án cuối cùng, một đường tơ thoát chết mà hắn nói thật sự chỉ là chuyện ảo vọng. Vậy mà giờ này Diệu vương lại mở lối cho Ngọc gia. Ngọc Nhật Bách thật sự không thể hiểu được nàng ấy đang suy tính cái gì. Lúc đầu đồn Ngọc gia vào đường cùng, bây giờ lại buông tha, chẳng lẽ Diệu vương lương tâm phát thiện đột ngột bùng phát sao?

"Thế nào?" Nghiêm Thần cau có hỏi lại.

Rầm!

Ngọc Nhật Bách quỳ xuống đất. Thấy vậy bọn hộ vệ cũng quỳ theo.

"Cảm tạ ngài, Diệu vương." Ngọc Nhật Bách dập đầu trước Nghiêm Thần, giọng run run thốt lên.

"Được rồi, đứng lên đi. Giờ thì theo ta về Hình bộ."

Binh lính phía sau được lệnh lập tức đi tới áp giải Ngọc Nhật Bách và bốn hộ vệ. Lúc đi ngang qua Sở Lan Tâm, Ngọc Nhật Bách chần chờ dừng chân. Cuối cùng, hắn hít sâu một hơi rồi quay đầu bước đi. Phía sau, chỉ còn vang lên thanh âm ôn nhu của Sở Lan Tâm.

"Lời hứa ngày đó, là ta thật lòng đấy."

Khóe mắt Ngọc Nhật Bách đỏ lên. Từng giọt châu ngọc long lanh chảy xuống, mang theo vị mặn chát chạm vào vành môi. Tuy vậy hắn lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Chỉ cần như vậy là đủ rồi. Ta không cầu mong người cho ta một đời nhất thế một đôi nhân, chỉ cần người vẫn luôn đặt ta trong tim là ta đã mãn nguyện rồi.

Một lần nữa thở dài, Nghiêm Thần cảm thấy mệt mỏi. Kết thúc như vậy xem như tốt đi. Nội loạn được xử lý trong âm thầm, cô nên vui mừng mới đúng. Không có chém giết mưu đầu ác liệt như tiểu thuyết, cũng không kịch tính đầy nghẹt thở như phim cổ trang nhưng cũng đủ làm lòng người nặng nề lắm rồi.

"Sở Lan Tâm, đi thôi. Mẫu thân ngươi tức giận lắm đấy."

"Vâng."

*

Đông Ly quốc, Thuận Thiên năm thứ 107: 'Ngọc gia tư nuôi quân binh, hãm hại triều thần, có ý đồ mưu phản, theo luật nên bị tru di tam tộc. Tuy nhiên, Hoàng thượng nhân từ, xét thấy Ngọc gia chưa thực hiện được mưu đồ, năm xưa lại từng có công phò giá hết lòng vì Đông Ly quốc, nay miễn tội tru tộc, toàn bộ tộc nhân Ngọc gia bị lưu đầy đến biên cương chịu khổ sai. Ngoài ra, các đệ tử ngoại viện và con cháu Ngọc gia, xét thấy những ai không biết và không liên quan đến hành vi bất chính trên đều sẽ được xem xét giảm nhẹ tội, ba năm sau được phép trở về kinh thành...'

Trích 'Đông Ly quốc sử - Kỷ Thuận Thiên Đế'.

39. Chương 36: Bộ Tộc Nguyệt Lệnh

Thảo nguyên bao la lồng lộng gió. Các đồng cỏ xanh bạt ngàn đập vào tầm mắt làm Nghiêm Thần thích thú dừng chân. Cô dang rộng hai tay như muốn ôm trọn cái cảnh đẹp bình yên này vào lòng. Thiếu nữ mười lăm tuổi xinh đẹp giữa khung trời bao la, không khiến người nhìn thấy cô nhỏ bé mà trái lại càng thêm nổi bật. Dáng người thon dài trong bộ y phục của dân du mục phía Bắc làm Nghiêm Thần trông càng năng động và tươi sáng. Váy nhung với vải thổ cẩm cầu kì dài đến đầu gối cùng quần dài bó sát, mặc bên ngoài là áo len có tua rua ở cuối, choàng một chiếc khăn len đỏ trên cổ, Nghiêm Thần xoay người một vòng rồi bắt đầu thăm thú miền thảo nguyên bát ngát này.

Cầm lấy con rắn nhỏ đang bám trên tóc của mình xuống, Nghiêm Thần để cho nó quấn lên ngón tay của cô. Uốn eo thân mình tỏ vẻ bất mãn, xu xà cắn cắn ngón tay của Nghiêm Thần vài cái.

"Người a, nuôi ba năm cũng chỉ dài thêm được ba ly. Suốt ngày chẳng làm gì ngoài bám lên tóc của ta mà ngủ." Nghiêm Thần lấy tay chọt chọt xu xà, vừa đi vừa than thở.

Ngài có hiểu kích thước tới hạn là gì không? Dài thêm ba ly là hay lắm rồi. Xu xà buồn bực siết lấy ngón tay của Nghiêm Thần. Vì sao năm đó nó lại chọn người này làm chủ, thật là ngu ngốc nhất thời mà. Làm hại nó suốt ngày cứ bị chê bai.

"Tiểu xu xu, người hồi hận đã muộn rồi."

Đừng có gọi tiểu xu xu! Con rắn nhỏ nào đó ngóc đầu lên kháng nghị. Đáng tiếc ánh mắt của nó quá nhỏ để Nghiêm Thần có thể thấy được sự 'bất mãn' bên trong.

Đạo bước trên những cánh đồng cỏ rộng lớn trải dài như sóng lượn, phía xa là các mảnh rừng lá cứng và dãy núi trập trùng bao phủ trong sương mù dày đặc, Nghiêm Thần thoải mái hít thở bầu không khí mát mẻ và hoang sơ này. Ba năm trước sau khi chuyện của Ngọc gia kết thúc, cô đã hoàn toàn "ủy thác" việc xử lý Mạc gia cho Vệ gia và Nạp Lan gia. Quả nhiên họ không hề làm cô thất vọng tí nào. Mạc gia hiện tại, ha, khỏi nhắc tới nữa bởi vì nó chỉ còn bốn chữ: tiêu điều thê lương. Hoàng thất Trung An cũng chẳng dám làm lớn chuyện, chỉ biết âm thầm cẩn trọng nhậm nhục. Ai bảo họ chọc tới tổ ong vò vẽ làm chi.

Ba năm, cô dành thời gian để tu luyện. Lâu lâu phụ giúp mẫu thân và Nghiêm Luân việc triều chính, rảnh rảnh thì đến trò chuyện chơi đùa với các vị phụ thân, đại ca và Khánh nhi. Có thể nói là sống an nhàn sung sướng vô cùng. Lần này lịch luyện, cô đã chạy tới tận phía bắc của Thương Khung, vị trí hiện tại đã sắp bước vào địa phận của bộ tộc Nguyệt Lệnh rồi.

Bỗng chốc, Nghiêm Thần dừng chân. Tay đưa lên che đi đôi mắt của mình, cả người run nhẹ. Xu xà quấn trên ngón tay của cô uốn éo lo lắng. Nó có thể thấy được đôi mắt của chủ nhân mình đang... chuyển đỏ.

"Chủ nhân!" Thiên Túng hốt hoảng xuất hiện bên cạnh Nghiêm Thần.

"Đừng chạm vào ta!"

Một tiếng la này làm đôi tay Thiên Túng muốn chạm vào mắt của Nghiêm Thần hóa đá giữa không gian. Một lúc lâu sau, Nghiêm Thần mới buông tay xuống, đôi mắt đen láy như mọi ngày lại xuất hiện.

“Từ khi nhận Lời chúc phúc, ngài đã có những hành xử rất lạ. Chủ nhân, ta là Ấn của ngài, còn có chuyện gì ngài không thể nói cho ta biết sao?” Nghiêm Thần cười lảng tránh: “Thiên Túng, người không thể ở bên ngoài quá lâu. Trở về đi.”

Biết mình không thể nói động Nghiêm Thần, Thiên Túng thở dài rồi biến mất.

[Chủ nhân, xin hãy tin tưởng ta.]

Một mình đứng giữa đồng cỏ rộng lớn, Nghiêm Thần im lặng. Tay vuốt ve con rắn nhỏ bám trên ngón tay, cô rũ mắt xuống che dấu đi tình tự trong đó.

“XU XÀ!!!”

Tiếng la toáng này làm Nghiêm Thần giật mình nhìn lên. Một đoàn người xuất hiện trong tầm mắt của cô. Ghê thật, cách xa gần mười mét mà vẫn thấy được tiểu xu xu?! Cô bé đó có hỏa nhãn kim tinh như Tôn Ngộ Không sao?

Tiếng vó ngựa rầm rầm hướng đến, sau đó một cô bé anh khí tầm mười bốn tuổi nhảy phóc xuống ngựa rồi chạy lại trước mặt Nghiêm Thần. Áo choàng hoa văn bản to có tua rua đeo lệch vai với chiếc áo thụng dài thắt dây ngang eo, quần ôm với giày bó cao; trên đầu còn đội một chiếc nón lông, cổ đeo các trang sức vàng đồng tinh xảo, trông cô bé hẳn cũng là con nhà quyền quý vùng thảo nguyên đầy nắng gió này.

“Thật là xu xà! Tỷ tỷ, cho muối sờ tí được không?” Ánh mắt cô bé tỏa sáng trông đợi nhìn Nghiêm Thần làm cô có cảm giác, chỉ cần mình lắc đầu là đã làm một chuyện ác tày trời. Cho nên, Nghiêm Thần gật đầu.

Thấy vậy, cô bé vui vẻ hẳn ra. Tay cẩn thận vuốt ve con rắn nhỏ trên tay Nghiêm Thần.

“Ôi, là linh thú! Làm sao tỷ có được nó thế?”

“Là tự nó đưa lên cửa.” Nghiêm Thần bật cười.

“Thích thế! À, muối là Tháp Đạt.Li An của bộ tộc Nguyệt Lệnh. Trông tỷ không giống người ở đây, là đến lịch luyện sao?”

“Ừ, ta tới từ Đông Ly quốc.”

“Woa, là quốc gia hội tụ đủ mỹ nhân của Thương Khung, đặc biệt là Đế Lam đại nhân. Giá như muối sinh ra sớm hơn thì tốt biết mấy. Nam nhân như Đế Lam đại nhân mới cuốn hút làm sao! Đào hoa nhân diễm lệ, phong tư mỹ hoặc thiên thành, thực lực cường đại đầy dã tính, khó chinh phục, đáng tiếc đã gả cho người... chắc, chắc...”

Nghiêm Thần nghe mà mặt muốn nổi gân xanh. Nhóc con, dám mơ tưởng phụ thân nhà ta, người đem mẫu thân ta để ở đâu hả?

Dường như không cảm nhận được oán khí của Nghiêm Thần, Li An hớn hỏ nói tiếp: “Tỷ tỷ, đã đến Nguyệt Lệnh này thì chứng tỏ uy phong của nữ nhân đi. Chúng ta so tài có được không?”

Nhìn đôi mắt sáng ngời tràn ngập chiến ý của Li An, Nghiêm Thần cảm thấy hứng thú với nữ nhân phương Bắc vô cùng, đầy phóng khoáng và tràn ngập sinh cơ.

“Được.”

“Vậy tỷ cùng muối về tộc nha. Chúng ta sẽ thi cưỡi ngựa, bắn cung, đấu kiếm, cận chiến, leo núi, săn thú...” Li An vui vẻ mời mọc Nghiêm Thần, một bên liếc mắt cho những người ở sau dắt một con ngựa khác đến cho cô. Chỉ trong khoảnh khắc nàng lại gần, vị tỷ tỷ này đã vô tình để lộ khí tràng của mình. Lực áp bách mạnh như vậy nàng chỉ mới cảm nhận được ở mẫu thân và các vị tù trưởng. Người này không đơn giản chút nào, hơn nữa còn rất lợi hại. Nói không chừng khi kết giao sẽ rất có lợi sau này.

40. Chương 37: Lửa Trại

Đêm ở thảo nguyên rất lạnh.

Nghiêm Thần cùng với những người dân trong tộc Nguyệt Lệnh ngồi trên những bệ đá được đẽo phẳng vây xung quanh lửa trại. Ánh lửa đỏ bùng bùng cháy, tiếng nổ lộp bộp vang lên với những hạt lửa nhỏ múa lượn khắp nơi. Cầm trên tay ly sữa dê nóng hổi, Nghiêm Thần háo hức đợi chờ nghi thức tế lễ của dân tộc nơi đây.

“Nghiêm tử, uống chút rượu cho ấm người.” Li An chạy tới ngồi vào cạnh Nghiêm Thần rồi đưa một chiếc sừng đen bóng đựng đầy rượu cho cô.

Nghiêm Thần nhận lấy rồi nhấp vài ngụm, vị rượu cay nồng tràn khắp khoang miệng, sau đó như một luồng nước ấm chạy khắp cơ thể để xua đi cái lạnh xâm nhập. Thứ này khá giống rượu cần mà kiếp trước cô lên vùng Tây Nguyên đã thưởng thức, vị rất độc đáo và khó quên.

Lúc này, từ trong lều chính, hai nam nhân xinh đẹp mặc tể phục đẩy từ từ một chiếc bàn ra khỏi lều. Trên bàn đó, dê nướng nguyên con được trang trí rất bắt mắt và độc đáo, trên đầu nó còn đặt cả một bông hoa bằng lụa đỏ nhìn rất... buồn cười. Sau đó, thầy cả sư trong tộc bước đến đài tế, chiếc bàn đặt con dê nướng được đặt ở phía trước, mọi người đều đứng lên nghiêm trang. Khác với kiếp trước, lễ trại tế đất trời của tộc Nguyệt Lệnh không tổ chức trong lều chính mà là tiến hành ngoài trời, lấy lửa thần thiêng liêng để cầu chúc cho một năm yên bình sung túc.

Thầy cả sư là người chủ trì lễ tế. Những lời cầu khẩn được nàng ấy đọc bằng thứ ngôn ngữ cổ xưa của bộ tộc Nguyệt Lệnh. Dù nghe không hiểu nhưng Nghiêm Thần vẫn cảm nhận được sự thành kính và thiêng liêng trong từng âm điệu được phát ra.

“Mời Lam cô nương và thất hoàng tử đại diện cho những vị khách tôn quý của bộ tộc ta bước lên trên để thực hiện nghi thức cúng dâng trời - đất.”

Nghe thầy cả sư gọi mình, Nghiêm Thần sững sốt một cái. Bên cạnh, Li An lấy tay đẩy đẩy cô vài cái ý bảo đi lên. Chậm rãi tiến lên đài tế, Nghiêm Thần và Lý Chiến Dã đứng ở hai bên của thầy cả sư.

“Mời hai vị cắt những miếng thịt nướng đầu tiên.”

Nghiêm Thần làm theo. Đường dao đi gọn trên lớp da vàng óng của con dê, sau đó cắt sâu vào những thớ thịt bên trong. Mùi ngũ vị hương và hàng trăm thảo dược được ướp bên trong con dê bắt đầu tỏa hương, hòa quyện với mùi thịt nướng càng thêm kích thích vị giác và khứu giác của mỗi người.

Theo chỉ dẫn của thầy cả sư, ngay khi đường dao đã đi xong những miếng cắt đầu tiên, Nghiêm Thần đặt những miếng thịt đó vào đĩa làm bằng lá rồi đưa cao lên khỏi đầu và hát vang lên trời. Sau đó, Nghiêm Thần và Lý Chiến Dã đồng loạt đặt tay phải lên ngực trái ấn mạnh một cái rồi cúi đầu. Người dân xung quanh cũng làm theo như vậy.

“Con dân của thảo nguyên xanh này, nguyện mãi mãi sống cùng đất trời, hòa nhập, kính dâng, giữ gìn. Niềm kiêu hãnh của chúng ta, được bảo bọc bởi thiên nhiên bao la, hãy che chở cho những đứa con nhỏ bé của ngài.”

*

Ca múa nổi lên. Những người dân trong bộ tộc vui vẻ nhảy những vũ điệu đặc trưng của tộc mình quanh lửa trại. Gương mặt ai nấy đều cười tươi rạng rỡ, bùng bùng sức sống. Tiếng cồng chiêng, tiếng trống, tiếng sập gậy nhịp nhàng vang lên tạo thành những âm điệu rộn ràng, tựa nắng gió reo vui trong biển cả, như lời cát nóng thì thầm vang vọng bên tai giữa sa mạc rộng lớn. “Thấy thế nào?” Li An hí hửng ngồi ăn thịt dê và bắt chuyện với Nghiêm Thần.

“Rất tuyệt.” Nghiêm Thần gật đầu thừa nhận. Hiện tại cô cũng đang ngồi ăn thịt nướng đây. Thịt dê nướng mềm và xốp, cắn vào thanh ngọt cả đầu lưỡi, vị nềm nềm trong thịt rất chuẩn không hề mất mùi đặc trưng của thịt dê, cũng không làm mất đi vị hương lấn át mất nó. Đã vậy, ăn một miếng thịt rồi nhấp một chút rượu thật là quá tuyệt. Đi ăn ở nhà hàng chuẩn quốc tế cũng không ngon bằng hiện tại ở đây, nhất là bầu không khí lửa trại này mang lại càng làm món ăn thêm đúng vị.

...Cầu cho ấm no hạnh phúc

Những trận mưa rào trên miền cỏ

Những hoa màu xanh tươi sai quả...

Những lời ca, điệu múa của những chàng trai và cô gái trong tộc Nguyệt Lệnh vang lên say đắm, hòa trong tiếng đàn tấu âm vang như những khúc vó ngựa vi vút trên miền thảo nguyên lộng gió.

“Nghiêm tỹ, vào múa hát với chúng ta cho vui.” Li An ăn no hả hê sau đó mời mọc Nghiêm Thần tiến lên ca múa.

“Thôi, ta ngồi đây nhìn là được rồi.” Nghiêm Thần từ chối. Cô không biết múa đâu, ra đó chỉ cho xấu hổ. “Mọi cứ đi đi.”

“Tỹ này.” Li An chế giễu sau đó quay sang Lý Chiến Dã đang ngồi cách họ không xa. “Thất hoàng tử, lên múa một điệu cho Nghiêm tỹ mở rộng tầm mắt đi. Không khéo tỹ ấy lại nói nam nhân phía Bắc chúng ta chỉ biết cầm đao cầm kiếm, không có nét dịu dàng đoan trang như nam nhân phía Nam.”

Từng tràng cười vang lên rôm rả. Mọi người đua nhau trêu chọc Nghiêm Thần và Lý Chiến Dã không ngừng. Thấy vậy Nghiêm Thần cũng chỉ bất đắc dĩ cười cười. Người dân nơi đây thật sự rất thân thiện và hào sảng, luôn khiến cô có cảm giác mình như là một thành viên thực thụ của họ mà không phải chỉ là một người khách xa lạ ghé thăm trong chốc lát.

“Ta hát, được chưa.”

“Woaa, mọi người, Nghiêm tỹ hát cho chúng ta nghe này!!!”

“Hoan hô!!!”

...

“Bài lúc chiều mà mọi người hát cho ta, có được không?”

“Chúng ta chỉ hát có một lần thôi, cô nương nhớ được sao?” Một người dân ngồi bên cạnh lên tiếng.

Nghiêm Thần mỉm cười gật đầu. Bài hát đó, cô nghe rất thích.

“Mọi người, nổi nhạc lên!!!”

Cát bụi tung bay, vó ngựa ai hay

Trên thảo nguyên bát ngát

Mây bay lượn lờ

Tiếng cười nói ấy, vang vọng nơi đây

Để người xưa tìm kiếm

Nào hay nhớ thương...

Từng tiếng hát của mọi người nhịp theo lời ca của Nghiêm Thần. Trong tiếng nhạc rộn ràng, ngọn lửa bùng cháy càng thêm mãnh liệt, điểm thêm cho khúc ca một chút hồn nồng cháy.

Gió mịt mù cuốn theo bước chân vội vàng

Tay nắm tay mà sao vẫn không níu giữ

41. Chương 38: Âu Cẩn Hiên

Đầm lầy Sương trắng nằm ở phía nam lưu vực sông Văn vùng biên giới phía tây bắc của Trung An quốc, được mệnh danh là đầm lầy lớn nhất ở Thương Khung. Đầm lầy Sương trắng là một khu hệ sinh thái rất tuyệt vời, động thực vật ở đây rất phong phú, đa dạng. Nó là điểm lịch luyện lý tưởng cho tất cả mọi người.

Nằm lẫn khuất trong đầm lầy là một khu rừng bách rất đẹp. Các cây bách cao to mọc thẳng lên trời cao, thân cây to bề ra ở phần dưới rồi thu hẹp lên tận ngọn nhìn như một cái phễu khổng lồ. Cành lá đan xen mọi nơi như dệt một tấm lưới rộng lớn bao lấy cả khu rừng này. Ánh sáng len lỏi in bóng xuống nước, thứ ánh sáng nhàn nhạt tạo thành những vệt sáng lung linh làm khu rừng trở nên đẹp một cách kì lạ.

Hiện tại đang là mùa nước lên, hầu hết các khu của đầm lầy Sương trắng đều ngập nước. Do đó, Nghiêm Thần hiện giờ đang ngồi vắt vẻo trên nhánh cây bách mà ăn lương khô. Lần lịch luyện này, điểm đến cuối cùng của cô chính là vùng trung tâm của đầm lầy Sương trắng, nơi quanh năm bị sương mù bao phủ một cách khác thường. Tương truyền, nơi đó có một di tích cổ của tộc người Iyik thuộc An Trần quốc xưa kia. Iyik có thể hiểu là linh thiêng, tộc người này từng nhiều đời đảm nhận chức quốc sư của An Trần quốc. Sử sách ghi lại không nhiều về họ, chỉ nói là họ có thể nghe được truyền dụ của thần, tinh thông bói toán và mang sức mạnh thần thánh thủ hộ An Trần quốc suốt hơn ba trăm năm.

Tuy nói vậy nhưng có rất nhiều người vào được khu trung tâm rồi trở ra thất vọng, bởi họ nói bên trong chẳng có gì ngoài những đồi gò khô ráo. Lâu dần, lời đồn về di tích của tộc Iyik cũng bị mọi người cho là không có thật và lãng quên nó. Thế nhưng phụ thân từng nói với cô, năm xưa khi vào khu trung tâm đó, hắn đã tìm được một ít vật trang trí kì lạ với hình điêu khắc khá giống của tộc người Iyik. Dù vậy đến cuối cùng phụ thân cũng không tìm được cái gọi là di tích. Cho nên, Nghiêm Thần bị khơi dậy tò mò mà chạy đến nơi này. Biết đâu chừng cô tốt số hơn phụ thân cũng nên.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Cẩn cẩn miếng lương khô mà ngẩng đầu nhìn lên, Nghiêm Thần thật sự bất ngờ. Bởi ở nhánh cây đối diện với cô không xa là một người rất quen thuộc.

“Yo! Sở Lan Tâm, người cũng đến đây lịch luyện sao?”

Nghe tiếng gọi, Sở Lan Tâm đang chống tay vào thân cây thở dốc liên tục mới đưa mắt nhìn sang. Khi thấy đó là Nghiêm Thần, cô mới thở phào một cái.

“Diệu vương, thì ra là ngài.”

“Người cứ gọi ta Thanh Nghiêm đi. Người bị ai đuổi giết à?” Nghiêm Thần nhìn bộ dạng của Sở Lan Tâm mà tò mò hỏi. Cô gái này hiện tại mồ hôi ướt đầm, vẻ mặt mệt mỏi giống như đã vận kình công chạy trời chết liên tục.

“Ta thà bị người đuổi giết còn hơn.” Sở Lan Tâm nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Nghiêm Thần càng thêm tò mò. Có thể làm Sở Lan Tâm bày ra biểu tình này là ai nha? Nơi này thuộc địa phận Trung An quốc, không lẽ... Nghiêm Thần xoa cằm nghĩ ngợi.

Vút!

Một tiếng xé gió lao đến. Đang tựa lưng vào thân cây nghỉ mệt, Sở Lan Tâm lập tức xoay người định bỏ chạy. Đáng tiếc một bóng đen tiến tới quá nhanh ôm lấy chân phải của Sở Lan Tâm không buông. Gân xanh nổi đầy trên trán, chân lại không thể nhúc nhích, Sở Lan Tâm bực tức hét lên: “Buông ra!!!”

“Không buông!!! Mục Tâm Lan, ta có chỗ nào không tốt người cứ nói. Ta nhất định sẽ sửa đổi. Người đừng bỏ ta đi có được không?”

“Ta và người liên quan quái gì tới nhau mà bỏ với không!” Sở Lan Tâm đau đầu gằn giọng. Nếu có thể, cô thực sự muốn đá chết tên này. “Buông tay ra cho ta!”

“Ta không buông! Ta sinh là người của người, chết là ma của người. Đời này người đừng mong ta buông.”

“Người ăn nói bậy bạ!”

...

Nghiêm Thần chống cằm ngồi xem hí kịch đang diễn ra. Cái tên đang ôm lấy chân của Sở Lan Tâm là một nam nhân, còn là một nam nhân mảnh mai yếu ớt trong trang phục của Trung An quốc. Người này có một khuôn mặt rất thanh thuần làm người nhìn luôn có vẻ hảo cảm với hắn. Hiện tại đôi mắt long lanh kia đang khóc sướt mướt, kết hợp với bộ dạng sầu bi khổ não của hắn làm cô nhìn cứ như Sở Lan Tâm đã làm ra tội ác tày trời gì lắm với hắn vậy. Người này sẽ không là...

“Người không thể vô trách nhiệm như vậy? Trong sạch của ta đều trao cho người, người bảo ta không theo người thì còn biết làm sao?”

“Âu Cẩn Hiên, người đừng vu khống cho ta! Ta khi nào thì đoạt trong sạch của người?” Sở Lan Tâm muốn tức điên lên rồi. Lúc này chợt thấy Nghiêm Thần đang dùng ánh mắt quỷ dị mà nhìn bản thân, cô không nhìn được mà trừng trắng mắt. “Người thấy chết không cứu thì thôi làm gì lại dùng ánh mắt đó nhìn ta? Ta là vô tội!”

“Tâm Lan a, chuyện vợ chồng nhà các người ta không quản được.” Nghiêm Thần tỏ vẻ ngây thơ mà trả lời.

“D...Thanh Nghiêm!!!”

Thấy Sở Lan Tâm không dám làm gì Nghiêm Thần, Âu Cẩn Hiên lập tức quay đầu nhìn cô. Tuy vậy tay hắn vẫn nhất quyết nắm chặt chân của Sở Lan Tâm.

“Vị cô nương này, xin khuyên Tâm Lan giúp ta có được không? Âu Cẩn Hiên ta không cần danh phận gì, chỉ cần có thể ở bên nàng ấy là được rồi. Đời này, ta sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến Tâm Lan. Ta có thể pha trà, bưng nước hầu hạ nàng ấy, giặt giũ quét dọn nấu ăn, có thể làm bồi luyện hoặc nơi trút giận, muốn đánh muốn mắng gì cũng được, ấm giường, bán manh...”

“CÂM MIỆNG!!!”

Dây thần kinh nhẫn nhịn cuối cùng của Sở Lan Tâm cũng đứt. Nghiêm Thần ngồi nghe cũng kém chút ngã người xuống nước. Nhân lúc Âu Cẩn Hiên sơ ý, Sở Lan Tâm lập tức bực năng lượng ra ngoài hất văng vòng tay của hắn rồi cầm đầu cầm cổ bỏ chạy.

“Tâm Lan!!!” Thấy vậy, Âu Cẩn Hiên hét lên thê lương rồi vận khinh công đuổi theo.

Nơi này, chỉ còn lại Nghiêm Thần vẫn ngồi hốt hốt trong gió. Một lúc sau, cô ôm bụng cười sặc sụa.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha....Sở Lan Tâm, cuối cùng cô cũng gặp khắc tinh rồi... ha ha ha...”

Âu Cẩn Hiên người này chính là nam chủ đây. Hơn nữa còn là tên khó đối phó nhất. Bởi vì sao? Bởi vì da mặt của hắn dày đến nỗi không có cách nào phá vỡ được. Trong nguyên tác, ngay từ lần đầu gặp mặt là hắn đã chủ động theo đuổi Sở Lan Tâm, tạo thành rất nhiều chuyện cười ra nước mắt.

42. Chương 39: Di Tích Quái Dị

Những đồi gò khô ráo là nơi rất khó bắt gặp ở những vùng đầm lầy. Tuy vậy, trung tâm của đầm lầy Sương trắng lại chính là phong cảnh như vậy. Gò đất trống trải với cây bụi thấp mọc khắp nơi. Một vài chỗ còn có vết tích đổ nát của những cây cột làm bằng đá. Có lẽ vì điều này nên mọi người mới cho rằng ở đây từng tồn tại di tích của tộc người Iyik đi.

Nhưng cái khung cảnh vắng vẻ này không thu hút được ánh nhìn của Nghiêm Thần khi mà cô nhìn thấy một vài người đang đi về phía mình.

“Ồ, Thanh Nghiê^um, cô cũng tò mò mà đến đây sao?” Hách Liê^un Tân Kỳ vẫy tay bắt chuyện rồi đi đến gần Nghiê^um Thầ^un. Nhìn sang bên cạnh cô, anh gật đầu một cái. “Chào hai vị.”

Sở Lan Tâm và Âu Cẩ^un Hiê^un cũng gập đầu đáp trả.

“Hắn là Hách Liê^un Tân Kỳ, sư huynh của ta.” Nghiê^um Thầ^un giới thiệ^u. “Còn đây là Mụ^uc Tâm Lan, biể^u tỹ của ta. Hắn là Âu Cẩ^un Hiê^un.”

Mọi người tỏ ý đã hiể^u.

Chỉ là Hách Liê^un Tân Kỳ có chút quái dị nhìn Sở Lan Tâm. Biể^u tỹ? Thanh Nghiê^um cô nàng này lại làm trò gì nữa đây?

“Người đâu?” Nghiê^um Thầ^un quay sang hỏi người còn lại, vẻ mặt rất lạnh nhạt.

“Đến lịch luyệ^un nên vào đây luôn.” Vệ Tườ^ung Lâm thấp giọng đáp. Mỗi lần gặp mặt nàng ấy đều dùng vẻ mặt như vậy với hắn, ba năm qua riết rồi cũng quen.

Mọi người đều biết Vệ Tườ^ung Lâm nên Nghiê^um Thầ^un cũng không giới thiệ^u làm gì. Hiê^un tại ở đồi gò này chỉ có năm người bọn họ, nếu tính luôn thiếp thân ám vệ thì tổng cộng là mười người.

“Được rồi, các người làm gì thì làm đi. Ta đi tìm di tích đây.”

“Cô cho là có?” Hách Liê^un Tân Kỳ nhướ^ung mày hỏi lại.

“Thông tin chính xác từ phụ thân của ta đó.”

Nghe vậy, ngoại trừ Âu Cẩ^un Hiê^un thì ba người còn loại đồng loạt tản ra đi tìm di tích. Có Đế Lam đại nhân đảm bảo sẽ không sai đượ^uc. Âu Cẩ^un Hiê^un lẻo đẻo theo sau Sở Lan Tâm, một bên giúp cô ấy tìm kiể^um một bên suy nghĩ. Là vị phụ thân nào lợi hại như vậy, mọi người vừa nghe là tin ngay lập tức?

Nửa canh giờ sau.

“Haizzz...” Thở ra chán chườ^ung, Nghiê^um Thầ^un xoa xoa cái cổ mà nhìn khắp nơi. Vì sao không thấy đượ^uc chút dấu vết nào thế?

Những người khác cũng lục tục đến gần Nghiê^um Thầ^un, vẻ mặt chẳng tốt hơn chút nào. Di tích này rốt cuộc giấu ở đâu vậy?

Bỗng nhiên...

“Ha ha ha ha... bớ^u công tử lợi hại nhất! Di tích Iyik, ta đến đây!!!”

Giọng nói này... làm sao tên tham tiền đó cũng có mặt thế?

“Có vẻ như là Đoan Mậ^uc Ẩ^un.” Sở Lan Tâm lên tiế^ung.

“Qua đó xem thử đi.”

Cả đám bọn họ chuyể^un hướng đến phía bên kia của đồi gò. Khi xuố^ung đượ^uc đồi, cuối cùng họ cũng thấy đượ^uc bộ trang phục sáng lấp lánh như hoa tiêu dẫn lối của Đoan Mậ^uc Ẩ^un. Người này đi đến bất cứ đâu vẫn luôn sáng lấp lánh như vậy: “Đây là thứ người tìm đượ^uc?” Nghiê^um Thầ^un ngồi xổm xuố^ung chống cằm mà nhìn một mảnh đá khắc bị Đoan Mậ^uc Ẩ^un bới ra từ trong đất. Cô cũng thật khâm phục hắn, nghĩ ra đượ^uc chuyể^un đào đất ở đây lên để tìm di tích.

“Tất nh...” Đoan Mậ^uc Ẩ^un hí hửng khoe khoang rồi bất chợt ngậm miệ^ung ngẩ^ung đầu lên nhìn. Giọng nói này là.... “D... Lam cô nương, ha ha.” Bị Nghiê^um Thầ^un trừng một cái, hắn lập tức sửa miệ^ung.

Vì sao đi đến đâu cũng gặp Diệ^uu vương thế? Mỗi lần như vậy chỉ khiến hắn trắng tay mà về thôi.

“Ôi sao các người lại kéo nhau đến đây nhiều vậy?” Đoan Mậ^uc Ẩ^un nhìn khắp một lượt rồi than vãn. Nhiều người như thế thì chia kho báu kiể^uu gì đây?

Nghiê^um Thầ^un ngó lơ Đoan Mậ^uc Ẩ^un đang tự làm bầm lầ^uu bầu một mình. Nhìn vào miếng đá khắc, cô nhú^uu mày suy nghĩ. Một lúc sau, Nghiê^um Thầ^un dùng tay cẩn thận đào thêm lớp đất xung quanh ra. Thấy vậy

Đoan Mộc Ẩn cũng háo hức phụ giúp. Diệu vương làm vậy khẳng định đã đoán ra được gì rồi. Những người khác thì vây xung quanh xem xét.

Cho đến khi hố đất bị đào rộng ra cỡ một vòng tay thì Nghiêm Thần mới dừng lại. Phủi sạch lớp đất bụi còn bám bên trên, hình khắc trên đá mới hoàn toàn hiện rõ. Có bốn vòng tròn lớn được vẽ bên trên. Ở mỗi vòng lại chia ra nhiều cung nhỏ, vẽ rất nhiều kí hiệu và kí tự kì lạ giống như con nòng nọc. Hẳn là chữ viết của tộc Iyik đi. Lần này thì cả sáu cái đầu đều chụm vào nghiên cứu.

“Là trận pháp à?”

“Sao thấy giống đồ đằng của người Iyik thế?”

“Nói không chừng là cơ quan mật đạo.”

“Cũng có thể là cạm bẫy phòng kẻ xâm nhập.”

“Họ vẽ chơi thì sao?”

“Nói tóm lại thứ này là của bốn công tử!” Đoan Mộc Ẩn la lên rồi đập tay lên miếng đá.

“Không được!” Nghiêm Thần hốt hoảng vội ngăn cản nhưng quá muộn.

Ngay khi tay Đoan Mộc Ẩn đập mạnh xuống, đồi gò phía trên bắt đầu rung động. Mặt đất nhô lên sụp xuống làm tất cả mọi người phải nhanh chóng lùi về sau. Lúc này, từng cột đá có hình dạng như ngà voi đang vươn lên từ trong lòng đất tạo thành một lối đi dài, cuối lối đi là một bệ đá nhô cao giống như một đài tế lễ.

“Đây là... di tích?” Âu Cẩn Hiên ngập ngừng thốt lên.

“Thấy chưa, bốn công tử lợi h...”

Màn tự khen của Đoan Mộc Ẩn bị gián đoạn giữa chừng.

Rầm rầm rầm rầm rầm!!!

Mọi người giật giật khówek miệng nhìn mấy thứ vừa mới xuất hiện giữa lối đi bằng đá nhô cao. Sau đó, cả đám đồng loạt lùi về sau định xoay đầu bỏ chạy. Đáng tiếc lúc này sương mù trắng xóa đã bao phủ khắp bốn phía, che lấp đi con đường nối ra bên ngoài.

Linh!

Kiểm được rút ra khỏi vỏ, Nghiêm Thần cảnh giác cao độ nhìn về phía trước. Mọi người thấy vậy cũng làm theo. Các thiếp thân ám vệ cũng đến bên cạnh chủ nhân của mình. Tình trạng vô cùng căng thẳng.

43. Chương 40: Hội Tụ

Rầm rầm rầm!

Từng tiếng rơi rớt vang lên, toàn bộ bọn người Nghiêm Thần khó nhọc nâng người dậy. Cũng may bên dưới động lót đầy cỏ khô và da lông thú, nếu không bọn họ trở thành cáng hết rồi. Giúp đỡ những người khác đứng lên rồi Nghiêm Thần mới bắt đầu đánh giá xung quanh. Đây là một hành lang rất dài, hai bên tường, cứ cách một đoạn là có một viên dạ minh châu chiếu sáng. Dọc hai dãy hành lang được vẽ và chạm khắc rất nhiều hình ảnh tạo thành một bức tranh nối dài.

Cạch!

Ầm ầm ầm ầm...

“Đứng sát vào vách tường!!!”

Rầm!

Nền đất rớt cuộc ngừng chuyển động. Mọi người đứng móc meo trên vách tường, tay bám chặt vào các chỗ điều khắc lõm vào trong rồi ngó đầu nhìn xuống cái hầm vừa được mở. Sau đó... mặt ai nấy đều xanh lét!

“Bấy chông. Rắn độc. Trùng độc. Độc được ăn mòn...” Nghiêm Thần lướt mắt nhìn khắp nơi dưới hầm bình luận vài tiếng rồi gần lên từng tiếng: “Đoan Mộc Ẩn, người lại chạm vào thứ gì thế?”

Mọi con mắt đổ dồn về Đoan Mộc Ẩn làm hắn lắp bắp lên tiếng: “Một viên... dạ minh châu...”

Hàng loạt tiếng thở dài vang lên. Bọn họ cũng chạm mấy viên dạ minh châu a, có thấy gì đâu. Mọi người chỉ còn biết lắc đầu kéo nhau men theo bức tường rồi khỏi phạm vi căn hầm. Khi đứng cách hầm khoảng hai mét thì nền đá tự chuyển động che khuất nó lại. Nghiêm Thần nhìn mà thầm khen ngợi vài tiếng. Công nghệ tự động cao nha! Giết người rồi miễn phí hầm chôn luôn.

Cẩn thận đi lên từng bước, Nghiêm Thần quan sát các hình vẽ ở hai bên.

“Họ vẽ lại lịch sử của bộ tộc.” Hách Liên Tân Kỳ lên tiếng.

“Đúng vậy, cả lịch sử của An Trần quốc.” Nghiêm Thần gật đầu nói tiếp.

Đoàn người chậm chạp đi giữa hành lang đồng thời không quên cảnh giác. Chỉ là ngoại trừ tiếng bước chân của họ thì chẳng còn âm thanh nào khác lạ vang lên. Cả không gian vắng lặng tù túng như vậy làm Đoan Mộc Ẩn và Âu Cẩm Hiên lạnh run một cái. Trong khi đó, Hách Liên Tân Kỳ lại thích thú quan sát khắp nơi. Anh cảm thấy cứ như đang về lại kiếp trước vậy, những khi làm nhiệm vụ nguy hiểm và bí ẩn giống thế này.

Đi được một hồi, Nghiêm Thần bất chợt dừng lại. Cô ngồi xổm xuống đất dò xét nền đá. Thấy vậy, mọi người bắt đầu lo lắng.

“Là bẫy tên sao?” Hách Liên Tân Kỳ nhìn vách tường hai bên lên tiếng hỏi.

“Ừ, hơn nữa không có khoảng trống cho chúng ta bò qua đâu.” Nghiêm Thần đứng dậy trả lời. Tộc người Iyik này thiết kế bẫy cũng tinh vi thật. Nếu cô và mọi người bước thêm hai bước nữa là thành con nhím rồi. “Xem ra muốn đi qua thì phải tìm đúng đường mà không khiến cơ quan bị khởi động.”

“Ta không biết giải trận.” Sở Lan Tâm thành thực trả lời.

“Ta cũng vậy.”

“Ta nữa.”

...

“Mấy người nhìn ta làm gì?” Nghiêm Thần nghi ngờ hỏi. Chẳng lẽ muốn cô phá trận? Đùa à! Lam cô nương, phụ thân người từng đi khoe khoang người tinh thông trận pháp đến điều luyện đấy.” Đoan Mộc Ẩn lên tiếng đưa Nghiêm Thần lên đoạn đầu dài.

Nghe vậy, Nghiêm Thần đen mặt. Cô đúng là có nghiên cứu trận pháp, nhưng làm gì đến mức điều luyện? Phụ thân, ngài khoe mẽ cũng vừa vừa phải thôi chứ!

Nhìn những đôi mắt đầy kì vọng của mọi người, Nghiêm Thần thở dài một cái. Cũng không thể cứ đứng mãi ở đây được, đành ngồi tón té bả nào vậy.

Một lần nữa ngồi xổm xuống đất xem xét, Nghiêm Thần cau mày nhìn những phiến đá bên dưới. Năm hàng đá chạy dài đã bám rong cũ kĩ, không thể tìm thêm dấu vết gì ở trên đó. Nghiêm Thần trầm tư. Hình vẽ ở phiến đá lúc đầu là hình cửu cung bát quái, hình vẽ hai bên vách tường cũng có rất nhiều thiết cục kỳ môn. Hơn nữa, Nghiêm Thần đưa mắt nhìn hai bên. Từng phiến đá lấp ở phía trên giống như... Cô nhúu chặt mày suy nghĩ. Những người còn lại chăm chú nhìn Nghiêm Thần, không dám phát ra âm thanh làm phiền đến cô.

Một lúc sau, Nghiêm Thần đứng lên.

“Ta thử trước, các người lui ra sau một chút.”

Mọi người đồng loạt làm theo.

Hít sâu một hơi, Nghiêm Thần đặt chân lên phiến đá đầu tiên.

Cạch!

Yên tĩnh. Mọi người thở phào một cái.

Nghiêm Thần nhấc chân đặt xuống viên đá xéo bên góc trái.

Cạch! Cạch!

Các phiến đá đột ngột rung lên rồi trở lại yên tĩnh như ban đầu. Tuy vậy dưới chân Nghiêm Thần hiện giờ lại nhô lên một phiến đá mới. Cẩn thận đặt hai chân đứng vững trên phiến đá ban đầu, cô lại ngồi xổm xuống mà xem xét. Chỉ chút những con số, hình vẽ và kí tự trên phiến đá làm Nghiêm Thần phải căng con mắt ra mà nhìn cho kỹ. Độn giáp bàn khởi động rồi. Nghiêm Thần cau mày. Đây là lịch hệ thức Độn giáp và lịch pháp Kỳ môn của tộc người Iyik? Bọn người này thiết lập di tích đầy cạm bẫy còn kèm theo hướng dẫn sử dụng để làm gì thế?

“Đoan Mộc Ẩn, lại đây nhờ chút coi.” Nghiêm Thần vẫy vẫy tay ra sau. Có một ‘siêu máy tính hình người’ ở đây, không tận dụng mới là ngu ngốc.

“Chuyện gì?” Đoan Mộc Ẩn đứng ở bên ngoài các phiến đá rồi ngồi xổm xuống giống như Nghiêm Thần, ánh mắt rục rịch nhìn cô.

“Ta đọc, người tính con số cho ta.”

“Được.”

Cứ như vậy không biết đã qua bao lâu, trong hành lang dài âm u chỉ vang lên tiếng nói của Nghiêm Thần và Đoan Mộc Ẩn. Sở Lan Tâm đứng ở bên cạnh nghe mà cảm thấy lú lẫm. Đoan Mộc Ẩn người này mà đặt ở kiếp trước khẳng định chỉ có siêu máy tính mới liều mạng được với hắn. Tốc độ tính nhẩm nhanh kinh khủng! Trong khi đó, Hách Liên Tân Kỳ lại đang tiếc hận không thôi. Kiếp trước mà có người như Đoan Mộc Ẩn trong đội thì bọn họ đời nào bị hai chữ ‘thiếu tiền’ hành hạ chứ.

“Tâm Lan, người có cảm thấy lạnh không?” Âu Cẩm Hiền lí nhí lên tiếng, tay ôm lấy cơ thể.

“Lạnh?” Sở Lan Tâm nghi hoặc. Đột nhiên, những dòng khí lưu chuyển động khác lạ làm cô chau mày lại. Nhìn quanh mọi nơi, cuối cùng Sở Lan Tâm cũng thấy được các đường thông khí trên các mép tường. Hàn khí đang tràn vào từ nơi đó. “Có vẻ như tộc người Iyik còn đặt ra thời gian giải trận cho chúng ta.”

44. Chương 41: Yêu?

Thùy mị và dịu dàng, diễm lệ lại mang đầy ưu tư, đây mới chính là con người thật của người đi? Đứng đối mặt với hắn, Nghiêm Thần thở dài. Trước đây cứ cảm thấy hắn cao khỏe hơn cô mà suốt ngày bám dính như keo làm Nghiêm Thần nhiều lúc khó chịu. Giờ thì cô đã đứng cao hơn hắn một chút mới nhận ra, nam nhân này mảnh mai đến thế nào, cả bề ngoài lẫn nội tâm. Ba năm không gặp, nam nhân này thật biết cách tự hành hạ chính mình mà.

“Vì sao lại để bản thân gầy thành như vậy? Người không biết tự chăm sóc cho mình sao?”

“Ta... ta... rất nhớ người.”

“Ngày đó ta đã ám chỉ rất rõ ràng. Người đừng lãng phí thời gian của mình nữa.”

“Nhưng là ta làm không được. Ta không cách nào quên được người.”

Nhìn nước mắt lăn dài trên gương mặt đỏ, Nghiêm Thần có chút tủi lòng. Cô cũng là người, tất nhiên cũng có tình cảm. Nhưng Thiên Túng đã nói, Trái Đất vốn là một thế giới không cùng cấp với Thương Khung. Nếu cùng cấp, chỉ cần cô phá vỡ được đại đạo của Thương Khung thì chính cô có thể tự mở đường hầm thời không mà đi tới đi lui thoải mái. Đằng này lại không cùng cấp, việc tự ý qua lại hai thế giới như vậy là đối nghịch Thiên đạo.

Trước đây cô từng sống ở Trái Đất coi như có sẵn ‘hộ chiếu’ bên đó, chính vì thế cô mới có thể đi vì linh hồn cô liên thông được hai thế giới. Nhưng nếu cô chấp nhận một người bước vào cuộc sống của mình, cô làm sao có thể bỏ người đó ở lại một mình mà đi. Đi rồi còn không biết có về được không. Cho nên cô không thể để bất cứ ai có hi vọng với mình. Càng huống chi...

“Người không cần quên ta. Chúng ta vẫn có thể là bằng hữu mà. Năm đó người còn nhỏ, việc ngộ nhận tình cảm là khó tránh khỏi. Chỉ cần dứt bỏ tình...”

“Ta không muốn!”

Nghiêm Thần sững sờ. Rõ ràng rất gây yếu lại cứ quật cường như vậy, người đang tự dày dạn cả người lẫn ta đây.

“Người còn nhớ bài hát đầu tiên ta hát cho người nghe?”

Nghiêm Thần trầm mặc không trả lời.

“Bài hát đó, tên duy nhất một chữ: Niệm.”

...

“Người có thể gọi ta là Doanh Doanh!”

...

“Tiểu Nghiêm nhi, có muốn nghe ta hát không?”

...

...Mùa lá rơi vẫn mãi trôi, bước chân kia vẫn cứ đơn côi

Nhẹ lắng nghe con tim nơi lồng ngực xuyên xao

Người đã đi đến trời nao, có nhớ chẳng nơi chốn tình xưa

Tình vẫn vương, suốt cuộc đời vẫn mãi đợi chờ...

...

Hàng loạt những hình ảnh về ngày đầu tiên cô gặp hắn ùa về, Nghiêm Thần mới nhận ra không biết từ khi nào người nam nhân này đã chiếm giữ một góc trong trái tim cô. Khiến cô nhớ hắn là Nạp Lan Doanh Chính mà không phải là Liễu Doanh Doanh. “Tiểu Nghiêm nhi, ta nói thật đấy. Nạp Lan Doanh Chính ta đã chọn người, như vậy ta sẽ dùng cả đời này để yêu người, đợi người.” Nạp Lan Doanh Chính nhìn thẳng vào đôi mắt của Nghiêm Thần mà nói. Sau đó, hắn mỉm cười. Nụ cười này thật sự rất xinh đẹp, mang theo một tình yêu say đắm như hiến dâng cả linh hồn của mình.

Nghiêm Thần mím môi không thốt nên lời. Cả hai người họ cứ đứng lặng người với nhau như vậy. Một mỉm cười ưu thương, một trầm mặc khó xử. Tất cả chỉ vì một chữ ‘tình’, vì trọn đời cho một chữ ‘yêu’.

Cô nên làm sao đây?

Tuyệt tình từ chối một lần nữa? Cô sợ tâm trạng của hắn hiện tại sẽ không chịu nổi mà gục ngã mất.

Chấp nhận tình cảm của hắn? Đó chẳng khác nào cô làm tổn thương hắn vào phút cuối.

Vũ Đình Nghiêm Thần, từ khi nào mà người lại không thể dứt khoát thế này?

*

Đại diện lâm vào tĩnh lặng đến quỷ dị. Mọi người đều nhìn chăm chăm vào hai con người tuyệt bích ở phía xa kia. Dù không nghe được họ nói cái gì nhưng cũng đủ để mọi người đoán được đại khái nội dung rồi. Rất nhiều nam nhân ở Thương Khung này đều ái mộ Diệu vương. Tuy vậy cách hành xử lạnh nhạt đến vô tình của nàng ấy đã khiến không ít trái tim nam nhân tan nát. Do đó, mọi người đều đoán tới đoán lui xem khi Diệu vương tới tuổi trưởng thành thì ai sẽ có vinh hạnh ngồi vào chiếc ghế Diệu vương quân. Không ngờ hôm nay lại bắt gặp ‘mối tình ngang trái’ của ngài ấy và Nạp Lan công tử. Tò mò bị khơi dậy mà lại không được nói thật là đầy dọ mà.

Vệ Tường Lâm đứng phía sau cười đến chua xót. Hóa ra người người yêu là hăn. Người không thể dứt khoát quay lưng bỏ đi chứng tỏ người đã đặt hăn vào trong tim. Người có thể chấp nhận hăn, vì có gì lại không thể chấp nhận ta? Chỉ cần người cho ta cơ hội, dù kết quả ra sao ta cũng cam lòng. Nhưng vì sao người cứ muốn cắt đứt mọi con đường nối giữa ta và người?

“Yêu nàng ấy sao?”

Câu hỏi thoảng như gió này làm Vệ Tường Lâm giật mình. Vội thu lại nét mặt, hăn ngẩn đầu nhìn lên.

“Thanh Nghiêm là một cô gái rất tốt. Chỉ có điều trong chuyện tình cảm, cô ấy vừa thông minh nhạy bén nhưng đôi lúc cũng rất ngu ngơ chậm hiểu.” Hách Liên Tân Kỳ cười khê. Giống như kiếp trước khi anh và cả đội hỏi cô ấy vì sao nhận lời làm bạn gái của Trần Nhật Khang, Thanh Nghiêm đã trả lời: ‘Hỏi tôi thích anh ta? Tôi không biết. Chỉ cảm thấy anh ta thông minh, nói chuyện hợp ý, tiến thoái có lễ nghĩa nên chấp nhận thôi.’ Thật là một câu trả lời rất... lý trí mà cũng vô tình nữa.

“Những điều cô ấy làm đều đã được suy xét cẩn thận. Có thể nó sẽ làm tổn thương người khác nhưng lại là con đường tốt nhất cho cả hai. Nói cô ấy ích kỷ cũng đúng, tự vạch lối cho tất cả mọi người mà không suy nghĩ cho cảm nhận của họ. Nhưng người cũng đừng quá trách cô ấy, đó đều là xuất phát từ thật tâm thôi.” Đây là thành quả dạy dỗ của cha mẹ kiếp trước của Thanh Nghiêm đấy.

Anh biết bởi vì khi Thanh Nghiêm được vào đội, cha mẹ cô ấy đã từng đến nhờ cậy anh, bằng mọi giá phải khiến cô ấy trưởng thành nhanh nhất có thể. Trưởng thành là một người con gái uy nghiêm quyết đoán đến vô tình mà không phải trọng tình trọng nghĩa ôm lấy mọi rắc rối vào thân. Có lẽ ngay từ đầu họ đã vốn biết sẽ có ngày Thanh Nghiêm trở về Thương Khung đi.

45. Chương 42: Sự Thật

Chúng ta đã kiểm tra hết rồi, đại diện này chẳng có cạm bẫy nào cả.” Doãn Tuyết Dao trầm ngâm lên tiếng. Sau khi tụ hội lại, mọi người đều trao đổi quá trình đến được nơi đây. Tất cả giống nhau đều phải vượt qua lớp thủ hộ bởi sinh vật đá, sau đó thì giải trận vượt cơ quan giết người. Vậy mà điểm đến cuối cùng lại chẳng có gì hết.

“Xem ra, tộc người Iyik đơn thuần chỉ là thiết lập nơi đây để tránh chiến loạn thôi.” Nghiêm Luân bình luận.

“Vậy chúng ta không cần phí thời gian ở đây nữa. Chính giữa đại diện là một truyền tống trận, tu sửa một chút là có thể rời đi rồi.” Lý Chiến Ngân đề nghị.

Mọi người cũng tán thành đồng ý. Mất bao nhiêu sức lực đến được đây lại không tìm thấy gì cả thì ở lại làm gì cho mắc công. Sau đó, mọi người cùng nhau tu bổ truyền tống trận.

Suốt cả quá trình Nghiêm Thần chỉ đứng lặng người ở một góc không nói câu nào. Mọi người xung quanh thấy áp lực nặng nề nên không ai dám tiến đến làm phiền. Kể cả Nghiêm Luân dù lo lắng nhưng nàng hiểu tính nết tỷ tỷ, những lúc như vậy mà tiến đến chính là tự tìm ngược.

Đứng cách Nghiêm Thần không xa, bọn người Nạp Lan Doanh Chính chỉ biết yên lặng dõi theo nàng ấy.

Hách Liên Tân Kỳ nhăn mặt lo âu vô cùng. Thanh Nghiêm lúc này giống hệt những khi hoàn thành xong các nhiệm vụ cấp S ở kiếp trước, cả người là một vùng núi lửa muốn phun trào lại cứ cố đè nén lại. Những

lúc như thế, đừng nói là anh, trong cả quân đội chẳng ai dám đến gần cô ấy đâu. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

Trong lúc này, Vệ Tường Lâm lại mím chặt môi ngăn cơn đau tận sâu trong linh hồn, ánh mắt hốt hoảng nhìn về phía Nghiêm Thần. Liên kết duyên định khi ở gần nhau, nếu linh hồn của ai dao động quá mãnh liệt thì người còn lại sẽ cảm nhận được. Mà hiện tại hẳn cảm nhận được là...

[Chủ nhân, Diệ vương có điều bất ổn rồi. Dao động mà ngài cảm nhận đã ảnh hưởng đến ta. Diệ vương ngài ấy...]

*

[Chủ nhân...] Thiên Túng đau lòng thốt lên.

[Rất nhiều người đều cho rằng, tình yêu trải qua nhiều khổ đau thì mới hiểu được quý trọng nó, chấp nhận nó và giữ gìn vun đắp cho nó càng thêm nồng cháy. Nhưng Thiên Túng, nếu đã yêu thì cứ gì phải làm tổn thương nhau, cứ gì phải tự cắt vào nhau những vết thương không thể lành lại?] Nghiêm Thần tự giấu nhàn nhạt trò chuyện với Thiên Túng. [Người có thể nói ta vô tâm vô tình, cũng có thể nói ta nhẫn tâm ác độc, nói ta ngu ngốc không chịu hiểu thông thoáng. Chỉ là đối với ta, một khi đã làm tổn thương một người dù là rất nhỏ thì cũng đủ để ta không xứng với tình yêu của người đó rồi.]

Thiên Túng trầm mặc. Cõi lòng của chủ nhân nàng... đang khóc...

[Là tự ta làm đau ta, làm đau hẳn, làm đau mọi người... Chỉ là ta không có cách nào buông xuống được chấp niệm của mình. Nạp Lan Doanh Chính, Vệ Tường Lâm, ba năm qua không phải là ta không biết nhưng mà họ xứng đáng có được một người nữ nhân tốt hơn ta để yêu họ.]

[Kiếp trước vì không hiểu được nỗi lòng của cha mẹ, người không biết ta đã để linh hồn mình vậy bấn đến thế nào đâu. Vì nhiệm vụ, ta có thể không từ thủ đoạn để hoàn thành. Vì công ty, ta có thể thẳng tay dồn hàng ngàn sinh mệnh vào ngõ cụt. Ta không phải là một quân dân chính nghĩa như những gì ta để cho người thấy đâu.][Tâm ma năm đó, có một góc khuất trong linh hồn ta mà người không thể nhìn thấy. Khi đó ta không giải thích. Giờ thì ta nói cho người biết, đó là ma căn. Chủ nhân của người nhập ma rồi, ha ha ha... cho nên ta mới thoát khỏi tâm ma dễ dàng như vậy...] Bởi vì đã nhập ma thì còn sợ gì tâm ma nữa.

Kiếp trước, cô khát vọng thân tình để che giấu đi mặt âm u tận sâu trong tâm hồn.

Kiếp này, cô khát vọng thân tình để che giấu đi tâm ma đang lớn dần trong linh hồn.

Đó chính là Thiên đạo trừng phạt cho một linh hồn lưu lạc tự ý xâm nhập luân hồi của Trái Đất mà lại mang đầy chấp niệm u tối. Chuỗi tràng hạt chỉ giúp cô không bị hồn phi phách tán mà thôi. Vào khoảng khắc nhận Thần Ấn, cô đã được Thương Khung báo cho biết. Vì muốn bù đắp lại việc đã để cô lưu lạc đến Trái Đất, Thiên đạo của Thương Khung đã đáp ứng điều kiện của cô. Cho nên trước khi nghi thức liên kết bắt đầu, cô đã che giấu được rất nhiều điều với Thiên Túng. Cô là một kẻ lừa gạt, lừa gạt phụ mẫu của mình, lừa gạt huynh muội của mình, lừa gạt tất cả mọi người.

[Mười lăm năm qua ta diễn rất tốt có đúng không? Ngay cả chính người liên kết tâm linh với ta cũng không phát hiện được. Cho nên, ta sợ chấp nhận tình cảm đó sẽ khiến bản thân lơ lửng, lỡ một lúc nào mà ta không chế không được sát niệm giết chết họ...]

Xoẹt!

Ầm! Ầm! Ầm!

Thiên Túng đột ngột xuất hiện làm mọi người trong đại điện trở tay không kịp. Năng lượng hắc ám nồng đậm vây quanh Nghiêm Thần bức lui tất cả những ai muốn đến gần.

“Tỷ tỷ!”

“Tiểu Nghiêm nhi!”

“Thanh Nghiêm!”

“Diệ vương!”

...

Bỏ ngoài tai tất cả những tiếng gọi lo lắng của mọi người, Nghiêm Thần bình tĩnh nhìn Thiên Túng bất chấp hạn chế mà xuất hiện bên cạnh mình.

“Chủ nhân, đến Kỳ Nghi tộc với ta đi. Vận mệnh của ngài là ở Nhân giới chính nguyên, nhập ma chỉ khiến ngài càng bị hủy hoại thôi. Thánh tri của Kỳ Nghi tộc sẽ giúp được ngài.” Thiên Túng quỳ một chân xuống đất trình trọng nói. Hóa ra mọi chuyện là như vậy. Nàng luôn cảm thấy chủ nhân ngày càng khác lạ nhưng liên thông hết linh hồn lẫn tâm linh của ngài ấy vẫn không phát hiện được gì. Thì ra ngài ấy lợi dụng Thiên đạo để che chắn ma căn của bản thân. Như vậy, hẳn là Lời chúc phúc đã phá vỡ nó đi, khiến ngài ấy không thể không cư xử tuyệt tình như vậy.

“Cần thiết sao? Người vốn là Ẩn của ta, nhập ma cũng không sao hết. Hiện tại ta vẫn có thể khống chế được mình, rất bình thường a. Chờ giai đoạn đầu qua đi là ổn rồi.”

“Không được! Ngài vốn không muốn mọi người bị tổn thương mà.” Nhập ma, giai đoạn đầu sẽ rất khó khống chế lý trí của bản thân, thèm khát máu tươi và sát phạt. Chủ nhân có thể khống chế tốt như vậy hẳn đã chịu khổ rất nhiều. Hơn nữa khi hoàn thành nhập ma, con đường tu luyện sau này của chủ nhân sẽ hoàn toàn chuyển hướng. Chủ nhân trời sinh có hạt giống thần cách trong người, nếu đi theo ma tu tiến vào thần giới sẽ rất gian khổ.

46. Chương 43: Đau Lòng

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Nghiêm Thần day day thái dương của mình chán nản lên tiếng.

“Nhưng ngay cả một viên dạ minh châu ta vẫn chưa lấy được. Ta muốn trở vào di tích! Ta muốn mấy thứ trang trí nạm ở trong đại sảnh! Diệu vương, giúp ta đi! Diệu vương, Diệu vương...” Đao Mộc Ẩn bám chặt lấy tay áo của Nghiêm Thần không buông, một khóc hai nháo ba bán manh đã duy trì hơn nửa giờ rồi.

Vì sao lúc đó hắn lại ngu ngốc đi theo mọi người rời khỏi di tích mà không chịu lấy bất cứ thứ gì ra ngoài? Tất cả vật trang trí trong đó đem ra quy đổi toàn là tiền a. Là tiền đó! Tất cả là tại Diệu vương! Nàng ấy tự nhiên xảy ra chuyện bất thường làm gì để hắn lo lắng mà quên mất kho báu. Gào khóc!!!

“Độn giáp bàn của di tích dừng lại rồi. Người muốn vào thì chờ thêm mười năm nữa đi.” Nghiêm Thần đau đầu lê từng bước chân, kéo theo sau là nguyên một sinh vật mang tên Đao Mộc Ẩn.

“Mười năm? Nhưng... nhưng...”

“Tối lúc đó ta dẫn người vào được chưa. Khổ quá! Mau buông ta ra.”

“Người hứa rồi đấy.” Đao Mộc Ẩn tràn ngập nước mắt hỏi lại, nhất quyết muốn Nghiêm Thần cam đoan với mình.

“Ừ, ta hứa.”

Ảo não nhìn ống tay áo của mình nhăn nhúm chẳng ra hình dạng gì cả, Nghiêm Thần thở dài chán chường. Cô thiệt sợ Đao Mộc Ẩn rồi. Đã mười lăm tuổi mà vẫn cứ như con nít, suốt ngày chỉ biết mỗi tiền và tiền. Người này là một tên ngốc chính hiệu, chỉ thông minh khi thấy tiền và con số đập vào mắt thôi.

“Được rồi, các người còn ở đây làm gì nữa? Đều về hết đi.” Nghiêm Thần nhìn hết một vòng rồi một lần nữa buồn bực lên tiếng. Bọn người Nghiêm Luân, Sở Lan Tâm và Hách Liên Tân Kỳ ở lại thì thôi, ngay cả Vệ Tường Lâm và đám người Lý Chiến Dã cũng ở lại làm gì? Phải biết Thiên Túng hiện tại đang tra tấn cái đầu của cô bằng điệp khúc ‘Đến Kỳ Nghi tộc’ đây này. Bọn họ còn ở lại thì cô đi làm sao đây, haizzz...

“Diệu vương, xin cùng ta đến Kỳ Nghi tộc.”

Một câu này của Vệ Tường Lâm làm mọi người đồng loạt giật mình nhìn về phía hắn, sau đó tràn ngập nghi hoặc nhìn về Nghiêm Thần.

Nghiêm Thần xoay người đứng đối diện với Vệ Tường Lâm. Người này... vẫn luôn đứng lặng một bên để quan tâm cô.

“Vết bớt đó lợi hại hơn ta tưởng.” Nghiêm Thần lên tiếng cười giễu.

“Diệu vương, ngài không thể cứ để bản thân...”

“Chuyện của ta liên quan gì tới người.”

Vệ Tường Lâm giật thót, mím chặt môi không thốt nên lời. Đau, cõi lòng thật sự rất đau. Trái tim như bị ngàn vết dao rạch vào, máu chảy đỏ tươi không cách nào ngừng được. Vũ Đình Nghiêm Thần, người vẫn luôn biết cách dày vò ta. Chỉ là vì sao ta vẫn không thể buông xuống người, không thể xóa đi hình bóng của người trong trái tim ta?

Vệ Tường Lâm, thật xin lỗi... Nghiêm Thần rũ mắt xuống, tay siết chặt lại cổ nén cơn đau trong tận linh hồn. Sắp không khống chế được nữa rồi... Mọi người xung quanh đều trầm mặc, càng nhiều hơn là lo lắng cho Nghiêm Thần.

Nạp Lan Doanh Chính nhìn Nghiêm Thần rồi lại nhìn Vệ Tường Lâm, sau đó hắn cười một cách bất đắc dĩ. Ta có nên vui khi người không chỉ từ chối ta mà còn cả những người khác? Nhưng như vậy thì trái tim người đã hóa đá mất rồi, ta còn có cách nào đi vào sao... Càng huống chi, người đang che dấu điều gì đâu?

[Người có thể hỏi Thiên Túng không?]

[Nàng ta không chịu nói.] Họa Ảnh bật đọc lên tiếng. Thiên Túng người này tự nhiên nổi điên cái gì? Hắn chỉ hỏi có một câu mà đã bị mắng xối xả vào mặt, thật tức chết mà. [Nhưng nếu Vệ Tường Lâm nói như vậy, hẳn là Minh Kha_Ấn của hắn_đã nhận ra Diệu vương bất ổn đi. Đến Kỳ Nghi tộc, hiện tại ta cũng chỉ nghĩ đến Thánh trì của họ. Không biết Diệu vương cần nó làm gì?]

Nghe vậy, Nạp Lan Doanh Chính càng thêm bất an. Tiểu Nghiêm nhi...

Bầu không khí áp lực nặng nề bao trùm mọi nơi. Không ai dám lên tiếng phá vỡ nó. Sở Lan Tâm đứng một bên nhíu chặt mày lại.

[Chủ nhân, xem ra Diệu vương cần Thánh trì của Kỳ Nghi tộc.] Khinh Ưu chậm rãi lên tiếng, trong giọng nói không giấu được sự kinh ngạc lẫn bàng hoàng. [Có vẻ tình trạng của nàng ấy rất nghiêm trọng.] Nếu không thì lúc này Thiên Túng tộc trưởng cũng không làm ra động tĩnh lớn đến vậy.

[Diệu vương sẽ không sao chứ?] Sở Lan Tâm hỏi. Diệu vương có thể coi là trụ cột tinh thần của cả Đông Ly quốc không thua gì hoàng thượng, cô thật không mong nàng ấy xảy ra chuyện.

[Sẽ không đâu. Thiên Túng tộc trưởng nổi danh lợi hại khắp Thập đại tộc khế ước, ngài ấy sẽ không để chủ nhân của mình xảy ra chuyện.] Càng huống chi hiện tại Thiên Trụ tộc đã về Minh Đế cai quản. Bọn họ mà dám để chủ nhân của mình chết rồi khiến bản thân lâm vào nguy hiểm cả đời thì cũng phải xem Minh Đế có cho phép không nữa kìa. Câu này Khinh Ưu nói thầm trong lòng rồi lạnh run một cái. Nàng thật may mắn khi tộc của mình vẫn thuộc Nhân Hoàng Đại Đế cai quản, nếu không sẽ phải chịu tra tấn tinh thần như hai tộc kia mất.

*

“Tiểu Nghiêm nhi, ta có thể đi theo người không?”

Nghiêm Thần ngạc nhiên nhìn Nạp Lan Doanh Chính nhưng sau đó cũng hiểu ra mọi chuyện. Xem ra Họa Ảnh đã đoán ra được phần nào, như vậy Sở Lan Tâm cũng thế đi. Bọn Thần Ấn đúng là nhiều chuyện mà.

“Ta không cần ai đi cùng hết.” Nghiêm Thần lạnh giọng mà nói. Nhìn biểu cảm thất lạc của Nạp Lan Doanh Chính, cô thật sự đau lòng nhưng rồi cũng bình tâm trở lại. Con đường tu luyện ở Thương Khung rất dài, rồi sẽ có ngày hắn gặp được người phù hợp với hắn hơn cô, giống như lời năm xưa hắn đã nói... hừ, đáng đời!

Những người khác thấy Nghiêm Thần vô tình như vậy cũng chỉ biết lắc đầu thở dài. Diệu vương còn muốn tổn thương mấy nam nhân này đến thế nào mới vừa lòng a? Dù là nàng ấy có nỗi khổ riêng nhưng cũng không nên tuyệt tình tới vậy. Mọi chuyện đều có thể tìm cách giải quyết mà.

“Nhưng tiểu Nghiêm nhi...”

Nghiêm Thần nhíu mày nhìn Nạp Lan Doanh Chính đang đi đến gần mình, tim đập mạnh liên hồi. Trực giác nói cho cô biết sẽ có một chuyện vô cùng kinh khủng sắp xảy ra. Cho nên, Nghiêm Thần làm theo mách bảo của bản thân định xoay người bỏ đi. Đáng tiếc...

47. Chương 44: Con Hư Là Tại Cha

Nhìn đồng đan dược trước mắt, Nghiêm Thần lắc đầu tỏ ý ăn không nổi nữa. Thấy vậy, Tiêu Thanh Hàn đành thở dài mà cất chúng lại vào lọ ngọc. Những đan dược này có thể giúp Thần nhi giữ vững được ý thức của mình, đồng thời ngăn chặn quá trình nhập ma đang dần hoàn thiện.

Ba năm qua hắn đã quan sát Thần nhi rất kỹ. Những dấu hiệu khác lạ của con bé đã lờ mờ khiến hắn nghĩ tới nhập ma. Chỉ là hắn không chắc chắn về điều này thôi. Chính vì thế Tiêu Thanh Hàn một bên giúp Nghiêm Thần bình ổn tâm hồn mỗi khi mất khống chế, một bên tìm kiếm dược liệu để luyện thành đan dược dự phòng cho tình huống xấu nhất.

Nhưng là hắn không ngờ, Thần nhi có thể che giấu sâu đến như vậy. Ý chí của con bé vững vàng đến mức khiến hắn không thể ngờ tới. Che giấu và khống chế sát niệm khi nhập ma không phải ai cũng có thể làm được đâu.

“Con thấy sao rồi?” Tiêu Thanh Hàn bắt mạch cho Nghiêm Thần và hỏi.

“Đã bình thường rồi ạ.”

“Vậy thì tốt.” Tiêu Thanh Hàn thở ra nhẹ nhõm. “Trước hết con cứ đến Kỳ Nghi tộc đi. Sau khi thanh lọc xong, cha sẽ đưa con đến Thiên Cầm tộc.”

“Vâng.” Nghiêm Thần ngoan ngoãn nghe theo an bài. Đến Kỳ Nghi tộc để thanh lọc linh hồn và tẩy sạch ma căn. Sau đó đến Thiên Cầm tộc trực thuộc Thần giới chính nguyên để uẩn dưỡng lại linh hồn.

Lúc này, Nghiêm Thần mới đưa mắt nhìn phụ thân nhà mình vẫn im lặng đứng một bên. Cô chậm rãi đi đến trước mặt hắn rồi quỳ xuống đất.

Nghiêm Luân thấy vậy muốn tiến lên nói giúp nhưng bị Tiêu Thanh Hàn cản lại. Hắn lắc đầu tỏ ý không cần xen vào. Phượng Khuynh hiện tại đang rất tức giận, ai khác ngoài Thần nhi tiến đến chỉ mang họa vào thân thôi.

Những người còn lại đứng lùi ra phía xa đồi gò, họ cũng không rời đi. Một phần vì lo lắng cho Nghiêm Thần, một phần vì nơi trung tâm đầm lầy Sương trắng này đã bị người của Thất Sát điện bao vây hết rồi. Muốn đi cũng đi không được.

Lúc đoàn người rời khỏi di tích là xế chiều, hiện tại trăng đã lên cao, sương đêm cũng buông xuống. Mọi người được vào nghỉ tạm trong những căn lều được người của Thất Sát điện dựng lên, tuy vậy ai nấy cũng đều đứng bên cửa lều nhìn ra ngoài.

“Diệu vương đã quỳ suốt năm canh giờ rồi.” Đoan Mộc Ẩn lẩm bẩm.

“Nàng ấy rất kiên cường, sẽ không sao đâu.” Lý Chiến Dã thấp giọng nói. Nhìn nữ tử vẫn quỳ thẳng lưng ở ngoài kia, hắn cảm thấy khâm phục, càng nhiều hơn là đau lòng. Phải mạnh mẽ đến mức nào mới có thể tự mình khống chế quá trình nhập ma tới vậy?

Người dân Thương Khung không hề kì thị người nhập ma nhưng không ai mong muốn sẽ có người nhập ma cả. Thế giới này đã nằm ở cấp bậc cao nhất trong vô vàn thế giới của vũ trụ được chính nguyên giới cai quản. Mọi con đường về tu luyện đều là sự kết tinh của tự nhiên, hòa nhập với tự nhiên. Nhập ma chỉ là một nhánh trong quá trình lựa chọn con đường tu luyện thôi. Nhưng nó lại gian nan vô cùng, và nó không được Ma giới chính nguyên chấp nhận. Bởi vì... nhập ma chẳng khác nào đã để bản thân đầu hàng trước chính mình. “Yên tâm, cô ấy sẽ không để bản thân nhập ma đâu.” Hách Liên Tân Kỳ nhìn ra ngoài, thông dong lên tiếng. Cô ấy luôn là người nhìn ra được sai lầm của bản thân vào phút cuối. Hơn nữa Đế Lam đại nhân cũng đến rồi, không có chuyện ngài ấy để Thanh Nghiêm nhập ma đâu.

“Nàng ấy cứ như vậy, cả đời này ta cũng không thể nào sánh bước kịp.” Nạp Lan Doanh Chính cất giọng buồn buồn. Tiểu Nghiêm nhi, khi đó ta nhìn thấy người đã hoàn toàn bị sát niệm chi phối. Chỉ là không ngờ người vẫn có thể thoát ra mà không chế nó lại. Ta chưa từng thấy một nữ tử nào lại mạnh mẽ và ngoan cường như người. Bởi vì người như vậy, không chỉ tàn nhẫn với mọi người mà còn tàn nhẫn với chính mình, vô tình vô tâm đến lý trí.

“Sánh kịp? Có thể sao?” Vệ Tường Lâm nhàn nhạt hỏi lại. Trên đời này, người mạnh hơn Diệu vương rất nhiều. Nhưng có mấy ai có thể so với ngài ấy về sự lãnh khốc chứ? Bề ngoài lúc nào cũng tươi cười thân thiện, nhưng đến lúc cần thiết thì cả con người nàng ta đều là gai nhọn đâm người khác đến chảy máu.

Mặc cho những người trong lều thấp giọng bàn tán, bên ngoài Nghiêm Thần vẫn một mực quỳ gối trước Lam Phượng Khuynh. Cô biết phụ thân rất tức giận, rất thất vọng về cô. Là cô không chịu hiểu thoáng hơn một chút, cho nên cô chấp nhận chịu phạt.

“Thần nhi, xem ra con còn chưa hoàn toàn xem ta là phụ thân.”

“Không phải!” Nghiêm Thần giật mình thốt lên, cả gương mặt mang theo sự kinh hoảng tột cùng. “Người là phụ thân mà con kính trọng và yêu thương nhất.”

“Vậy thì tại sao lại dấu ta điều này.” Lam Phượng Khuynh nheo mắt hỏi lại, lửa giận ngập trời không hề che dấu chút nào.

Thật tốt, con gái mà hần yêu thương cưng chiều lại lừa gạt hần suốt hơn mười lăm năm. Nhập ma, chuyện lớn như vậy mà vẫn dấu được, còn tỏ vẻ bình thường không sao hết. Vũ Đình Nghiêm Thần, con cho là mình sống qua một đời người thì giỏi lắm sao?

“Phụ thân, con...”

“Thần nhi, ta nói cho con biết, nữ nhân của Thương Khung đúng là phải mạnh mẽ để bảo vệ người khác, làm trụ cột cho nước nhà. Nhưng...” Nói tới đây, Lam Phượng Khuynh ngồi xổm xuống đối diện với Nghiêm Thần. Hần vươn tay vuốt nhẹ mái tóc của cô mà nói tiếp: “Ta là phụ thân của con, ta cũng có thể bảo vệ con a.”

Nghiêm Thần há miệng nhưng không thể thốt nên lời. Thấy vậy, Lam Phượng Khuynh bật cười thành tiếng. Âm vang mỉa hoặc lòng người, tựa như tiếng chuông bạc trong veo thanh thoát. Đột nhiên, Lam Phượng Khuynh dồn sức đánh thẳng vào người của bản thân.

“Phụ thân!!!” Nghiêm Thần hốt hoảng lao người tới, vội vã dùng năng lượng của mình chữa trị nội thương cho Lam Phượng Khuynh.

“Con hư là tại cha. Hôm nay những gì mà con sai phạm, chính ta sẽ chịu thay con.”

“Không phụ thân, con xin lỗi, con sai rồi, con sai rồi.” Nghiêm Thần ôm chặt lấy Lam Phượng Khuynh, giọng nghẹn ngào cả lên. Tuy vậy, cô không dám để mình rơi nước mắt. Phụ thân đã nói, làm con gái của Lam Phượng Khuynh thì rơi nước mắt chỉ khiến hần mất mặt thôi.

“Phụ thân muốn mắng muốn đánh con ra sao cũng được. Xin người đừng làm tổn thương mình. Là con sai, là con sai, con xin lỗi, xin lỗi... Hãy tha thứ cho con... Sẽ không có chuyện như vậy tái diễn nữa, sau này chuyện gì con cũng nói với người mà.”

48. Chương 45: Chân Tướng Phũ Phàng

Bốn Thần Ấn đồng loạt xuất hiện phong tỏa không gian. Một trận pháp mang kí hiệu đôi cánh của Kỳ Nghi tộc xuất hiện. Thiên Túng đứng ở giữa, kết nối ma căn của Nghiêm Thần thông qua bản thân để mở lối đến Thánh tri của Kỳ Nghi tộc. Gió gào thét khắp nơi, năng lượng nồng đậm bao trùm.

Đứng ở bên ngoài, Nghiêm Thần dõi mắt nhìn theo Thiên Túng, vành môi khẽ cong tạo thành một nụ cười rất ư là... gian trá. Thiên Túng a, đừng trách chủ nhân ta, có trách thì trách người quan tâm quá sẽ bị loạn. Chắc, chắc, thật là tội lỗi, tội lỗi...

Lam Phượng Khuynh đứng bên cạnh thu hết biểu cảm của Nghiêm Thần vào mắt. Hắn nhíu mày lại. Thần nhi trước giờ rất nham hiểm lại hay thù dai, chuyện lần này sẽ không lại là... đào hố chôn mọi người đi?! Nhưng ma căn đúng là có thật mà. Chẳng lẽ con bé còn che giấu điều gì nữa sao?

Àm!

Thiên Túng vội vã lùi về sau vài bước. Nàng mở to mắt nhìn đường nối với Thánh tri bị đứt gãy đột ngột. Làm sao sẽ như vậy? Rõ ràng nàng không làm sai bước nào mà?

“Thiên Túng, ta cảm thấy có điều không đúng.” Thanh Dương Ấn của Tiêu Thanh Hàn lên tiếng.

“Liên hệ bị từ chối cho thấy ma căn của Nghiêm Thần không cần phải tẩy sạch.” Mạc Nhiên Ấn của Lam Phượng Khuynh theo mất lại tiếp lời.

“Thiên Túng tộc trưởng, ngài xem xét ma căn lại lần nữa đi.” Minh Kha cau mày đề nghị.

Thiên Túng sa sầm nét mặt, đôi con ngươi màu đỏ càng sậm màu như huyết tri hung ác. Năng lượng bùng nổ bao bọc toàn bộ trận pháp, khí tức hắc ám tràn ngập làm mọi người cảm thấy khó thở vô cùng.

Lúc này, ba Thần Ấn còn lại đều lui về bên cạnh chủ nhân của mình, lặng yên nuốt nước bọt. Thiên Túng nữ nhân này nổi bão rồi! Tu La khát máu của Thiên Trụ tộc sắp hiện thế nữa rồi.

Năng lượng hắc ám càng lúc càng lớn mạnh, ngay cả Lam Phượng Khuynh và Tiêu Thanh Hàn cũng cảm thấy e ngại mà cùng mọi người lùi ra xa. Hiện giờ cũng chỉ còn mỗi Nghiêm Thần là vẫn đứng ở phạm vi lan tỏa năng lượng, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn mọi thứ đang diễn ra.

Chính giữa trận pháp, Thiên Túng lặng người một lần nữa kết nối linh hồn và tâm linh với Nghiêm Thần. Không thể liên hệ với Thánh tri? Chủ nhân, ngài...

Chỉ là ta không có cách nào buông xuống được chấp niệm của mình.

Mười lăm năm qua ta diễn rất tốt có đúng không? Ngay cả chính người liên kết tâm linh với ta cũng không phát hiện được.

Cần thiết sao? Người vốn là Ấn của ta, nhập ma cũng không sao hết.

...

Không đúng, những lời đó không đơn giản chỉ để giải thích với mình.

Buông xuống chấp niệm?

Liên kết tâm linh?

Vốn là Ấn của ngài?

Hơn nữa nếu có ma căn thì ngay từ đầu ngài ấy có thể nói ra để đi thanh tẩy a?

Mà việc này được Thiên đạo chấp nhận?!

.

..

.

“CHỦ NHÂN!!! NGÀI LẠI LỪA TA!!!!”

Tiếng gào thét thê lương này vang to đến nỗi làm toàn bộ những người có mặt nơi đây rét lạnh cả lên. Năng lượng hắc ám bùng phát như dung nham phun trào. Trận pháp bị thu lại, Thiên Túng tràn ngập lửa giận bước về phía Nghiêm Thần.

“Chủ nhân!”

“Người ta ở, Thiên Túng yêu dấu!” Nghiêm Thần cười rặng ngồi như nằng mai. Nụ cười xinh đẹp thuần túy kết hợp với gương mặt ngây thơ vô (số) tội làm Thiên Túng càng thêm khó thở. Lửa giận công tâm!

“Ma Thần đồng thể! Ngài trời sinh là Ma Thần đồng thể!!!” Thiên Túng gào lên kèm theo uất hận không cam lòng. Làm sao nàng lại có một chủ nhân vô lương tâm đến như vậy? Chuyện lớn thế này mà lại gạt nàng, còn đem nàng ra làm trò suốt mười mấy năm nay. Đã thế chủ nhân còn khiến nàng lo ngược lo xuôi chỉ vì cho rằng ma căn đang hủy hoại nàng ấy. Thật là... ghen khuất mà!

Trong lúc này, những người đứng ở phía xa chỉ càng thêm khó hiểu nhìn hai chủ tớ đang đứng ‘tâm sự’ ở phía trước. Ma Thần đồng thể là cái gì a?

[Làm sao Diệu vương có được Ma Thần đồng thể?] Họa Ảnh trầm giọng lên tiếng.

[Đây cũng là điều ta khó hiểu. Nàng ấy trời sinh được ban cho hạt giống thần cách, Thần thể là điều hiển nhiên. Chỉ là Ma thể...] Mạc Nhiên đáp lời, giọng nói mang theo nghi hoặc tốt cùng.

[Thiên Túng nói Thiên đạo đã chấp thuận với nàng ấy?] Thanh Dương khó hiểu.

[Chẳng lẽ có liên quan đến chính nguyên giới?] Minh Kha hỏi.

Họa Ảnh ngẫm nghĩ một hồi rồi kinh ngạc thốt lên. [Nói vậy Lam Phượng Khuynh là... Hèn chi Diệu vương có được Ma Thần đồng thể. Ta nên nghĩ sớm đến danh xưng Đế Lam mới đúng.]

[Chủ nhân ta là ai hả?]

[Họa Ảnh, nói rõ ra coi!]

[Đúng đó, nói mau!]

[Các người thật ngu ngốc!] Họa Ảnh khinh bỉ.

[Thật là ngài ấy sao?] Giọng nói của Khinh Ưu đột ngột vang lên làm các Án còn lại đồng loạt im lặng.

Một lúc lâu sau, Họa Ảnh mới đáp lời: [Ta đoán vậy. Khinh Ưu, người...]

[Được rồi Họa Ảnh, ta không sao. Nếu đúng thật là ngài ấy thì ta yên lòng.] Khinh Ưu vẫn nói chuyện từ tốn như mọi khi. Chỉ là giờ này, giọng nói của nàng ấy mang theo một tâm tình ưu thương khó diễn tả bằng lời.

Chỉ cần nghe tới đây, ba Thần Án còn lại đều đoán ra được mọi chuyện. Tất cả họ đều trầm mặc.

*

[Khinh Ưu, người sao thế?] Sở Lan Tâm lo lắng hỏi.

[Vận mệnh của ngài có hai con đường hiện ra rõ ràng hơn những con đường khác. Một là đối đầu với Diệu vương, một là đồng hành cùng nàng ấy. Chủ nhân, xin ngài đừng đi con đường đầu tiên có được không?]

49. Chương 46: Mở Lòng

“Nếu ta gả cho một nữ nhân khác, người sẽ thật tâm vui vẻ mà chúc phúc cho ta sao?”

“Hử?”

Nghiêm Thần nhăn nhó nhìn Nạp Lan Doanh Chính. Câu hỏi gì mà quái dị thế?

“Trả lời ta đi.”

Nghiêm Thần lại tiếp tục suy tư. Nếu hắn gả cho nữ nhân khác, vậy thì nữ nhân đó phải là một người biết bao dung mới được a. Hơn nữa người đó còn phải có thực lực đủ mạnh để có thể bảo vệ và trấn áp hắn. Ngoài ra, người đó còn phải sủng nịnh hắn, còn phải dung túng hắn, còn phải...

[Chủ nhân, sao ngài không nói luôn chỉ có bản thân mới hội đủ điều kiện đó.] Thiên Túng nhin không được mà phỉ báng. Sau đó dường như nhớ ra gì đó, nàng ấy cười hắc hắc hối lỗi. [Chủ nhân, ta sai rồi. Ý ta là ngài tuyệt vời nhất, vĩ đại nhất, không ai sánh bằng, ha ha...]

Tiết tháo của người mất hết thật rồi sao? Nghiêm Thần khinh bỉ. Nhìn sâu vào Nạp Lan Doanh Chính, đồng tử của Nghiêm Thần tối đen lại như vực sâu. Cong nhẹ khóe môi, cô tiến đến đứng sát vào người của hắn.

Mọi người xung quanh hồi hộp bất an. Nàng ấy sẽ không lại bị sát niệm chi phối đi?

“Yêu ta? Ngay cả chết cũng không sợ?” Nghiêm Thần từ tốn nói với chất giọng ngọt đến lạnh người.

Nạp Lan Doanh Chính im lặng không đáp. Hắn sợ bản thân nói một lời nào thì sẽ bị nàng ấy bắt bẻ ngay lập tức. Tới khi đó hắn muốn khóc cũng không được. Lúc trước cảm thấy tính cách ngoan cường này của tiểu Nghiêm nhi thật khiến bản thân khâm phục, giờ thì hắn hối hận rồi. Nữ nhân gì mà lãnh khốc vô tình đến mức tận cùng như vậy, thật sự là hiếm có!

“Sắn đây ta cũng nói luôn. Ta ghét nhất là loại người chỉ vì tình yêu nam nữ mà mù quáng bỏ quên những người xung quanh. Đừng bao giờ ngụy biện với ta bằng mấy câu đại loại như ‘ta yêu người nên không thể sống thiếu người’, ta sẽ coi thường đấy. Ha...” Nghiêm Thần cười xuy một tiếng, khí chất toàn thân cũng thay đổi hoàn toàn, lạnh lùng, tàn nhẫn và vô tình.

Đứng ở phía xa, Lam Phượng Khuynh nheo mắt lại. Được rồi, hắn sẽ không thừa nhận bảo bối nhà hắn hiện giờ giống hệt mẫu thân của con bé khi xưa đâu. Đều là những nữ nhân lúc dịu dàng thì còn hơn hiền phụ mà lúc lãnh khốc thì hơn cả sát thần. Bất quá hắn lại thích. Nếu không hậu cung vắng vẻ của Đông Ly hiện tại đã chất một đồng nam nhân rồi. Chắc, quả nhiên mẹ nào con nấy!

Nữ nhân như vậy mới xứng đáng đứng ở đỉnh cao của Thương Khung này thậm chí là chính nguyên giới. Chứ loại nữ nhân mà mềm mại ôn hòa đến mức yếu đuối thì cả đời chẳng thể làm nên sự nghiệp gì đâu. Nam nhân thôi, có đủ thực lực để theo kịp bước chân của nữ nhân mình yêu là tốt lắm rồi. Mạnh mẽ quá sẽ khiến tình yêu bị rạn nứt mất. Cho nên bảo bối a, chinh chết hết đám nam nhân này đi!

Con gái của Lam Phượng Khuynh ta không thể dễ dàng mềm lòng như vậy. Ta đây còn chưa đưa ra khảo sát xem bọn họ có xứng với con không thì chấp nhận họ làm cái quái gì. Muốn làm phu quân của bảo bối nhà ta thì công lưng ra mà gánh khổ đi! Hừ! Cũng không biết có phải là tâm linh liên kết hay không nhưng Nghiêm Thần đột nhiên đưa mắt nhìn Lam Phượng Khuynh. Sau đó cha và con gái cùng nở nụ cười đầy ẩn ý.

Quả nhiên là cha của con, quá tuyệt! Có cha làm hậu phương, mẫu thân sẽ chẳng thể nào bắt cô thú phụ được. Cho nên, chủ nghĩa độc thân, ta tới...

[Chủ nhân, ngài thật sự thích hắn đấy.]

[Ừ há, chút nữa là quên mất.]

[...]

Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Nạp Lan Doanh Chính, Nghiêm Thần khen ngợi trong lòng. Tóc gì mà mềm mượt như tơ lụa thế này, vuốt thật đã tay.

“Kể cả khi ta đã làm người tổn thương nhiều đến vậy? Kể cả khi ta cảm thấy chính mình không xứng với người? Kể cả khi trên Thương Khung còn có rất nhiều nữ nhân tốt hơn ta, yêu thích người hơn ta?”

“Cũng không thể gọi là tổn thương.” Nạp Lan Doanh Chính lắc đầu. “Là tự ta bám theo người, là ta lừa gạt người trước, là ta làm người khó xử, là ta trêu cao với người. Có lẽ đúng như người nói, trên Thương Khung này có rất nhiều nữ nhân tốt hơn người, yêu thích ta hơn người nhưng là ánh mắt ta thiên cận, chỉ thấy được mỗi mình người mà thôi.”

“Ha ha ha...” Nghiêm Thần bật cười, cười hết sức thoải mái. “Dù cho là Liễu Doanh Doanh hay Nạp Lan Doanh Chính thì người vẫn luôn ngốc nghếch và cố chấp như vậy. Giống hệt năm xưa.”

“Ta...” Nạp Lan Doanh Chính bối rối. Chẳng lẽ hẳn nói sai cái gì sao?

Bất chợt, Nghiêm Thần nghiêng đầu đặt một nụ hôn lên trán của Nạp Lan Doanh Chính. Nhẹ nhàng và thuần khiết.

Ta biết rõ ta đối với người chưa hoàn toàn là yêu. Nhưng mà ta lại tham lam ích kỷ muốn giữ người lại bên cạnh mình. Tình cảm mà người dành cho ta thật sự rất đẹp, đẹp đến nỗi nó khiến ta cảm thấy sự âm u trong cõi lòng một lần nữa bị phơi bày. Cả hai thế làm người ta đều khát vọng muốn chứng tỏ mình để mọi người chú ý, khát vọng yêu thương để rửa sạch tâm hồn như nhuộm. Không phải ta tự hạ thấp mình chỉ là đó mới thật sự là con người thật của ta.

Nạp Lan Doanh Chính, ta đã cho người rất nhiều cơ hội để rời khỏi ta, giống như ước nguyện năm xưa của người. Dù người đã quên nhưng ta vẫn luôn thực hiện hứa hẹn đó. Nhưng nếu người đã nhất quyết lựa chọn ta, như vậy hoặc là ta kéo người cùng xuống địa ngục, hoặc là người kéo ta về ánh sáng của thiên đường. Người là một người rất sâu sắc, ta không tin là người không nhìn ra một mặt tối nào của ta cả. Vậy mà người vẫn một mực với ta. Ta thật sự cảm thấy mình không xứng đáng đến vậy.

“Doanh Doanh, cảm ơn người.” Nghiêm Thần thì thầm như nỉ non.

Gương mặt Nạp Lan Doanh Chính đỏ bừng như tôm luộc. Hắn ngưng ngưng vội cúi gầm mặt xuống như hận không thể tìm một cái động nào ở bên dưới mà chui vào. Thấy vậy, Nghiêm Thần cười càng thêm vui vẻ.

“Chờ ta có được không? Chờ đến khi lòng ta hoàn toàn yêu người.”

“Được.”

Vũ Đình Nghiêm Thần, chính ta mới phải cảm ơn người. Cảm ơn người chấp nhận ta...

“Đây là...” Nạp Lan Doanh Chính trợn to mắt nhìn mảnh ngọc bội vừa được Nghiêm Thần đeo vào bên hông của bản thân. Sắc mặt của hắn chuyển đổi liên tục như một bảng pha màu. “Người, người là...” “Hừ, nhớ rồi sao?” Nghiêm Thần bĩu môi một cái rồi véo hai gò má của Nạp Lan Doanh Chính đến đỏ lên. “Nam nhân chết tiết, là do người tự đâm đầu xuống vực sâu. Dám nói ta hời hợt, tự đại, thích ra vẻ thanh cao... nhiều lần gây chuyện với ta, còn đuổi ta đi thế mà giờ lại bám dính vào ta, đáng đời người!”

“Ta... ta... ta...” Nạp Lan Doanh Chính chỉ còn biết lắp bắp không thành câu. Quả nhiên là hắn tự tìm ngược, không trách ai được. Họa từ miệng mà ra a!

“Cho nên ngay từ đầu người vốn biết... vốn biết...” Nạp Lan Doanh Chính rưng rưng nước mắt.

“Người cho ta ngu ngốc giống người sao? Mấy thứ đó chỉ là diễn cho người, Thiên Túng và mọi người xem thôi.” Nghiêm Thần cười nham nhở. Chẳng lẽ hẳn cho rằng cô để mặc hắn tùy ý ôm bản thân, làm nũng với bản thân là vì tưởng hắn là nữ nhân sao? Kiếp trước dù là Như Sương thì cậu ấy cũng chẳng dám làm ra những hành động thân mật đến mức như vậy với cô đâu. Càng huống chi, vì biết hắn là nam nhân nên lần gặp ở ôn tuyền cô mới, khụ, xấu hổ mà bỏ chạy.

Nhìn Nạp Lan Doanh Chính ỉu xiu như cây cỏ chết héo, Nghiêm Thần cười đến run người rồi vươn tay kéo hắn vào lòng của mình. “Người dành ra hai năm thích ta, ba năm yêu ta đợi ta. Nhưng ta đã dùng hơn chín năm để hiểu người, thích người, yêu người, thậm chí còn muốn buông tay để người tự do...”

“Thật xin lỗi, xin lỗi... xin lỗi...” Nạp Lan Doanh Chính nắm chặt lấy vạt áo của Nghiêm Thần mà khóc. Nước mắt mặn chát làm nhòe đi đôi mắt, làm đắng tận cõi lòng. Thì ra là như vậy, thì ra chính hắn mới là người làm nàng ấy tổn thương.

“Đứa ngốc.” Khi đó người mới tám tuổi mà thôi, không trách người được.

Không khí lạnh mạn này làm Lam Phượng Khuynh bủi mủi một cái. Con gái, con phản bội đồng minh rồi. Nhưng nhìn Nạp Lan Doanh Chính, Lam Phượng Khuynh cũng cảm thấy hài lòng. Đứa trẻ này thật sự rất phù hợp với Thần nhi. Mặc kệ trước đây hắn đã làm ra chuyện ngu ngốc gì thì tình cảm mà hắn dành cho Thần nhi vẫn không hề thay đổi, trong sáng và chân thành nhất. Không giống Vệ Tường Lâm vì duyên định mà để ý con bé, không giống Đoan Mộc Ẩn vì tài năng mà để ý con bé, cũng không giống Lý Chiến Dã vì tò mò mà để ý con bé, Nạp Lan Doanh Chính ngay từ đầu đối với Thần nhi là đơn thuần thích, đơn thuần yêu.

Bảo bối của hắn kiên cường ngạo nghễ nhưng cũng rất mềm yếu và dễ tổn thương, hắn luôn biết được. Vì thế, hắn có thể để con gái mình rối rắm ưu tư trong chuyện tình cảm nhưng nếu con bé muốn yêu một người, hừ, cứ vượt qua ải của hắn trước rồi nói sau.

Trái ngược với Lam Phượng Khuynh, hình ảnh ấm áp này lại chẳng khác nào một chậu nước lạnh tạt thẳng vào người Vệ Tường Lâm, Đoan Mộc Ẩn và Lý Chiến Dã. Họ chỉ biết cười buồn, im lặng đứng một chỗ. Diệu vương như vậy, có lẽ cả đời chỉ chấp nhận một mình Nạp Lan Doanh Chính mà thôi...

Càng hướng chi... Vệ Tường Lâm ngơ ngác nhìn mảnh ngọc bội được Nghiêm Thần đeo vào bên hông của Nạp Lan Doanh Chính, hắn mím môi đau lòng. Thì ra chín năm trước là người... Cho nên, đối với một người thích thù dai bất kể chuyện lớn nhỏ như người thì ba năm qua, người đối với ta đã tốt hơn Nạp Lan Doanh Chính rất nhiều rồi.

Bất chợt bắt gặp ánh mắt của Nghiêm Thần, Vệ Tường Lâm áy náy không thôi. Ngày đó ánh mắt của người cũng giống như vậy, ánh mắt đượm buồn lại mang đầy tang thương. Là ta khiến ánh mắt đó hiện lên ý cười nhưng cũng chính ta quay lưng bỏ đi không một lời từ giả. Thật xin lỗi...

Trong lúc này, Sở Lan Tâm lại đứng một bên trò chuyện khí thế với Khinh Ưu.

[Người nói mấy nam nhân này sẽ bị Diệu vương xử lý thế nào?]

[Chủ nhân, ngài dùng từ chính xác hơn một chút đi.] Khinh Ưu thật hết nói nổi chủ nhân nhà mình. Cái gì mà ‘xử lý’, làm như họ là trọng tội không bằng? [Chủ nhân có lẽ ngài không biết, năm nam nhân này đều có một đường duyên tình rất nhạt nổi với ngài.]

“Khụ!” Sở Lan Tâm bị sắc nước miếng một cái. Không dấu vết trơn to mắt nhìn năm nam nhân ‘nổi tiếng’ trong giới trẻ hiện nay, cô rùng mình. Đừng có nói cô là nữ xuyên không đến dị giới, sau đó thu hút một đàn nam nhân vào hậu cung, sau đó ngược nam nữ phụ nam nữ xứng đến chết đi sống lại, sau đó vươn lên đỉnh cao của thế giới, sau đó nữ phụ nữ xứng gì đó trọng sinh hay xuyên không gì về vươn lên nghịch tặc, sau đó biến cô thành bia đỡ đạn hay vật hi sinh, sau đó... Kịch bản cầu huyết như vậy cô mới không cần ứng lên người của mình đâu!!!

[Chủ nhân, ngài suy diễn quá nhiều.] Khinh Ưu không nhịn được mà khinh bỉ.

[Không không không, thế giới này có chuyện gì mà không thể xảy ra được chứ.] Nếu đúng vậy, cô sẵn sàng biến mình từ nữ chính xuống nhân vật quần chúng. Nếu Diệu vương mà là nữ phụ, khụ, (nàng ta mà là nữ phụ?) cô sẵn sàng nâng nàng ta lên nữ chính, chấp tay kết nối se duyên nam chính nam phụ cho nàng ta. Tuy nhiên, nếu Ngọc Nhật Bách mà cũng là nam chính hay có liên quan gì đấy thì cô không buông tay hắn ra đâu.

[Sở Lan Tâm! Ta là loại người dói bụng ăn quàng nam nhân của người khác sao?] Một câu phẫn nộ này của Nghiêm Thần vang lên trong đầu làm Sở Lan Tâm đứng hình chết máy. Diệu vương???

[Ngu ngốc, không lẽ Khinh Ưu không nói cho người Thần Ẩn có thể giúp chủ nhân hai bên liên lạc qua đường tâm linh sao?]

[Ha ha... có, chỉ là không dùng nên... quên mất.] Sở Lan Tâm cười gượng gạo. Khinh Ưu, người muốn ta chết hay sao mà để Thiên Túng liên lạc thế? [Diệu vương, ta giận thôi, ngài đừng để trong lòng.]

[Nói trước với người, sau này đừng có để ý Nạp Lan Doanh Chính và Vệ Tường Lâm đấy.]

[Diệu vương! Ta cũng không phải loại người dối bụng ăn quàng nam nhân của người khác!!!]

[Hừ!]

Sở Lan Tâm phần nộ nhìn Nghiêm Thần đang đứng ở xa liếc trắng mắt với cô. Lo tình tứ với nam nhân của người đi, mắc mớ gì lại chạy tới đây tám chuyện với ta? Làm hại cô đau tim một hồi. Ủa mà, sao có cả Vệ Tường Lâm nữa? Sở Lan Tâm theo không kịp tư duy của Nghiêm Thần.

[Chủ nhân, tính cách của ngài và Diệu vương thật sự rất giống nhau.]

[Làm gì có chuyện đó.]

[Thật đấy. Chỉ là so về sự lãnh khốc và tàn nhẫn thì ngài không bằng Diệu vương mà thôi.]

Vậy sao... Sở Lan Tâm im lặng đánh giá Nghiêm Thần. Nữ nhân xinh đẹp đoan chính đó dù lãnh khốc thế nào thì nội tâm vẫn rất mềm mại. Trước đây gặp mặt, dù nàng ta có biểu hiện hòa ái gần gũi rất nhiều thì cô vẫn cảm nhận được sự xa cách trong đó. Chỉ khi đối mặt với người thân, nàng ta mới để lộ nội tâm của mình thôi. Giờ thì cô có thể nhìn ra, Diệu vương đã thật sự mở lòng rồi.

Nạp Lan Doanh Chính người này cũng đủ chấp nhất. Nếu hấn buông tay, cô khẳng định đời này hấn sẽ không bao giờ bước vào trái tim của Diệu vương được nữa đâu. Haizz... nữ nhân gì mà lãnh khốc lãnh tình lý trí thấy phát sợ! À mà nữ nhân Thương Khung như vậy cũng chẳng có gì là lạ.

[Khinh Ưu, người nói ta có cần noi theo con đường lãnh khốc của Diệu vương không? Nhìn thật quá soái!]

[...]

50. Chương 47-1: Vấn Vương

Vù! Vù! Vù!

Xoẹt!

Nhìn Nghiêm Thần và Vệ Tường Lâm biến mất trong trận pháp, ai ấy cũng đều mang một nỗi niềm riêng mà rời khỏi khu trung tâm đầm lầy Sương trắng.

Khi ra khỏi khu vực trung tâm, người của Thất Sát điện đồng loạt tản ra nhường lối cho mọi người.

“Xú tiểu tử!” Lam Phượng Khuynh hăng học khó chịu với Nạp Lan Doanh Chính. “Chỉ vì người mà trong sạch của bảo bối nhà ta đều mất hết.”

Mọi người đang đi kém chút vấp ngã. Rất tốt, cha con nhà này thật biết cách đưa người ta từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác mà. Do đó, hàng trăm con mắt đồng loạt hướng về Lam Phượng Khuynh và Nạp Lan Doanh Chính.

“Đế Lam đại nhân, ta...”

“Người lợi dụng bảo bối nhà ta khi đó mới sáu tuổi còn trẻ người non dạ ngây thơ không hiểu sự đời mà tiếp cận nó...”

Ầm ùng!

Mấy đen sấm chớp hiện đầy trên đầu của những người đang vây xem. Cơ mặt của họ cứ giật giật liên tục nhìn buồn cười vô cùng.

“Là người khiến bảo bối ngậy ngô trong sáng đáng yêu của nhà ta trở nên sầu lụy bi thương không sức sống...”

Ngậy ngô trong sáng?

Sầu lụy bi thương?

Nghiêm Luân nôn mửa trong lòng. Tỷ ấy mà ngậy ngô trong sáng thì trên đời này chẳng còn ai đen tối nham hiểm nữa đâu. Còn có tam phụ thân, mấy năm qua tỷ tỷ sống rất vui vẻ a, vô tư vô lo đi lịch luyện khắp nơi, ngoại trừ việc sát niệm thì đào đâu ra thảm thương như ngài nói chứ?

“Năm xưa người còn làm bảo bối nhà ta tổn thương sâu sắc.” Mặc dù ta cũng chẳng biết người đã làm gì khiến con bé ‘ghi nợ’ nhiều tới vậy. Tuy nhiên chắc chắn là người sai!

“...” Nạp Lan Doanh Chính thật sự không biết phải nói gì nữa. Để Lam đại nhân, ngài không cần đổi trắng thay đen như vậy có được không?

“Luân nhi, con đến Nam Hà quốc một chuyến đi.” Lam Phượng Khuynh không thèm ném xỉa gì tới Nạp Lan Doanh Chính nữa mà quay sang nói với cô con gái còn lại của mình.

Nghiêm Luân nghe yêu cầu có chút không phản ứng kịp. Nhưng ngay sau đó hiểu được ý của tam phụ thân nhà mình nên nàng lập tức trả lời: “Dạ, phụ thân, con sẽ không làm ngài thất vọng.”

Lam Phượng Khuynh gật đầu, “Vậy ta và Thanh Hàn về trước, nếu không người khác lại bàn ra tán vào chúng ta thân là Quý quân mà suốt ngày cứ rời khỏi hoàng cung, không hiểu phép tắc.”

Mọi người triệt để đen mặt. Ai dám bàn tán về ngài? Còn có, khuôn phép ở Đông Ly, Nam Hà và một số quốc gia khác rất thoáng trong chuyện quy tắc cho nam nhân sau khi thành thân. Họ vẫn có thể tự do làm những chuyện mình thích mà không bị gò bó trong hậu viện, chỉ cần không làm chuyện bôi nhọ thanh danh và phản bội thê quân của mình là được. Cho nên, Để Lam đại nhân, ngài chỉ nói quá lên thôi. Khi Lam Phượng Khuynh và Tiêu Thanh Hàn rời đi, mọi người còn lại cũng lục tục chia nhau thành nhiều hướng mà trở về.

Vì cần đến Nam Hà quốc nên Nghiêm Luân đi chung với Nạp Lan Doanh Chính.

“Tỷ phụ.”

“Thái nữ, gọi như vậy là chiết sát ta đấy.” Nạp Lan Doanh Chính vội vã lên tiếng.

“Ha ha, tỷ tỷ ta cũng làm ra hứa hẹn với người rồi, gọi một tiếng tỷ phụ thì có sao.” Nghiêm Luân bật cười. Nam nhân này dịu dàng diễm lệ như vậy, nàng thật tò mò khi hẳn ta đóng giả nữ nhân đã thay đổi như thế nào mà lừa được nhiều người đến thế. Bất chợt thấy một viên hồng ngọc lộ ra từ cổ áo của Nạp Lan Doanh Chính, Nghiêm Luân hứng thú thốt lên: “Cái đó là tỷ tỷ ta tặng người sao?”

Nhìn theo hướng ánh mắt của Nghiêm Luân, Nạp Lan Doanh Chính vươn tay vuốt nhẹ viên ngọc mà nói: “Phải.”

“Hồng ngọc ngôi sao, tỷ ấy cũng thật biết chọn.” Khuôn mặt có đến sáu phần giống Nghiêm Thần, tuy nhiên lại mang theo vẻ đẹp tươi tắn và ôn hòa, khi Nghiêm Luân cười lên lại càng khiến người nhìn có hảo cảm vô cùng. Nàng hỏi tiếp: “Hm, nói vậy viên lam ngọc là người tặng tỷ ấy?”

“Ừ, chỉ là nàng ấy đã tháo nó xuống rồi.” Nói tới đây, Nạp Lan Doanh Chính có chút buồn lòng.

“Tháo xuống?” Nghiêm Luân ngạc nhiên, “Không có a, tỷ ấy vẫn luôn đeo mà.”

Nạp Lan Doanh Chính sững sờ nhìn Nghiêm Luân.

Thấy vậy, nàng nói tiếp: “Thật đấy. Chỉ là bình thường tỷ ấy giấu nó trong mép gấp cổ áo nên không nhìn thấy thôi. Ta a, tại mấy lần luận bàn với tỷ tỷ nên vô tình thấy được.”

Yên tâm, quà của tỷ tặng ta sẽ giữ thật kĩ, không tháo xuống đâu mà lo.

Nạp Lan Doanh Chính nở nụ cười.

Tiểu Nghiêm nhi...

“Ha ha, người nhớ tỷ tỷ sao?” Nghiêm Luân cười trêu ghẹo. “Chờ ta xử lý xong chuyện ở Nam Hà, ta dẫn người về Vĩnh Diệu cung của tỷ ấy chơi một thời gian. Nhìn vật nhớ người cũng không tệ. Sẵn dịp ra mắt nhạc mẫu nhạc phụ của người luôn.”

Gương mặt Nạp Lan Doanh Chính đỏ bừng. Là ai đồn đại nói thái nữ Đông Ly ôn hòa vui vẻ nói chuyện tiến thoái lễ nghĩa. Người mà hiện giờ đang lấy hấn ra trêu ghẹo, ăn nói bộc trực như vậy là ở đâu ra thế?

Nghiêm Luân mà biết câu hỏi này khẳng định sẽ trả lời: Ta bị tỷ tỷ đáng kính tôi luyện thành như vậy đấy.

“Ngài... đến Nam Hà làm gì?” Nạp Lan Doanh Chính ngập ngừng hỏi. Lúc đó Đế Lam đại nhân liếc hấn một cái rồi mới bảo thái nữ đến Nam Hà. Không biết là muốn gì nữa.

Nghiêm Luân cười thần bí: “Tỷ phu yên tâm, việc tốt dành cho người đấy.”

“Ấn nhi.”

“Mẫu thân...” Đao Mộc Ấn đáp lời buồn buồn. Mọi người đều đi hết rồi nhưng hấn thì vẫn cứ đứng ở nơi đầm lầy Sương trắng này không nhúc nhích.

51. Chương 47-2: Phiên Ngoại 4: Chỉ Vì Đợi Người (1)

“Doanh Doanh, đây là tiền công tháng này của con.” Trần thắm đặt túi tiền vào tay Doanh Chính rồi xoa đầu hấn mà nói.

Nhận lấy túi tiền rồi mở ra xem, Doanh Chính có chút kinh ngạc. Hấn ngẩn đầu lên hỏi: “Sao nhiều thế ạ?”

“Ha ha, nhiều cái gì, có tiền thưởng cho con nữa đấy.” Trần thắm cười cười. “Về lo mà mua thuốc cho cha con. Còn có, con cũng nên bồi bổ nhiều vào. Cứ gầy ốm thế này thì mai sau ai dám gả cho con chứ.”

Doanh Chính nghe câu cuối mà ngượng đỏ mặt. Thấy vậy, Trần thắm càng cười vui vẻ hơn. Cô bé này sao lại dễ thẹn thùng như nam hài nữa rồi.

“Trần thắm, con về đây.”

Vấy tay với Doanh Chính, Trần thắm thần thần nhìn đứa trẻ dần khuất bóng rồi thở dài. Doanh Doanh đứa bé này cũng thật khổ cực, còn nhỏ như vậy mà phải làm lụng khắp nơi, trong nhà chỉ có mỗi người cha ốm yếu nên mọi gánh nặng đều trút lên vai cô bé. Cũng không biết là nữ nhân nào nhẫn tâm để hai cha con họ lưu lạc cực khổ như vậy. Haizzz....

“Thê chủ!”

“Sao chàng lại ra đây? Vào nhà nghỉ ngơi đi.” Trần thắm thấy phu quân nhà mình thì vội đi tới dìu hấn trở vào.

“Ta không sao. Doanh Doanh đứa bé đó về nhanh thế, ta còn định đưa cho nó một phần canh gà.” Nam nhân than nhẹ.

“Để ta đem qua cho họ.” Trần thắm lên tiếng. “Chàng đừng lo.”

“Vậy cũng được. Bệnh tình của Liễu Nhan ngày một trầm trọng, ta sợ rằng...”

Lòng hai vợ chồng đều nặng trĩu.

Hai cha con Doanh Doanh chuyển đến thôn Châu Diên này đã hơn một năm. Hai người họ cũng như toàn bộ người trong thôn đều nhớ rõ cái đêm hôm ấy. Liễu Nhan cả người trọng thương ôm lấy Doanh Doanh loạng choạng đi vào thôn. Lúc đó mưa rơi như thác đổ, thân hình hai cha con họ bị vùi dập trong màn mưa

trắng xóa, máu nhiễm đỏ theo từng bước chân của họ. Người dân trong thôn thấy vậy vội chạy ra cứu giúp, cũng không quản hai người họ là tốt hay xấu.

Sau ngày đó, Liễu Nhan và Doanh Doanh ở lại trong thôn.

Cho tới tận bây giờ, người trong thôn ai cũng yêu quý hai cha con Liễu Nhan vô cùng.

Liễu Nhan làm người rất ôn hòa hiểu lễ nghĩa, tài trí vượt xa so với bất cứ nam nhân nào ở thành trấn lớn. Hơn nữa hắn thật sự rất xinh đẹp, một nét đẹp tựa như tranh thủy mặc, sâu lắng và bình yên. Đôi mắt phượng mị hoặc đầy cơ trí cùng nụ cười đậm nhẹ như sương đêm luôn khiến rất nhiều nữ nhân xiêu lòng. Nếu không phải hắn đã thành thân thì nữ nhân đến cửa hỏi cưới đã đủ đập nát căn nhà nhỏ của hắn rồi.

Cho nên, vì không cưới được giai nhân nên mọi người quay sang mắng chửi thê quân của hắn, tất nhiên là chỉ dám mắng lên sau lưng. Ai cũng đều biết, Liễu Nhan luôn chờ đợi thê quân của hắn, chờ đợi bằng cả một tình yêu chân thành.

Trong khi đó, Doanh Doanh lại là một cô bé năng động và tháo vát, ai ở trong thôn cũng coi nha đầu này là con cháu của mình. Doanh Doanh lớn lên rất giống Liễu Nhan, nhất là đôi mắt phượng thanh tú và sâu thẳm. Nhiều lúc cô bé điếm tính chú tâm vào công việc, cái vẻ đẹp dịu dàng toát lên làm mọi người cứ nhìn nhầm là nam hài. Hai cha con Liễu Nhan đều rất có thiên phú trong việc tu luyện, điều này khiến họ ở trong thôn càng được kính trọng. Tuy vậy vài tháng trở lại đây, sức khỏe của Liễu Nhan lại kém đi rất nhiều, thời gian nằm trên giường bệnh càng lúc càng dài. Rất nhiều dược sư y sư đã đến khám cho hắn nhưng cũng chỉ than thở bỏ lại một câu: tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược.

Do đó, mọi gánh nặng trong nhà đều dồn lên vai Doanh Doanh. Cô bé một mặt chăm sóc cho cha, một mặt phải lo toan cho gia đình. Doanh Doanh lúc nào cũng cười vui vẻ mà nói: chỉ cần có con ở thì cha sẽ sớm khỏe lại thôi, bởi con chính là tâm dược của cha.

Chỉ là cả cô bé và người trong thôn đều biết, đó chỉ là một câu dối lòng mà thôi.

“Doanh Doanh, so tài không?” Mấy đứa trẻ trong thôn đứng ở xa chạy tới cười đùa xung quanh Doanh Chính.

Cười hồi lâu, Doanh Chính ái ngại nói: “Hôm khác đi, ta phải về sắc thuốc cho cha.”

“Vậy người mau đi đi. Chúng ta ai cũng chờ Liễu lão sư khỏe mạnh đấy.”

“Cảm ơn.”

Vẫy tay chào đám bạn, Doanh Chính vội đi về nhà.

Căn nhà nhỏ đơn sơ nằm ở cuối thôn, vây quanh là một vườn cây ăn trái sai quả dần hiện trong tầm mắt, Doanh Chính hít sâu một hơi rồi bày ra gương mặt tươi cười. Sau đó hắn mới đi vào trong.

“A Nhan, người thật quá cố chấp.”

Giọng nữ? Doanh Chính nghi hoặc dừng chân đứng ở ngoài cửa.

“Sư tỷ, đây là lựa chọn của ta.”

Sư tỷ của cha? Doanh Chính càng thêm tò mò. Hắn lẳng lặng tiến đến gần rồi đứng nép ở dưới cửa sổ nghe ngóng.

“Lựa chọn của người là khiến mình chịu oan uổng như vậy sao? Người không nghĩ cho bản thân thì cũng nên nghĩ cho Doanh Chính. Chẳng lẽ người muốn con mình cứ sống mãi trong thân phận nữ hài?”

Nghe tới tên mình, Doanh Chính có chút hồi hộp. Giọng điệu của nữ nhân này rất uy nghiêm, cứ như một vị vương giả trên cao không cho phép bất cứ ai coi thường. Dù là lời trách mắng thì âm điệu vẫn khiến người nghe thấy được sự quan tâm nồng đậm.

“Sư tỷ, ta...”

“Người theo ta về. Ta nhất định sẽ lấy lại công đạo cho người.”

“Sư tỷ, khi xuất sư chúng ta đã thề với Thiên đạo sẽ không nhúng tay vào bất cứ chuyện tình của đồng môn. Ta rất cảm ơn tỷ vẫn luôn quan tâm ta nhưng trong chuyện này, hãy để A Nhan tùy hứng một hồi.” Liễu Quân Nhan cất lời buồn bã và chua xót. “Dù có chết ta cũng cam lòng.”

“Người... vậy còn Doanh Chính? Người rốt cuộc có yêu thương con mình không? Thằng bé vì người làm tất cả mọi chuyện không than oán tí nào thế mà người lại ở đây nghĩ tới cái chết.” Lần này giọng nữ vang lên dồn dập hơn kèm theo tức giận.

Doanh Chính ngồi bệt dưới sàn, cả người co lại. Hắn vẫn luôn biết cha yêu mẫu thân rất nhiều, yêu hơn cả hắn. Dù hắn có làm gì thì cha vẫn mãi nhớ đến mẫu thân đầu tiên. Hắn... không cam lòng. Mẫu thân chưa từng xuất hiện trong cuộc đời của hắn. Tám năm qua luôn là hắn ở bên cạnh cha, yêu thương cha, chăm sóc cho cha... vậy mà vẫn không thể khiến cha vì hắn mà sống sót sao? “Ta có lỗi với Doanh Doanh rất nhiều. Ta thật sự hận bản thân vì yếu đuối mà khiến con mình chịu khổ như vậy. Nhưng sư tỷ, ta thật sự yêu nàng ấy.” Liễu Quân Nhan nức nở, nước mắt chảy dài trên gương mặt yếu ớt. “Chỉ cần nàng ấy nhận ra bản thân bị bọn người đó lừa gạt, nàng ấy nhất định sẽ đến tìm ta.”

“Liễu Quân Nhan, người làm ta thật thất vọng.”

“Sư tỷ... xin lỗi...”

“Cầm lấy. Đây là ngọc bội của con gái lớn nhà ta. Chỉ cần Doanh Chính chấp nhận thì đời này, vị trí chính quân của con bé sẽ luôn là của hắn.” Nữ nhân lạnh giọng mà nói, tay cầm một mảnh ngọc bội đưa đến trước mặt Liễu Quân Nhan.

“Sư tỷ, điều này không được. Năm xưa ta chỉ là nói giỡn thôi. Doanh Doanh không xứng...”

“Con gái ta đã đồng ý rồi. Lúc đầu khi tìm ra tung tích của người ta đã nói tình hình của Doanh Chính cho con bé và yêu cầu nó chấp thuận chuyện này.”

Liễu Quân Nhan ngơ ngác hỏi lại: “Nhưng con gái tỷ chỉ mới...”

“Đừng coi thường con ta tuổi nhỏ.” Nữ nhân khinh bỉ sư đệ của mình rồi nói tiếp: “Nó hiểu chuyện còn hơn cả người đây. Nguyên văn của nó: Con có thể sẽ không cho hắn tình yêu nhưng con đảm bảo sẽ hộ hắn cả đời. Nếu hắn không chấp nhận hôn ước hoặc sau này yêu thương một nữ nhân khác thì con sẽ hoàn toàn tôn trọng, thậm chí sẽ luôn là chỗ dựa cho hắn”

Liễu Quân Nhan cầm ngọc bội có chút khó xử. “Hôn ước này...”

“Con không chấp nhận.”

Một câu này làm Liễu Quân Nhan và sư tỷ của mình ngơ ngàng nhìn ra cửa.

Doanh Chính bước vào nhà cúi chào với nữ nhân đang ngồi đối diện cha mình rồi ngẩng đầu lên tiếng: “Con không chấp nhận hôn ước. Một nữ hài có thể dễ dàng chấp nhận hôn sự thế này thì thật quá hời hợt. Liễu Doanh Chính con không cần ai thương hại hết. Hơn nữa, làm sao ngài biết con gái của ngài sẽ thật tâm luôn tuân thủ hứa hẹn kia. Nữ nhân vốn hoa tâm, con mới không cần vị trí chính quân ảo đó đâu.”

Nữ nhân nghe xong lời này thì trên mặt xuất hiện vết rách, không phải vì tức giận mà là vì buồn cười. Con gái, con ăn ở thế nào mà bị người ta nói là hời hợt và hoa tâm rồi? Còn có, tiểu tử, người núp bên ngoài này giờ không nghe rõ lời ta nói sao? Là ta bắt con gái mình chấp nhận hôn ước chứ có phải nó thương hại người mà chấp thuận hôn ước đâu.

“Doanh Doanh, không được vô lễ.” Liễu Quân Nhan lo lắng quát lên. Đứa con này thật không biết tốt xấu mà. Sư tỷ của hắn mà trút giận lên thằng bé thì hắn cũng chẳng thể nào cứu được đâu. Càng huống chi, phụ thân của nữ hài bị Doanh Doanh chê bai là một người khó đối phó nhất Thương Khung này a. Hắn không muốn con mình chết quá sớm đâu.

Mặc kệ cha mình khuyên can, Doanh Chính cầm lấy ngọc bội từ tay cha rồi cung kính đưa lại cho nữ nhân kia. “Con rất cảm ơn ngài đã quan tâm nhưng xin thứ lỗi.”

Thong thả cầm lại ngọc bội cất vào người, nữ nhân hứng thú đánh giá nam hài trước mặt mình. Dù là trong vải bố sam thô sơ nhưng cũng không che dấu được hết sự ngoan cường và sâu lắng của hắn. Không hổ là

do một tay Liễu Quân Nhan nuôi lớn a. Chắc, có đứa con rể này không tồi chút nào, chỉ là đáng tiếc...

“Thôi, không nhắc chuyện này nữa.” Nữ nhân đứng lên rời khỏi chỗ ngồi. “A Nhan, ta đi đây. Chuyện của người ta sẽ không xen vào nữa. Sống hay chết đều tùy thuộc vào người.”

“Sư tỷ, xin thay ta gửi lời xin lỗi đến sư phụ.” Liễu Quân Nhan thấp giọng cầu xin.

“Được.”

Nhìn thân ảnh nữ nhân kia biến mất, Doanh Chính cảm thấy phiền lòng nhưng rồi cũng bình tâm trở lại. Hắn nhìn ra nữ nhân kia là dịch dung, tuy vậy khí chất hào nhiên chính khí của nàng ta vẫn không hề che giấu chút nào. Đó là một người đứng ở đỉnh cao của Thương Khung này.

“Doanh Doanh, lúc này con đang lấy cái mạng của mình đem lên bàn cân đấy.” Liễu Quân Nhan mặt mày lên tiếng. Gương mặt xinh đẹp hiện giờ chỉ còn là sự ưu thương chồng chất.

Vội chạy tới bên phụ thân của mình, Doanh Chính áy náy đáp lại: “Thật xin lỗi, lúc này con không không chế được tâm trạng.”

Ôm lấy con trai của mình, Liễu Quân Nhan vỗ về an ủi: “Doanh Doanh, con cần học cách che giấu tâm tư hơn nữa, nếu không sẽ mang họa vào thân đấy.”

“Dạ.”

“Chuyện hôn ước con cũng quên đi. Chúng ta không xứng với họ.” Liễu Quân Nhan thấp giọng buồn buồn. Hôn ước này là do hắn và sư tỷ lúc còn trẻ tự đặt ra cho bọn nhỏ. Hắn biết nếu con gái của sư tỷ làm ra hứa hẹn thì chắc chắn sẽ thực hiện được. Chỉ là Doanh Doanh không chấp nhận, haizzz...

“Con không để tâm đâu. Một nữ hài thì biết gì mà hứa hẹn chính quân chứ.” Doanh Chính bĩu môi.

“Con a, sau này thế nào cũng hối hận.”

“Mới không đâu.”

“Aiz... tùy con, chỉ là con nên nhớ kĩ hình dạng của mảnh ngọc bội đó. Sau này có gặp cô bé kia thì cũng biết đường mà không đắc tội.”

Doanh Chính gật đầu đồng ý.

“Hắn nói con như vậy?” Nữ hài ngạc nhiên thốt lên, vẻ mặt lạnh nhạt vô cùng. Tuy nhiên tay nàng lại siết chặt thanh kiếm đang cầm như hận không thể lập tức rút nó ra chém chết tên tiểu tử không biết điều kia. Giỏi lắm Nạp Lan Doanh Chính! Cái gì mà thông tuệ hiểu lẽ dục dăng dằm thắm, đều là gạt người hết! Nàng điên rồi mới tự nhiên muốn bảo hộ hắn khỏi chết vào phút cuối. “Đúng là làm ơn mắc oán mà.”

“Con gái, bình tĩnh. Dù gì cũng chỉ là lời của một đứa trẻ, con đừng chấp nhất.”

“Nhưng con đây cũng là đứa trẻ a.” Nữ hài bình thản trả lời rồi đột nhiên cười đến chói sáng làm nữ nhân đối diện khẽ lau mồ hôi lạnh một cái.

Con gái, con chỉ là ngụy nhi đồng thôi. Có đứa trẻ nào bằng tuổi mà hiểu chuyện đời rành như con vậy không?

“Mẫu thân yên tâm, con nhất định sẽ tuân thủ hứa hẹn.”

Về mặt con đừng cười ghê rợn như vậy thì lời nói đó mới đáng tin. Nữ nhân thầm chê bai trong lòng.

52. Chương 47-3: Phiên Ngoại 5: Chỉ Vì Đợi Người (2)

Xoẹt!

Rầm! Rầm! Rầm!

“Khụ khụ...” Che miệng ho khan vài tiếng, Doanh Chính ngẩn đầu nhìn đám tử sĩ nằm la liệt ở xa. Khi xác định bọn chúng đều chết hết thì hắn mới loạng choạng đi đến chỗ phụ thân của mình.

Phụ thân hắn đã bước vào ngưỡng cửa luyện tâm từ lâu. Nhưng chỉ vì tâm bệnh mà khiến người không cách nào tiến xa hơn trong tu luyện. Rất nhiều người đã khuyên phụ thân buông giải khúc mắc trong lòng nhưng người thật quá cố chấp. Điều này không chỉ hạn chế sự phát huy sức mạnh mà còn khiến tu vi của phụ thân lùi dần.

Luyện tâm mà lại không muốn thả lỏng tâm hồn, tự làm khổ bản thân bằng những gút mắc ưu thương thì chẳng khác nào đi ngược lại tự nhiên.

Luyện tâm là giữ vững tâm cảnh chứ không phải là giữ vững chấp niệm

Cho nên phụ thân của hắn...

“Chúng ta lại phải rời khỏi thôn rồi.” Doanh Chính dịu lấy Liễu Quân Nhan rồi chậm chạp bước đi.

Nhẹ xoa đầu con trai, Liễu Quân Nhan thấp giọng cười buồn. “Là cha khiến con không có một nơi dừng chân đúng nghĩa.”

Doanh Chính chỉ lắc đầu không đáp. Vì né tránh đuổi giết, hắn và cha đã phải liên tục thay đổi nơi ở. Lần này có thể ở thôn Châu Diên hơn một năm đã khiến hắn hài lòng lắm rồi.

“Doanh Doanh, chắc con hận mẫu thân của mình lắm.”

“Không yêu thì sao phải hận.” Doanh Chính nhàn nhạt lên tiếng.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Liễu Quân Nhan không nói thêm gì nữa. Vẫn luôn là sự tỷ đúng, hắn không nên để con mình chịu khổ chỉ vì sự ngu ngốc của bản thân. Tám năm qua sự chịu đựng của hắn cũng đến giới hạn rồi. Có lẽ nên gặp mặt nàng ấy lần cuối để giải quyết hết mọi chuyện thôi.

“Doanh Doanh, cha đưa con đi gặp mẫu thân. Sau đó dù xảy ra chuyện gì thì con vẫn sẽ luôn ở bên cha, đúng không?” Liễu Quân Nhan cúi đầu nói khẽ. Đôi mắt phượng u buồn giờ đã lấy lại sự sắc sảo và mình mẫn như ngày xưa.

“Dạ, con vẫn sẽ luôn ở bên cha.” Doanh Chính nắm chặt tay của cha mình kiên định nói. Từ lúc sinh ra hắn chỉ có cha là người thân, cho nên hắn sẽ không để bất cứ ai làm tổn hại người.

“Ha ha...”

Tiếng cười đột ngột vang lên làm hai cha con cảnh giác quay đầu. Liễu Quân Nhan lạnh mặt lại nhìn người nam nhân vừa xuất hiện đứng cách mình không xa. Vươn tay đẩy Doanh Chính ra sau người, Liễu Quân Nhan chậm rãi mở lời.

“Liễu Hà Dung, ngươi còn muốn gì nữa?”

Nghe vậy, Liễu Hà Dung cười càng thêm càng rõ. Gương mặt âm nhu có vài nét giống Liễu Quân Nhan giờ đã hiện đầy sự ác độc và ganh ghét, khiến người nhìn chỉ thấy khó chịu.

“Ngươi hỏi ta muốn gì? Ha ha ha.... ta muốn ngươi chết ngươi không biết sao. Sao ngươi không chết đi? Chỉ vì ngươi còn sống, đã vậy còn có thêm đứa bé kia khiến Tử Yên dù nghi ngờ ngươi thì nàng ấy vẫn luôn nhớ đến ngươi. Cho tới hai năm trước phát hiện ra sự thật, ngươi không biết là nàng ấy đã đau khổ và sụp đổ đến thế nào đâu.” Liễu Hà Dung cười mà như muốn khóc. Đôi mắt hắn lên tia máu căm hận nhìn Liễu Quân Nhan. Bình tĩnh đón nhận ánh mắt giết người của Liễu Hà Dung, nội tâm của Liễu Quân Nhan dậy sóng mãnh liệt.

“Nàng ấy giống như một con dã thú nổi điên, điều động toàn bộ người trong Nạp Lan gia đi tìm ngươi. Bọn người hãm hại ngươi năm đó đều bị nàng ấy cho lăng trì rồi ném vào Huyết Ngục. Ha... đau xót sao, cảm

động sao?” Liễu Hà Dung cười khẩy vài tiếng. “Có biết tại sao tới giờ nàng ấy vẫn chưa tìm được người không? Một phần là vì thể lực của bọn chúng còn chưa bị diệt hết. Một phần là do ta.”

“Ca ca, vì sao trước giờ những gì tốt nhất đều thuộc về người đâu?”

Liễu Quân Nhan trầm mặc nhìn Liễu Hà Dung. Đây là đệ đệ của hắn a. Dù không cùng phụ thân nhưng hai người họ vẫn là thân huynh đệ. Từ nhỏ tới lớn, không nói tới yêu thương sủng nịnh nhưng hắn đối với đệ ấy vẫn không tệ bạc chút nào. Đứa trẻ hồn nhiên trong sáng ngày xưa giờ đã bị sự ghen tị ăn mòn, còn đâu là đệ đệ của hắn nữa.

Liễu Hà Dung nhìn ca ca mà mình trước giờ luôn kính trọng, nội tâm tự giễu.

“Ca ca, mẫu thân yêu nhất là người, mọi người yêu nhất cũng là người. Trước giờ ngoại trừ làm cái bóng của người thì ta chẳng bao giờ được ai nhìn nhận con người thật của mình cả. Phụ thân ta xuất thân từ thương gia nên đối với thứ hương thế gia lừng danh như Liễu gia thì không mấy được coi trọng. Ta biết rõ địa vị của mình trong nhà nhưng ta cũng muốn mọi người công nhận a.”

“Hà Dung, không phải vậy. Mẫu thân...”

“Ta biết mẫu thân yêu ta nhưng yêu đó không công bằng. Những chuyện như vậy ta có thể chịu đựng. Nhưng ca ca, người biết rõ ta yêu Tử Yên, yêu nàng ấy rất nhiều. Dù người nàng ấy chọn là người mà không phải ta thì ta cũng có thể chấp nhận buông tha. Chỉ là ca ca, người không nên vì sự ích kỷ của bản thân mà buộc ta thay người gả cho người vốn sẽ là vị hôn thê của người.”

Nói tới đây, nước mắt chảy dài trên gương mặt của Liễu Hà Dung. Thê quân hiện tại của hắn vốn có tình cảm với ca ca. Chỉ vì chuyện thay gả mà hắn đã phải thế ca ca chịu mọi cơn giận của nàng ấy.

Hôn nhân ở Thương Khung đúng là được coi trọng để bảo toàn hạnh phúc cho người nam nhân. Nhưng điều đó vốn không thể tác động được đến lòng người. Đã gả đi, hắn cả đời dù ôm hận mà sống thì cũng không có cách nào khác được. Dù hắn làm bất cứ điều gì thì cũng không thể lay chuyển được tâm ý của thê quân. Hắn hận, hắn thật sự hận...

“Hà Dung...” Liễu Quân Nhan đau xót nhìn đệ đệ của mình yếu ớt như vậy. Là lỗi của hắn, là hắn hại đệ đệ thành ra như vậy. Trước đây thấy đệ đệ lúc nào cũng cười vui vẻ khi về thăm nhà, hắn không hề nghĩ ngờ bất cứ điều gì. Hắn chỉ biết hạnh phúc của chính mình mà quên đi sự ưu thương thầm lặng của đệ đệ.

“Ca ca, đã có người vì sao còn sinh ra ta làm gì...”

Vút! Vút! Vút!

Màn mưa tên mang theo ngọn lửa cháy rực lao đến xối xả.

Liễu Quân Nhan và Liễu Hà Dung lập tức vận khí bảo vệ bản thân và đánh trả. Từng đạo năng lượng nồng đậm cán quét trong không gian, tử quang và lục quang phát ra từ Liễu Quân Nhan và Liễu Hà Dung liên tục giết chết sát thủ ẩn núp phía xa trong cánh rừng.

53. Chương 47-4: Phiên Ngoại 6: Chỉ Vì Đợi Người (3)

“Hài tử, đã đến lúc ngươi trở lại nhân thế rồi. Sau này có yêu ai thì cứ tìm người nào hội tụ đủ khí chất và phẩm chất giống ta vậy nè, đảm bảo dù quá trình đau khổ nhưng trọn đời sẽ hạnh phúc. Chắc, mà làm gì có ai toàn tài và đẹp rạng ngời như ta nhỉ?”

“Hài tử, đừng nghe nàng ta nói bậy. Sau này có yêu thì nên né những nữ nhân nào giống nàng ta. Loại người nham hiểm thù dai thích đùa cợt người khác, tâm tư thâm trầm không đoán được, đã vậy còn tự luyện đến điêu luyện chỉ khiến người ta sống dở chết dở thôi.”

“Hài tử, nếu đầu óc của ngươi còn là con người thì ngươi sẽ thấy được những nữ nhân như ta mới đáng giá để yêu cả đời. Đừng để đôi mắt mình mù lòa không thấy được mình châu diễm lệ, ngươi sẽ hối hận đấy.”

“Minh Đế, ngài bớt nói lại đi!!!”

“Chắc... ta biết các người ghen tị với ta. Làm sao đây khi sắc đẹp này là vĩnh hằng và vĩ đại nhất vũ trụ. Ngay đến tâm hồn thanh cao như Huyền Đế mà còn ảm đạm trước ta, diễm lệ câu hồn như Yêu Đế lu mờ trước ta, quý phái uy nghiêm như Ngọc Đế cúi chào thua ta, hạo nhiên chính khí như Nhân Đế cam nguyện dưới ta, tà mị lãnh khốc như Ma Đế không sánh bằng ta....”

“..hài tử, đừng nghe nữa. Ta đưa người về.”

“Doanh Chính, đừng bao giờ buông tay.”

Đó là những lời cuối cùng mà hắn nghe được từ Minh Đế vĩ đại, một câu nói đứng đắn nhất mang theo hàm ý mà hắn không thể hiểu hết.

=====

=====

Đôi mắt phượng khê rung rồi bật mở.

Ánh sáng chiếu vào làm Doanh Chính nhanh khép mắt lại, mãi một lúc lâu sau mới mở mắt ra lần nữa. Căn phòng này hoàn toàn xa lạ, Doanh Chính bất an xoay người muốn rời khỏi.

“Không muốn chết thì nằm im!”

Giọng nữ non nớt này vang lên làm Doanh Chính cứng người. Khó nhọc quay đầu nhìn sang, hắn thấy được nữ hài mấy hôm trước gặp ở rừng cây sau thôn Châu Diên.

“Sao người lại ở đây? Phụ thân ta đâu?”

“Liều thế bá đang ở phòng bên cạnh, hiện y sư đang chữa trị cho người. Tâm mạch của người vừa được cứu về, tốt nhất đừng nên lộn xộn.”

Nghe vậy, Doanh Chính nhẹ nhõm trong lòng. Chẳng biết vì sao hắn lại toàn tâm tin tưởng những lời của nữ hài này nhưng hắn biết nàng ấy không cần thiết phải lừa dối hắn.

Phụ thân không sao thì tốt rồi. Lúc đó sát thủ quá đông, phụ thân lại đang lâm bệnh không thể chống đỡ được. Vào khoảnh khắc phụ thân ngã xuống, hắn chỉ biết cuồng nộ phóng thích hết sức mạnh của bản thân sau đó không còn biết gì nữa. Đến lúc ý thức trở lại thì hắn đã ở Minh giới chính nguyên rồi, chính xác là linh hồn của hắn. Nghĩ đến đây, hàng loạt vạch đen chảy xuống trán Doanh Chính.

Các vị đứng đầu chính nguyên giới thật khác xa so với tưởng tượng của hắn, đặc biệt là Minh Đế. Quả nhiên là không ai sánh bằng hết!Chỉ là lời nói cuối cùng của ngài ấy khi đó...

“Uống thuốc đi.”

Doanh Chính giật mình nhìn lên. Một viên đan dược được đưa đến trước mặt hắn. Chần chờ một lúc, Doanh Chính vươn tay nhận lấy rồi nuốt vào. Đan dược vừa vào miệng lập tức bị hòa tan, như một dòng nước ấm chảy dài xuống cuốn họng mang theo cảm giác thanh mát rất dễ chịu.

“...cảm ơn.” Doanh Chính lí nhí lên tiếng.

“Không có gì. Nằm nghỉ đi.” Nữ hài nhàn nhạt nói rồi đi ra khỏi phòng.

“Ta có thể biết tên của người?”

Nữ hài xoay người lại, bình thản đáp: “Diệp Đình.”

Phạm vi xung quanh Nạp Lan gia ảm đạm vô cùng. Từ tám năm trước nơi này đã không còn nét phồn hoa và vui tươi nữa, thay vào là sự tịch liêu đến xót lòng. Chuyện Liều chính quân của Nạp Lan gia phản bội thế quân của mình đã làm cả kinh thành dậy lên một hồi sóng mãnh liệt. Thời gian đó, không chỉ Nạp Lan gia và Liều gia đối chọi gay gắt mà các thế gia khác như Phương gia, Thẩm gia... và kể cả hoàng thất Nam

Hà quốc cũng bị cuốn vào. Dù không biết chính xác thực hư ra sao nhưng cuối cùng chuyện này kết thúc bằng việc Liễu chính quân mất tích.

Có người nói hần bị giết chết, có người bàn tán hần sợ tội bỏ trốn, có người kể rằng hần bị oan khuất tự vẫn... rất nhiều suy diễn nhưng người trong cuộc chẳng thanh minh lấy một tiếng. Từ lúc đó, kinh thành Nam Hà chìm trong bất ổn.

Cho đến hai năm trước, vụ việc này lần nữa bị khơi lại. Mọi người đồng loạt ồ lên. Liễu chính quân bị người mưu hại, tung tích không rõ, sống chết chưa biết. Rất nhiều tiếng than thương cho thân phận lênh đênh của hần.

Từng là tứ đại công tử chi nhất của Nam Hà quốc, mi thanh phượng mục, diễm lệ sắc sảo, cơ trí hơn người, tu vi vượt bậc, Liễu Quân Nhan là nam nhân mà biết bao nữ nhân muốn hỏi cưới. Cứ ngỡ duyên tình đẹp của hần và Nạp Lan Tử Yên từng làm biết bao người say đắm sẽ kết thúc viên mãn, không ngờ cuối cùng lại tan vỡ khổ đau như vậy.

Người đau thương tiều tụy

Người lưu lạc thiên nhai

Tơ hồng duyên phận nhạt nhòa

Thương đau chồng chất lệ hòa trong tim.

Rào! Rào!

Mưa trắng xóa mọi nẻo đường. Người người hối hả trú mưa ở các mái hiên.

Trên con đường dẫn về hướng Nạp Lan gia, một thân ảnh nhỏ bé chầm chậm đi dưới mưa. Khi đến được cửa lớn Nạp Lan gia, nữ hài ngẩng đầu nhìn lên, cười giễu cợt rồi cất bước đi vào.

“Nha đầu, dừng lại! Người là ai?” Hộ vệ hai bên lập tức cản lối không cho nữ hài bước tiếp.

“Ta muốn gặp Nạp Lan Tử Yên.”

“Hỗn lảo! Người không được phép gọi thẳng tên gia chủ.”

Cúi đầu xuống, nữ hài cong khóe môi lạnh lùng. Không được gọi thẳng tên sao? A, đúng rồi, đó là người của thượng lưu Nam Hà, bản thân hèn mọn như vậy làm sao xứng gọi tên của người đó.

54. Chương 47-5: Phiên Ngoại 7: Chỉ Vì Đợi Người (end)

Diệp Đình ngồi co người dưới một gốc cây, thân hình run lên từng đợt. Khó nhọc vươn tay vẽ một trận pháp nhỏ bằng năng lượng giữa không trung rồi đưa vào lồng ngực của mình, nàng thở ra hỗn hển. Án của ta, thật xin lỗi...

“Vương gia!”

Bọn hộ vệ cuốn quạt chạy tới. Đột nhiên chủ tử biến mất như vậy làm họ lo lắng không thôi.

“Ta muốn ở một mình.”

“Nhưng...”

“Đây là lệnh!”

Bọn hộ vệ cúi đầu rồi biến mất vào trong cánh rừng.

Tựa người vào thân cây, Diệp Đình ngẩn đầu nhìn trời. Đôi mắt đỏ như huyết trì dần nhạt đi rồi trở về màu đen như thường ngày. Bình minh sắp lên rồi, thứ ánh sáng ấm áp và rực rỡ đó sắp chiếu rọi xuống tâm hồn vấy bẩn của nàng rồi.

Nàng là thật lòng thích Doanh Chính, thích một người bạn tri kỉ giống như hắn. Đáng tiếc... Dù sao hắn cũng chỉ là một đứa trẻ mới hơn tám tuổi, sợ hãi chuyện nàng làm cũng là tất nhiên; đến cả nàng nhìn đám người bị mình giết cũng kinh tởm chứ nói gì hắn, không oán trách ai được.

Xào xạc!

Diệp Đình ngạc nhiên đưa mắt nhìn qua.

“Tiểu cô nương, sao lại một mình ở Linh Sơn này?”

Diệp Đình im lặng nhìn nam hài đứng ở trước mặt mình. Hắn chỉ tầm mười tuổi. Hoàn toàn khác với Doanh Chính dịu dàng sâu lắng, nam hài này rất bình thản và đậm mạc.

“Người không sao chứ?” Nam hài quan tâm hỏi han. Nơi Linh Sơn nguy hiểm này sao lại có người để một nữ hài nhỏ như vậy một mình ở đây? Ngay cả hộ vệ cũng không có thì làm sao được.

“Vị ca ca này, có thể... ôm ta một lát không?”

Nam hài ngạc nhiên song vẫn cúi người ôm lấy Diệp Đình. Cô bé này chắc là sợ hãi lắm. Ánh mắt của cô bé mang đầy buồn thương đến xót lòng, đã thế trên người còn có nhiều vết thương vừa được băng bó. Có vẻ như cô bé vừa trải qua một hồi ác chiến.

Diệp Đình tham lam hưởng thụ cảm giác ấm áp từ vòng ôm của nam hài. Khí tức trên người hắn làm linh hồn đang xao động của cô dần bình ổn trở lại. Thật là kì lạ, giống như giữa hắn và cô có một liên kết nào đấy khiến tâm linh trong sáng và an tường của hắn có thể xoa dịu nỗi đau trong tâm linh của cô.

Cho tới khi hoàn toàn làm chủ lại chính mình, Diệp Đình mới ngẩn đầu lên: “Cảm ơn ca ca.”

Nam hài vỗ vai Diệp Đình an ủi giống như yêu thương cưng chiều muối muối của mình. Cô bé này khiến hắn cảm thấy rất có hảo cảm, càng nhiều hơn là đau lòng. Hắn không biết vì sao, chỉ biết rằng cô bé này đang phải gánh chịu một áp lực rất nặng nề. Hắn không thích vẻ cười miễn cưỡng của cô bé như vậy. Nữ hài ở Thương Khung dù uy phong mạnh mẽ tới đâu thì khi còn nhỏ, họ cũng cần phải được yêu thương săn sóc.

Cô bé này nhỏ như vậy, hắn không muốn nàng ấy phiền lòng chút nào.

“Không còn buồn nữa sao?” “Làm sao ca ca biết ta đang buồn?”

“Ta... cảm nhận như vậy.” Nam hài chau mày tìm từ mà trả lời.

Diệp Đình nhướn miệng cười. Nam hài này tâm tư thật linh mãnh, có lẽ hắn cũng lơ mơ cảm nhận được giữa nàng và hắn có một sự đồng điệu kì lạ đi. Cái này có thể gọi là duyên phận a.

“Ca ca đi lịch luyện sao?” Diệp Đình bắt chuyện.

“Ừ.”

“Đến Linh Sơn bao lâu rồi?”

“Đã hai ngày.”

Cứ như vậy, một người hỏi một người đáp, không khí hài hòa vô cùng.

Họ cùng nhau tâm sự, cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng tán gẫu đủ thứ chuyện trên trời dưới đất... cứ như hai người họ đã quen nhau từ rất lâu rồi.

Diệp Đình vui vẻ hẳn ra, mọi phiền muộn trước đó đều đã không còn quấy nhiễu nàng nữa. Nam hài này luôn khiến nàng cảm thấy an tường và thanh thản khi ở bên.

“Lâm ca ca, chờ ta một lát có được không? Ta đi hái một ít trái cây đại cho người. Trò chuyện lâu như vậy chắc người cũng khát rồi.”

“Không sao đâu...”

“Được rồi Lâm ca ca, mặt trời sắp xuống núi rồi đấy. Nam nhân các người chỉ biết nói mạnh miệng thôi. Chờ ta!” Diệp Đình bật cười rồi vẫy tay đi mất, bỏ lại nam hài có chút thẹn thùng ngồi ở phía sau.

Lần đầu tiên trong đời hắn trò chuyện với một người xa lạ lâu tới vậy. Chẳng những không thấy phiền mà còn thích thú. Cô bé đó thật đặc biệt!

Vụt!

“Thiếu chủ, có lệnh triệu tập của bốn gia.”

Nam hài sững sờ nhìn ám vệ. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Vội vã đứng lên, nam hài định rời khỏi lại chợt dừng bước.

Nhưng còn Diệp Đình...

“Thiếu chủ, gia chủ lệnh ngài trở về gấp. Có chuyện liên quan tới ngài và gia tộc.” Một ám vệ khác xuất hiện đánh tan mọi sự chần chừ của nam hài.

“Đi thôi.” Nam hài dứt khoát xoay người vận kinh công bay mất. Diệp Đình, thật xin lỗi...

Gió lùa theo những cành lá xum xuê, xào xạc cất tiếng vang như một bản nhạc lệch tông đứt gãy.

Chỉ là vô tình gặp nhau, để rồi một người quên, một người nhớ.

Chỉ là vô thức hiểu nhau, để rồi một người xa, một người đợi.

Cuộc đời có lắm sự ngẫu nhiên, có lắm sự trùng hợp, có lắm sự luân phiên. Đến cuối cùng để xem ai làm chủ được vận mệnh của bản thân mà thôi.

“Lâm ca ca?”

Diệp Đình ôm một đồng trái cây trong lòng dáo dác nhìn khắp nơi. Mãi một lúc sau, nàng đành cười giễu mà chấp nhận sự thật là người đã đi rồi. Ủ rũ ngồi bệt xuống đất, Diệp Đình khó chịu trong lòng. Nếu có việc gấp thì ít nhất cũng nên để lại lời nhắn cho nàng a. Chẳng lẽ chỉ vì là người xa lạ gặp nhau nên hắn không thêm quan tâm cảm nhận của nàng sao?

55. Chương 47-6: Thức Tỉnh

Giao ước đặt ra để bù đắp lại phần linh khí thiếu hụt của linh mạch sau những lần Lời chúc phúc buông xuống. Do đó, cứ cách trăm năm, các quốc gia ở Thương Khung lại tổ chức một cuộc so tài lớn để chọn ra những người xuất sắc nhất làm nhiệm vụ điều hòa linh mạch.

Trải qua dòng lịch sử dài đằng đẵng, mục đích thuần túy của Giao ước trăm năm dần bị lãng quên, thay vào đó là sự ganh đua lẫn nhau giữa mọi người. Nếu không phải các quốc gia và các cổ lão gia tộc vẫn giữ được truyền thừa thì chắc Giao ước đã sớm trở thành một bãi chiến trường rồi.

Lần này tới lượt Đông Ly quốc đứng ra tổ chức Giao ước. Do đó, kinh thành của Đông Ly hiện tại đã đông nghẹt người đến quá tải. Các đội trị an được tăng mạnh để tuần tra khắp các ngõ ngách, thậm chí quân đội cũng được điều động. Thời gian diễn ra Giao ước luôn là cơ hội để một số người hoặc thế lực thù địch phá hoại nổi lên. Vì thế, phòng ngừa là trên hết!

*

Sở Lan Tâm u ám đi trên đường lớn, mắt nhìn đắm đắm vào hai nam nhân phía trước mình. Chỉ một chữ cũng đủ để diễn tả cõi lòng cô hiện giờ: oán!

Tóc đen dài được buộc gọn gàng phía sau, thanh sam phiêu bồng chuyển động theo từng bước chân, dáng người gầy yếu hiện lên làm người nhìn chỉ thấy đau lòng. Đôi tay thon dài có chút thô ráp nhẹ đưa lên day day thái dương, đôi mắt đen láy xinh đẹp chứa toàn là sự bất đắc dĩ, Ngọc Nhật Bách than nhẹ. Từ lúc hắn

trở về, Sở Lan Tâm vẫn luôn một mực bên cạnh chăm lo cho hắn. Nói thật, khi biết nàng ấy vẫn luôn đợi bản thân, hắn đã khóc thương tâm một hồi.

Sau nhiều chuyện xảy ra như vậy, hắn hiểu rõ mình cần phải nhìn rõ thực tại, trân trọng những gì trước mắt. Mẫu thân hắn cũng đã nói, là người nợ hắn rất nhiều, mà hắn lại không nợ người hay gia tộc gì nữa hết. Cho nên hãy buông nhẹ cõi lòng mà tìm cuộc sống đích thực cho mình.

Lan Tâm, cảm ơn người nhiều lắm!

“Nhật Bách, Lan Tâm nàng ấy...”

Đưa mắt nhìn sang người đi bên cạnh mình, Ngọc Nhật Bách nhoẻn miệng cười. Hắn biết Lan Tâm rất xuất sắc, nam nhân ái mộ nàng ấy rất nhiều. Chỉ là không ngờ, nàng ấy có thể dứt khoát chối từ nhiều người lại không có cách nào đá văng được Âu Cẩn Hiên.

Vốn hắn nên thấy khó chịu khi có người nam nhân khác muốn chia sẻ Lan Tâm với hắn, chỉ là điều đó thật không hay lắm. Không nói đến ‘nam giới’ mà bất cứ nam nhân nào cũng được dạy bảo từ nhỏ, chỉ bằng thân phận của hắn hiện giờ đã không xứng để độc chiếm một mình Lan Tâm. Sở gia đến cuối cùng sẽ trao lại trên tay nàng ấy, hắn biết mẫu thân và tổ mẫu của nàng ấy sẽ không chấp nhận vị trí chính quân là một người như hắn đâu.

Càng hướng chi, hắn nhận ra Lan Tâm cũng không phải chán ghét gì Âu Cẩn Hiên, nàng ấy chỉ là thấy phiền thôi. Nếu nam nhân này có thể giúp Lan Tâm có thêm vui tươi trong cuộc sống, hắn cũng không ngại. Dù sao con đường tu luyện ở Thương Khung rất dài, chẳng ai đảm bảo được đến cuối cùng bản thân đều có thể sánh bước mãi mãi với người mình yêu. Lan Tâm nhận được Thần Ấn, tương lai của nàng ấy sẽ tiến bước rất xa. Ngọc Nhật Bách hắn không muốn mình là cản trở của nàng ấy đâu. “Kệ nàng ấy, cũng không phải lần đầu như vậy.” Ngọc Nhật Bách thờ ơ mà nói.

“Nhưng...” Âu Cẩn Hiên khẽ quay đầu nhìn về sau, thấy Sở Lan Tâm trừng mình một cái thì cười một cách đắc ý rồi nhìn Ngọc Nhật Bách. “Biểu cảm của nàng ấy thật thú vị.”

“Đều không phải do người sao?”

“Ha ha...” Âu Cẩn Hiên cười rộ lên. Từ lúc hắn được Ngọc Nhật Bách ‘cho phép’ xuất hiện trong cuộc sống của hai người họ thì Lan Tâm lúc nào cũng dùng ánh mắt đầy sát khí đó để trừng hắn. Trùng thì trùng, hắn mới không sợ đâu. Dù sao Lan Tâm cũng chẳng dám làm trái ý mẫu thân của nàng ta.

“Đi thôi, Cẩm Tú phòng sắp mở cửa rồi.”

“Tốt, nghe nói vì Giao ước lần này, Cẩm Tú phòng đã đưa ra rất nhiều mẫu y phục độc đáo.”

“Ừ.”

Hai nam nhân trò chuyện vui vẻ hài hòa, cảnh này chỉ khiến Sở Lan Tâm đau mắt. Vì có gì hắn không ghen? Vì có gì lại chấp nhận Âu Cẩn Hiên mà không hỏi ý kiến của cô? Vì có gì chịu nhún nhường bảo cô yêu thêm người nam nhân khác? Vì có gì.... Nam nhân là thứ sinh vật khó hiểu gì thế???

[Chủ nhân, đó gọi là bao dung.]

[*** bao dung cái khỉ gì!!!] Sở Lan Tâm nhin không được mà chữa tục. Ngọc Nhật Bách trước đây tà mị khó đoán, bụng chứa đầy mưu mô. Mới ba năm mà sao hắn lại biến thành hiền lương thực đức thế này?

[Chủ nhân, chú ý ngôn từ.]

[Người còn hơn cả cha ta nữa!] Suốt ngày lải nhải chỉnh cô tới lui cách ăn nói đi đứng. Cô nhận Ấn làm đồng bạn, không phải nhận Ấn để làm gia sư a.

Đột nhiên nghe tiếng xì xầm bàn tán rôm rả, Sở Lan Tâm tò mò nhìn qua. Cách cô không xa, chính xác hơn là cách Ngọc Nhật Bách và Âu Cẩn Hiên rất gần đang diễn ra một vụ tranh cãi. Và có vẻ như, hai tên nam nhân mà cô đang hộ tống là nạn nhân trong vụ này. Thở dài một cái, Sở Lan Tâm bước nhanh tới trước.

“Các người va vào đệ đệ ta làm hắn chút nữa té ngã mà không chịu xin lỗi sao?”

Một nữ nhân quát lên với hai người bạn Ngọc Nhật Bách.

“Là hần ta đi không nhìn đường va vào chúng ta. Có xin lỗi cũng là hần xin lỗi chúng ta mới đúng.” Âu Cẩn Hiên không yếu thế mà đáp trở lại. Nói giỡn, bắt hần chịu thiệt vì mấy vụ nhảm nhí này, còn lâu! “Huống chi hần còn chưa ngã xuống đất đâu, người la toáng lên làm gì? Nam nhân mà yếu ớt còn hơn cọng cỏ thì nữ nhân nào mà thêm lấy.”

“Người.... không tuân thủ lễ giáo.” Nữ nhân giận đến đỏ mặt. Tên này dám trù đệ đệ của nàng, quả là tìm đánh.

“Ta chỉ tuân thủ lễ giáo với người thôi.” Âu Cẩn Hiên bĩu môi đáp lại.

Sở Lan Tâm đi đến nơi rồi đột nhiên muốn xoay người chạy ra ngoài mà cười một trận. Âu Cẩn Hiên người này đúng là không chịu thiệt chút nào, miệng mồm lạnh lẽo thiệt. Thế nhưng hần cũng chỉ được cái miệng là đánh đá thôi, nhào vô đánh thế nào người chịu thiệt cũng là hần.

“Đây là đạo đài khách của Đông Ly quốc các người sao? Thật là vô giáo dục!” Nữ nhân không thêm ném xỉa đến Âu Cẩn Hiên nữa mà quay sang mắng xéo Ngọc Nhật Bách.

56. Chương 48: Trở Về

Kỳ Nghi tộc khắp nơi đều là linh khí. Ẩn mình trong từng vụ sương lạnh giá với những cơn gió thổi đến liên tục, nơi đây lúc nào cũng mang một vẻ đẹp thánh khiết đến mờ ảo.

Thả lỏng người đi dạo ở khu ranh giới, Nghiêm Thần thích thú quan sát khắp nơi.

Thập đại tộc khế ước cao quý nhất của vũ trụ nối liền với nhau qua các ranh giới không gian. Từ vị trí cô đang đứng có thể thấy được những màng sáng mỏng ẩn hiện phía xa xa, đó chính là ranh giới nối với các tộc khác. Ngoài ra, ở Thông nguyên tháp đặt trên đỉnh núi cao nhất của Kỳ Nghi tộc còn có ranh giới nối trực tiếp với Tiên giới chính nguyên. Cô từng được Thiên Túng dẫn đến đó, chỉ là hiện tại cô không có tư cách để vào thôi.

Lúc đứng ở Thông nguyên tháp, Nghiêm Thần cảm thấy sức lực toàn thân dần bị hút đi. Cái cảm giác đây áp bách bị tàn phá cơ thể giống hệt lúc cô nhận Lời chúc phúc bản đặc biệt. Cô biết đó là áp súc linh nguyên của chính nguyên giới. Khi thực lực bản thân không đáp ứng đủ yêu cầu thì đừng nói đến chính nguyên giới, chỉ việc đứng ngay cửa vào cũng khiến người ta chật vật khó thở rồi.

Nhưng điều này lại khiến Nghiêm Thần càng thêm quyết tâm muốn đến được chính nguyên giới, nơi cai quản cả vũ trụ này, nơi hoàn thiện và xinh đẹp nhất vũ trụ này, nơi có thể khiến cô thực hiện được nguyện vọng của mình.

Càng hướng chi, cô đã nhận thử thách của Ma Hoàng Đại Đế, cho nên tương lai của cô nhất định phải ở chính nguyên giới. Nghiêm Thần cô cả kiếp trước hay kiếp này đều có khát vọng muốn chứng tỏ mình, không vì danh vọng, không vì dục vọng, chỉ đơn giản vì đó là mục tiêu để cô tiến bước mà phát huy hết khả năng của bản thân.

Vị trí Ma Hoàng Đại Đế, cô nhận định rồi!

Hơn nữa... Nghiêm Thần trầm mặc. Chỉ cần trở thành Ma Hoàng Đại Đế, cô sẽ biết được phụ thân mình khi xưa đã phạm vào lỗi gì mà khiến bản thân bị tước đoạt đi địa vị Đại Đế, mất hết kí ức và sức mạnh. Đã là người đứng đầu chính nguyên giới mà phụ thân còn không làm chủ được đại đạo và tâm cảnh của bản thân sao?

Thở dài một cái, Nghiêm Thần phiền lòng xoay người trở về.

“Diệu vương.”

“Sao ngươi chạy đến đây làm gì?” Nghiêm Thần cau mày bước nhanh đến chỗ Vệ Tường Lâm. “Năng lượng trong cơ thể ngươi còn chưa bổ sung lại đủ đâu, về Thánh trì ngay.”

Vệ Tường Lâm bắt đắc dĩ gật đầu rồi cùng Nghiêm Thần trở về. Hắn chỉ là muốn đi dạo một lát thôi a.

“Lúc này ngươi gọi ta là gì thế?”

Vệ Tường Lâm có chút khó hiểu, sau đó nhìn vẻ mặt cười tươi của Nghiêm Thần thì bối rối một chút. Tuy vậy, gương mặt đậm mạc ngàn năm của hắn vẫn chẳng biểu lộ quá nhiều cảm xúc, thế nhưng Nghiêm Thần lại thấy được lỗ tai của hắn đang đỏ lên.

“Sao nào?”

“Thói quen thôi.”

Nghiêm Thần nhún vai một cái không nói gì. Thấy thế Vệ Tường Lâm có chút bất an. Nàng ấy sẽ không lại hẹp hòi đến mức vì một cái xưng hô đi?

“Nghiêm Thần.”

Cười hài lòng dừng bước chân, Nghiêm Thần nhướn mày nhìn Vệ Tường Lâm ý bảo nói tiếp.

“Ngươi còn muốn thế nào?” Vệ Tường Lâm thở dài mà nói.

Nắm lấy tay Vệ Tường Lâm kéo đi, Nghiêm Thần cất giọng nhàn nhạt: “Còn nhớ lần ở Tây Vệ quốc không, gương mặt địch dung đó, tính cách đó có rất nhiều nét giống Diệp Đình và ta hỏi ngươi có phải đã quên lời hứa ở Linh Sơn không. Đáng tiếc chuyện đã qua bốn năm, khi đó chúng ta biết nhau cũng chỉ một ngày, thời gian ngắn như vậy ngươi tất nhiên là không nhớ được rồi.”

“Ta không nhớ được hình dạng của Diệp Đình.” Vệ Tường Lâm thấp giọng trả lời. Năm đó sau khi rời khỏi, hắn trở về bận bịu với chuyện của gia tộc. Đến lúc có thời gian rảnh, hắn mới nhớ đến Diệp Đình, đáng tiếc đó chỉ còn là những kí ức nhạt nhòa.

Sau này gặp Nghiêm Thần, tính cách nàng ấy thay đổi rất nhiều, có thể nói hoàn toàn khác với Diệp Đình nên hắn không tài nào nhận ra được. Nếu không phải còn nhớ hình dạng mảnh ngọc bội cùng việc thất hứa thì chắc hắn đã quên mất Diệp Đình từ lâu.

“Cũng phải. Ngay cả Doanh Doanh cũng không nhớ được mà.”

“Nghiêm Thần...”

“Ngươi lại suy nghĩ lung tung nữa rồi.” Cười trấn an với Vệ Tường Lâm, Nghiêm Thần lắc đầu tỏ ý không bận tâm gì hết. “Năm đó ta chỉ là muốn tìm bằng hữu cho mình thôi. Hai người các ngươi đều rất phù hợp, tiếc rằng chúng ta gặp nhau không đúng lúc.”

Mùi hương nhàn nhạt lan tỏa khắp nơi, đây là hương của những cơn gió nơi Kỳ Nghi tộc. Thật thần kì có đúng không? Nghiêm Thần nheo mắt hưởng thụ.

Gió của Kỳ Nghi tộc mang theo vô vàn những cung bậc cảm xúc của cư dân nơi đây, chuyển hóa thành những làn hương dịu nhẹ vỗ về những tâm hồn xao động.

Đặc trưng của Kỳ Nghi tộc là gió. Những cơn gió tự do, những cơn gió thâm lặng, những cơn gió luôn an ủi bên bạn bất cứ nơi đâu. Đậm mạc và bình yên, bao dung và tinh tường, đó chính là Kỳ Nghi tộc, cũng đại diện tâm linh cho chủ nhân của mình.

Siết chặt hơn bàn tay của Vệ Tường Lâm, cõi lòng Nghiêm Thần nhẹ nhõm. Từ giờ trở đi, ta sẽ không bao giờ làm ngươi đau khổ nữa đâu, cả ngươi và Doanh Chính đều xứng đáng được yêu thương một cách tốt nhất, trân trọng nhất.

“Đi thôi. Hoàn thành xong chuyện ở đây để còn trở về. Nếu ta mà lỡ mất Giao ước trăm năm thì mẫu thân sẽ giết ta mất.”

“Ân.”

=====

=====

Ta chọn người vào vị trí Ma Hoàng Đại Đế đời tiếp theo.

Thử thách này chính người phải tự hoàn thành, mười lăm năm là đủ rồi.

Sẵn tiện ta dạy người cách che dấu Ấn của mình luôn.

Nếu thành công, người có thể tự do trở về Trái Đất và biết rõ sự thật về Lam Đế.

=====

57. Chương 49: Sở Lan Tâm Bi Kịch

Ầm! Ầm! Ầm!

“Đội của Bắc Chiến quốc thắng!”

“Hoan hô!!!”

Người vây xem hô hoán ngất trời, cổ động náo nhiệt vô cùng.

“A Dã, đi thôi.” Lý Chiến Ngân vỗ nhẹ vai của đệ đệ mình thấp giọng nói. Liếc nhìn về phía đội của Đông Ly quốc, nàng thầm than trong lòng.

“Dạ.” Lý Chiến Dã rũ mắt đáp lời rồi cùng tỷ tỷ của mình và mọi người rời khỏi lôi đài.

....

Keng!

“Hừ.” Phủi phủi bụi bám trên y phục, Đoan Mộc Ẩn nhăn nhó hừ lạnh.

“Đội của Thiên Địa thương hội thắng!”

“Hoan hô!!!”

“Thiếu chủ, đi thôi.”

“Được.” Nhìn về phía đội của Đông Ly quốc, Đoan Mộc Ẩn hơi mím môi lại rồi quay đầu rời khỏi lôi đài.

....

Ầm! Đùng!

“Tuyên bố đi.” Hách Liên Tân Kỳ chán nản lên tiếng.

“A, đội của Yên Khê đảo thắng!”

“Hoan hô!!!”

Nghe vậy, Hách Liên Tân Kỳ dẫn đầu mọi người rời khỏi lôi đài. Anh đây xem như ‘già’ lắm rồi mà còn phải tham dự ‘đại hội thể thao thế giới’, thật là mệt!

“Công tử!”

“Đi thôi.” Thanh Nghiêm a, cô đang ở cái xó xỉnh nào thế? Nhanh về để tôi thoát khỏi cái binh đoàn biến thái của cô đi!

....

Rầm! Rầm! Rầm!

“Đội của Nam Hà quốc thắng!”

“Hoan hô!!!”

“Doanh nhi, đi thôi.” Lục Đan khẽ nói rồi kéo tay Doanh Chính đi xuống cùng mọi người.

“Những lời ngày hôm đó người nói...” Doanh Chính lầm bầm ấp úng.

“Ta gạt người làm gì. Chờ Diêu vương về, người hỏi nàng ấy là được. Đi thôi!”

Đưa mắt nhìn về đội của Đông Ly quốc, Doanh Chính thở dài rồi đi xuống lôi đài cùng mọi người.

....

“Đội của Thanh Hồng quốc thắng!”

....

“Đội của Đấu trường đại lục thắng!”

....

“Đội của Nguyệt Lệnh tộc thắng!”

....

“Đội của Ứng Hòa quốc thắng!”

....

....

....

“Tiếp theo là vòng loại giữa đội của Đông Ly quốc và đội của Miên tộc!”

Tiếng thông báo vừa dứt, tất cả mọi người có mặt ở khu thi đấu đều im lặng đưa mắt nhìn đội của Đông Ly quốc.

Ngồi trên đài cao, Vũ Đình Thiên Thanh neho mắt lại, ngón tay khẽ nhịp lên thành ghế mà cười nhạt.

“Thuận Thiên Đế, sao không thay người khác vào vị trí của Diêu vương để mọi người khỏi mắc công chờ đợi?”

Vũ Đình Thiên Thanh quay đầu nhìn người ngồi bên cạnh mình.

Hoàng bào uy nghiêm thêu đồ đằng của Thần thú Đằng Xà và Câu Trần mặc trên người nữ nhân kia chẳng khiến Vũ Đình Thiên Thanh có chút kính trọng nào. Nữ nhân này dám cười mỉa chê bai con gái nàng thì làm sao xứng với hai Thần thú uy nghiêm chứ.

“Chờ đợi? Thiên Phù Đế, ngài hoa mắt sao?”

“Cái gì?”

“Diêu vương điện hạ!!!”

“Diêu vương điện hạ!!!”

“Diêu vương điện hạ!!!”

Hàng loạt tiếng hô to vang lên làm tất cả quân chủ các nước, lãnh tụ bộ tộc và tông phái đứng đầu đều hướng mắt nhìn xuống lôi đài.

Thiếu nữ uy nghiêm chậm rãi bước vào đội của Đông Ly quốc. Tử y gọn gàng với giáp khải mặc trên người càng khiến nàng ấy thêm phần oai phong hùng dũng. Suối tóc đen buộc cao đung đưa trong gió, khoe miệng khẽ cong tạo thành một nụ cười đầy ẩn ý, chỉ đơn giản như vậy lại có thể thu hút toàn bộ ánh nhìn của mọi người.

“Đội của Đông Ly quốc ứng chiến.”

Giọng nói nhỏ nhẹ cất lên làm trọng tài và mọi người xung quanh bừng tỉnh. Vội ho khan vài tiếng che dấu bối rối, trọng tài hắng giọng la lên.

“Trận đấu bắt đầu!”

Thi đấu đồng đội, năm mươi đánh với năm mươi. Đặc biệt hơn, thi đồng đội trong Giao ước trăm năm được phép ‘dùng mọi thủ đoạn’ nhằm tăng cường ‘khả năng phối hợp’ và ‘tình cảm đội viên’, chỉ cần không chết người hay tàn phế là được. Do đó, trong khi thi đấu cá nhân đường đường chính chính đầy đủ phong phạm cao nhân thì thi đồng đội lại hết sức trắng trợn và phũ phàng, nhìn nhiều lúc mà thấy xót đến tận tim.

“Hiện ai là đội trưởng thế?” Nghiêm Thần chợt hỏi, mắt vẫn đánh giá đội của Miên tộc ở đối diện.

“Là ta.” Sở Lan Tâm đứng bên cạnh Nghiêm Thần đáp lời.

“Há há, chúc người may mắn!” Nghiêm Thần cười nham nhở rồi lùi về sau một chút nhường chỗ chỉ huy cho Sở Lan Tâm. Hành động này của cô không chỉ khiến Sở Lan Tâm đen mặt mà còn làm mọi người không thốt nên lời.

Uy, người là vương gia a, có gì không lên chỉ huy mà lùi về sau thế?

Còn có, về mặt nham hiểm đó là sao? Phong thái uy nghiêm vang dội, tài lãnh đạo thần sâu của người đi đâu rồi?

“Diệu-vương!” Sở Lan Tâm gằn giọng. Về mặt đó của nàng ta báo hiệu cho một âm mưu rất ư là tức chết người. Cô không thể để mình bị hại uất ức được.

“Lan Tâm a, nói nhiều khi vào đấu là thua đấy!”

Quả nhiên, khi Nghiêm Thần dứt lời thì năm mươi người của Miên tộc đồng loạt chuyển động.

“Cánh én!”

Nghiêm Thần cùng mọi người lập tức dàn đội theo hình én, song song đó đội của Miên tộc đã xếp thành hình cánh cung.

“Nhất nguyên!”

Thanh âm của chỉ huy đội Miên tộc thốt lên cũng là lúc hàng loạt đạo sáng xoay tròn lao đến phía đội của Nghiêm Thần.

58. Chương 50: Khiêu Chiến Vòng Loại

“Tiếp theo là vòng loại giữa đội của Tây Vệ quốc và đội của Băng vực!”

“Lên đi.” Nghiêm Thần khê cười rồi hướng mắt về lời đài ý bảo Vệ Tường Lâm nên đi vào đội.

Ngập đầu, Vệ Tường Lâm chậm rãi rời khỏi Nghiêm Thần đi theo đội của mình lên ứng chiến.

Người dân xung quanh, nhất là cư dân Tây Vệ quốc, thấy cảnh này thì ánh mắt sáng rực lên. Gian tình, có gian tình! Đệ nhất công tử của Tây Vệ bọn họ bị Diệu vương bắt mất rồi!

Ánh mắt soi mói của mọi người quá trắng trợn, Nghiêm Thần muốn bỏ qua cũng không được. Do đó, cô lướt nhìn mọi người một vòng rồi cười hết sức xinh đẹp. Nụ cười này dù biết chẳng mấy tốt lành nhưng rất nhiều người không kìm lòng được mà xao xuyến tâm hồn.

“Nhìn ngưỡng mộ thì được, nhưng nhìn chiếm đoạt là trời phạt đấy.”

Mọi người câm lặng. Con mắt nào của ngài thấy chúng ta nhìn chiếm đoạt hả?

“Ta biết mình rất ưu tú, các người không cần nhìn sùng bái ta vậy đâu!”

Lần này mọi người xung quanh không hện mà tản ra xa. Còn đứng đó thì không biết nàng ta lại nói bọn họ ‘nhìn’ thêm kiểu gì nữa đâu.

Chớp mắt vài cái, Nghiêm Thần hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ. Cô đây là bị xa lánh sao? Không đúng a, trước giờ cô đi tới đâu cũng được mọi người quý mến mà. Làm sao chỉ mới vài tháng mà bản thân lại bị hắt hủi thế này? Cô đâu có nói gì châm chọc đâu?

[Chủ nhân, trước đây có sát niệm kiềm chế ngài. Còn giờ thì...] Thiên Túng thở dài mà lên tiếng. Mười lăm năm qua chủ nhân luôn cố gắng giữ cho cảm xúc không dao động quá mãnh liệt, tính cách chân thực cũng bị hạn chế phần nào. Giờ thì hay rồi, sát niệm đã thanh lọc, chủ nhân có thể thoải mái mà sống, bản tính nham hiểm tự luyện thích đùa cợt người khác hoàn toàn được phát huy triệt để.

[Ồ!] Nghiêm Thần bật cười. Ngắc đầu nhìn về phía lối dài, cô cảm thán trong lòng. Sống như thế này mới thực sự thoải mái a. Muốn vui thì vui, muốn buồn thì buồn, không cần thiết lúc nào cũng đeo vài lớp mặt nạ để đối diện với mọi người. Mười lăm năm qua, nói thật nhiều lúc cô nghĩ bản thân bị tâm thần phân liệt mất rồi. Đến cùng lúc hai nội tâm khác nhau thật sự quá đầy dọa, nhưng mà càng như vậy lại thấy bản thân lợi hại biết chừng nào a. Hâm mộ mình quá!

Thiên Túng ở trong không gian Án cảm nhận được cõi lòng của Nghiêm Thần chỉ biết đỡ trán thở dài. Chủ nhân, ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng ngài cũng tự khen bản thân, quả thật là hết nói nổi. Ngài như thế hèn chi dung nạp được với các vị Đại Đế để tới vậy, đều là một đám người ‘không bình thường’.

[Tiểu Thiên Túng nhi...]

[Ý của ta là phi thường, phi thường, là vĩ đại hơn bình thường đấy!] Thiên Túng vội vã giải thích.

[Hừ!]

*

“Đội của Tây Vệ quốc thắng!!!”

Tiếng hò reo vang lên khí thế.

Nghiêm Thần thấy vậy thì trở về đội của mình rồi điềm nhiên quan sát khắp nơi. Những đội vào vòng trong, không ngoài dự đoán sẽ là những thế lực mạnh nhất hiện nay. Thật là, vì sao bốc thăm lại không để hai đội mạnh cùng đấu với nhau nhỉ? Xác suất chia đều mạnh yếu cũng quá lợi hại đi.

“Cuối cùng là vòng loại giữa đội của Trung An quốc và đội của Viêm quốc!”

Nghe thông báo này, Nghiêm Thần lần nữa nhìn về lối dài. Đội của Trung An quốc dẫn đầu là Kiên vương của họ, Tư Đồ San, một vị vương gia khác họ với hoàng thất.

Tư Đồ gia tộc ở Trung An quốc cũng là hộ quốc công thần, năm xưa Tư Đồ lão gia chủ là bằng hữu của hoàng đế đương thời, hết lòng phò trợ cho Trung An quốc. Phải nói, hơn một nửa giang sơn Trung An quốc là do Tư Đồ gia tộc đánh hạ và giữ gìn. Đáng tiếc vì là gia tộc chiến tướng, hương khói của Tư Đồ gia tộc ngày một điêu linh, sau này lại vì sự nghi kị của quân vương mà dần lùi về dĩ vãng, còn lại chỉ là những phong hầu chức tước tập truyền thay thế cho một thời huy hoàng của họ.

Nói thật, nếu Trung An quốc hiện giờ vẫn còn trọng dụng Tư Đồ gia thì giang sơn xã tắc của họ đã không đến mức bị sâu một ăn mòn nhiều đến vậy.

Leng keng!

Ầm! Ầm! Ầm!

Chờ khói bụi tản đi, mọi người mới nhìn rõ tình trạng trên lối dài. Toàn bộ người của Viêm quốc đều bị người của Trung An quốc ghì chặt khụy gối dưới sàn, kiểm kê trên cổ.

Trọng tài lau mồ hôi lạnh một cái rồi mới tuyên bố: “Đội của Trung An quốc thắng!”

Nghe vậy, đội của Trung An quốc đồng loạt thu kiếm rồi trở về hàng, sau đó mới lần lượt rời khỏi lối dài.

Nghiêm Thần nhìn theo mà xoa cằm thích thú. Tư Đồ San người này làm cô nhớ đến các đồng đội kiếp trước của mình quá. Không hổ là con nhà tướng, rèn luyện đội của mình thành quân binh luôn. Nhưng như vậy lại càng thú vị a.

“Vương gia thì phải như thế, có ai như...”

Chẳng biết là tên nào không muốn sống lên tiếng nhưng mọi người xung quanh đều dồn mắt về phía đội của Ứng Hòa quốc, đây là một quốc gia chư hầu lớn của Trung An quốc. Tiếp đó, mọi người lại đưa mắt nhìn về phía Nghiêm Thần. Ý tứ lấp lửng đó ai nghe cũng hiểu cả, cho nên họ đang khâm phục chủ nhân của câu nói đó đây.

Nghiêm Thần cũng nhìn về đội của Ứng Hòa quốc, thần thái thông dong mà bình tĩnh lên tiếng: “Đúng a, Kiền vương quả thật rất tài giỏi, đáng để người ta học tập theo.”

Nghiêm Thần bây giờ, ai nhìn vào cũng thấy khó hiểu. Sao vẻ mặt ngài ấy chẳng có gì là bực dọc hay tính kẻ thế? Đã vậy cũng không cười bí hiểm hay tỏ ra uy nghiêm, cứ lạnh nhạt mà thừa nhận ưu điểm của người khác. Chẳng lẽ Diệu vương đi lịch luyện ở đâu đó xong về thì đổi tính cách à?

Ngay cả Tư Đồ San cũng không kìm nổi tò mò mà sang cô. Lúc trước vì sợ gút mắc giữa Diệu vương và một số người trong đội làm ảnh hưởng Giao ước, nàng đã bất chấp mọi phản đối mà đánh cảnh cáo bọn họ ngay từ đầu, chỉ sợ sẽ có người gây chuyện giống Ứng Hòa quốc. Dù sao nàng mới không tin Diệu vương dễ dàng cho qua chuyện này đâu.

Trong lúc này, cũng chỉ mỗi mình Lăng Vân đứng sau Nghiêm Thần không xa chú ý một động tác nhỏ của cô. Sau đó hắn xoay người rời khỏi quảng trường chính, khi chủ nhân trở về thì hắn lập tức nhận được tin báo để quay lại vị trí thiếp thân ám vệ rồi.

59. Chương 51: Dự Mưa

Quần ma loạn vũ, ngũ hành xung kích!”

Ố??? Đây là chiêu gì thế? Mọi người đang quan sát đều ngớ người khi nghe Nghiêm Thần thốt lên nhưng rất nhanh sau đó họ đều hiểu được ý nghĩa của tuyệt chiêu này.

“Thức thứ nhất: Đất lành ôm ấp.”

Xoẹt!

RẦM!!!

Ngay lập tức, phần lõi đài của đội Ứng Hòa quốc sập xuống, đất từ bên dưới đổ dồn lên chôn họ tới nửa người. Vừa kịp định thần lại, đội viên của Ứng Hòa quốc muốn bức người khỏi hố đất thì...

“Thức thứ hai: Mưa khóc đưa tang.”

Ào! Ào! Ào!

Theo sự điều động năng lượng của bọn người Thất Sát điện, nước đổ như thác trút xối xả xuống năm mươi con người đang vùng vẫy trong hố đất lăm lem bùn lầy. Chưa kịp để họ vận khí thoát khỏi giam cầm thì...

“Thức thứ ba: Chồi non dẫn lối.”

Vút! Vút! Vút!

Hàng loạt dây leo mảnh dẻo lao nhanh tới siết chặt lấy đối thủ, trói họ thành một đôn bánh tét.

“Thức thứ tư: Tâm hồn kiên cường.”

Keng! Keng! Keng!

Một dàn treo bằng kim loại đột ngột xuất hiện trên không trung nối với các dây leo. Sau đó, dưới những nụ cười ranh ma của bọn người Thất Sát điện, năm mươi người của Ứng Hòa quốc đồng loạt bị kéo lên treo vắt vẻo trên dàn treo kim loại.

“Thứ thứ năm: Lửa thiêng soi sáng.”

BỪNG!!!

Từ trong hố đất, một ngọn lửa khổng lồ xuất hiện cháy hết sức mãnh liệt.

Sự việc diễn ra quá nhanh, tới khi mọi người hồi thần lại thì một đồng vách đen đã hiện đầy trên đầu của họ. Sao giống quy trình nướng gà trong đất nung thế??? Càng giống hơn là quá trình tổ chức... hỏa táng?!

Đã thế, không hổ danh là Thất Sát điện sao? Vận dụng năng lượng một cách hao phí như vậy chỉ để đùa giỡn người khác, quả nhiên là đánh theo kiểu ‘nhà giàu mới nổi’ a.

Ầm! Ầm! Ầm!

Các đội viên của Ứng Hòa quốc nhanh chóng cắt bỏ dây trói rồi tung người nhảy ra xa hố lửa. Còn chân chữ giầy nào là họ thành gà quay mất.

Ở đối diện, Nghiêm Thần ra hiệu cho người của mình không cần ra tay tiếp rồi bình tĩnh xem diễn biến.

Năm mươi người của Ứng Hòa quốc chật vật đứng trên lôi đài, ánh mắt hằn lên tia máu mà nhìn Nghiêm Thần. Đây là trắng trợn vũ nhục, thật không thể nhịn được. Còn có, khi nào thì nàng ta thiết lập trận pháp ở chỗ họ đứng chứ? Nếu không có trận pháp giam cầm thì họ có thể dễ dàng bị đem ra đùa giỡn như vậy sao.

“Diệu vương!” Vị đội trưởng nghiêng rằng mà lên tiếng như hận không thể chôn sống Nghiêm Thần.

“Gì chứ? Ta đâu có vi phạm quy tắc đâu.” Nghiêm Thần rất vô tội mà trả lời trước khi được hỏi. Trận pháp đó vốn dành cho Sở Lan Tâm, không ngờ ra ngoài dự đoán làm cô ngậm ngùi định chờ đến cuối ngày âm thầm gỡ trận ra, ai biết Ứng Hòa quốc lại tự chui đầu vào chứ. “Được dùng mọi thủ đoạn a!”

Con mẹ nó, mấy cái quy tắc trong thi đồng đội là tên khốn nào đặt ra thế? Các đội viên của Ứng Hòa quốc chửi thề trong lòng.

“Không nói nhiều nữa, lên...”

“A_____!”

Rầm! Rầm! Rầm!

Lệnh chỉ huy chưa thốt lên xong thì các đội viên của Ứng Hòa quốc thi nhau ngã nghiêng ngã ngửa, người thì nằm sấp, người thì lộn nhào, người thì té ngã... nói chung là đủ kiểu dáng. Chỉ trong tích tắc, trên lôi đài chỉ còn đội của Thất Sát điện đứng thẳng người ngạo nghễ nhìn đối thủ của mình nằm bò trên sàn. Cảnh này thật sự đối lập đến bất ngờ!

Trọng tài lần nữa xuất hiện trên lôi đài rồi cẩn thận ngắm nghía năm mươi con người đang nằm co ro trên sàn. Sau đó gương mặt nàng co quắp lại. Bọn họ đều bị trúng độc rồi. Diệu vương làm sao mà hay thế?

“Diệu vương điện hạ, bọn họ...” Trọng tài ấp úng.

“Yên tâm, chỉ là được gây tê thôi.” Nghiêm Thần tiến đến gần trọng tài mà nói. Còn gây tê để làm gì và gây tê ra sao thì... “Tiểu xu xu nhà ta bôi được rất ít, họ ngất đi chỉ vì nó hơi nặng tay... Ờ, nặng đuôi thôi.”

Tiểu xu xu?

Mọi người lúc này dồn mắt về vị trí ngón tay mà Nghiêm Thần đang xoa xoa và... chẳng nhìn thấy gì hết. Đường như biết ai này cũng thắc mắc, Nghiêm Thần mới vươn một ngón tay trái ra trước.

“Tiểu xu xu, ra mắt mọi người đi.”

Chúng ta chẳng thấy gì cả!!! Nội tâm người dân vây xem kêu gào.

Đường như bây giờ mới nhớ ra kích thước nhỏ bé của tiểu xu xu, Nghiêm Thần đành phải giơ ngón tay lên cao thêm một chút.

“Được rồi tiểu xu xu, một lần nữa để mọi người chiêm ngưỡng phong thái oai vệ của người đi.”

Hiện trường yên tĩnh!

Nghiêm Thần đỡ trán thở ra. Sau đó cô bắt đầu dĩ mà tiếp tục nói:

“Mọi người cần phải học hỏi Chiến ưng Tháp Đạt.Li An của bộ tộc Nguyệt Lệnh nhiều hơn. Nàng ấy đứng cách ta hơn ba trượng vẫn nhìn thấy tiểu xu xu đấy.”

Ngay tức khắc, hàng ngàn con mắt hướng thẳng về phía đội của bộ tộc Nguyệt Lệnh. Xu xà ở gần muốn nhìn thấy cũng khó vậy mà giờ cách hơn hai trượng vẫn thấy được?! Là biến thái phương nào thế?

Tháp Đạt.Li An rùng mình đón nhận ánh mắt rửa tội của mọi người. Lúc trước nàng phát hiện xu xà là do con chim ưng nàng nuôi ra hiệu a.

Từ lúc nhìn thấy Diệu vương thì nàng đã rõ vì sao lúc đó thất hoàng tử lại cung kính với Lam Thanh Nghiêm như vậy. Nữ nhân này quả nhiên là cao quý vô cùng. Chỉ là, khi ấy nàng đâu có làm gì quá phận đâu, vì sao bây giờ lại trở thành bia ngắm cho nàng ta rồi?

“Ha ha... Nghiêm tỷ tỷ...” Tháp Đạt.Li An cười gượng vài tiếng. “Có gì thì thi xong chúng ta trò chuyện tiếp ha?”

“Muội nói đấy.” Nghiêm Thần rất vui vẻ gật đầu nhận lời sau đó quay sang nói với trọng tài. “Tuyên bố thắng thua được chưa?”

60. Chương 52: Khách Đến

Chín năm trước.

Nam Hà quốc, Lục gia.

“Khụ khụ...” Lục Đan che miệng ho khan vài tiếng. Thân hình nhỏ nhắn có chút gầy yếu run lên.

Đứng bên cạnh, Lục Ngạc bưng chén thuốc đặt xuống bàn rồi thở dài. Vươn tay đặt lên vai của đệ đệ, nàng dùng năng lượng của mình giúp hắn bình ổn lại tâm mạch. Đệ đệ nàng do sinh non, cơ thể vốn yếu ớt lại nhiễm hàn độc, điều trị bao nhiêu năm cũng chỉ vẫn khá hơn được một chút. Nếu muốn cải thiện sức khỏe thì phải chờ Lục Đan đến cảnh giới luyện hồn, chỉ là nàng không biết hắn có vượt qua được luyện thể không nữa.

“Đại tỷ, đệ không sao rồi.” Lục Đan thở nhẹ mà nói.

Ngồi xuống bên cạnh đệ đệ mình, Lục Ngạc an ủi: “Rồi đệ sẽ khỏe lại thôi.”

Lục Đan chỉ cười không nói, gương mặt nhỏ nhắn thoáng hiện nét đượm buồn. Cơ thể của hắn sắp không chịu nổi năng lượng ngày một tăng dần rồi, cứ như vậy thì hắn chẳng vượt qua được luyện thể mất.

“Làm giao dịch, thế nào?”

Một giọng nữ xa lạ vang lên khiến hai tỷ đệ lập tức tiến vào trạng thái phòng vệ. Lục gia canh giữ nghiêm ngặt, làm sao lại có người lạ vào được?

Đưa mắt nhìn ra bờ tường, một nữ hài đã ngồi thong dong ở đó tự bao giờ. Lục Đan và Lục Ngạc có chút ngỡ ngàng, nữ hài phần điều ngọc mài này lớn lên khá... kiều diễm và xinh xắn, sẽ không là nam hài đi?

Cau mày khi hai người kia có loại biểu cảm quái lạ nhìn mình, Nghiêm Thần bực dọc tiếp lời: “Ta giúp đệ đệ ngươi cải thiện sức khỏe, đổi lại hắn phải thay ta tiếp cận một người.”

Nheo mắt lại, Lục Ngạc chậm rãi lên tiếng: “Chúng ta lấy gì tin người?” Đan được giúp cho đệ đệ đúng là có, nhưng số người hiện nay có thể luyện chế nó chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Một nửa trong số đó đã quy ẩn, số người còn lại không du lịch tứ phương thì cũng đã đến chính nguyên giới. Bây giờ, Lục gia bọn họ cũng chỉ biết mỗi mình Tiêu y tiên Tiêu Thanh Hàn, hoàng quý quân của Đông Ly quốc, là có khả năng luyện chế thôi. Khổ nỗi, muốn nhờ Tiêu y tiên không khó, chỉ là dược liệu còn không có a!

“Đây!” Nghiêm Thần giơ lệnh bài của Thất Sát điện ra. Thấy hai tỷ đệ Lục gia kinh ngạc nhìn mình chằm chằm thì mới cất nó vào. “Giao dịch không?”

“Được. Tiếp cận ai?” Lục Ngạc quyết định thay cho đệ đệ mình. Lệnh bài của Thất Sát điện rất đặc trưng không thể làm giả, cho nên nằng tin vào nữ hài này.

“Công tử mới vừa trở về của Nạp Lan gia, Nạp Lan Doanh Chính.”

Hai tỷ đệ Lục gia ngỡ ngàng. Chuyện của Nạp Lan Doanh Chính cả kinh thành này hiện giờ ai cũng biết. Nhiều người thế hệ trước nói, hần giống như phiên bản của Liễu Quân Nhan lúc nhỏ, từ dung mạo, thực lực đến tính cách. Chỉ là từ nhỏ do được nuôi lớn như nữ hài nên có rất nhiều lời bàn tán ra vào không tốt về hần.

Thế nhưng bọn họ đều biết, nam hài đó do chính tay Liễu Quân Nhan nuôi lớn, dù là sống trong thân phận nữ hài hơn tám năm nhưng khẳng định hần vẫn luôn giữ mình trong sạch. Dù sao Liễu gia và Lục gia cũng có giao tình với nhau, chuyện của Liễu Quân Nhan, hai tỷ đệ họ đã nghe rất nhiều, cũng gặp hần vài lần, nam nhân đó thật sự rất đáng kính trọng. Cho nên sau này nghe chuyện hần phản bội thế quân của mình, hai tỷ đệ họ chẳng thêm tin chút nào.

Chỉ là, đáng tiếc cho cuộc đời của hần!

“Người muốn ta tiếp cận Nạp Lan Doanh Chính để làm gì? Không sợ ta nghe lời thị phi mà gây khó dễ hần sao?” Lục Đan khó hiểu hỏi lại.

“Người gây khó dễ hần càng tốt.” Nghiêm Thần rất vui vẻ mà đáp lời. “Chỉ cần người lúc nào cũng làm bạn với hần là được rồi, còn bạn tốt hay xấu thì ta không quan tâm.”

Cơ mặt của Lục Đan có chút méo mó, mà Lục Ngạc thì mở to mắt mà nhìn Nghiêm Thần. Diệu vương người này, rốt cuộc là muốn quan tâm hay dày vò Nạp Lan Doanh Chính thế?

Nhảy xuống bờ tường, Nghiêm Thần cầm một lọ ngọc đưa cho Lục Ngạc.

“Đan được trong đó là Tiêu phụ thân của ta luyện chế, nếu tin ta thì cho hần dùng, coi như phí giao dịch của chúng ta. Nhớ lấy, làm bạn bên cạnh Nạp Lan Doanh Chính, chỉ cần hần không chết hay tàn phế thì người làm sao cũng được.”

Một đồng vạch đen chảy xuống trán hai tỷ đệ. Người không cần cứ lặp lại những lời này đâu?

“Vì sao không là người?” Lục Đan nhàn nhạt hỏi. Hần cảm thấy Diệu vương hần là quan tâm Nạp Lan Doanh Chính mới đúng.

“Tên xú tiểu tử đó không cần ai bố thí tình thương hết.” Bật cười một cái, Nghiêm Thần xoay người rời đi. “Coi như chúng ta có duyên, ta tặng người một yêu cầu. Chỉ cần không quá phận, ta lấy thân phận Diệu vương và thiếu chủ Thất Sát điện đảm bảo với người, chẳng hạn như muốn thảo dược.”

Dứt lời, Nghiêm Thần vận khinh công nhảy lên bờ tường. Sau đó, vài hộ vệ xuất hiện bên cạnh cô cung kính chào.

“Vậy ta dày vò hần cho người.”

“Ha ha ha... rất tốt!”

=====

-kết thúc hồi tưởng-

=====

“Chuyện chính xác là như vậy đấy.” Nghiêm Thần nhấp một ngụm trà khi kể xong chuyện lúc nhỏ.

Ngồi bên cạnh cô, Doanh Chính chẳng biết nên khóc hay nên cười. Quả nhiên dù tính cách thay đổi thì bản chất của tiểu Nghiêm nhi chẳng biến hóa chút nào, trời sinh đúng là thù dai.

Ngồi ở đối diện, tỷ đệ Lục Đan có chút chột dạ. Năm đó bọn họ rất kiên định mà nói sẽ dày vò Doanh nhi, cuối cùng lại quay sang kết bằng hữu giúp đỡ hẳn đủ chuyện. Giờ ngồi đây đưa ra yêu cầu thật là có chút mặt dày.

“Được rồi, hai người không đáng tin các ngươi muốn yêu cầu gì?”

Rất kiên quyết mà bỏ qua những từ ngữ và ý tứ khó nghe, Lục Ngạc nhìn thẳng vào Nghiêm Thần mà nói: “Chúng ta cần linh hoa, chỉ một đóa là đủ.”

Nghiêm Thần và Doanh Chính ngạc nhiên. Linh hoa, xét về tiềm năng thì khá giống linh thú. Dưới sự uẩn dưỡng của linh mạch và năng lượng trong tự nhiên, các loại thực vật có thể bị biến đổi để mở ra linh trí, từ đó bắt đầu con đường tu luyện của mình. Linh hoa hay linh thảo, không chỉ là dược liệu quý hiếm mà còn chứa đựng vô vàn sinh mệnh lực, nói chúng có thể cải tử hoàn sinh cũng không phải nói quá.

61. Chương 53: Huyền Cảnh Đại Lục

Nghiêm Thần vân vê viên ngọc trong tay rồi đứng chờ đợi cùng mọi người. Nhiệm vụ ngày hôm nay của họ là sống sót trong huyền cảnh đại lục bốn canh giờ, đây là một loại trận pháp phức hợp cao cấp của chính nguyên giới chuyên dùng để khảo sát tinh anh. Còn viên ngọc này là một truyền tống trận thu gọn, chỉ cần bóp nát nó là có thể rời khỏi huyền cảnh đại lục, đồng nghĩa với việc bỏ cuộc.

Nói là chọn ra năm trăm người nhưng thực chất cuối cùng chẳng biết có đủ năm trăm không nữa. Dù sao yêu cầu là sống sót, tương đương với dùng mạng của mình mà thi đấu.

Không để Nghiêm Thần và mọi người đợi lâu, Lý Chương Hải Thụy khởi động huyền cảnh đại lục. Trên không trung xuất hiện một tấm kính vô cùng lớn trải dài che kín cả quảng trường thi đấu. Bên trong tấm kính đó, mọi người có thể thấy được cả một giang sơn rộng lớn hùng vĩ và xinh đẹp.

Tiếp đó, hàng loạt tia sáng từ tấm kính chiếu thẳng xuống tất cả các thí sinh rồi mang họ vào huyền cảnh đại lục.

Vòng một của Giao ước trăm năm chính thức bắt đầu!

Nghiêm Thần ngồi trên một tảng đá chống cằm nhìn trời. Cô ở nơi này đã nửa giờ rồi, sao không thấy thứ gì xuất hiện hay bất cứ một ai thế? Chẳng lẽ vận khí của cô tốt tới vậy?

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Ngạc nhiên nhìn về bên trái, Nghiêm Thần hết lời bình luận.

Làn da xanh xao khô héo

Đôi mắt to tròn già nua

Gương mặt ghê tởm nhăn nheo

Tai dài nhọn hoắt cồng kềnh

Dáng người chỉ xương bọc da

Bọc mủ nổi đầy gờm ghê

Áo quần te tua tơi tả

Chân dài loạng choạng lều khều.

Mấy thứ sinh vật xấu xí đó, đừng có nói cho cô là cư dân của Ma giới chính nguyên đấy.

[Chủ nhân, đó chỉ là sinh vật được tạo ra để phục vụ cho các hoạt động như thế này thôi.] Thiên Túng giải thích.

[Thế tại sao lại xấu như vậy?] Nghiêm Thần vẫn rất ung dung ngồi chờ đám sinh vật kia chạy nhanh về phía mình.

[Là do phụ thân của ngài. Trước đây khi tổng kết về Ma giới tại các thế giới trong vũ trụ, phụ thân ngài bị chạm tự ái vì đa phần mọi người đối với Ma giới đều dùng những từ như tà ác, xấu xí, nguy hiểm, sa đọa, ô uế... Do đó phụ thân ngài ra lệnh đem hình tượng xinh đẹp của sứ giả Ma giới đổi thành xấu xí như vậy, nói là cho bọn người mù lòe đó sáng mắt nhìn như thế nào mới gọi là xấu, như thế nào mới gọi là ác. Từ đó, Ma giới chết danh luôn.] Thiên Túng thở dài chán chường.

Nghiêm Thần nheo mắt không nói được. Quả đúng là tác phong của phụ thân, muốn bôi xấu hẳn, hẳn lập tức tự bôi xấu mình trước rồi chỉnh đám người không biết điều đó chết đi sống lại cho thỏa mãn. Không ngờ dù đầu thai chuyển kiếp thì tính cách của phụ thân vẫn giữ nguyên như cũ, thật đáng ngưỡng mộ.

“Ye ye ye ye...”

Tiếng la quái dị phát ra từ bọn sinh vật đó làm Nghiêm Thần nổi da gà. Nhanh chóng bật người rời khỏi tầng đá, cô ngưng tụ năng lượng thành một lưỡi kiếm sắt nhọn rồi tiến lên.

“Yeeeeee!”

Phèo!

Vội lùi ra xa, Nghiêm Thần cảm thấy ớn lạnh trong người.

“Gớm quá! Sức tưởng tượng của phụ thân siêu thật.”

Nhìn con ‘ác ma’, cứ tạm gọi là ác ma đi, bị cô chém một kiếm, không máu tươi văng tung tóe mà thay vào đó là dịch nhờn xanh xanh trào ra bám dính vào bất cứ thứ gì chạm vào được, sau đó ăn mòn đi, Nghiêm Thần thật may mắn mình dùng kiếm bằng năng lượng mà không phải bằng kim loại.

Tiếp tục, các con ác ma khác thay nhau xông đến chỗ Nghiêm Thần. Linh hoạt né tránh rồi lợi dụng khoảng trống mà giải quyết từng con, Nghiêm Thần tỏ vẻ giống như chơi dẫn quái giết boss trong game online vậy. Chém một kiếm rồi chạy ra xa, sau đó lại xông lên chém thêm con khác rồi tiếp tục chạy đi, cái này rất khảo nghiệm ý chí của thí sinh a. Bọn này không khó giết, khó ở chỗ chỉ cần chúng vừa chết là dịch nhờn lại văng ra khắp nơi, không cẩn thận là thành xương khô chứ chẳng chơi.

Vì không biết phía sau còn có thứ gì khác xuất hiện, Nghiêm Thần không dám vận dụng năng lượng quá nhiều, cho nên cô cứ thông thả mà ở đây phí thời gian với đám sinh vật này.

Bốn canh giờ rất dài a, ngu sao làm bản thân kiệt sức.

“Yeeeeee!”

Rùng mình đứng ở xa nhìn con ác ma cuối cùng chết, Nghiêm Thần chỉ thấy con mắt thâm mĩ và lỗ tai thâm mĩ của mình sắp hỏng rồi. Xoay người rời khỏi chỗ này, cô chọn đi theo hướng bắc.

*

Huyền cảnh đại lục giống như một vùng nguyên sinh chưa khai phá, sông ngòi đồi núi trải dài bất tận, động thực vật cũng vô cùng phong phú. Các cánh rừng thưa nối tiếp nhau sinh trưởng, ẩn nấp bên dưới là nền thảo được quý hiếm.

Nghiêm Thần cúi người nhìn một mảng cây màu cam trước mặt, chúng có hình xoáy tròn tạo thành dạng phễu, lá mỏng dùm lại theo nếp gấp, nhìn sâu vào trong chỉ thấy một nhụy hoa khá to. Thấy lạ lạ, Nghiêm Thần khẽ chạm nhẹ vào thành lá.

Vụt!

Ngay lập tức, cái cây xoáy nhanh co rút lại rồi lẫn mất vào trong đất. Nghiêm Thần ngơ ngác. Cái này sao giống, ờ, giống phim gì từng coi ở kiếp trước nhỉ?

{Phim Avatar đấy!}

{Lý Chương.} Nghiêm Thần nheo mắt hỏi lại qua đường tâm linh.

{Ha ha, nói thật khi biết người được Ma Tịch Dạ đại nhân chọn vào vị trí kế nhiệm, chúng ta đã không bằng lòng. Người chính xác có đủ tài trí để cai quản Ma giới chính nguyên, nhưng người lại không có được thực lực thuyết phục bọn ta. Ngay cả các ứng viên khác có khi người cũng đánh không lại.}

Nghiêm Thần im lặng không nói, mặc cho Lý Chương Hải Thụy cười cợt mình. Dù sao điều hắn nói là sự thật.

Ứng viên được chọn để giành lấy tư cách kế nhiệm nhất định phải là người của các thế giới cấp cao trong vũ trụ, điều này đảm bảo họ có đủ thực lực tiếp nhận chính nguyên giới. Song song đó, họ phải là người mang đề vận và có được ma nguyên, tâm tính không được phép sa đọa. Lúc ở Kỳ Nghi tộc, cô đã nhìn sơ qua danh sách các ứng viên rồi, đa phần họ đều là người đã phá vỡ được đại đạo của thế giới mình, nắm trong tay tư cách đến chính nguyên giới. Xét ra, cô đúng là không bằng họ.

62. Chương 54: Bảy Bước Cười, Mười Bước Khóc

Khi tiến vào huyện cảnh đại lục, các thí sinh đều bị phân tán khắp nơi. Tuy vậy, dù bị các sinh vật kì lạ đuổi giết như thế nào thì mọi người đều không hèn mà tiến dần về trung tâm của nơi đây. Do đó, cảnh tượng cứ vài thí sinh kết đội đi chung với nhau đã xuất hiện ngày một nhiều.

Hiện tại, số người còn trong huyện cảnh đại lục đã giảm xuống dưới bảy trăm. Thật may là không có ai tử vong hết, trọng thương thì có đấy. Những người này sau khi trở về lại lôi đài ở quảng trường chính thì gia nhập vào hàng ngũ quan sát với mọi người, họ muốn chính mắt thấy được những ai sẽ vượt qua cái huyện cảnh đại lục quỷ dị này. Càng quan trọng là, họ không cam tâm a!

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Các cột sáng của truyền tống trận không ngừng xuất hiện trên lôi đài, thân ảnh chật vật của các thí sinh lập tức xuất hiện. Không nói đến y phục tã do khổ chiến, chỉ bằng việc khắp tay chân và gương mặt của họ bị một đồng dẫu rắng và nước bọt bám đầy cũng đủ làm người nhìn ớn lạnh.

“Phạm quy! Nàng ta làm vậy là phạm quy!” Một nữ nhân uất ức la lên.

“Xem ra các người quên mất bản thân đang tham gia thi đấu cá nhân trong Giao ước trăm năm a.” Lý Chương Hải Thụy ngồi ở bên góc lôi đài nhàn nhạt lên tiếng, thần thái thông dong gợi cảm này của hắn sẽ được mọi người si mê nếu bỏ qua cả người hắn đang run lên vì cố nén cười. “Bất cứ thí sinh nào cũng được quyền loại bỏ đối thủ bằng cách quang minh chính đại. Thí sinh Vũ Đình Nghiêm Thần không phạm quy, nàng ta đã đưa ra cảnh báo trước rồi còn đâu.”

Con mẹ nó chứ cảnh báo! Cái thứ đó mà là cảnh báo sao? Đây là tiếng lòng của các thí sinh vừa xuất hiện lẫn những thí sinh đã bị loại trước đó.

“Nhìn này!” Lý Chương Hải Thụy điều chỉnh khung cảnh ở khu vực của Nghiêm Thần rồi phóng to nó lên. “Thấy dòng chữ đó không? Cho nên là tại các người ngu ngốc!”

Các thí sinh bị loại cạn lời.

Những người vây xem thấy vậy chỉ biết thở ra bi ai cho những người xấu số.

Xoẹt!

Xoẹt!

“Nàng ta phạm quy, hu hu hu....”

Nhìn thêm một đoàn người thê thảm trở về lôi đài, mọi người đành nhắm mắt bỏ qua mà tiếp tục nhìn về tầm kính trên cao.

“Ai rảnh rồi viết thứ này thế?” Một đội nhỏ gồm năm thí sinh tụ lại gần tám biển cảnh báo rất to dựng thẳng giữ lối mòn.

Bên trên tám biển có dòng chữ: Phía trước có trận pháp nguy hiểm, xin đừng tiến tới!

“Nhìn kia!” Một nam nhân kinh ngạc thốt lên.

Mọi người lập tức ngẩn đầu nhìn về cánh rừng. Ở phía xa đó, cả một mảng rừng đều bị bao bọc trong các đạo quang bảy màu không ngừng biến ảo, lực áp bách nặng nề lan tỏa khiến họ đứng xa thế này cũng cảm nhận được. Ẩn hiện bên trong vùng hào quang đó, mọi người lơ mơ có thể nhận ra được hình dạng của một thanh kiếm và một cây sáo.

“Là nhập thần khí sao?” Một người trong số họ thì thào.

Vũ khí ở Thương Khung chia thành binh khí, bảo khí, khải linh khí, nhập thần khí và siêu nguyên khí. Khải linh khí chính là vũ khí đã hình thành linh trí, có thể thông qua chiến đấu để trưởng thành. Sau khi khải linh khí tiến hóa thành nhập thần khí, bản thân nó tự có thần thông cho riêng mình, sức chiến đấu độc lập ngang ngửa cao thủ luyện đạo cao nhất, thậm chí có thể hơn. Đây chính là tuyệt thế trân bảo a!

“Có nên tiến vào xem không?”

“Nhưng cảnh báo này...”

“Kệ nó. Chắc là người nào phát hiện nhập thần khí, sợ người khác xông vào cướp đoạt nên mới viết thế này để lừa gạt thôi. Các người không đi thì ta đi.”

Nói rồi nữ nhân một đường tiến thẳng vào trong, thấy vậy những người phía sau cũng không cưỡng lại được dụ hoặc mà theo vào, bỏ lại tám biển cảnh báo bơ vơ giữa rừng.

Sau một lúc tìm tòi, năm người này cũng đến được trung tâm của vùng hào quang. Nhìn rõ hình dạng thanh kiếm đang lơ lửng cùng với một cây sáo ngọc kề bên thì năm người bọn họ như muốn ngừng hô hấp.

Thanh kiếm một màu đen tuyền với uy chấn mạnh mẽ, hoa văn uốn lượn như cánh bươm bướm hoa trải trên thân kiếm, tia điện ẩn hiện xoáy tròn xung quanh rét lạnh lòng người, bên trên còn khắc chữ: Truất hồn - Vong linh, quả nhiên là nhập thần khí!

Trong khi đó, cây sáo bạch ngọc tinh tế với được khắc bên trên là các cổ ngữ xa lạ, bạch quang bao trùm thánh khiết đến mộng ảo, lắng đọng như trải qua vô hạn tang thương, bên trên khắc chữ: Diệt tà - Hư mộng, đây chính xác cũng là nhập thần khí a!

“Thật không thể tin được.” Hô hấp của mọi người dồn dập, ánh nhìn tham vọng hướng thẳng về hai nhập thần khí trước mắt.

“Xem ra bọn chúng đều lâm vào ngũ say, cho nên...”

Lập tức, năm bóng người lao nhanh về phía trước.

Không biết là ai chạm tay vào hai nhập thần khí trước nhưng ngay khoảnh khắc đó, không gian bị bóng đêm bao trùm.

“Đây là...” Nữ nhân đưa mắt đánh giá xung quanh, sau đó nhìn thấy thanh kiếm mình đang cầm không ngừng bộc phát năng lượng, nàng kinh hãi thốt lên: “Là không gian nhận chủ sao? Ha ha ha ha....”

Xoẹt!

Xoẹt!

Nữ nhân hồi hộp chờ đợi rồi thả tay. Thanh kiếm lập tức bay ra ngoài lơ lửng trước mặt nữ nhân này rồi từ từ chuyển động ra xa. Thấy vậy, nữ nhân vội bước theo nó. Đến bước chân thứ bảy, thanh kiếm đột nhiên trở về trên tay nữ nhân. Nàng ta vội cầm lấy nó rồi cười lớn.

“Ha ha ha ha... nhập thần khí là của ta! Ha ha ha...”

Tiếng cười vang vọng trong không gian tối om. Sau đó một vòng sáng hiện ra trước mắt nữ nhân. Biết đây là lối ra, nữ nhân nhanh chóng tiến về phía vòng sáng, nàng có thể thấy cảnh sắc khu rừng của huyện cảnh đại lục. Cười đến không thể khép miệng, nữ nhân bước những bước chân cuối cùng tiến về phía vòng sáng.

63. Chương 55: Đoan Mộc Ẩn Bi Thương

Nghiêm Thần chớp chớp mắt nhìn về phía trước, có một cảm giác ‘khâm phục’ đang dần lan tràn trong cõi lòng cô. Quả nhiên không hổ danh là Đoan Mộc Ẩn a!

*

Liều mạng vận khí bảo hộ quanh người mặc cho sên biển đang bám đầy bên ngoài gần như tạo thành ‘áo giáp’ cho bản thân, Đoan Mộc Ẩn nằm dài trên đất che chở cho một bông hoa màu tím đang phát sáng. Bông hoa này chỉ nhỏ như một đốt ngón tay cái, hai tầng hoa mỗi tầng ba cánh, sắc tím dịu nhẹ sáng lung linh như ánh sao trong đêm. Đây là linh hoa tử lan!

Phía đối diện, quái thú lại đang ra sức mà ‘nuốt’ Đoan Mộc Ẩn vào trong ‘bụng’. Khi lập trận pháp, Nghiêm Thần đã mô phỏng thêm ba con quái thú nữa bằng gỗ để phục vụ nhu cầu tiếp khách trong trận pháp, chúng được kết nối trận pháp con với quái thú thật, chỉ cần quái thú thật còn hoạt động thì chúng vẫn hoạt động, chỉ là chất lượng không bằng thôi.

“Đại ca à, chờ bông hoa này nở rộ ta sẽ đi a. Ngài đừng có ra sức cạp ta nữa, ta không có lấy nhập thần khí mà, chúng còn yên ổn ở bên kia kia.” Đoan Mộc Ẩn ngẩng đầu lên nói với quái thú, một tay chỉ về bên phải. Nơi đó một thanh kiếm và cây sáo ngọc đang nằm bơ vơ hiêu quạnh.

Hắn đúng thật là tò mò mới bỏ qua cảnh báo mà vào đây, nhưng hắn không ngu tới nỗi cướp nhập thần khí a. Dù chúng ngủ say nhưng ai biết có thể tỉnh bất cứ lúc nào, hắn đánh không lại nhập thần khí. Càng huống chi trước giờ đều là nhập thần khí tự nhận chủ, Đoan Mộc Ẩn hắn mới không rồi hơi xông lên đoạt đâu. Thứ hắn cần là linh hoa tử lan mọc ở dưới vị trí của hai nhập thần khí đây này!

Đáng tiếc, hắn chỉ là vô ý, là vô ý đấy, chạm vào cây sáo ngọc thôi, sau đó chưa kịp hồi thần thì vị đại ca to lớn này đã xuất hiện kèm theo một đám đàn em đông đảo. Nếu hắn không nhanh chóng thiết lập phòng hộ thì chắc đành bóp nát viên ngọc mất.

Màng bảo hộ quanh Đoan Mộc Ẩn dần mỏng đi, dù sao thì hắn cũng đã duy trì nó gần nửa giờ rồi. Tuy vậy, Đoan Mộc Ẩn vẫn nhất quyết không bỏ chạy, linh hoa tử lan sắp nở rồi, chờ hái nó đem về sẽ bán được khối tiền, nhất định phải kiên trì a.

Sáu cánh hoa nở rộ và lớn dần, sắc tím càng đậm hơn đan xen bên trên là những đường văn trắng xinh đẹp, tử quang bao trùm quanh bông hoa bắt đầu sáng hơn bao giờ hết, một mùi hương đậm nhẹ thoang thoảng trong không gian. Đoan Mộc Ẩn vui vẻ cười tươi, cẩn thận đào linh hoa tử lan ra khỏi đất, hắn lấy hộp gỗ đeo bên hông ra trước mở nắp hộp rồi đặt bông hoa vào. Bên trong hộp gỗ đã có sẵn vài cọng thảo dược quý hiếm và một căn linh hoa, điều này cho thấy, từ lúc tiến vào huyện cảnh đại lục, Đoan Mộc Ẩn đã đi đào bới trên bảo khắp nơi thay vì loại bỏ đối thủ.

“Ha ha ha, cuối cùng cũng tới t... AAAAAAAAA!!!!”

Rầm!!!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng khắp người Đoàn Mộc Ẩn, đồng tử của hắn mở to nhìn hàm răng khổng lồ sắc nhọn chỉ cách gương mặt mình hai phân, tim đập mạnh liên hồi. Khẽ nuốt một ngụm nước bọt, hắn nhích người về sau một chút.

Con quái vật đột ngột bất động, đám sên biển cũng vậy.

Chờ một hồi chẳng thấy động tĩnh gì, Đoàn Mộc Ẩn mới thở phào một cái rồi ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha, bốn công tử luôn rất may mắn. Ngay cả quái vật cũng chẳng làm gì được. Ha ha ha...”

Phập!

Tiếng cười bất tỉnh linh im bật.

Bởi vì Đoàn Mộc Ẩn đã bị nuốt vào trong bụng con quái thú.

“Oa oa.. hu hu hu hu... vị đại ca anh minh thần võ cơ thể lực lưỡng sấn chắc này làm ơn tha cho tiểu đệ đi. Ta trên có mẹ già dưới có bọn thuộc hạ trẻ, tiền lời lãi tiền bị vay nợ còn chưa kiếm về, ta không thể chết được. Hu hu hu... đại ca người nhìn ta nhỏ con như vậy chẳng có bao nhiêu thịt nhét đủ kê răng của người đâu, tha cho ta đi! Hu hu hu... ta còn chưa đem bảo bối ra ngoài bán a... oa oa...”

Bên ngoài.

“Mộc Mộc, con trai của người thật là... khả ái.” Lam Phượng Khuynh cố nén cười mà nói với người ngồi bên cạnh.

Đoàn Mộc Huyền nghe vậy thì cơ mặt méo mó vô cùng. Nàng thậm chí còn muốn che mặt không dám nhìn người. Ẩn nhi, con còn ngại thanh danh tham tiền của mình chưa lan đủ xa sao?

“Mộc Mộc, năm xưa người thành lập Thiên Địa thương hội chẳng sai chút nào.” Lam Phượng Khuynh cười đủ thì ngồi đằng hoàng lại tỏ vẻ nghiêm trang nói với bằng hữu của mình. “Chỉ là, con trai người như vậy sau này nữ nhân nào chịu nổi a?”

“Con gái người thì sao?” Đoàn Mộc Huyền khó chịu hỏi lại. Đây chính là vấn đề khiến nàng đau đầu nhất.

“Hm...” Lam Phượng Khuynh ngả người ra sau ghế nhìn về huyệt cảnh đại lục quan sát hành động của Nghiêm Thần. Một lúc lâu sau hắn mới quay sang nhìn Đoàn Mộc Huyền, cười tà mị và nguy hiểm: “Nếu bảo bối nhà ta thích, ta sẽ khảo sát. Nếu không, mọi thủ đoạn của ta dư sức khiến bất cứ nam nhân nào có ý đồ với bảo bối phải ngoan ngoãn biến mất trước mặt con bé.”

Đoán trước được câu trả lời sẽ như vậy, Đoàn Mộc Huyền chỉ còn biết thở dài ảo não. Hai cha con nhà này quả nhiên đều khó thu phục như nhau.

Nghiêm Thần thừa nhận, lúc đầu thấy Đoàn Mộc Ẩn sắp bị quái thú nuốt thì cô có chút không đành lòng cho nên khiến nó dừng lại. Ai biết cái tên tham tiền đó lại ngồi cười ha hả tự khen bản thân đến đáng đánh đòn nên cô trượt tay khởi động lại trận pháp.

Hành động vô ý này thật sự đáng được tuyên dương. Bởi nó đã khiến Đoàn Mộc Ẩn gột tả được hết bản tính tham tiền ăn sâu vào tận xương tủy của hắn.

Cho đến tận lúc này, tên gốc đó vẫn ngồi trong bụng quái thú mà khóc lóc thảm thiết, chẳng hề phát hiện sự bất thường xung quanh. Nghiêm Thần thực nghi ngờ làm sao hắn lại có thể trụ lại trong huyệt cảnh đại lục tới bây giờ a? Chẳng lẽ vận khí bạo phát giống lúc ở di tích của người Iyik?

“Hu hu hu... đại ca to lớn, ta nói quá trời sao ngươi vẫn cứ im re vậy? Nhanh thả ta ra ngoài đi, hu hu... ủa?!” Đoan Mộc Ẩn đột ngột ngừng khóc, nước mắt ngay lập tức ngừng tuôn, vẻ mặt thay đổi đến bất ngờ. Nhìn qua nhìn lại, cuối cùng hắn đành chấp nhận rằng này giờ bản thân toàn làm chuyện vô ích. Con quái vật này lại bất động nữa rồi.

64. Chương 56: “vô Lượng Quả”

“Đây là...”

Cảnh sắc hữu tình đến mộng ảo hiện ra trong tầm mắt. Trúc xanh mọc dài một bên hồ in bóng xuống mặt nước. Xa xa, tiếng róc rách của nước chảy từ trong khe hòa cùng tiếng đàn ngân vang thanh thoát. Gió nổi lên cuốn đi những cánh hoa đào xinh đẹp múa lượn trong không gian, điểm thêm chút buồn, chút nhớ cho người nhìn.

Men theo hướng bay của những cánh hoa, các thí sinh đến được một góc khuất của hồ nước. Ẩn sau một phiến đá to là một chiếc thuyền đơn sơ, trên đó đã ngồi sẵn một người nam nhân đang đánh đàn.

Mái tóc đen tuyền xinh đẹp dưới nắng, xõa dài tự nhiên sau lưng. Gương mặt điểm lệ thanh bình chuyên chú gảy đàn, cứ như mọi thứ xung quanh đều bị ngăn cách khỏi nhạc cảnh của hắn, lại bị nhạc cảnh của hắn dẫn dắt mà hòa tan.

Tiếng đàn biến ảo khôn lường như thế sự xoay vần, kéo tâm hồn của các thí sinh phải vui phải buồn theo sự thăng trầm của nó. Rồi đột nhiên, tiếng tiêu trong veo không biết từ đâu vang lên hòa quyện vào tiếng đàn không một chút gượng ép nào cả. Cầm tiêu song tấu day dưa chạm đến tận cõi lòng.

Tăng!

Vội vã hoàn hồn, các thí sinh giật thót cảnh giác nhìn nam nhân trên thuyền.

“Không ngờ lại có người đến được đây.” Nam nhân cất giọng êm ả.

Nghe vậy, mọi người nhìn nhau khó hiểu. Một nữ nhân trong số họ tiến lên hỏi thăm: “Xin thứ lỗi vì chúng ta mạo phạm quấy rầy. Các hạ có thể cho biết đây là đâu không?”

Nam nhân nhìn sâu vào các thí sinh rồi đứng dậy rời khỏi thuyền bước lên bờ, sau đó chẳng đáp lời mà bước đi.

Mọi người có chút không biết làm sao.

“Đi theo không? Ta thấy nơi này chẳng phải là huyệt cảnh đại lục rồi.”

“Đi đi, dù sao chúng ta cũng không tìm được đường ra.”

Do đó, một nhóm các thí sinh hơn mười người đi theo sau người nam nhân bí ẩn kia. Họ vốn không phải đi chung nhưng khi lạc bước vào đây thì đã tụ lại cùng một chỗ rồi.

Mãi một lúc sau, cánh đồng hoa bạt ngàn hiện ra, sắc hoa muôn màu đua nhau khoe sắc trong nắng gió. Cả không gian này như bao phủ trong một biển hoa vô tận, quay đầu về sau chẳng còn thấy được cảnh hồ ban đầu nữa rồi.

“Họ là ai thế?”

Giọng nam này làm các thí sinh ngẩn đầu nhìn qua. Nam nhân này tựa như trích tiên, đậm mạc và sâu lắng. Trường bào màu trắng cầu kì với hoa văn xinh đẹp trải dài trên thân áo càng khiến hắn thêm phần cao quý và mông lung.

Nam nhân lúc đầu dừng bước, tử y tao nhã lay động trong gió như cánh bướm chập chờn. Hắn cười đáp: “Khách lạc đường.”

Sau đó, hai nam nhân cùng tiến vào trung tâm biển hoa, chẳng thềm đoái hoài gì đến những ‘vị khách’ đang ở phía sau.

Vội vã đuổi theo hai người đó, các thí sinh cuối cùng dừng chân trước một cây cổ thụ vô cùng to lớn. Cái cây này cao đến nỗi xuyên thấu qua mấy tầng mây chẳng nhìn được điểm kết thúc, thế mà từ bên ngoài nhìn vào lại chẳng thấy sự hiện diện của nó. Thần kì thật!

“Các người nên rời khỏi đây.”

Giọng nói phiêu miểu vang lên tận sâu trong linh hồn của các thí sinh. Họ bàng hoàng nhìn một ‘người’ đang dần dần hiện ra từ thân cây. Chẳng thể nhìn rõ được gương mặt nhưng họ có thể xác định được đây là nữ.

“Cho hỏi, nơi đây là đâu?”

“Đây là Vô Lượng giới, nhất giới.” Nữ nhân nhàn nhạt đáp lời.

Mọi người giật mình. Vô Lượng giới là nơi giao nhau giữa các thế giới tạo thành kẻ hở thời không. Ở Vô Lượng giới không có thời gian trôi, không có sinh trưởng, không có tử vong. Tất cả đều tĩnh tại mãi mãi một chỗ, có thể gọi là thiên đường cũng có thể gọi là địa ngục.

“Nhưng chúng ta đang trong huyền cảnh đại lục ở Thương Khung a.” Một nam nhân bất an thốt lên.

“Huyền cảnh đại lục? Vậy hẳn các người bị không gian đó làm đảo lộn mà vô tình đến được đây đi.” Nữ nhân cười khê. Nàng ngẩng đầu lên nhìn tầng tầng tán lá của cây cổ thụ thở dài nói tiếp: “Vô Lượng giới sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trí của các người mất. Để bồi tội, ta tặng các người mỗi người một Vô Lượng quả, nó sẽ giúp các người nâng cao tinh thần lực.”

“Tiền bối, ngài quá lời rồi. Là chúng ta xâm nhập vào đây, không phải lỗi của ngài.”

“Đúng vậy tiền bối, không có gì phải tạ lỗi ở đây hết.”

“Tiền bối không trách chúng ta làm phiền là tốt lắm rồi.”

“Tiền bối...”

....

“Ha ha...” Nữ nhân bật cười vui vẻ, đúng vậy, không phải lỗi của ta. “Cứ nhận Vô Lượng quả đi, xem như quà gặp mặt vì chúng ta có duyên.”

“Đa tạ tiền bối.” Các thí sinh cung kính đáp lời.

Nhận lấy Vô Lượng quả từ tay hai người nam nhân kia, các thí sinh cố bình ổn tâm trạng. Nó nhỏ cỡ một quả trứng gà, lớp vỏ ngoài óng ánh luân chuyển ngũ sắc kì lạ, hương thơm đặc trưng dịu nhẹ. Loại quả này họ đã từng nghe nói đến ở Thương Khung chỉ là không ngờ nó lại có thể nâng cao tinh thần lực.

“Đi đi.” Nữ nhân phất tay, một vòng xoáy tròn xuất hiện giữa không khung. Các thí sinh có thể thấy được cảnh sắc của huyền cảnh đại lục sau vòng xoáy đó.

“Tiền bối, cáo từ.” Dứt lời, bọn họ lần lượt bước vào vòng xoáy rồi biến mất giữa biển hoa bạt ngàn. Ngay sau đó, cảnh sắc ở đây cũng tan rã đi.

*

“Vô Lượng nhất giới thật đẹp a! ” Một nam nhân vân vê Vô Lượng quả trong tay mà cảm thán.

“Đúng vậy. Không biết các giới khác có đẹp vậy không?” Mọi người cầm chặt Vô Lượng quả yêu thích không buông tay.

“Vẫn cứ ăn nó luôn cho khỏi phiền toái về sau.” Nam nhân đi ở cuối cùng lăm bầm rồi đưa Vô Lượng quả vào trong miệng. Ngay khoảnh khắc hắn định cắn xuống thì... “AAAAAAA!!!!!!!”

Rầm!!!

Những người còn lại giật thót lập tức quay người ra sau. Nam nhân đi ở phía cuối mặt mày tái xanh sùi bọt mép mà ngã khụy xuống đất, vô tình dè lê viên ngọc nên bị truyền tống trận xuất hiện mang ra khỏi huyện cảnh đại lục. Nơi vị trí của hắn chỉ còn lại một con sên biển xấu xí chẳng biết từ đâu xuất hiện.

65. Chương 57: Nham Hiểm Được Cho Phép

“Một tuổi kêu gọi được Thiên Trụ Ấn, ba tuổi bắt đầu tu luyện, sáu tuổi tham gia chính sự, mười tuổi thay Đế Lam tiếp quản Thất Sát điện, mười hai tuổi hoàn thành luyện thể bước vào luyện hồn. Mười ba tuổi đi sứ ở các nước, thiết lập giao bang. Mười bốn tuổi đi cứu tế ở phía nam, dẹp loạn sơn tặc ở phía bắc, trừng trị tham quan ở các vùng sâu vùng xa. Mười lăm tuổi nắm giữ quân đội, thao luyện võ trường, hoàn thành việc học ở Thái Học viện rồi đi lịch luyện khắp mọi nơi. Sau đó vắng mặt không biết đi đâu khi rời khỏi di tích của người Iyik.”

“Được đánh giá là một người tinh tường sắc bén, tâm tư khó nắm bắt, xử phạt phân minh, khi cần thì rất lãnh khốc vô tình. Tuy nhiên cũng rất thù dai và thích trêu chọc mọi người nếu có cơ hội, trình độ tự luyện khá cao. Tính cách uy nghiêm trầm tĩnh nhưng dễ chung đụng với mọi người xung quanh, rất xem trọng người thân, đặc biệt không dám làm trái ý của phụ thân.”

“Từ lúc một tuổi đã tiếp nhận thử thách của Ma Hoàng Đại Đế, còn là thử thách khổng chế sát niệm khi nhập ma. Tâm ma từng xuất hiện nhưng đã phá giải được vào năm mười hai tuổi. Sát niệm mất khổng chế cũng vào thời gian đó, tuy vậy chẳng ai biết được cho đến khi nàng ấy mười lăm tuổi. Sau đó thế nào thì tự luyện không có nói. Ta đoán hắn là đã thanh lọc sát niệm đi.”

Tích Đào Vy ngồi trên nóc một lầu điểm đọc tóm tắt tiểu sử của Nghiêm Thần. Ngoài ra, trong tay nàng ấy còn cầm thêm vài cuốn sách với tựa đề ‘Cẩm nang du lịch tại Thương Khung’, ‘Danh nhân Thương Khung’, ‘Tình hình các quốc gia ở Thương Khung’...

Ngồi bên cạnh, Kỷ Vô Song nghe mà muốn lú lười. “Nàng ta hiện tại thực sự mới có mười lăm tuổi?”

“Chính xác.” Tích Đào Vy khép sách lại để hết chúng qua một bên rồi cùng Kỷ Vô Song quan sát Nghiêm Thần trong huyện cảnh đại lục. “Nữ nhân này thật kinh khủng. Một tuổi đã khổng chế sát niệm, có là biến thái mới làm được a.”

“Nếu cho nàng ta thời gian bằng chúng ta, khẳng định là chúng ta đánh không lại rồi, còn hơn cả thiên tài.” Kỷ Vô Song rất khách quan mà thừa nhận. Với cơ thể của một đứa trẻ mà khổng chế được sát niệm thì cần ý chí sắt đá đến cỡ nào đây? “Một lượt khiêu chiến duy nhất, ta đột nhiên thấy khả năng thắng giảm xuống còn tám phần. Nữ nhân này rất có phong phạm Đại Đế, tiếc rằng hoa tâm, chẳng xứng... phốc!”

“Vô Song!” Tích Đào Vy hốt hoảng đỡ lấy Kỷ Vô Song rồi cảnh giác nhìn xung quanh. Không thể nào, hiện tại ngoài Lý Chương Hải Thụy thì còn ai có khả năng làm Vô Song bị thương chứ?

Lắc đầu trấn an Tích Đào Vy, Kỷ Vô Song lau vết máu ở khóe môi, hít sâu một hơi, hắn cung kính lên tiếng: “Xin hỏi là vị cao nhân nào?”

“Đừng tưởng rằng các ngươi phá vỡ được đại đạo để đến Thương Khung thì muốn ăn nói ngông cuồng sao cũng được. Ta mà còn nghe lời nào chê bai bảo bối nhà ta là mộ các ngươi xanh cỏ đấy!”

Bảo bối??? Một loạt dấu chấm hỏi hiện đầy trên đầu Tích Đào Vy và Kỷ Vô Song.

“Cứ việc quang minh chính đại xuống quảng trường chính nói con gái ta hoa tâm a, sau đó ta sẽ để các ngươi biết cái nhìn của Thương Khung đối với Thương Lan.”

Con gái???

“Có giỏi thì khiêu chiến với con gái ta luôn đi, để ta xem ngươi bị đánh thành đầu heo như thế nào.”

Đầu heo???

“Cùng lắm nếu các người chết, ta khuyên con gái mình nương tay bảo toàn nguyên vẹn thân thể các người rồi đưa về Thương Lan.”

Nguyên vẹn thân thể???

“Kỷ Vô Song, Tích Đào Vy, muốn thắng con gái chúng ta thì dùng thực lực mà nói chuyện, bình phẩm sau lưng con bé thật chẳng đáng mặt tiên bối. Đừng để chúng ta tống cổ các người ra khỏi Thương Khung đây!”

Kỷ Vô Song và Tích Đào Vy ngơ ngác nghe ‘giáo huấn’, sau đó đồng loạt nhìn về phía đài cao của quảng trường chính, nơi có năm vị cao thủ tiếng tăm lừng lẫy của Thương Khung đang ngồi.

“Vũ Đình Nghiêm Thần lợi hại lắm sao?” Tích Đào Vy theo không kịp diễn biến buột miệng thốt lên.

“Lợi hại cỡ nào thì ta chưa biết, nhưng hậu trường của nàng ta đủ để san bằng hết các ứng viên nào đến đây rồi.” Kỷ Vô Song cứng nhắc đáp lại.

“ ... ”

“ ... ”

“Họ chắc chắn đã đến được chính nguyên giới!”

“Vậy mà còn giả bộ làm cao thủ luyện đạo trấn giữ Thương Khung.”

Quá nham hiểm!!!

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Bốn canh giờ cho vòng một đã kết thúc, những thí sinh còn trụ lại đều được đưa trở về quảng trường chính. Tiếng hò reo cổ vũ vang lên nồng nhiệt. Có thể nói, đây là vòng một đặc sắc nhất từ trước đến nay trong Giao ước trăm năm a.

Chờ khi các thí sinh đều yên vị bên dưới lô đài, Lý Chương Hải Thụy mới lững thững bước lên thông báo: “Đầu tiên ta xin chúc mừng bốn trăm bảy mươi mốt thí sinh đã vượt qua vòng một trong trận đấu cá nhân. Xét thấy tinh thần của mọi người vẫn còn rất tốt cho nên ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu vòng một thi đồng đội luôn.”

“Tiếp đến, ta xin chia buồn với các thí sinh đã không may mắn trong đợt thi. Hi vọng rằng mọi người sẽ không bị sự thất bại của hôm nay làm quấy nhiễu tâm tình sau này. Mọi chuyện đều dĩ hòa vi quý a!”

Nghe Lý Chương Hải Thụy nói tới đây, rất nhiều thí sinh bị loại đều hướng mắt về phía Nghiêm Thần, ai oán sâu bi khổ não hận cũng chỉ đành ngậm ngùi nuốt vào trong bụng. Nhất là những thí sinh bị loại sau cùng, chỉ nghĩ đến việc họ xem chút ăn... là vị chưa đã trào lên tới cổ họng, mặt mày xanh lét, ruột gan sôi trào. Đây sẽ là ác mộng lớn nhất đời của họ!

Trong lúc này, Nghiêm Thần rất bình thản mà đón nhận ánh mắt rửa tội của mọi người. Gương mặt cô bình lặng chuyên chú và uy nghiêm hoàn toàn khác hẳn lúc ở trong huyền cảnh đại lục, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì họ sẽ bị ánh mắt mình lừa dối mất.

“Ta tuyên bố, vòng thi ngày hôm nay kết thúc!”

Từng đoàn người lần lượt rời khỏi quảng trường chính.

66. Chương 58: Vận ‘đỏ - Đen’

Sở Lan Tâm chuyên chú ngồi xem sổ sách quản lý gia tộc. Đầu cô cúi xuống làm vài lọn tóc lướt qua đôi gò má xinh đẹp rồi rũ xuống trước ngực. Đôi môi hơi mím lại cùng cái chau mày ngẫm nghĩ, Sở Lan Tâm lúc này thu hút ánh nhìn của người khác hơn bao giờ hết, trầm tĩnh và sâu lắng. Tựa như nước dịu dàng êm ả nhưng ẩn dấu bên trong là cả một lực lượng mạnh mẽ đến không lường được; tựa như nước ôn hòa giản dị mà đôi lúc cũng rất hiếu thắng ngạo nghễ; tựa như Liên Thuyền Ấn của chính bản thân nàng ấy.

“Thiếu chủ!” Lan Chi vội vã đi đến bên Sở Lan Tâm. Thấy cô ngẩng đầu lên ý bảo cứ nói thì nàng lập tức tiến đến cúi người nói nhỏ vào tai Sở Lan Tâm.

Sững sờ nhìn Lan Chi lui ra cung kính đứng trước mình, Sở Lan Tâm vội buông sổ sách ra mà hỏi lại: “Thông tin chính xác chứ?”

“Chính xác! Là ta vô tình nghe họ kể lại, không sai được.” Lan Chi gật đầu chắc nịch.

“Ha ha ha!” Sở Lan Tâm ngửa mặt lên cười to, ánh mắt rực cháy khí thế hào hùng. “Vũ Đình Nghiêm Thần! Không ngờ người cũng có lúc ngu ngốc như vậy. Ha ha ha!”

“Thiếu chủ, bình tĩnh lại.” Lan Chi hốt hoảng nhìn khắp nơi. Mặc dù đây là Sở gia nhưng ai biết có bị người bất lương nào nghe được mà đồn ra ngoài không. Khi đó thiếu chủ mang danh bất kính với Diệu vương hay hoàng thất thì khổ. Từ lúc bị Diệu vương gài bẫy thì thiếu chủ của nàng suốt ngày nung nấu ý định trả thù, có thể nói dụng tâm còn hơn lo cho gia tộc nữa kia. Chẳng biết là vì uất hận hay vì đơn thuần thiếu chủ và Diệu vương trời sinh đối nghịch nữa?

“Đúng, phải bình tĩnh a. Bây giờ ta chỉ cần chờ cơ hội thích hợp nhất là được.” Sở Lan Tâm cười rạng rỡ như trút xuống được gánh nặng. Cô nheo mắt lại bắt đầu tính toán. “Người nói lễ hội mùa đông hay Tết nguyên đán thì thích hợp?”

“Ta...” Lan Chi ấp úng. Nàng cũng không có gan như thiếu chủ mà ngồi tính kế nhân sinh của Diệu vương a.

Sở Lan Tâm thấy vậy cũng không ép buộc Lan Chi.

“Hm, để đảm bảo vạn vô nhất thất thì ta cần ra trận rồi. Nhất định phải khiến họ không dám buông tay ở phút cuối. Hừ, Diệu vương, khả khả... ha ha ha...”

“Thiếu chủ, chính quân bảo ngài đến đại sảnh cùng Vũ công tử đi dạo.”

Tiếng cười lập tức im bặt.

Lan Chi đứng lùi về sát vách tường, mặt cúi gằm xuống đất, thu nhẹ hơi thở như muốn bản thân trở nên vô hình nhất có thể. Thị vệ vào thông báo cũng lùi về cạnh cửa lớn, tư thế thủ sẵn để có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào. Mấy ngày nay ai trong Sở gia cũng biết thiếu chủ nhà họ bằng mặt không bằng lòng việc hôn sự với Thánh tử của Miên tộc. Chỉ cần có thể, thiếu chủ lập tức làm khó dễ Vũ công tử ý muốn bảo hấn lui hôn. Ai biết Vũ công tử như tuyết liên trên núi cao, không ăn khói lửa nhân gian cho nên hoàn toàn bỏ qua phản kháng của thiếu chủ, làm nàng ấy mỗi lần nghe tên Vũ công tử là cứ như núi lửa bạo phát.

Ngoài cửa, thị vệ ập a ập úng cổ nói hết lời: “Chính quân còn nói, ngài ấy đã gọi Ngọc công tử...”

“Ta đi! Người khỏi nói tiếp.” Sở Lan Tâm phần hận thốt lên rồi nhanh chóng rời khỏi phòng. Phụ thân ới là phụ thân, ngài dưới gối chỉ có mình con thôi đấy, có gì cứ phải ép con như vậy? Nếu dồn con vào đường cùng thì đừng trách con bỏ nhà ra đi!

Vũ Đình Nghiêm Thần! Đầu sổ gây ra chuyện này chính là người! Chờ kết thúc Giao ước trăm năm thì ta khiến người ném thử mùi vị khổ sở mà ta đang trải qua!

“Vòng một thi đồng đội lần này sẽ thi vượt trạm. Địa điểm được chọn là dãy Lam Sơn - Linh Sơn, sa mạc lạnh Nga Lạc, đầm lầy Sương trắng, rừng Mưa và Hải Vực.” Lý Chương Hải Thụy đứng trên đài cao công

bố thể lệ vòng thi. Hôm nay hần đổi sang mặc võ phục theo kiểu dáng của Đông Ly quốc, một màu đen lịch lãm với chỉ bạc thêu viền xung quanh. Với gương mặt tuấn tú góc cạnh, cả người tràn ngập lực lượng cùng nụ cười đầy tà khí quyến rũ, Lý Chương Hải Thụy rất dễ dàng thu hút được ánh nhìn si mê của đa số mọi người.

“Mỗi đội sẽ lần lượt bốc thăm cho hai vòng thi. Con số đầu tiên là cửa vào. Con số thứ hai là địa điểm thi. Con số thứ ba là số trạm phải vượt, tối đa là năm trạm. Con số cuối cùng là số người trong đội tối đa bị loại, tức là bốc trúng số năm thì cuối cùng cả đội phải còn trụ được bốn mươi lăm người thì mới xem là qua vòng. Còn ai thắc mắc gì không?”

Thấy mọi người đều tỏ ý hiểu, Lý Chương Hải Thụy mới ra hiệu bảo người bên quản sự Giao ước bước lên đài cao. Trên đài đặt sẵn bốn hộp gỗ, bên cạnh đều có người đứng giám sát và ghi chép.

“Lượt bốc thăm đầu tiên, mời đội trưởng mỗi đội.”

Lần lượt từng đội trưởng mỗi đội đều bước lên đài cao. Bên đội của Đông Ly quốc vẫn là Sở Lan Tâm làm đội trưởng.

Nhìn qua bên bốn người Thất Sát điện, Nghiêm Thần nháy mắt ý bảo họ thi đấu có chừng mực một chút. Vị trí của cô đã được người khác thay vào rồi nên không lo gì mấy. Cô chỉ sợ bọn họ chơi quá hứng thú mà quên mất vượt trạm thì khổ.

“Đội của Thiên Địa thương hội, 2133!”

“Đội của Nam Hà quốc, 5310!”

“Đội của Bắc Chiến quốc, 3342!”

“Đội của Tây Vệ quốc, 7255!”

“Đội của Nguyệt Lệnh tộc, 9524!”

...

“Đội của Đông Ly quốc, 1111!”

Toàn trường kinh ngạc!

Nhất nhất nhất nhất, quá khí phách a!

Nghiêm Thần cũng hết sức khâm phục Sở Lan Tâm. Tay nàng ta ‘đỏ’ thật đấy, bốc được số đẹp đến vậy, không hổ là hào quang nữ chủ a. Kiếp trước đi mua vé số mà có nàng ta thì chắc may lắm.

Chờ khi lượt bốc thăm đầu tiên công bố xong thì lượt thứ hai bắt đầu. Lần này cả đội để Nghiêm Thần lên đài.

Thông dong cầm ra lá thăm đầu tiên mở ra xem, Nghiêm Thần nhún vai chẳng nói gì rồi đưa cho người ghi chép. Cô biết mình chẳng thể bốc được số nào đẹp hơn Sở Lan Tâm đâu.

Lá thăm thứ hai, Nghiêm Thần nhìn vào cũng chỉ bĩu môi một cái rồi thôi.

Lá thăm thứ ba, Nghiêm Thần bắt đầu cảm thấy có điều bất ổn.

67. Chương 59: Liên Hoàn Trạm

Ánh dương đã lặn

Huyền cầm ngân lên

Nhạc khúc réo rất lan tỏa biển trời

Giấc mơ tan vỡ

Hẹn thề trôi xa

Cớ sao người xưa quay bước vô tình?

...

Hỡi biển sâu! Hãy ôm lấy ta thật chặt

Lệ vẫn tuôn rơi hòa vào sóng nước dâng trào

Tình ta trao hãy để mỗi ta hiểu rõ

Thủy chung với người, trọn đời vạm kiếp không đổi

...

Doanh Chính cầm chiếc vòng vỏ sò trong tay mà trầm ngâm. Đội của hắn đã hoàn thành xong hai vòng thi vượt trạm rồi. Hiện tại họ đang tiến đến truyền tống trận tới trạm đầu ở dãy Lam Sơn - Linh Sơn báo danh rồi trở về quảng trường chính. Trạm cuối cùng mà họ vượt qua là ở Hải Vực, đề thi trực tiếp chỉ rõ là ‘chân thành lắng nghe giọng hát của đứa con biển sâu’. Do đó, đội của hắn đã gặp được mỹ nhân ngư.

Từ xưa đến nay, giọng hát của hải tộc luôn được đánh giá là hay nhất, có thể tác động đến tận trái tim và linh hồn người nghe, lúc cần thiết còn có thể trở thành thứ vũ khí nguy hiểm tột cùng. Trong đó, giọng hát của mỹ nhân ngư chính là thiên âm của biển cả rộng lớn. Tuy vậy, tộc nhân ngư rất hiếm khi xuất hiện trước mặt nhân loại nên muốn nghe được tiếng hát của họ là chuyện hi hữu.

Lần này may nhờ có Giao ước trăm năm nên hắn mới có thể thấy được nhân ngư, thưởng thức tiếng hát đến say lòng người đó.

Ta nhìn thấy người lựa chọn hai lần trên cùng một con đường... Nếu năm xưa ta cũng có cơ hội như người thì tốt biết mấy...

Nhân ngư đó đã nói với hắn như thế, thông qua âm vang tận cõi lòng truyền đạt một niềm tiếc nuối tựa biển cả hóa nương dâu.

Doanh Chính nâng niu chiếc vòng. Các hạt trân châu va chạm vào nhau phát ra những âm thanh trong trẻo hòa vào tiếng trầm đục của các mảnh vỏ sò. Đây là quà tặng của nhân ngư đó.

Doanh Chính ngẩn đầu nhìn lên trời qua những tầng lá che phủ, tận sâu trong cõi lòng dần nhớ lại một kí ức mơ hồ. Trước khi gặp Diệp Đình, cũng chính là Nghiêm Thần, hắn đã thường mơ mãi một giấc mộng kì lạ. Một giấc mộng với con đường trải dài không thấy điểm cuối, một con đường với rất nhiều ngã rẽ, và chỉ có duy nhất một ngã rẽ mang theo ánh sáng mãnh liệt. Lần nào lạc trong giấc mộng đó, hắn vẫn luôn chọn con đường sáng rực kia. Bởi hắn cảm thấy nó rất ấm áp và bình yên, mặc dù đến cuối cùng khi tỉnh giấc thì còn sót lại trong tâm trí chỉ là một nỗi đau khó diễn tả bằng lời.

Đến sau này khi Diệp Đình bỏ đi, một lần nữa lạc trong cõi mộng, hắn bắt giấc dừng chân trước một ngã rẽ mới. Một ngã rẽ tối đen như mực mang theo áp bách nặng nề, một ngã rẽ làm hắn bất tri bất giác mà rơi lệ. Chẳng biết vì sao lúc đó hắn lại quyết định đi vào ngã rẽ mới này. Đó cũng là lần cuối cùng giấc mơ ấy xuất hiện.

Nếu năm xưa ta không buông tay thì tốt biết mấy...

Thở dài, Doanh Chính cất chiếc vòng vào tay áo. Vòng thi này thật khiến người ta phải bận lòng mà.

“Doanh nhi, nhanh lên!”

Lục Đan quay đầu khẽ gọi Doanh Chính.

“Ân.”

Truyền tống trận khởi động. Năm mươi người trong đội của Nam Hà quốc dần biến mất khỏi địa phận Hải Vực rộng lớn.

Xoẹt!!!

Vừa bước ra khỏi truyền tống trận, Doanh Chính và các đội viên đều ngỡ ngàng với cảnh tượng trước mắt.

Đội của Đông Ly quốc và đội của Thất Sát điện đang ngồi chung với nhau mà bàn tán ngất trời, mặt mày ai nấy đều có thể dùng hai từ mà hình dung: nào nề!

“Chúng ta sắp đào bới hết khu Lam Sơn này lên rồi đấy. Các người làm ơn tính toán đáp án chuẩn xác giùm đi!”

“Đã nói ‘ta gửi một phần hồn vào gió’ là đi tìm bồ công anh mà!”

“Đồ ngốc, Lam Sơn làm gì có bồ công anh, chỉ có lam thảo thôi!”

“Bọn các người im hết coi! Ta bảo đi tìm đại bàng!”

“Điên vừa thôi, ‘bay đến mọi phương trời’ là đến đồi gió trên đỉnh Linh Sơn kia!”

“Lên đó tìm chết sao? Vẫn là đến tế đàn của Linh tộc mới đúng!”

“Người đi tìm hậu duệ của Linh tộc a. Tìm không được thì ngậm miệng!”

...

Nghiêm Thần chống cằm ngồi nhìn gần một trăm con người đang chiến đấu võ mồm. Bên Thất Sát điện chỉ vượt năm trạm cho hai vòng thi với đề khá dễ nên đã làm xong rồi. Do vậy bọn họ mới qua đây giúp cô a, nhưng gần nửa ngày trời vẫn chưa tìm ra đáp án chính xác được. Thật là, theo cô thì phải tìm thứ gì đó bay trong gió và phát ra âm thanh mới đúng hơn, về ‘gửi lời nguyện cầu mang cả nụ cười và nước mắt’ dường như có chút không khớp với về đầu và về cuối. Lời nguyện cầu? So với Linh tộc thì cô nghiêng nhiều về hải tộc hơn. Tổng hợp lại chẳng ra cái gì hết.

“Haizz.... Lan Tâm a, người làm gì đi chứ?” Nghiêm Thần chán nản lên tiếng.

“Ta không rõ địa hình của nơi này, đành chịu thôi.” Sở Lan Tâm nhún vai đáp lại rồi tiếp tục suy nghĩ.

“Hiểu rõ địa hình nơi này? Nếu có Doanh Doanh thì tốt biết mấy.” Nghiêm Thần mơ ước. Doanh Chính từ nhỏ đến lớn đi qua Lam Sơn - Linh Sơn như ăn cơm bữa, gọi hần là người bản địa cũng không phải nói quá. Còn về Thất Sát điện, hỏi bọn họ nơi nào dễ ám toán gài bẫy nguy hiểm trùng trùng thì bọn họ trả lời được ngay; còn hỏi nơi nào lãng mạn văn chương thì có mà bó tay.

“Tiểu Nghiêm nhi!”

Nghiêm Thần ngỡ ngàng nhìn về phía trái, sau đó ánh mắt cô sáng lên. Trời cao phù hộ a!

Nhanh chóng đứng dậy vận khinh công đến trước mặt Doanh Chính, Nghiêm Thần vui vẻ ôm chầm lấy hần.

“Ha ha ha, phúc tinh tới rồi!”

68. Chương 60: Nhân Ngư

Rời khỏi hải phận của Đông Ly quốc, Bắc Chiến quốc và một số quốc gia ở phía đông đại lục sẽ đến được Hải Vực.

Tương truyền, từ thời khai thiên lập địa, Hải Vực là cái nôi của rất nhiều sinh vật huyền bí và cường đại. Theo thời gian trôi, nhân loại làm chủ Thương Khung, các sinh vật huyền bí lui dần về tận sâu dưới Hải Vực. Nơi đó mọi người thường gọi là Huyền giới.

Yên Khê đảo là một trong những hòn đảo lớn ở vùng Hải Vực, cai quản rất nhiều các đảo nhỏ xung quanh và tạo thành một lãnh địa độc lập riêng biệt với đại lục. Nơi đây quanh năm xanh tốt với tài nguyên rất

phong phú, mật độ năng lượng tự nhiên cũng khá dày nên là một trong những nơi sinh ra rất nhiều thiên tài cho Thương Khung.

Vù!

Gió thổi mạnh đến từ mọi hướng trên vùng biển rộng lớn. Nước trong vắt như gương in bóng cả khoảng trời xanh cao vợi vợi xuống lòng sâu. Từng gợn nước nhấp nhô lóng lánh nắng sáng tựa hàng ngàn dây kim tuyến thêu dệt lên một tấm áo ngê thường bao trùm Hải Vực. Cả một khoảng trời bao la hùng vĩ ôm trọn lấy những con người nhỏ bé đang lênh đênh trên sóng.

Con tàu được trang bị cho kì thi đưa cả đội của Đông Ly quốc hướng thẳng về phía địa phận Hải Vực. Xa xa, những núi đá cao thoắt ẩn thoắt hiện trong lớp sương mỏng. Chỉ cần vượt qua màn sương kì lạ này thì sẽ đến được ngoại vi Hải Vực.

“Cô có chắc là tìm được nhân ngư không?” Hách Liên Tân Kỳ cùng Nghiêm Thần đứng ở đầu thuyền quan sát phía trước. Dựa theo đề thi thì bọn họ đều suy đoán đến hải tộc. Hơn nữa, kết hợp với đề thi trước đó thì Nghiêm Thần trực tiếp chỉ rõ nhân ngư tộc luôn. Cho nên hiện tại thuyền của họ đang hướng đến lưu vực đá ngầm, nơi mà nhân ngư rất thích trồi lên mặt nước để ngắm mặt trời và ca hát với nhau.

“Tìm không được thì họ ra đề làm gì?” Nghiêm Thần đáp lời. “Quan trọng là có tìm được ‘vương tử’ hay không thôi.”

“Theo lời cô kể, tôi thấy liên hoàn trạm này giống như bắt nguồn từ một chuyện xưa.”

“Không phải giống như, chính xác thì nó vốn bắt nguồn từ một chuyện xưa.” Nghiêm Thần đáp lời mà lòng nặng nề. Chuyện xưa này cô từ nhỏ đã được nghe mẫu thân kể nhiều lần rồi. Một câu chuyện bi ai!

Nghi hoặc nhìn Nghiêm Thần, Hách Liên Tân Kỳ không hỏi tiếp. Cô ấy mặc dù nhiều lúc hoạt bát thích trêu chọc mọi người nhưng tận sâu trong cõi lòng vẫn luôn là một trái tim lạnh tĩnh, sâu trong tâm trí là một khối óc tinh tường để cảm nhận và phân tích mọi chuyện. Có thể khiến cô ấy bận tâm như vậy, chuyện xưa này hẳn có liên quan đến thân nhân đi.

Ào! Ào!

Con thuyền rẽ nước vào lưu vực đá ngầm rồi dừng lại. Sau khi thả neo, các đội viên lần lượt rời khỏi thuyền rồi đứng tản ra trên các mỏm đá nhô cao trên biển.

“Chúng ta phải chờ nhân ngư hiện ra sao?” Một đội viên nhìn xung quanh rồi lên tiếng.

“Chờ không kịp đâu.” Sở Lan Tâm lắc đầu không tán thành. “Các người thử thay phiên hát mấy bài đi, biết đâu dẫn dụ được nhân ngư lên đây.”

Nghe vậy mọi người nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý. Do đó, các đội viên nam trong đội thống nhất chọn những bài hát dịu nhẹ và sâu lắng rồi thay phiên cất lời ca.

Nghiêm Thần đứng lặng người trên mỏm đá nhìn về biển xa. Bên cạnh cô, Hách Liên Tân Kỳ cũng trầm mặc dõi theo sóng nước.

“Rất đẹp! Giống các mỏm đá ở cụm Lưỡi Liềm của Hoàng Sa.” Nghiêm Thần cảm thán.

“Đúng vậy. Tôi rất thích đến nơi này ngắm cảnh. Ít nhất nó sẽ khiến tôi nhớ mãi về kiếp trước của mình.” Hách Liên Tân Kỳ hoài niệm cất lời.

Kiếp trước... Nghiêm Thần thở nhẹ ra. Nếu không phải mỗi ngày luôn cố nhớ lại thì chắc kiếp trước chỉ còn là những đường nét mờ ảo đọng lại trong tâm trí của cô mà thôi.

“Anh sau này tính thế nào?”

“Tôi? Ha, còn sao nữa, cố gắng làm một vị thiếu chủ tốt để quản lý Yên Khê đảo rồi bồi dưỡng một đứa trẻ nào đó để kế nghiệp. Nếu phụ mẫu sinh thêm một đứa em nữa thì tốt rồi.”

“Ha ha...” Nghiêm Thần thấp giọng cười. “Anh định ở giá thật đấy à?”

“Vũ Đình Nghiêm Thần!”

“Rồi, rồi, không đùa nữa.”

Rào! Rào! Rào!

Mọi người đồng loạt đưa mắt ra xa. Dưới ánh nắng chiếu rọi, từng lớp vảy cá óng ánh như trên châu diễm lệ. Đuôi cá xinh đẹp vẩy nước trong bọt sóng tạo thành những đường cong uốn lượn duyên dáng. Tóc đen dài nổi bông bênh trên mặt nước, một phần ôm lấy cơ thể xinh đẹp với làn trắng tái nhợt của nhân ngư, các vật phẩm trang sức tinh xảo đeo trước ngực họ ánh lên sắc thái lung linh mộng ảo. Điểm đặc biệt của nhân ngư là đôi mắt màu xám tro, nhìn như không có tiêu cự lại thâm sâu lạnh lẽo như biển cả hùng vĩ.

Theo tiếng hát của các đội viên, một vài nhân ngư chậm chậm bơi đến gần họ. Vẻ đẹp tuyệt trần của nhân ngư khiến cho không ít đội viên kiêu hùng không được mà đỏ mặt xấu hổ rồi cố quay đi. Bọn họ sợ bị sắc đẹp quyến rũ mà làm hỏng chuyện thì toi mạng.

Nghiêm Thần bình tĩnh đánh giá những nhân ngư vừa mới xuất hiện. Bọn họ chẳng làm gì ngoài nhìn mọi người rồi khẽ hát theo giai điệu của các đội viên, chẳng có chút thái độ bất thường nào cho việc tìm kiếm đầu mối để vượt trạm.

“Cứ thế này thì không qua vòng được đâu.” Hách Liên Tân Kỳ nói khẽ.

Mãi một lúc sau khi các đội viên nam không hát nữa, những nhân ngư cứ chăm chú nhìn họ rồi khẽ cất giọng hát của mình.

Mỗi một nhân ngư hát một giai điệu riêng nhưng kì lạ là chúng lại hòa âm với nhau một cách phù hợp đến không ngờ. Thấy Nghiêm Thần ra hiệu, mọi người chăm chú lắng nghe lời ca của nhân ngư, một chút lơ đãng cũng không dám.

Nắng vàng ôm ấp biển khơi rộng lớn

...

Thời gian trôi qua bọt nước nhuộm màu

...

Trên bảo mà ta vẫn hằng chờ

69. Chương 61: Phiền Toái Tới

“Bỏ qua phí tổn vận chuyển, gia công và quảng bá thì vị chi chỉ còn một thẻ vàng mười lăm lá bạc lẻ tám xu đồng thôi.”

“Người ăn cướp a! Mười món đặc sản này giữ nguyên giá thị trường, hơn nữa là lấy trực tiếp từ Hải Vực đưa tận tay người, độ quý hiếm và tươi mới hơn hẳn ở đại lục thì phải tính lên là hai thẻ vàng năm lá đồng lẻ chín xu vàng!”

“Người mới ăn cướp!” Nghiêm Thần trừng mắt mà chỉ tay vào hàng loạt con số được ghi chép trên giấy, tay còn lại liên tục gảy bàn tính. “Nhìn đi, sứa biển này là con non nên chỉ lấy giá mười lá vàng lẻ hai mươi tám xu bạc, lục tảo đường này đã già rồi nên giảm xuống còn bảy lá vàng ba mươi xu vàng, hắc trân châu này có vết rạn...”

“Vũ Đình Nghiêm Thần! Người mở to con mắt ra mà nhìn, sứa biển này là xích nguyệt sứa, phí tổn cho con non vốn chỉ trừ đi bảy mươi tám xu vàng còn lại là hai mươi sáu lá vàng, lục tảo đường này là liên đới song sinh tảo vị chi phí tổn...” Đoan Mộc Ẩn gào lên giục lấy bàn tính trên tay Nghiêm Thần mà tính toán lại con số rồi đẩy đến trước mặt cô.

“Người này gian thương, mấy thứ nhắm nhí đó cũng tính vô được.”

“Người mới gian thương, dám ép giá thị trường xuống đến mức không thể tha thứ.”

“\$#&!%^#*(&!-#!(&#...”

“>#&^\$(*)!&\$*^*\$(...”

...

“Bọn họ còn chưa định giá xong sao?” Sở Lan Tâm tiến đến cạnh Hách Liên Tân Kỳ mà hỏi. Đề thi trạm thứ ba, bọn họ định đến khu giao thương trên Hải Vực mua cho nhanh gọn không ngờ lại gặp được đội của Thiên Địa thương hội trên đường trở về báo danh hoàn thành vòng thi. Diệu vương vô tình thấy Đoàn Mộc Ẩn đang ngồi tính toán một đồng đặc sản của Hải Vực mà hắn đã cần quét được khi tham gia vượt trạm nên đề nghị mọi người hỏi mua mười món đặc sản từ chỗ hắn cho nhanh.

Vốn dĩ việc mua bán này không cần thiết mất thời gian như vậy nhưng Diệu vương nói muốn tiết kiệm quốc khố trích ra cho bọn họ đi thi nên bắt đầu ‘thương lượng’ với Đoàn Mộc Ẩn. Mà Đoàn Mộc Ẩn vốn nổi danh ham tiền, mức giá Diệu vương đưa ra thật sự làm hắn nổi cơn điên nên hai người họ đã ngồi một chỗ đấu giá cả hơn nửa giờ rồi.

Đến tận bây giờ cô mới biết được Diệu vương còn có thêm tính tiết kiệm nữa đấy. À không, phải là keo kiệt mới đúng.

“Hai người họ đang bước vào giai đoạn trả giá căng thẳng nhất.” Hách Liên Tân Kỳ buồn cười đáp lời. Thanh Nghiêm đời trước bị khủng hoảng kinh tế làm ám ảnh, đã thế còn có một đoạn thời gian lèo lái Phạm gia vượt qua biến động nên chắc đời này cô ấy đem theo bản tính gian thương đó lớn lên tới giờ luôn quá.

“Nàng ấy hiện giờ có chỗ nào giống một vương gia đâu chứ.” Sở Lan Tâm cảm thán. Nếu bỏ qua việc Diệu vương hẹp hòi tính kế hôn sự của cô thì nàng ấy quả thật là vị vương gia bình dị đáng ngưỡng mộ nhất ở Thương Khung này. Bình dị không phải ở việc ăn mặc đi lại... mà là ở thái độ đối nhân xử thế của nàng ấy, cứ như một người dân thông thường, chẳng thêm quan tâm địa vị cao quý của bản thân. Giống hiện tại, cô còn chưa thấy một người nào trong hoàng tộc ngoài nàng ta ngồi ở đây mà mặc cả mua bán như dân chợ búa thế này đâu.

“Bởi vì cô ấy sống thật với chính mình.”

Sở Lan Tâm đưa mắt đánh giá nam nhân bên cạnh. Đối với vị thiếu chủ Yên Khê đảo này thì cái nhìn trước giờ của mọi người là trầm tĩnh ít nói, đôi lúc cũng rất lạnh lùng, là một người có chính kiến và quyết đoán. Tuy nhiên, trời sinh sức khỏe không tốt lắm, cơ thể mảnh mai tựa cành liễu trước gió. Do đó, có nhiều thông tin nói rằng vị thiếu chủ Yên Khê đảo này có hơi chút... tự ti về bản thân.

Thế nhưng khi lần đầu gặp hắn ở di tích Iyik, Hách Liên Tân Kỳ người này ngoài trầm tĩnh, quyết đoán thì làm gì có dáng vẻ yếu ớt bệnh tật tự ti chút. Dáng người đứng là thướt tha thật, dung mạo cũng rất thanh tú thậm chí phải nói là đoan trang hiền dịu nhưng cô thấy rõ người này thật chất rất lợi hại, trình độ tu luyện khẳng định không kém Diệu vương bao nhiêu, làm người hào sảng năng động chẳng giống vẻ bề ngoài của hắn ta. Với lại, hắn cho cô cảm giác cứ như là một người đã từng trải sự đời, đây là trực giác của cô nhận thấy như vậy. Người này, nói không chừng chính là cáo già thành tinh đấy.

Thân là sư huynh của Diệu vương, ác ma nham hiểm thù dai đó, thì hắn ta khẳng định cũng chẳng kém đi nơi nào.

Cho nên người xưa mới có câu: tri nhân tri diện bất tri tâm a!

[Chủ nhân, ngài có hảo cảm với Hách Liên Tân Kỳ?] Khinh Ưu đột ngột lên tiếng hỏi.

[Ta? Chỉ là cảm thấy người này đáng tin cậy thôi, tựa như... một người anh trai vậy.]

[Thế ngài thấy Đoàn Mộc Ẩn thế nào?]

[Hm... thú vị, ừm, khả ái... Mà người hỏi làm gì thế?]

[À, tò mò thôi. Chủ nhân đừng bận tâm.] Khinh Ưu vội chấm dứt đề tài nói chuyện. Nàng cũng không muốn chủ nhân biết bản thân cho rằng ngài ấy, khụ, để ý nam nhân khác ngoài Ngọc Nhật Bách.

[Khinh Ưu, người suy nghĩ vớ vẩn gì thế?] Sở Lan Tâm hơi chau mày lại. [Hai nam nhân này đều có liên quan đến Diệu vương, ta dù điên khùng cũng không muốn có liên lụy gì với họ đâu.]

[Ân, ân, ta biết.]

Rầm!

Sở Lan Tâm và mọi người xung quanh đang du hồn tứ phương bỗng chốc giật thót. Đồng loạt hướng mắt nhìn về phía Nghiêm Thần, bọn họ cảm thấy trời càng thêm lạnh lẽo.

“Giá chót, một thẻ vàng bốn mươi hai lá vàng lẻ tám xu bạc!” Nghiêm Thần đập bàn đứng lên nghiêng răng nói với Đoan Mộc Ân.

Nghe vậy, Đoan Mộc Ân đứng bật dậy la lên: “Người không làm tròn số lẻ được sao? Hai thẻ vàng!”

“Làm tròn như người thì ta táng gia bại sản lâu rồi.”

“Không được. Hai thẻ vàng ta mới bán.”

“Lên bốn mươi ba lá vàng thẻ nào?”

“Ít nhất cũng phải bảy mươi.”

“Không...” Nghiêm Thần còn định trả xuống chút nữa nhưng bất chợt nhận được tin tức từ Ma giới chính nguyên truyền đến, cô cau mày nhìn lên trời cao rồi vội vã ra hiệu cho các đội viên đến lấy mười loại đặc sản đem đi rồi nói: “Được rồi, bảy mươi. Tiền người tự đến Thất Sát điện lấy đi.”

70. Chương 62: Mạc Tà

Nghiêm Thần nuốt một lần hết bốn viên đan được vào miệng rồi bình tĩnh nhìn nam nhân trước mặt mình.

Trường bào màu đen khoác tùy tiện trên người, rõ ràng là một màu ám trầm nhưng mặc trên người hắn lại diễm dứa phong tao đến không ngờ. Thân hình cao cỡ một mét tám, mạnh mẽ và hữu lực. Vạt áo trước ngực mở rộng thấy cả xương quai xanh xinh đẹp và vùng cơ bụng săn chắc. Tóc đen dài quá eo buông xõa tự nhiên cùng với gương mặt mũi diễm như hồ ly, nam nhân này tay cầm chiết phiến phe phẩy mà cười tà câu hồn với Nghiêm Thần.

“Mạc Tà của Thương Ngạn, ta nói không sai chứ?” Nghiêm Thần mở lời, song song đó lấy ra thêm một lọ đan được khác trút ra rồi nuốt thêm ba viên đan được nữa vào miệng. Được rồi, lần này thì cô tán gia bại sản thật.

“Đúng a. Không ngờ còn có người đến trước ta. Chắc, chắc, nhìn người thật thắm, có muốn ta tới an ủi một chút không?” Mạc Tà cười khê nói bằng chất giọng ngọt nhất có thể, trầm trầm quyến rũ tựa một đóa anh túc nguy độc đến chết người.

“Thôi khỏi, ta không có phúc tới vậy.” Nghiêm Thần bĩu môi từ chối. Tên Hoàng Phủ Luân Tang quảng cho cô một đồng công việc xong thì tiêu sái bỏ đi mất, nói là cần thư giãn đầu óc. Cô còn chưa kịp mắng cho hắn một trận thì cái tên Mạc Tà này đột ngột xuất hiện.

Nói thật, Nghiêm Thần cô ón nhất là ứng viên của Thương Ngạn. Người dân ở đó đa phần đều là thành phần biến thái có vũ lực cực cao. Tựa như tên Mạc Tà này, nếu lúc này cô đồng ý để hắn ‘an ủi’ thì không biết thanh danh của cô sẽ rơi xuống cái tầng địa ngục thứ mấy nữa.

“Người cũng thật phũ phàng a. Có một nam nhân xinh đẹp quyến rũ lại biết cách chăm sóc nữ nhân như ta yêu thương nhưng nhớ mà người chẳng động lòng chút nào sao?” Mạc Tà ‘thương cảm’ thốt lên, ánh mắt còn long lanh ngập nước ‘thâm tình’ nhìn Nghiêm Thần.

“...” Mụ nội nó, đúng là biến thái mà! Nam nhân Thương Ngạn mà thẳng thắn thừa nhận mình xinh đẹp quyến rũ chắc chỉ có mình người quá.

Nghiêm Thần xoa xoa cánh tay, cảm thấy da gà da vịt gì đó đều không đủ để nổi lên nữa rồi. Xoay nhẹ tay trái, cảm thấy nó đã được đan được chữa khỏi thì cô bắt đầu tìm cách... bỏ chạy. Nói giỡn, biết đánh không

lại mà còn ham chiến thì đúng là liều mạng không có não. Cô cũng không phải mấy nữ chính bàn tay vàng chói lóa trong tiểu thuyết mà càng đánh càng mạnh, càng đánh càng thắng cấp, càng đánh càng có người trợ giúp.... Thực tế rất phũ phàng, cho nên ba ngàn sáu trăm kể thì ‘tẩu vi thượng sách’.

Nhận ra ý đồ của Nghiêm Thần, Mạc Tà cong khóe môi, ánh mắt chuyên chú đánh giá cô. Nữ nhân này rất biết phân tích tình huống, không kiêu ngạo không nóng nảy, cương nhu nắm rõ, tiến thoái đều tốt. Nếu đổi lại là Chiến Hỏa Ca thì sư tử cái đó chắc đã lao đến đánh với hấn rồi, không ngoại trừ lý do bởi nàng ta có thực lực đối kháng với hấn. Nhưng chung quy thì, Vũ Đình Nghiêm Thần người này đúng là rất trưởng thành và chính chắn so với tuổi hiện tại của nàng ta.

“Thần Thần nhi, ngươi làm người ta thương tâm a!”

Nghiêm Thần ác hàn, chân vô thức lùi về sau một bước. Quá khiêu chiến dây thần kinh của cô a! Người nói một nam nhân cao lớn uy phong mà lại làm ra điệu bộ ‘chàng rể nhỏ’ thế này thì ai mà chịu được, mặc dù vẻ ngoài của hấn đúng là yêu diễm quyến rũ thật.

[Thiên Túng, chủ nhân của người sắp bị biến thái bò lên a!]

[Ngài nói với ta cũng vô dụng. Ta hiện tại chẳng thể xuất hiện ở bên ngoài quá lâu mà giúp ngài đánh hấn được.] Thiên Túng than thở. Vì sao chủ nhân còn chưa vào luyện tâm? Vì sao? Chỉ cần vào luyện tâm thì mười Mạc Tà nàng cũng có thể đánh bầm dập được hết.

“Thần Thần nhi, ngươi đang trao đổi với Ấn của bản thân sao? Yên tâm đi, dù Ấn của ngươi có xuất hiện thì ta vẫn một lòng bên cạnh ngươi mà.” Mạc Tà dùng chiếc phiến che miệng thấp giọng cười, mắt vẫn chớp chớp đưa tình với Nghiêm Thần.

Hơi neho mắt lại, Nghiêm Thần lần nữa đánh giá nam nhân này. Uy hiếp cô? Đúng là Thiên Túng dù có xuất hiện ngăn cản thì hấn vẫn có đủ sức mà duy trì đến khi nàng ấy bị buộc trở về không gian Ấn, dù sao khi cô chưa bước vào luyện tâm thì sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy sức mạnh của Thiên Túng. Người này từ này tới giờ chỉ trêu chọc cô thôi, đồng thời đánh giá năng lực của cô. Đã vậy thì sao không lợi dụng một phen?

Có hơi ngạc nhiên nhìn Nghiêm Thần điều động năng lượng, ấn kí nửa mặt trắng đen trên trán cùng đôi mắt đỏ như huyết trì càng khiến nàng ta thêm phần nguy hiểm tà ác, Mạc Tà thu lại thái độ bồn chồn. Nữ nhân này sẽ không vô duyên vô cớ chủ động đối kháng với hấn khi biết trình độ bản thân kém hấn quá xa. Như vậy lý do là gì đâu?

Vươn tay, một thanh đoản kiếm được ngưng tụ bằng năng lượng hiện ra, Nghiêm Thần nắm chặt lấy nó.

“Chúng ta thử luận bàn đi.”

“Hm...” Mạc Tà cười đến cong khóe mắt, tay chậm rãi khép lại chiết phiến. “Người có khả năng đó sao?”

Nghiêm Thần không đáp, chỉ chuyên tâm nhìn thẳng vào đôi mắt của Mạc Tà. Cô phát hiện là tên này có một đôi mắt... được rồi, xinh đẹp, âm lãnh nhưng không tà ác, toát lên vẻ cao ngạo và sắc bén tựa như loài cáo, nhưng với tên này thì hấn đã là hồ ly tinh rồi.

Xoay nhẹ đoản kiếm một vòng, vô tận năng lượng hắc ám tràn về vây chặt lấy Mạc Tà, Nghiêm Thần bình tĩnh quan sát diễn biến. Chỉ thấy hấn nhẹ nhàng phát tay thì toàn bộ năng lượng đều bị đánh tan. Đây chính là thực lực khi đã phá vỡ được đại đạo sao? Nghiêm Thần siết chặt đoản kiếm, khát vọng thực lực càng thêm mãnh liệt.

“Thật ấu trĩ.” Mạc Tà lắc đầu tiếc nuối.

Chỉ trong chớp mắt, Mạc Tà đã đứng sát trước mặt Nghiêm Thần. Không để cô có thời gian phản ứng, một chương phong rất nhẹ nhàng hướng thẳng vào bụng của cô.

Phốc!

Nghiêm Thần che vết thương ở bụng, tay còn lại bóp nát đoản kiếm để chúng tan thành bụi năng lượng. Cô có thể nhìn thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều đã bị tàn phá rất nghiêm trọng, nếu không phải có hất giống thần cách bảo vệ thì chắc cô chết rồi từ lâu rồi.

Đột nhiên, một ngón tay tiêm dài xinh đẹp lướt qua vành môi của Nghiêm Thần, cô ngược mắt nhìn lên. Mạc Tà thú vị nhìn biểu cảm của nữ nhân ở cạnh mình, tay nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng của cô.

71. Chương 63: Năng Nguyên Tinh Giác

Nghiêm Thần sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi tuôn ướt đầm cả cơ thể. Ma khí nồng đậm không ngừng tỏa ra đối chọi với năng lượng hắc ám liên tục tàn phá Nghiêm Thần. Hô hấp cô dồn dập không ổn định, nhiệt độ cơ thể cao đến dọa người thậm chí nhiều lúc nhịp thở mỏng đến tưởng chừng như không có.

Tiêu Thanh Hàn hạ sắc mặt quan sát tình trạng của Nghiêm Thần. Hắn thử vươn tay chạm vào cô nhưng lại một lần nữa bị màng bảo hộ ngăn chặn. Xung quanh Nghiêm Thần, ma khí đối chọi với năng lượng hắc ám càng diễn ra mãnh liệt, đồng thời tạo thành một màng mỏng như chiếc kén vây lấy cô ngăn cách với bên ngoài.

“Thanh Hàn, bảo bối thế nào?” Lam Phượng Khuynh vội vã lên tiếng. Nếu không phải Vũ Đình Thiên Thanh ở bên cạnh kéo tay hắn lại thì Lam Phượng Khuynh đã xông đến chỗ của Nghiêm Thần rồi.

“Chưa nói trước được.” Tiêu Thanh Hàn trầm giọng đáp lời. “Ta phân vân có nên mạnh mẽ can thiệp vào tình trạng hiện giờ của Thần nhi hay không.”

“Sẽ nguy hiểm sao?” Vũ Đình Thiên Thanh nhìn Nghiêm Thần lo âu thốt lên.

“Có lẽ, chung quy thì...”

Ngay khi Tiêu Thanh Hàn định dùng lực lượng của mình tiến nhập vào màng bảo vệ của Nghiêm Thần thì một bóng đen lập tức xuất hiện chặn lại động tác của hắn.

“Lăng Vân?” Vũ Đình Thiên Thanh nheo mắt nghi vấn.

Lùi ra sau một bước, Lăng Vân cung kính quỳ một chân xuống đất thành khẩn nói: “Bệ hạ, xin đừng can thiệp vào chủ nhân hiện giờ.”

Không khí trong phòng bỗng chốc lạnh xuống.

Lăng Vân cúi đầu quỳ bên dưới gắng sức chống lại sức mạnh vô hình đè ép lên người của hắn. Tiếng xương cốt gãy nát khê vang lên, dù vậy Lăng Vân vẫn không hề thay đổi sắc mặt mà chịu đựng.

“Nói đi, lần này chủ nhân của ngươi lại làm chuyện nguy hiểm gì?” Vũ Đình Thiên Thanh cất giọng nhẹ nhàng, tuy vậy âm điệu mang theo áp bách không cho phép chống cự thể hiện rất rõ ràng.

Lăng Vân vẫn im lặng duy trì vẻ mặt cứng nhắc của bản thân. Mãi một lúc sau, dưới cái nhìn chết chóc của các vị đại nhân cao quý thì hắn mới bất đắc dĩ lên tiếng: “Chủ nhân đang tìm cách tăng lên thực lực.”

*

[Thiên Túng, giao lực lượng của ngươi cho ta.]

[Chủ nhân, nhất định phải cẩn thận!]

*

Không một tiếng động báo trước, vô vàn năng lượng nồng đậm tràn về Vĩnh Diệu cung. Dưới sức ép kinh khủng của năng lượng, mọi người không cách nào chống cự lại đành phải rời khỏi cung điện của Nghiêm Thần, bên trong chỉ còn mỗi phụ mẫu của cô là vẫn túc trực đứng bên cạnh.

Từ ngoài nhìn vào, trên vùng không trung của Vĩnh Diệu cung, nguồn năng lượng hắc ám đen kịt đang tạo thành một xoáy tròn cần nuốt bất cứ một tia lực lượng nào hiện diện gần nó. Cả một vùng ám trầm đến nghẹt thở và tù túng, hắc sắc dần bao phủ toàn bộ Vĩnh Diệu cung.

Bên trong, Vũ Đình Thiên Thanh cùng bốn vị phu quân nhanh chóng tạo bảo hộ quanh người, mắt chăm chú nhìn vào Nghiêm Thần. Hiện giờ, ma khí cuồng nộ không ngừng tỏa ra từ người cô, trong khi đó năng lượng hắc ám lại liên tục tìm đường xâm nhập vào cơ thể. Hơn thế, chính lực lượng của tự thân Nghiêm Thần cũng đang vô hình chung tạo thành một gọng kìm khổng lồ chế hai nguồn sức mạnh kia. Cơ thể của cô hiện giờ giống như một bãi chiến trường bước vào giai đoạn giao đấu khốc liệt nhất.

“Đây chính là thực lực của Thần nhi sau khi hoàn toàn dung nhập với Thiên Túng sao?” Diệp Phong nhẹ cất lời. “Thật không hổ là tộc trưởng Thiên Trụ tộc, bị tu vi của Thần nhi khổng lồ chế mà vẫn cường đại đến như vậy.”

“Với tình trạng này, Thần nhi muốn làm gì đây?” Trầm Duy Thăng phiên muộn nghi vấn.

Mọi người cũng đồng dạng thắc mắc nên chỉ còn biết đứng một bên quan sát diễn biến. Nếu thấy không ổn thì họ nhất định sẽ ra tay ngăn chặn việc làm tùy hứng của cô con gái lớn.

Ý thức của Nghiêm Thần chìm sâu dưới tận thức hải, cho đến khi thấy được điểm hội tụ năng nguyên của cơ thể thì mới dừng lại.

Năng nguyên - căn nguyên năng lượng sơ khai - cũng là nơi quyết định tiềm lực còn ẩn dấu của một người.

Nghiêm Thần lắc lắc đầu vài cái xua đi cơn choáng váng. Tự xâm nhập vào thức hải của bản thân cũng không phải một chuyện dễ dàng gì, hơn nữa còn vô cùng mạo hiểm. Cô biết hiện giờ cơ thể của bản thân đang trong tình trạng nguy kịch nhưng cô muốn mạo hiểm một lần. Để đạt được thực lực, có đôi khi cần chính bản thân dùng tánh mạng đến đặt cược; nếu cứ khư khư cố chấp đi theo lối mòn cũ, dù thuận buồm xuôi gió trở thành một cường giả nhưng thời gian thật sự quá lâu. Nghiêm Thần cô không muốn chờ đợi lâu dài như vậy. Hiện giờ cô đang đeo rất nhiều trách nhiệm trên lưng, không thể thanh thoi như ý muốn ban đầu được.

Chậm rãi tiến đến gần năng nguyên, Nghiêm Thần kiên nhẫn chờ đợi. Trong thức hải, năng nguyên cũng chỉ tồn tại ở dạng ý chí, cụ thể là ý chí của hạt giống thần cách và ma nguyên. Cô cần chúng thức tỉnh!

Không để Nghiêm Thần chờ lâu, từng đợt sóng vô hình dao động đánh thẳng vào ý thức của Nghiêm Thần. Cô cố sức giữ vững tinh thần mà chống chọi để đứng tại nơi này. Qua một lúc sau, các đợt sóng dần lắng đi, thay vào đó năng nguyên lại bắt đầu rung động.

Tựa một quả cầu cát đang bị bào mòn, năng nguyên tan chảy vào thức hải như một dải các tia sáng đổ ập xuống biển Ngân Hà vô tận. Cũng từ đó, hai hình bóng mờ nhạt bắt đầu nổi lên và dần hình thành.

Hai bóng người, một đen một trắng, đứng đối diện với Nghiêm Thần. Nếu để ý kĩ sẽ thấy hai cái bóng này có hình dáng khá giống Nghiêm Thần.

“Chủ thể ngu ngốc, không ngờ ngươi lại thức tỉnh chúng ta một lần nữa. Là bị ai đã kích tỉnh thần sao?” Cái bóng màu đen phát ra âm thanh với âm điệu lên xuống rất ư là khiếm nhã. Nếu nó có vẻ mặt thì Nghiêm Thần khẳng định nó sẽ dùng biểu cảm khinh bỉ dành cho cô.

72. Chương 64: Tu Vi Thăng Tiến

Nghiêm Thần đứng lơ lửng giữa lưỡng nghi trận, hai mắt vẫn nhắm chặt. Ấn kí nửa mặt trắng đen trên trán cô đang ngày càng đậm dần và chuyển thành kí hiệu vòng tròn sáng nhỏ, sau đó lại chuyển về ấn kí nửa mặt trắng đen. Gió năng lượng cuồng xoáy xung quanh Nghiêm Thần cuốn bay sợi tóc đen dài và vạt áo của cô phấp phồng trong không gian.

Dùng nội thị quan sát, Nghiêm Thần điên cuồng hấp thu năng lượng ở bên ngoài để khống chế quá trình dung hợp năng nguyên đúng mực. Hạt giống thần cách và ma nguyên đã hoàn toàn hợp tác để việc dung hợp tiến hành thuận lợi nhất. Chỉ cần kiên trì thì tu vi của cô sẽ thăng tiến đến đủ với trình độ của linh hồn lực. Dù sao hai kiếp nhân sinh của cô cùng thử thách nhận từ Ma Tịch Dạ đại nhân đã khiến linh hồn mạnh mẽ rất nhiều, thiếu sót là cơ thể lại theo không kịp lực lượng này. Giống như một lọ nhỏ mà muốn chịu tải một áp lực nước quá mạnh là điều không thể, điều này sẽ nhanh chóng khiến cái lọ tan vỡ và áp lực nước tan biến ra không gian. Linh hồn và cơ thể của Nghiêm Thần chính đã luôn trong tình trạng như vậy đến tận hiện tại.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Nghe lại âm thanh quen thuộc này, Nghiêm Thần sửng sốt không thôi. Trong thức hải, ý thức của Nghiêm Thần một lần nữa hiện diện ngơ ngác nhìn cánh cổng luyện hồn đang lơ lửng trước mặt. Không để cô kịp phân tích tình huống thì cánh cổng luyện hồn phát sáng mãnh liệt. Nghiêm Thần nheo mắt lại tránh đi, một lúc sau mới ngẩn đầu lên nhìn. Cô giật thót.

Hiện giờ, Nghiêm Thần đang đứng trên một con phố sầm uất, người người qua lại tấp nập, tiếng trò chuyện rôm rả khắp nơi. Nghiêm Thần khó hiểu nhìn xung quanh rồi chậm rãi bước về phía trước.

“Cho hỏi... ơ?” Nghiêm Thần kinh ngạc nhìn mọi người đi xuyên qua bản thân mà không có bất cứ dị thường nào. Cô cúi đầu nhìn khắp người. Chẳng lẽ bản thân vẫn còn là ý thức. Nhưng nơi này là đâu? Vì sao cô sẽ đến đây a?

Nghiêm Thần hoang mang, giống như cô đã quên mất mục đích mình xuất hiện ở đây vậy. Day day thái dương vài cái, bỗng chốc nhớ ra bản thân không phải thực thể, Nghiêm Thần đành thở dài một cái. Cô bắt buộc mình phải tỉnh táo lại rồi nghiêm túc quan sát mọi nơi.

Nơi đây hẳn là một thành trấn phồn hoa, người dân vui vẻ với cuộc sống lo toan hằng ngày, căn bản không hề phiền muộn gì với chiến tranh hay sự đàn áp của quan viên cai quản.

Nghiêm Thần chuyển động khắp nơi. Ở đây cô không phân biệt được ngày tháng gì cả, cứ luân phiên mỗi ngày nhìn mọi người bận rộn công việc. Nghiêm Thần giống như một u linh giữa chốn nhân gian phức tạp, bình thản dõi theo cuộc đời của những con người nhỏ bé và yếu ớt.

Nghiêm Thần không biết bản thân đã ở đây bao lâu, cô dần quên mất ý niệm muốn tìm cách rời khỏi, chỉ thẫn thờ trở thành một đôi mắt lơ đãng tất cả những hình ảnh nơi thành trấn vô danh này. Có lúc cô đi dạo ven khu hồ xinh đẹp thơ mộng, ngắm nhìn mọi người nhàn nhã du ngoạn thưởng trà phẩm thơ; có khi cô lại đi đến ngọn núi cao ở phía tây ngắm khung cảnh thiên nhiên thần bí và xinh đẹp, dõi theo những người thợ săn qua những bước đường mạo hiểm trong thâm uyên; có lúc cô lại ngồi thẩn thờ bên bờ biển nhìn những ngư dân hăng hái kéo lưới hò vang trên sóng nước mênh mông, mỉm cười thoải mái với những cảnh sắc bình dị như vậy.

Nghiêm Thần nhìn những đứa trẻ non nớt vui đùa với chúng bạn rồi lớn dần thành những thiếu niên, thanh niên biết đảm đương một góc trời, nhìn họ phấn đấu vươn lên, trưởng thành rồi biết gánh vác trách nhiệm cho một gia đình mới, nhìn họ thương lão theo năm tháng với con cháu vây quanh trong bể bộn của cuộc sống hối hả, và nhìn họ mang theo nụ cười an tường chìm vào cõi luân hồi không có hồi kết. Sinh lão bệnh tử, chỉ cần là sinh vật đều phải trải qua. Chung quy thì quy luật của tự nhiên là không thể đi ngược lại được.

Thời gian là một thứ gì đó thật kì diệu, nó chuyển động liên tục như một dòng chảy vô tận được tạo thành bởi vô vàn kí ức của tất cả mọi thứ trong vũ trụ. Tựa như Nghiêm Thần hiện giờ, bình thản dõi theo bao nhiêu kiếp nhân sinh chuyển hoá trước mắt, nội tâm không hề gợn sóng. Không phải vì lãnh tình mà vì cô biết bản thân chỉ là một lữ khách vô hình mà thôi, không thể can thiệp và cũng không muốn can thiệp.

Haizzz, may mà bản thân nhận ra sớm a. Ở nơi này cũng đủ lâu rồi, tới lúc nên rời khỏi, không thì linh hồn sẽ bị thôn phệ mất.

Răng rắc!

“Thanh Nghiêm, con tỉnh rồi.” Giọng nói ôn nhu vang lên. Tiếp đó là một bàn tay dịu dàng đặt lên trán của Thanh Nghiêm, có vẻ thấy nhiệt độ cơ thể của cô bình thường nên bàn tay đó dần rời khỏi.

“Mẹ?” Giọng Thanh Nghiêm thốt lên khàn khàn. Đôi mắt cô từ từ hé mở mang theo chút mờ mịt khó nắm bắt. “Mẹ...”

“Sao thế? Ngủ lâu quá nên lú lẫn rồi à.” Huỳnh Kim Thoa bật cười. Bà với tay lấy ly nước trên bàn, sau đó nhẹ nhàng Nâng Thần dậy. “Con hôn mê bất thường cả tuần lễ. Bên phía Như Sương không tìm ra nguyên do, nhiều lúc tình trạng của con chuyển biến xấu, có lúc tim và não đã... Nhưng giờ thì tốt rồi.”

Vội chống tay cố ngồi tựa ra sau thành giường, Thanh Nghiêm sợ mẹ của mình mệt mỏi. Dù sao mẹ của cô vốn là thiên kim được cưng chiều của cả gia đình bên ngoại, hiện giờ tuổi cũng đã ngoài năm mươi, sức khỏe của mẹ cô vốn đã không mạnh mẽ gì, cô không muốn mẹ nhọc lòng vào những chuyện nhỏ nhặt này. Nhận lấy ly nước, Thanh Nghiêm khẽ nhấp từng ngụm cho thông cổ họng sau đó đặt nó về lại trên bàn.

“Mẹ nói con hôn mê?” Thanh Nghiêm chợt hỏi.

“Ừ, khi đó Như Sương nói nghe tiếng rơi rớt trong phòng nên chạy vào xem thì thấy con bất tỉnh trên bàn làm việc. Con bé vội vã sơ cứu nhưng không có hiệu quả nên lập tức đưa con vào bệnh viện. Suốt một tuần, chúng ta tưởng chừng con không qua khỏi, cũng may con đã tỉnh.” Huỳnh Kim Thoa nhẹ giọng thuật lại mọi chuyện.

“Là vậy sao? Con không nhớ rõ.” Thanh Nghiêm khẽ nói. Cô chỉ nhớ sau khi giúp Như Sương bình luận bản thảo truyện xong thì trở về phòng nghiên cứu bản kế hoạch luyện tập mới cho toàn đội. Kế tiếp thì một cơn đau đầu kinh khủng ập đến, sau đó cô chẳng còn biết gì nữa. Không ngờ bản thân lại hôn mê cả tuần, chẳng lẽ hậu di chứng do chấn thương bạo phát sao?

“Thanh Nghiêm.”

“Dạ.” Thanh Nghiêm lập tức đáp.

Huỳnh Kim Thoa nhìn chằm chằm vào Thanh Nghiêm rồi mở lời: “Con có chút thay đổi rồi. Chẳng lẽ lúc hôn mê đã xảy ra chuyện gì sao?”

73. Chương 65: Âu Lo

Đại đao sắc bén vung lên liên tục, lưỡi đao âm u không ngừng công kích đối phương. Võ phục nam nhân mồ hôi nhễ nhại, tay cầm đao đã tê rần và căng cứng, bất cứ lúc nào cũng có thể không chống đỡ nổi mà ngã xuống.

Bên cạnh, quân phục nam nhân hai tay cầm pháo thương phát động hàng loạt đường đạn định vị, song đó cơ thể cố gắng gượng né tránh những đòn tấn công, máu đã nhiễm đỏ cả người hắn.

Phía sau, hắc y nữ nhân tay cầm đoản thương thoát ầm thoát hiện tim mọi thời cơ kích sát vào chỗ yếu hại của đối thủ, đôi mắt nàng đỏ ngòm giăng đầy tơ máu, dù có khăn che mặt nhưng vẫn không giấu được sự mệt mỏi và ảm đạm.

Một cái phát tay nhẹ nhàng lập tức khiến ba người còn đang chiến đấu đồng loạt vắng ra xa. Từng tiếng “ầm ầm” vang lên kèm theo những đường máu kéo dài càng khiến không khí thêm phần ngột thở.

“Chắc, yếu như vậy mà cũng muốn trở thành Ma Hoàng Đại Đế, thật là không biết tự lượng sức mình.” Ma Lam Duật phỉ phỉ bụi trên tay áo, nhàn nhã kiểm tra những nếp nhăn trên y phục mà buông lời khinh thường.

“Khụ khụ...” Họ ra từng ngụm máu, ba người lúc này kinh hoảng ngẩn đầu nhìn lên. Bọn họ trải qua bao gian khổ mới có được thành tựu như ngày hôm nay, không nói đến vô địch thiên hạ nhưng so với người của chính nguyên giới cũng không kém là bao. Vậy mà ở trước mặt nam nhân này, họ cứ như một đứa trẻ lên ba ngu ngốc mặc cho hắn đùa giỡn xoay quanh. Không một tia phản kháng, vì không có cách nào phản kháng được.

Nhìn quanh, những ứng viên khác đều đã trọng thương ngất đi hết rồi. Bọn họ là những người cuối cùng còn trụ lại được, nhưng xem ra... thập tử vô sinh.

“Chơi đùa như vậy là đủ rồi. Để ta tiễn các ngươi một đoạn vậy.” Ma Lam Duật đậm cười đầy thâm ý.

“Ngươi... là ai?” Vô phục nam nhân khó nhọc thốt lên, sau đó lại ho khan liên tục. Dù có chết hắn cũng muốn chết cho mình bạch.

“Biết để làm gì a?” Ý cười càng sâu, Ma Lam Duật cất giọng mềm mại. “Dù sao cũng là hồn phi phách tán thôi.”

Trái tim và bộ não như bị bóp nghẹt, ba ứng viên mở to mắt nhìn nam nhân tao nhã cường đại mà vô cùng tà ác ở trước mặt mình. Hồn phi phách tán, phương thức tàn nhẫn như vậy...

“Vì sao?” Quân phục nam nhân nghi vấn.

“Ai~ nói nhiều như vậy làm gì? Lâu ngày không thấy máu tươi, ta có chút hoài niệm thôi.”

Ma Lam Duật vừa dứt lời, ba ứng viên đột ngột há miệng thở dốc, vẻ mặt tái xanh lại. Cả người họ run rẩy, tay ôm chặt lấy cổ họng. Không thể thở được, đã thế cứ như có hàng trăm ngàn con kiến đang cắn xé từng chút một trong khoang cổ rồi tràn ra khắp nơi, đến phổi, đến tim... đến tất cả. Đau đến chết đi sống lại, thế nhưng lại không thể chết được. Họ không thể khuất phục, không chỉ vì sống sót mà còn vì tôn nghiêm của chính mình.

Có chút chán chường nhìn biểu cảm của ba người kia, Ma Lam Duật bĩu môi ghét bỏ. Chẳng chút thú vị nào cả! Không la hét thì thôi, ít nhất cũng nên biểu hiện hoảng sợ đau đớn gì gì chứ, đằng này cứ trơ ra chịu đựng cố giành giật sự sống, nhìn thật... chứng mất.

“Thôi, thôi, thật phí thời gian mà.”

Ma Lam Duật phát tay bỏ đi, cùng lúc hàng ngàn lưỡi đao xuất hiện phóng thẳng vào ba người còn đang giãy giụa.

Đúng lúc này, dị biến nổi lên.

Ma Lam Duật dừng chân nhìn lĩnh vực của bản thân tạo ra bị xé bỏ, hứng thú rồi cuộc khơi mào. Xoay người nhìn hai nam nhân lạ mặt đột nhiên xuất hiện, hắn chau mày khó chịu.

“Hóa ra là hai tên tiểu tử các ngươi a. Như thế nào, Du Du bảo các ngươi đến tiêu diệt ta?” Chẳng thèm đoái hoài khi hai nam nhân kia cứu chữa cho đám ứng viên chỉ còn nửa hơi thở, Ma Lam Duật thông thả cô đọng không gian tạo ra một hắc sắc trường kỷ rồi ngồi lên. Phong thái hào hoa tà diễm đến bức nhân, thật khó có một ai theo kịp với dung mạo và khí chất này.

“Ma Lam Duật đại nhân.”

“Xưng tên đi, nhìn hai tiểu tử các ngươi hẳn là kẻ nhiệm Luật và Sa nhi rồi.” Ma Lam Duật tựa người ra sau trường kỷ lên tiếng. “Để ta đoán xem, tiểu tử mặc huy nhân trang ngươi kẻ nhiệm Nhân Hoàng Đại Đế đi? Còn tiểu tử mặc trường bào đỏ ngươi kẻ nhiệm Yêu Hoàng Đại Đế?”

“Vâng. Văn bối Trần Doãn Phong.”

“Văn bối Yêu Liên Cốt.”

“Ha ha ha! Hai tên tiểu tử các ngươi là Đại Đế đấy, cần chi nhún nhường tôn kính một tàn hồn sa đọa như ta? Hm...” Ma Lam Duật bật cười châm chọc.

“Chỉ cần Du vẫn còn nhận thừa nhận ngài, chúng ta vẫn sẽ tôn kính ngài.” Trần Doãn Phong bình thản đáp lời.

“Hừ, thật không thú vị. Trả lời câu hỏi trước đó của ta đi.”

“Bọn họ là ứng viên cạnh tranh vị trí Ma Hoàng Đại Đế, không thể giết được. Hơn nữa, Du có nhận lại, ngài nếu tàn sát vô lý thì năng ấy sẽ tự tay khiến ngài biến mất.” Yêu Liên Cốt lên tiếng.

“Chắc, tâm địa sắt đá như vậy. Ta đây còn chưa gặp mặt bảo bối đâu, nếu biến mất chẳng phải quá oan uổng sao?” Ma Lam Duật ai oán lên tiếng. “Còn có, mấy tên kia yếu như vậy mà tranh chức Ma Hoàng Đại Đế chẳng khác nào gián tiếp vũ nhục ta a. Thực lực chỉ như cộng rơm!”

Mười ứng viên vừa tỉnh lại cộng thêm ba ứng viên trước đó khi nghe tới câu này chỉ muốn thổ huyết. Bọn họ yếu như cộng rơm? Được rồi, đặt trước mặt người kia thì đúng là vậy.

Trong khi đó, Trần Doãn Phong và Yêu Liên Cốt có chút ghen lời nhìn vị đại thần trong truyền thuyết kia. Dù sao khi họ kế nhiệm thì ngũ giới đứng đầu thuở sơ khai đã trở thành lịch sử rồi. Nếu không phải phong ấn bị phá vỡ thì họ cũng không chiêm ngưỡng được phong thái của Ma giới đứng đầu thuở sơ khai Ma Lam Duật đâu.

Đặc biệt là, tính cách của Ma Lam Luật đại nhân thật sự khá giống...

“Vũ Đình đôi khi cũng ác liệt và thoát tuyến như vậy.” Yêu Liên Cốt thấp giọng lầm bầm.

“Xem ra các người và bảo bối nhà ta quan hệ khá tốt đấy. Có cô con gái như vậy thật hãnh diện a, không sợ gian khổ từng bước nâng cao thực lực cạnh tranh chức Ma Hoàng Đại Đế, rất có chí tiến thủ!”

74. Chương 66: Bàn Về Vấn Đề ‘đoạt Xá’

Mưa!

Bao phủ toàn Thương Khung là màn mưa kì lạ trong đêm. Không một tiếng sấm cũng chẳng hiện một ánh chớp, có chăng chỉ là gió thét gào như dã thú cuồng nộ. Hạt mưa xoáy tròn điên cuồng va chạm vào nhau, bọt nước văng tung tóe khắp mọi nơi. Sự rét buốt lan tràn, trong đêm mưa tầm tã càng khiến lòng người thêm bất an.

Thiểm điện lóe dài như lưỡi dao xé toạc trời đêm, một tiếng lôi minh bất ngờ vang dội. Ẩn hiện sau mây mù vũ khúc là sự đảo lộn bất thường của năng lượng nồng đậm. Tiếng vang vừa dứt, mưa càng thêm xối xả. Nước đọng trên mặt đất bắt đầu dâng lên.

Thương Khung một đêm không ngủ.

Nghiêm Thần đứng ngoài hiên nhìn từng đội phòng hộ hồi hải ngược xuôi. Các hệ thống thoát được đã được kích hoạt toàn bộ, công trình đề điều cũng bật mở. Hiện giờ chỉ cần đảm bảo dân chúng trật tự để thuận tiện cho việc ứng phó với cơn mưa này thôi. May mắn Thương Khung cũng không phải thuần cổ đại, nếu không chỉ với hiện tượng quái dị này thì chắc đã sớm loạn cào cào rồi.

Hoàng Phủ Luân Tang và Lý Chương Hải Thụy đột ngột xuất hiện rồi tiến đến cạnh Nghiêm Thần. Kết giới được dựng lên. Nhìn cơn mưa u tối này, cả ba người họ đều phiền muộn trong lòng.

“Ngoại trừ những ứng viên đã bỏ quyền ngay từ đầu và những người đã đến đây trước thì còn lại đều bị vị đại thần kia biến thành bệnh nhân hết rồi.” Hoàng Phủ Luân Tang đưa cho Nghiêm Thần một bảng danh sách rồi nhàn nhạt lên tiếng.

Nhìn lướt qua thông tin ghi nhận, Nghiêm Thần cười có chút đông cứng. Cần thời gian mọc lại xương, cần thời gian tái tạo máu, cần thời gian khôi phục giác quan, cần thời gian điều trị thần kinh,... đây đều là thảm trạng của các ứng viên. Minh Đế nói lệ khí đã bị thanh lọc gần hết chính là đây? Nếu như toàn thịnh thì sẽ còn tàn nhẫn tới cỡ nào nữa?

“Ta nghĩ nên đẩy nhanh Giao ước trăm năm. Thương Khung cần ở trong trạng thái tốt nhất để tiếp đón vị đại thần kia.” Lý Chương Hải Thụy mở lời đề nghị.

“Như vậy cũng tốt.” Hoàng Phủ Luân Tang gật đầu tán thành.

Nghiêm Thần không nói gì. Dù sao cô với tư cách là thí sinh tham gia thì không được phép can thiệp vào chuyện tổ chức Giao ước.

Mọi chuyện diễn ra đến bây giờ đều đã nằm ngoài tính toán ban đầu của cô. Vốn dĩ cô chỉ muốn an ổn sống ở Thương Khung phụng dưỡng phụ mẫu, đề cao tu vi để đến một ngày nào đó có thể trở về Trái Đất, sau thì tùy tâm mà hành xử. Nhưng rồi thế nào? Bị Ma Tịch Dạ đại nhân bắt buộc tiếp nhận thử thách cho vị trí Ma Hoàng Đại Đế, che che giấu giấu hơn mười mấy năm mà sống với áp lực; giờ lại được nắm vị Đại Đế và cả Ma giới chính nguyên tán đồng, các ứng viên khác kéo đến khiêu chiến rồi lại liên lụy đến Ma Lam Duật đại nhân... Tất cả cứ như đã được an bài ngay từ đầu.

Cô vốn không hề nắm giữ được nhân sinh của mình, cả kiếp trước lẫn kiếp này.

“Vì sao các người lại chấp thuận ta nhanh tới như vậy?” Nghiêm Thần trầm giọng thốt lên, mắt vẫn hướng ra màn mưa lạnh giá. “Cư dân Ma giới chính nguyên không thể nào dễ dãi chấp nhận một người đứng đầu như ta cả.”

Hoàng Phủ Luân Tang và Lý Chương Hải Thụy nhìn Nghiêm Thần trầm mặc không đáp. Thấy vậy, cô bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha! Để ta đoán xem, nhất định ở Ma giới chính nguyên vẫn còn những người thuộc về thời đại của Ma Lam Duật đại nhân. Họ không cam tâm chấp nhận việc ngài ấy đã chết. Sau này Ma Tịch Dạ đại nhân kế nhiệm áp chế họ, cũng đủ năng lực khiến họ thần phục nên mọi dị nghị xem như không có. Nhưng...” Nói tới đây, Nghiêm Thần hừ lạnh đầy châm chọc. Cô quay sang nhìn hai tên nam nhân vẫn một mực yên lặng không phản bác bất cứ lời nào của bản thân, nội tâm bùng lên lửa giận.

“Khi họ biết được phần hồn Ma Lam Duật đại nhân chuyển thể có một người con là ta, khi họ biết được tàn hồn của ngài ấy vẫn còn tồn tại, khi họ biết được ma nguyên của ta vốn là năng nguyên của ngài ấy, họ bắt đầu động tâm tư. Đoạt xá, ta không nói sai đi?”

Im lặng, xem như ngầm thừa nhận.

ẦM!!!

Binh lính và hạ nhân nội cung xung quanh kinh hoảng nhìn một khu lớn của Vĩnh Diệu cung bị Nghiêm Thần vận khí phá nát mà bất an đứng yên tại chỗ, nhiệm vụ gì đó đều bị họ ném ra sau đầu rồi. Cùng lúc, ám vệ trong tối nhanh chóng tiến đến Vĩnh Diệu cung đồng thời thông báo tình hình cho chủ nhân của mình. Hoàng cung Đông Ly ngay lập tức lâm vào ngột ngạt.

“Người bình tĩnh lại đã.” Hoàng Phủ Luân Tang chậm rãi lên tiếng, vẻ mặt bình thản nhìn thẳng vào đôi mắt của Nghiêm Thần. “Mọi chuyện không đến mức như người nói đâu.”

“Cho nên ta đoán đều là chính xác? Các người xem ta là gì? Công cụ hình người? Không, chắc còn tệ hơn như vậy.” Nghiêm Thần lạnh mặt mà nói, chẳng hề thấy được một chút biểu cảm giận dữ nào của cô hiện ra. Nhưng cũng chỉ có Thiên Túng mới biết, chủ nhân hiện tại đã sắp không kìm nổi lửa giận rồi. Chỉ sợ nếu hai người kia mà nói một lời vô ý nào đấy thì sẽ tạo thành ngòi nổ khiến chủ nhân mất lý trí mà cuồng nộ mất.

Thiên Túng biết rõ chủ nhân cố gắng hết thủy không chỉ vì khiến mọi người nhìn nhận bản thân mà còn để có đủ năng lực báo hiếu cho phụ mẫu, thực hiện tất cả những tiếc nuối mà kiếp trước ngài ấy không làm được. Chủ nhân là kiêu ngạo, là hiếu thắng, là trọng tình, là lãnh khốc nhưng tất cả đều xây dựng trên sự tự do nhân sinh của ngài ấy. Hiện giờ biết được bản thân chỉ là con rối trong mắt người khác, bảo sao ngài ấy không giận, không... hận.

“Ma giới chính nguyên thừa nhận ta nhưng lúc nào cũng liên tục truyền tin để ta nắm giữ được nó. Các vị Đại Đế thừa nhận ta nhưng liên tục bảo ta phải nâng cao thực lực nhanh nhất có thể. Thậm chí cả Minh Đế còn ngầm ám chỉ ta không được chết. Tất cả họ đều biết, chỉ có ta là ngu ngốc không biết thôi.” Nghiêm Thần cười khẩy nói tiếp. Nếu Minh Đế vẫn còn cai quản Ma giới chính nguyên thì chắc những người đó chẳng dám tổn động tư tâm đâu. Nhưng hiện tại, quyền cai quản trả về cho cô và các vương, tướng; các vị Đại Đế khác đã không thể can thiệp quá sâu vào Ma giới chính nguyên nữa rồi.

“Chỉ cần người cường đại đến không ai có thể động người, chỉ cần ý chí người kiên định đến không ai có thể thao túng người, những chuyện như vậy sẽ không xảy ra.” Lý Chương Hải Thụy nghiêm túc nhìn Nghiêm Thần mà nói. Hắn thuộc về thời đại của Ma Tịch Dạ đại nhân, cho nên đối với vị đại thần kia không quá trung thành. Nếu biết rõ mọi chuyện mà Ma Tịch Dạ đại nhân vẫn kiên quyết lựa chọn Vũ Đình Nghiêm Thần thì hắn sẽ tin tưởng quyết định đó. Càng huống chi nữ tử này hoàn toàn xứng đáng với vị trí cao quý ấy.

75. Chương 67: Mê Cung

“Vì thời gian cấp bách, Giao ước trăm năm sẽ được rút ngắn. Hai vòng thi cá nhân và đồng đội gộp lại làm một bao gồm năm trăm tám mươi ba thí sinh. Ngày hôm nay đầu loại đối kháng chọn ra hai trăm người tiếp tục vào vòng trong. Địa điểm thi là Vô Lượng thập giới, cho nên, chúc mọi người may mắn!”

Lý Chương Hải Thụy dứt lời thì đại trận pháp dưới chân các thí sinh bắt đầu khởi động. Vầng sáng chói lóa ba trùm cả quảng trường chính mang theo toàn bộ thí sinh rời khỏi Thương Khung. Trên trời cao lần nữa hiện ra một tấm kính khổng lồ để mọi người ở lại quan sát trận đấu.

Vượt mê cung - đó là đề thi ngày hôm nay.

*

Nghiêm Thần ngẩn đầu nhìn vách tường cao chót vót ở hai bên mà cảm thán. Vô Lượng giới đúng là đủ mọi loại hình. Lúc trước nghe mẫu thân kể Vô Lượng nhất giới là biển hoa xinh đẹp nên cô mới dựa vào đó tạo ảo cảnh khi thi ở vòng đầu tiên. Hiện giờ chính thức đi đến Vô Lượng giới mới cảm nhận được sự khác lạ của nó. Không gian xung quanh tĩnh tại đến lạ thường, chẳng cảm giác được sự chuyển đổi sinh cơ gì ở đây hết.

Nhất giới là biển hoa, thập giới là mê cung, chẳng biết các giới khác là cái gì nữa.

Thể lệ thi hôm nay là tranh tài, tức là cứ đi lòng vòng trong cái mê cung này rồi đụng trúng ai thì nhất định phải phân ra thắng bại, khi đó mới được đi tiếp. Còn nếu lỡ gặp được cả nhóm người thì... tự mà phát hiện quy tắc để ứng phó cho phù hợp, mơ mơ màng màng đánh hạ hết cả nhóm có khi bị loại cũng không biết chừng. Mặc khác, quy định chung là không được kết đội.

Thời gian thi là năm ngày đêm quy đổi theo thời gian ở Thương Khung, kết thúc vòng thi, hai trăm người có số trận thắng cao nhất sẽ tiếp tục vào vòng trong. Cho nên vòng thi này, nói trắng ra là một cái bẫy vô cùng to.

Đến trước ngã ba, Nghiêm Thần tùy ý rẽ phải. Khoảng cách giữa hai bên tường rộng tầm hai mét, rêu xanh bám thành từng mảng to trải dài hết lối đi. Không gian khá tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng bước chân đều đều vang lên. Có vẻ cảm thấy cô độc a!

“Haizz...”

[Ngài đừng lo nghĩ nhiều nữa. Phụ thân ngài đã không sao nữa rồi.] Thiên Túng cất lời trấn an.

[Ân.] Nghiêm Thần ậm ừ cho có. Hôm qua, linh hồn của phụ thân đột ngột hư thoát khiến người ngất đi, may mà không lâu sau đã khôi phục bình thường. Có lẽ là do Ma Lam Duật đại nhân làm gì đó. Chung quy thì hai linh hồn cùng một nguồn gốc khó tránh khỏi có sự tiếp hợp làm ảnh hưởng lẫn nhau. Đại khái một phần nhỏ lệ khí của Ma Lam Duật đại nhân xâm nhập khiến linh hồn của phụ thân vô thức làm ra kháng cự đi.

Sớm muộn gì phụ thân cũng sẽ biết được mọi chuyện về Ma Lam Duật đại nhân, cô cũng không biết nên làm gì nữa. Nếu họ dung hợp lại làm một thì sao bây giờ?

[Chủ nhân, quân thượng là một người kiêu ngạo, ngài ấy dù chỉ còn là tàn hồn nhưng sẽ không dung hợp với phụ thân ngài đâu.] Thiên Túng từ tốn lên tiếng. [Vài ngày trước khi ngài ấy biến mất, ta có hỏi ngài ấy: Nếu có được tân sinh, ngài vẫn sẽ trở về chứ? Thế nhưng ngài ấy lại cười nói: Tâm ma này đã khiến

Ma Lam Duật chết từ lâu. Tân sinh chỉ nên là một trang giấy trắng. Nếu còn tồn tại, ta cũng chỉ tồn tại với tư cách hủy diệt mọi thứ.]

Nghiêm Thần lẳng lẳng lắng nghe.

[Ngay từ đầu ta không thể nói cho ngài những chuyện về quân thượng, đó là ước chế của lục giới chính nguyên khi đó. Hơn nữa chỉ dựa vào dung mạo thì ta không dám cam đoan phụ thân ngài là tân sinh của ngài ấy. Chủ nhân, ngũ giới chính nguyên sơ khai là những vị thần đáng được kính trọng nhất. Dù cho bị tâm ma cắn nuốt nhưng lý trí của họ vẫn luôn giữ vững cho tới phút giây cuối cùng. Trở thành Đại Đế là một con đường rất gian nan đấy, chủ nhân.]

Ta biết chứ. Nghiêm Thần nói thầm trong lòng. Cho nên ta vẫn luôn cố gắng, cố gắng để không phụ sự mong đợi của mọi người.

[Chủ nhân, quân thượng thật sự rất tốt, ngài không nên lo lắng quá nhiều. Nếu ngài muốn biết rõ hơn về quân thượng thì có thể hỏi Khinh Ưu. Nàng ta có thể xem là đệ tử của quân thượng đấy.] Thiên Túng cảm thán.

[Khinh Ưu? Vậy còn người?] Nghiêm Thần tò mò hỏi.

[Ta hiện thế sau Khinh Ưu cả ngàn năm, khi đó các vị Đại Đế đã chẳng còn thời gian bồi dưỡng đệ tử rồi.] Thiên Túng đáp trả với giọng thất lạc.

Thật không ngờ Khinh Ưu lại... già như vậy. Nghiêm Thần có chút bất lương nghĩ ngợi. Nhưng cũng đúng, Sở Lan Tâm lớn tuổi hơn cô nên nhận Ấn già hơn Ấn của cô cũng dễ hiểu. Hắc hắc...

[Hắc hắc, đúng đúng, chủ nhân, chúng ta vẫn còn trẻ chán.] Thiên Túng bật cười nham nhở. Khinh Ưu, cho người suốt ngày đeo cái bản mặt lạnh nhạt điềm tĩnh, rốt cuộc vẫn là lão bà bà, ha ha ha...

Nghiêm Thần vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ với Thiên Túng. Lần này tới ngã tư thì cô tiếp tục chọn lựa đi thẳng. Chốc lát sau, ngay ngã rẽ kế tiếp, Nghiêm Thần mới thấy được bóng người. Không phải thí sinh, là người gác trạm.

Cơ mặt giật giật nhìn quầy hàng nho nhỏ trước mặt mình, Nghiêm Thần ho khan vài tiếng biểu đạt sự cạn lời. Bởi vì trên bảng hiệu có viết: Cứu nạn cứu hộ những thí sinh bé bỏng đáng yêu!

“Đây là...”

“À, người nói bằng hiệu sao?” Người gác trạm cười đến quái dị mà nói với Nghiêm Thần. “Năm ngày đêm, chúng ta làm sao bỏ đói bỏ khát các người được. Phương châm này là ở trên đưa xuống đấy.”

Nghiêm Thần trở lại nét mặt bình thường mà nhìn nữ nhân đứng trong quầy hàng. Ở trên đưa xuống chẳng phải là Nhân giới chính nguyên sao? Nhưng Trần Doãn Phong đại nhân không phải là người có tính cách, khụ, nông nân như vậy. Nói là do Yêu Liên Cốt đại nhân thì có phần đúng hơn a.

Có vẻ đoán biết Nghiêm Thần đang suy nghĩ gì, nữ nhân kia lắc lắc ngón tay mà cười cười giải thích: “Người nên biết các vị Đại Đế đều đi du lịch cả rồi. Đây là do quân thượng bảo chúng ta làm đấy. Cố gắng chăm sóc người.” Câu cuối cùng được nàng ta nhấn mạnh từng chữ.

“Từ khi nào mà Thương Khung thuộc về Ma giới chính nguyên quản thế?” Nghiêm Thần khoanh tay cười lạnh đứng tựa ra sau tường nhân nhát nói.

“Không a, Thương Khung vẫn thuộc về Nhân giới chính nguyên cai quản. Chúng ta chỉ là nhân sự tạm giờ bổ sung cho thời gian diễn ra Giao ước trăm năm thôi. Cho nên...” Nữ nhân cong khóe môi mà đáp lời. Sau đó, nàng ta cúi người lấy từ trong quầy hàng ra hàng loạt các ly... hình như là sữa.

76. Chương 68: Chung Kết

Một góc âm u của hoàng cung, Lý Chiến Ngân ôm chặt lấy Lý Chiến Dã, tay ra sức bịt chặt miệng của hắn lại không cho một âm thanh nào phát ra. Cả hai cơ thể nhỏ bé run lên liên hồi, đôi mắt đỏ ngòm giăng kín tia máu.

Một biển lửa đỏ rực trong đêm cắn nuốt cả một tòa cung điện nguy nga tráng lệ. Những tiếng ‘lộp bộp’ vang động đêm khuya, ánh lửa bùng lên như quỷ dữ gào thét. Binh lính và hạ nhân đứng vây ở phía xa, chẳng một ai tiến đến dập lửa. Ngoài vòng vây, hàng chục cung nhân quỳ gối dưới đất khóc đến thương tâm, cơ thể chẳng chừa những vết roi ghê rợn. Ánh mắt họ như mù lòa nhìn tòa cung điện trong biển lửa kia, nhìn vị chủ tử thiện lương hòa ái của họ mỉm cười chua xót theo bước chân tử thần.

Chờ cho đến khi mọi thứ đã cháy rụi thì trời đã rạng sáng, người dẫn đầu cấm vệ quân mới lên tiếng: “Phong tỏa nơi này lại. Những người này dẫn đi.”

“Là.”

Một nửa binh lính nhanh chóng dựng rào và kết giới phong tỏa khu vực đổ nát kia, một nửa còn lại thì áp dẫn bọn cung nhân rời khỏi.

“Bọn khốn khiếp! Các ngươi sẽ bị quả báo!”

“Bọn cầu nô tài! Ghê tởm!”

“Ta nguyện rửa các ngươi chết không toàn thây!”

“Ngay cả súc sinh cũng không bằng!”

...

“Im miệng!” Thống lĩnh cấm vệ quân quát lên.

“Ta cứ thử! Dù sao cũng chết thì có gì không thể phát tiết chứ? Ha ha ha...” Nữ cung nhân cười đến điên cuồng, hai hàng huyết lệ chảy dài đầy đau thương. “Hoàng đế ngu muội, sớm muộn gì cũng hại cả vương triều Bắc Chiến này, ha ha... phốc...”

Máu trào ra đỏ thắm, đôi mắt của nữ cung nhân dần ảm đạm đi. Nhìn lưỡi kiếm đâm xuyên qua trái tim mình, nàng nở nụ cười thanh thản. Chủ tử, xem ra thuộc hạ không đến đón ngài quá muộn rồi. “Phải sống...” Nữ cung nhân thì thào những lời cuối cùng rồi ngã xuống đất.

“Vô Y!!”

Những cung nhân còn lại thê lương thốt lên, bất thành linh họ ra sức vùng vẫy dữ dội cố gắng chạy tới thi thể của đồng bạn vừa ngã xuống.

Thấy vậy, thống lĩnh cấm vệ tức giận nói: “Ai kháng cự thì giết.”

Máu chảy dài như dòng nước trôi nhiễm đỏ cả nền đất. Các cung nhân lần lượt ngã xuống, tuy vậy họ đều mang theo một nụ cười kì lạ cho đến khi hoàn toàn nhắm mắt.

Chủ tử, chúng ta theo ngài.

“Phải sống...”

“Giết hết đi!”

“PHẢI SỐNG!!!” Các cung nhân cuối cùng gào lên thật to, máu và nước mắt hòa lẫn trên gương mặt họ nhìn đến ghê người. Đôi mắt họ điên cuồng như thú hoang phần nộ, ánh mắt lừng lên sòng sọc trừng bọn cấm vệ rồi mới rũ xuống mà tắt sáng.

Những hình ảnh này, dù chỉ trong thoáng chốc cũng đủ khiến những cảm y vệ nơi đây ám ảnh đến suốt đời. Rốt cuộc phải bị phần, phải oán hận, phải trung tâm, phải luyện tiếu... tới mức nào; rốt cuộc nơi cung đấu hung ác này đã chôn sâu biết bao con người như vị chủ tử trong cung kia và những cung nhân thế này; rốt cuộc hoàng triều này... đã đúng sao...

“Ném ra bãi tha ma!” Thống lĩnh cấm vệ quân chỉ nói như vậy rồi bỏ đi. Những chuyện thế này trong hoàng cung là không thiếu, nàng từ nhìn đến đau xót thì tới giờ cũng chỉ còn là chết lặng. Hoàng cung ăn tươi nuốt sống người không thích hợp với vị chủ tử lương thiện đó. Chết, có khi lại giải thoát, những ân oán còn lại cứ để người còn tại dương thế gánh lấy.

Cho đến khi màn đêm lại buông xuống, Lý Chiến Ngân mới thả đệ đệ của mình ra.

“Hu hu hu...hức...” Lý Chiến Dã khóc đến sưng đỏ cả đôi mắt, cơ thể run cầm cập.

“Nhớ kỹ sao?” Lý Chiến Ngân siết chặt lấy đôi vai của đệ đệ mà nói. “A Dã, chúng ta không chỉ sống để báo thù cho phụ thân, còn phải sống thay cho bốn mươi tám sinh mạng của những cung nhân đó. Mạng của chúng ta là họ đổi lấy, cho nên, nhục nhã thế nào cũng phải sống.”

“Hu hu... ân, phải sống...” Lý Chiến Dã gật đầu, cắn chặt môi cổ không cho tiếng khóc phát ra.

“Từ giờ trở đi, ngoại trừ ta, đệ không được phép tin tưởng bất cứ ai cả, nhất là mẫu hoàng.”

“Dạ,”

Lau khô nước mắt còn đọng lại, Lý Chiến Ngân hít một hơi thật sâu để bình ổn lại tâm tình. Nàng buông tay khỏi vai đệ đệ rồi nắm tay hắn kéo đi khỏi nơi ẩn nấp, thoát ra kết giới mà các cung nhân kia đã hợp sức tạo thành để che giấu bọn họ.

“Chúng ta đi đâu?” Lý Chiến Dã hoang mang hỏi.

“Tìm hoàng tổ mẫu.” Lý Chiến Ngân quay đầu nhìn đệ đệ mà trả lời, lướt mắt về tàn tích phía xa, nàng cắn răng dứt bỏ do dự mà rời khỏi. Phụ thân, tro cốt của ngài con không thể cất giữ được, nhưng xin yên tâm, con nhất định sẽ mang bones sinh kia đến dập đầu tạ lỗi với ngài, dùng máu thịt của họ tế lễ cho chốn hoàng tuyền của ngài được thuận buồm xuôi gió.

“Trước đây ta không tranh không giành. Nhưng hiện giờ, để vị kia, ta nhất định phải có được.”

“Đệ có thể giúp gì?” Lý Chiến Dã ngập ngừng hỏi.

“Đệ chỉ cần trở nên cường đại là được. Cường đại để không bất cứ nữ nhân nào dám coi thường đệ. Cường đại đúng với ước vọng của phụ thân.” Lý Chiến Ngân gần từng chữ mà nói. Ai dám tổn thương đệ đệ của nàng, chết cũng không hết tội.

Kể từ sau sự kiện đó, tỷ tỷ như thay đổi thành một con người khác, biết nhún nhường đủ điều, biết giả khờ giả ngốc để tránh nghi kị của các hoàng nữ khác, biết tạo lập thế lực cho riêng mình để diệt trừ vây cánh của bọn thần tử chống đối bản thân. Dựa vào sự bảo hộ của hoàng tổ mẫu, tỷ đệ họ có thể nói đã tìm được một tấm chắn cường đại nhất ở thâm cung này, từng bước trưởng thành, từng bước che giấu đi con người thật của bản thân, từng bước dần đánh mất chính mình.

Cuối cùng, tỷ tỷ có được sự ủng hộ của dân chúng Bắc Chiến, có được sự tán đồng của các nguyên lão truyền thần, tạo được sự áp bách đối với các hoàng nữ khác, thậm chí là cả mẫu hoàng. Thành vương, đó là minh chứng cho thành quả của tỷ tỷ.

Thái nữ bị phế truất, nhị hoàng nữ kế vị, tuy nhiên đó cũng chỉ là con rối trong tay tỷ tỷ. Chỉ cần thời cơ thích hợp, vị trí thái nữ đó sẽ lập tức thuộc về tỷ ấy.

77. Chương 69: Cái Bóng Mạo Danh

{Quy tắc chỉ có một: Giải quyết đối thủ. Một trăm người đầu tiên thành công sẽ trở thành Điều linh giả cho Thương Khung!}

Đó không phải là giọng nói của Lý Chương Hải Thụy. Tất cả các thí sinh đều nhận ra được. Cho nên, họ lớn mật đoán rằng, hẳn giọng nói đó là linh trí của Thương Khung mà mọi người vẫn thường gọi là Thiên

đạo. Dù sao Giao ước tổ chức ra cuối cùng vẫn phục vụ cho Thương Khung thôi, lúc này không phải nó lên tiếng thì còn ai vào đây nữa?

Vì thế, chiến ý của mọi người bắt đầu tăng vọt.

Một quả bóng nước màu đen khổng lồ từ trên không trung đổ xuống. Màn nước vỡ ra rồi lập tức biến mất, bên trong một bóng người chậm rãi đi tới. Chính xác là bóng người, chỉ duy nhất một sắc thái đen tuyền không có sinh cơ. Dần dần, bóng người này bắt đầu hiện ra hình dạng xác định. Chờ đến khi thấy rõ dung mạo kia, Nghiêm Luân bật thốt lên: “Tỷ tỷ?”

“Luân nhi.” Nghiêm Thần cong khóe mắt cười tươi mở lời

Đúng lúc này, Nghiêm Tuyết đứng bên cạnh Nghiêm Luân lạnh lùng lên tiếng: “Người là ai?”

“Muội muội của đại ca và là tỷ tỷ của Luân nhi a.”

“Hừ, bằng người cũng xứng làm tỷ tỷ của ta?” Nghiêm Luân sa sầm nét mặt cất lời. Nàng đánh giá người trước mặt rồi lại quan sát các thí sinh khác. Bọn họ cũng gặp phải bóng người như thế này, đáng tiếc nàng lại không thấy được hình dạng của cái bóng đó. Xem ra chỉ có thể thấy được hình dạng của đối thủ chính mình thôi.

Bất chợt nhìn khắp mọi nơi, Nghiêm Luân chẳng thể nào tìm ra bóng dáng của tỷ tỷ nhà mình. Nàng vội nói với Nghiêm Tuyết: “Đại ca, tỷ tỷ không thấy.”

“Đừng quá lo. Trước mắt nên xử lý nàng ta.” Nghiêm Tuyết khẽ nói.

“Đại ca, Luân nhi, hai người vẫn tin chắc ta không phải Nghiêm Thần sao?” Nghiêm Thần vẫn rất vô tư mặc nhiên đứng yên cho hai huynh muội kia đánh giá, nụ cười trên môi chưa hề giảm đi. “Hai người cho rằng hiểu hết ta? Hoàng cung thâm sâu như vậy thì làm sao có được thân tình vững bền chứ, ta chỉ là chờ đến ngày hôm nay thôi.”

Thấy Nghiêm Tuyết và Nghiêm Luân vẫn cảnh giác với mình, Nghiêm Thần cất lời càng thêm ngọt ngào: “Đại hoàng tử là huynh đối với ta chẳng có chút uy hiếp nào cả, cho nên đâu, vẫn là làm một con cờ chính trị tương đối khá. Cô muội muội thấu tình đạt lý này sẽ chọn cho huynh một thê quân tốt đẹp, chẳng hạn như Tam hoàng nữ Tây Vệ quốc.”

“Câm miệng tiện của người lại!” Nghiêm Luân tức giận lớn tiếng. Nếu không phải Nghiêm Tuyết giữ nàng lại thì nàng đã vọt lên cho kẻ giả mạo kia một trận rồi.

78. Chương 70

Chặc chặc vài tiếng nhìn Nghiêm Luân, Nghiêm Thần thở dài tiếc nuối: “Cùng một mẫu thân vì sao muội lại kém ta tới vậy đâu? Tính khí nóng nảy quá là không tốt a. Làm thái nữ mà ngay cả danh vọng cũng không bằng một vương gia như ta, thực lực cũng chẳng bằng ta, hậu trường kém quá xa... Nói xem, nếu ta muốn vị trí thái nữ đó, con dân Đông Ly có phải hay không đều đồng lòng tán thành?”

Nghiêm Luân trầm mặc không nói.

“Cho nên, hai người thất bại các người có sẵn lòng trở thành đá lót đường cho ta không? Yên tâm, ta sẽ thay hai người hiếu kính với đại phụ thân và nhị phụ thân thật tốt, thật tốt.”

Nghiêm Thần ngân nga xong những lời cuối cùng thì ý cười trong đôi mắt hoàn toàn tắt ngúm. Năng lượng hắc ám bùng phát xen lẫn với ma khí đột ngột đổ ập xuống vị trí của Nghiêm Tuyết và Nghiêm Luân. Lập tức vận năng lượng chống đỡ, Nghiêm Luân nhanh chóng thoát ra khỏi nơi đang đứng rồi rút kiếm đâm thẳng về phía Nghiêm Thần. Trong khi đó, Nghiêm Tuyết vừa thoát khỏi vùng năng lượng kia thì đột nhiên bị một lực đạo vô hình đánh vào bả vai. Hấn nhứu mấy lại, nhưng bắt buộc dĩ phải bỏ qua suy xét để đối phó với đòn tấn công của Nghiêm Thần.

Kiểm thuật của Nghiêm Luân chủ lưu là tốc độ, dùng hư ảo đánh lừa thị giác của đối phương rồi tung đòn chí mạng. Quang ảnh kiếm lướt nhanh như gió, không nắm bắt được thực thể rồi tức thì hướng mũi kiếm sắc nhọn vào cổ họng Nghiêm Thần. Lập tức nghiêng người né tránh, Nghiêm Thần xoay ngược kiếm gạt đi đòn thế của Nghiêm Luân. Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của cô đã kề sát sườn bên của Nghiêm Luân, đảo lưu kiếm trở về cắt một đường dài ngang qua eo của nàng ấy.

Song song đó, Nghiêm Thần ngã người ra sau tránh đi lưỡi kiếm của Nghiêm Tuyết từ phía sau đâm tới, tay trái tung ra mấy quả cầu năng lượng đánh về khớp gối của Nghiêm Luân. Nghiêm Luân có chút mất kiểm soát lùi về sau một bước, ngay khi nàng vừa định tiến lên tiếp thì lập tức bị một lực đạo vô hình đánh vào phần bụng. Nghiêm Luân phản ứng không kịp bị đánh lùi ra xa.

Thấy vậy, Nghiêm Thần bỏ qua Nghiêm Luân mà trở sang đối phó Nghiêm Tuyết. Cô ra tay càng nhanh chóng và ngoan độc hơn, kiếm phong va chạm liên hồi không phân biệt được thật giả. Nghiêm Thần từng bước ép sát Nghiêm Tuyết lùi về sau, lợi dụng sơ hở khi hấn ta bị đánh vào sườn trái, cô đánh bật kiếm của Nghiêm Tuyết lên cao rồi dùng sức bắt lấy cánh tay hấn ta vặn ngược ra sau. Tiếng xương cốt trật khớp vang lên răng rắc, Nghiêm Thần vừa định vặn gãy cánh tay xinh đẹp này thì đành phải đẩy mạnh Nghiêm Tuyết ra xa mà quay sang đỡ thế kiếm như chẻ tre của Nghiêm Luân.

Một hồi so đấu diễn ra rất nhanh, và lợi thế luôn nghiêng về Nghiêm Thần. Trên người cô chỉ có đôi chỗ xây xước không đáng bận tâm, trong khi đó Nghiêm Tuyết và Nghiêm Luân mỗi người đều ít nhất có một vết thương lớn gần điểm chí mạng.

Nghiêm Thần nhìn hai người ở đối diện mà nhàn nhạt lên tiếng: “Chỉ mới như vậy đã không chống lại được a.”

“Kẻ còn lại là ai?” Nghiêm Luân trầm giọng thốt lên. Mỗi lần nàng và đại ca muốn tấn công thì y như rằng luôn bị tập kích, kẻ thù lại không thấy được, chẳng lẽ là ẩn thân?

79. Chương 71: Quá Khứ Của Phụ Mẫu

“Đại phụ thân, tứ phụ thân.” Nghiêm Thần có chút ‘thẹn thùng’ đứng trước mặt hai vị phụ thân mà lên tiếng vãn an.

Thấy con gái mình như vậy, Diệp Phong và Trần Duy Thắng cảm thấy vô cùng thú vị mà dừng lại việc kiểm tra tấu chương. Vẫy tay bảo cung nhân rời khỏi thư phòng, Diệp Phong buồn cười nói: “Ngồi đi. Mẫu thân con đang huấn luyện cho Luân nhi, con chờ một chút.”

Nghiêm Thần rối rắm thốt lên: “Phụ thân giúp con cũng được.”

“Nha đầu, có gì con cứ nói thẳng.” Trần Duy Thắng đi đến bên cạnh Nghiêm Thần vỗ đầu cô vài cái mà cười cợt.

“Chuyện là...” Nghiêm Thần cầm lấy tay Trần Duy Thắng mở ra rồi đặt vào lòng bàn tay cha mình một khối lưu ly xanh. Ngay lập tức, khối lưu ly đó biến lớn thành một chồng các phiến lưu ly mà Diệp Phong và Trần Duy Thắng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

“Lưu ly truyền tin?”

Thấy Nghiêm Thần không chịu hé miệng thêm lời nào, Trần Duy Thắng đem một chồng lưu ly đó đặt lên bàn rồi cùng Diệp Phong xem xét nó. Qua một lúc sau, Trần Duy Thắng phá lên cười đầu tiên.

“Lúc nhỏ chúng ta khuyên con học chung với Luân nhi khóa Đế Vương thuật thì con nói thế nào? ‘Đời này con chỉ làm nhàn tản vương gia, cùng lắm thì huấn luyện quân đội, mang binh đánh giặc, mấy chuyện trị nước bình thiên hạ cứ để Luân nhi lo.’ Giờ đâu? Quyết sách cai quản Ma giới chính nguyên? Ha ha... đáng đời!”

“Cha!” Nghiêm Thần bất mãn la lên.

“Rồi, rồi, không đùa nữa.” Diệp Phong nhìn gương mặt của Nghiêm Thần xụ xuống, nụ cười trên mặt không hề giảm chút nào. Hắn vẫy tay với Nghiêm Thần mà nói: “Lại đây, chúng ta hướng dẫn cho con cách xử lý mấy cái quyết sách này.”

Nghe vậy, Nghiêm Thần vui vẻ đi đến ngồi đối diện với hai vị phụ thân nhà mình. Một đồng của nợ này cô đã quên từ lâu, nếu không phải mới vừa rồi Hoàng Phủ Luân Tang đến thúc giục thì chắc cô sẽ để cho nó mốc meo luôn quá.

“Cai quản chính nguyên giới không giống như cai trị một quốc gia hay quản lý một sản nghiệp.” Diệp Phong chậm rãi lên tiếng. “Điều mấu chốt mà con cần là phải giữ cho chính nguyên giới có một trật tự nhất định, không cần hòa bình nhưng nhất thiết không được rối loạn.”

Trầm Duy Thắng tiếp lời, song song đó đưa tới trước mặt Nghiêm Thần một vài phiên lưu ly cho cô xem: “Các quyết sách này kiến nghị việc thiết lập lại việc phân chia nguồn lực ở các phủ, như vậy con trước hết phải nắm bắt tình trạng dân cư ở toàn bộ hai mươi tám phủ cùng các đội trị an ở đó. Nếu đội trị an không đủ mạnh, cứ thay người mới vào mà không nên tăng thêm đội trị an ở đó. Cư dân Ma giới chính nguyên vốn rất cường đại và hiếu chiến, tăng đội trị an chỉ khiến họ càng thêm làm loạn thôi...”

“Về các quyết sách huấn luyện như thế này, con tốt nhất nên chọn người từ giới chính để làm huấn luyện viên. Uy danh và thực lực của họ dễ dàng trấn áp và quản lý tốt các cuộc thao luyện. Đối với ba mươi ba tầng trời do lực giới chính nguyên cùng cai quản, con không cần quan tâm nhiều, cùng lắm thì tăng thêm việc kiểm sát ở các trạm thông tin và dịch chuyển thôi, nơi đó thường xảy ra ẩu đả lắm...” Diệp Phong lựa chọn ra một số phiên lưu ly khác đưa cho Nghiêm Thần xem.

“Về vấn đề nói lỏng phong cấp hàm vương, tướng thì ta nghĩ không cần thiết. Muốn trở thành vương, tướng nhất thiết phải chứng minh được giá trị cống hiến đúng với cấp hàm đó. Ta không tán thành việc suốt ngày tu luyện có tu vi cường đại hoặc quản lý sự vụ thì gọi là có công trạng tới nỗi lên vương, tướng. Như vậy tới khi chính nguyên giới lâm vào tình trạng cần có vương, tướng chỉ huy, ra trận hoặc hy sinh vì đại cuộc, bọn hổ giấy đó có thể làm được tới vậy không?” Trầm Duy Thắng nói tới vấn đề này thì phân tích sâu sắc nhiều hơn. “Đây là nhìn nhận chủ quan của ta, con cứ suy nghĩ lại rồi ra quyết định.”

“Không, con cũng nghĩ như cha.” Nghiêm Thần đáp lời. Kiếp trước cô đã nghĩ tới vấn đề này rồi. Đất nước có cả mấy trăm sĩ quan cấp tướng nhưng đến khi dân chúng rối loạn vì thù trong giặc ngoài ngấm quấy phá thì có bao nhiêu người đứng ra trấn an và bảo vệ nhân dân. Toàn là bọn ngồi ‘thảo luận chính sách’, hừ, thảo luận thảo luận, chờ họ thảo luận xong thì mọi chuyện đã rồi.

Vẫn là Hồ chủ tịch anh minh, người giết được úy thì phong úy, giết được tá thì phong tá, giết được tướng thì phong tướng, đơn giản súc tích mà có giá trị chân thực. Thời diễn biến hòa bình, tướng nhiều để làm gì? Một cái nhấn nút, bùm, xong cả một đất nước. Cho nên, cần là cần chất lượng, cần tinh anh, cần bản lĩnh thực thụ trước hiểm cảnh để nghịch chuyển tình thế mà không phải để cần cù cộng ngu ngốc ra phá hoại khiến cái nút hủy diệt đó được nhấn xuống từ bất cứ quốc gia nào.

“Ha ha, không hổ là con ta.” Trầm Duy Thắng cười rộ lên biểu thị sự hài lòng.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục.” Diệp Phong khẽ lắc đầu tiếp tục chọn ra thêm vài phiên lưu ly đưa cho Nghiêm Thần xem. “Về vấn đề gây hấn với các giới khác...”

Nghiêm Thần chăm chú lắng nghe, tay liên tục ghi chép những lời khuyên cần thiết của hai vị phụ thân. Lúc đầu cô còn tưởng quản lý chính nguyên giới giống như quản lý công ty ở kiếp trước, không ngờ lại lắng nghe rắc rối như vậy. Để cho người dân có không gian phát huy lớn nhất lại phải khiến họ nhất quyết tuân theo các quy tắc gò bó đặt ra; để họ tự do đấu đá chém giết lại không cho họ làm liên lụy tới người ngoài cuộc; để họ thoải mái qua lại các chính nguyên giới khác lại kèm theo điều kiện không được làm bôi nhọ bộ mặt của Ma giới chính nguyên;...

Suốt một buổi sáng đó, trong thư vòng vang vọng liên tục lời giảng giải của Diệp Phong và Trầm Duy Thắng, Nghiêm Thần lâu lâu lại hỏi vài câu và nêu ý kiến, buổi học thật sự tốt đẹp vô cùng. Hai vị phụ thân chủ yếu giúp Nghiêm Thần nắm rõ cách thức để cai quản Ma giới chính nguyên thôi, họ không xen ý kiến cá nhân vào nhiều trong việc chỉ dẫn, họ muốn tôn trọng quyết định của chính Nghiêm Thần.

Đóng các phiến lưu ly lại để nó biến trở về thành khối lưu ly xanh nhỏ xíu như ban đầu, Diệp Phong hỏi thăm: “Con còn thắc mắc gì không?”

“Hiện giờ thì không. Sau này nếu có con sẽ lại tới hỏi tiếp.”

“Thần nhi, nếu sau này có thắc mắc gì về hình sự, con cứ hỏi Phương Khuynh và Thanh Hàn.” Diệp Phong cười đầy ác ý mà đưa ra lời khuyên.

80. Chương 72: Xuống Bếp

“Thái nữ và đại hoàng tử cũng xảy ra chuyện. Những thí sinh khác chỉ bị thương thông thường.” Lăng Vân cúi đầu đứng sau Nghiêm Thần mà trình bày tin tức thu được.

“Đại ca và Luân nhi thế nào?”

“Thái nữ và đại hoàng tử vừa về cung đã bị Tiêu quý quân mang đi được phòng cường chế trị liệu, hiện không có vấn đề gì. Nhưng là...”

Nghiêm Thần nghi hoặc nhìn Lăng Vân rồi lập tức hạ nét mặt xuống. Cô gật đầu cho phép hắn đến bên cạnh mình. Lăng Vân cung kính cúi thấp đầu rồi tiến đến nói khẽ bên tai của Nghiêm Thần rồi lập tức lùi lại vị trí ban đầu.

Thân là thiếp thân ám vệ, mọi tình báo mà hắn có được đều phải ghi nhớ trong đầu mà không phải ghi ra vật truyền đưa cho chủ nhân, nếu chẳng may hắn xảy ra chuyện thì mọi thứ về chủ nhân mà hắn biết có thể lập tức bị hủy bỏ chung với hắn mà không phải chờ đến kẻ thù sưu tập trên người lấy được bất cứ tin tức nào.

Trầm ngâm hồi lâu, Nghiêm Thần hạ giọng lên tiếng: “Cho người nhìn chăm chăm họ, đặc biệt là Ngọc Nhật Bách và Tô Mặc Hi. Ta không muốn bị Luân nhi và Sở Lan Tâm xem là tình địch đâu.”

“Là.” Dứt lời, Lăng Vân biến mất.

Nghiêm Thần phiền muộn trong lòng. Ma Lam Duật đại nhân đây là cảnh cáo cô hay còn có ý gì khác? Xem ra, cần phải đi ôm bắp đùi ngài ấy rồi, không thể để mọi chuyện diễn biến xấu được.

[Chủ nhân, tiết tháo của ngài đâu?] Thiên Túng cảm nhận được cõi lòng của Nghiêm Thần nhịn không được mà lên tiếng.

Nghiêm Thần nghiêm trang trả lời: [Minh Đế đã nói ngài ấy cũng xem như phụ thân của ta. Ta nịnh nọt phụ thân mình, tìm kiếm hỗ trợ có gì là sai?]

[... ha, không sai, được rồi, không hổ là chủ nhân của ta.] Thiên Túng cũng chỉ ghen ra được nhiều đó chữ rồi im bặt.

Coi như tìm được cách giải quyết mọi chuyện, Nghiêm Thần lấy khối lưu ly xanh ra khắc khắc vẽ vẽ lên đó một chút rồi nhìn nó biến mất, sau đó cô vui vẻ bước vào phòng bếp. Căn bếp ở dịch quán rất rộng lớn và thoáng mát, vật dụng sắp xếp ngăn nắp và tỉ mỉ. Cuối phòng là vài kệ để sẵn các loại rau củ còn rất tươi mới, dưới tầng ngầm còn có cả kho đông lạnh để trữ thịt cá.

Nghiêm Thần kêu người chọn một khối thịt nạc heo và vài khúc xương ống rửa sạch cho cô, tự bản thân thì đi đến các kệ rau củ. Nấu nước dùng, ngoài xương thì còn gì nữa? Ngẫm nghĩ một hồi, Nghiêm Thần cầm lấy cái rổ bắt đầu chọn củ cải đỏ bỏ vào trong, sau đó là củ cải trắng, củ su, củ dền, bí đỏ, khoai lang... rồi đến nấm hương, nấm rơm,... dạo một hồi thì cái rổ của Nghiêm Thần đã đủ thứ loại tạp nham.

Hai thị đồng của Vệ Tường Lâm và Doanh Chính đứng ở một bên nhìn hành động của Nghiêm Thần có chút không nói nên lời. Ngài ấy định nấu chay mặn kết hợp sao?

“Này, chủ tử các người có kén chọn gì không?” Nghiêm Thần đột nhiên quay sang hỏi hai thị đồng.

Thị đồng của Vệ Tường Lâm: “Nêm nêm thanh đạm, hạn chế dầu mỡ.”

Thị đồng của Doanh Chính: “Hạn chế dầu mỡ, nhiều rau củ quả.”

Nghe vậy, Nghiêm Thần nhìn lại mấy thứ mình chọn cảm thấy không có vấn đề gì, chỉ là hai người họ ăn uống với yêu cầu như vậy hèn chi chẳng mập nổi.

[Chủ nhân, nam nhân phải giữ dáng.] Thiên Túng sửa sai cho lỗi suy nghĩ ‘khác người’ của chủ nhân mình.

Giữ dáng? Lại quên mất việc này.

Nghiêm Thần thôi suy nghĩ vớ vẩn nữa mà bắt tay vào nấu nướng. Đặt rửa rau củ lên bàn, cô bắt đầu rửa sạch.

“Diệu vương, ngài... có nấu được không?” Thị đồng của Doanh Chính lên tiếng.

Nghiêm Thần nheo mắt nhìn tên thị đồng đó mà hỏi ngược lại: “Người coi thường ta?”

“Không, không.” Thị đồng vội vã cúi đầu xuống rồi không dám nói thêm gì nữa hết.

[Chủ nhân, ngài có nấu được không?]

[Cả người cũng không tin ta. Phải biết kiếp trước ta một thân trù nghệ tự nuôi sống mình đấy.]

[Đó là kiếp trước. Mười lăm năm rồi ngài có nấu gì nữa đâu.]

[...]

Bực dọc cầm lấy con dao, Nghiêm Thần bắt đầu gọt vỏ củ cải đỏ. Ban đầu có chút không quen tay, một củ cải đỏ bị cô gọt chỉ còn một nửa. Cảm thấy phí phạm, Nghiêm Thần cầm lớp vỏ đã gọt lên rồi gọt lại, đem phần củ nát vụn đó để sang một bên. Kế tiếp đến các loại củ cũng như mấy loại nấm, Nghiêm Thần nhanh chóng xử lý chúng tốt đẹp.

“Dem chúng đi rửa sạch.” Phân phó hạ nhân phòng bếp xong, Nghiêm Thần quay sang nhìn khối thịt. Tiếp tục soi mói thêm hồi lâu, Nghiêm Thần đột nhiên vươn tay đến gần khối thịt, vận năng lượng, âm, khối thịt nát be bét.

Mọi người trong phòng bếp: “()!!”

Vui vẻ đem thịt để vào cái tô lớn, Nghiêm Thần hài lòng. Nhanh gọn, khối thịt công băm nhuyễn. Sau đó cô với tay lấy gia vị bắt đầu nêm vào thịt: muối, đường, tiêu, tỏi. gừng, hành, húng thơm... có thể nói gần như mỗi loại gia vị đều bị Nghiêm Thần cho vào một ít. Cuối cùng Nghiêm Thần dừng tay nêm gia vị rồi trộn đều thịt lên, chia ra làm đôi sau đó để sang một bên.

Các loại củ và nấm được rửa sạch xong đặt ở trên bàn, Nghiêm Thần bắt đầu lấy chúng ra xắt khoanh, việc này quá dễ.

Tiếp tục nhìn mấy lá bột hoành thánh, Nghiêm Thần cầm lên một lá xem xét. Cô trải lá bột lên lòng bàn tay rồi múc một ít thịt để vào giữ, sau đó gói lại. Nhưng tệ là cô không thể khiến các lá bột dính chặt vào nhau, càng tệ hơn là làm rách bột nữa. Thấy vậy, vị bếp chính của dịch quán đứng ở một bên đành tiến tới hướng dẫn cho Nghiêm Thần.

“Diệu vương, ngài nên làm nhẹ tay một chút.” Vị bếp chính cầm lấy lá bột, quét nhẹ một ít thịt lên rồi gấp bốn cạnh lá bột lại, các mép nhỏ bị hấn dùng hai ngón tay nhanh chóng gấp vào trong sau đó ấn nhẹ. Giống như hình một nụ hoa vừa bung cánh, Nghiêm Thần cầm lấy viên hoành thánh của vị bếp chính lên xem xét. Đơn giản như vậy? Sau đó, cô bắt chước theo hình mẫu mà làm, bỏ qua năm sáu cái đầu bị hỏng, rốt cuộc Nghiêm Thần cũng vo xong toàn bộ lá bột hoành thánh.

81. Chương 73: Tra Hối

Một chén hoành thánh nóng hổi đặt trước mặt, màu sắc độc đáo vô cùng. Nước dùng không trong veo như thường thấy mà thay bằng một màu phớt hồng nhàn nhạt, có vẻ là do củ dền? Đã thế, nổi lên bên trên là ‘xác chết’ của bí đỏ, củ cải đỏ, khoai lang... và rất nhiều loại củ khác mà Doanh Chính chưa kiểm

định được. Đây chính là tình trạng do nấu quá chín a. Bất an cầm cái muống trong tay, Doanh Chính có chút lưỡng lự về việc có nên nếm thử hay không.

Bên cạnh, Vệ Tường Lâm chớp mắt nhìn chén cháo bốc khói nghi ngút trước mặt, nội tâm bắt đầu do dự. Gạo được nấu tới chín nhừ, có vẻ gần như bột luôn rồi. Hơn nữa, hình như cháo này được nấu bằng nước dùng cho hoành thánh của Doanh Chính a. Một màu phớt hồng quý dị như vậy, kèm theo đủ thứ củ quả và thịt bên trong, thật lòng là nó gây ra áp lực tâm lý không hề nhỏ chút nào.

Thấy hai tên nam nhân trước mặt cứ ngồi đờ ra như tượng, Nghiêm Thần bèn lên tiếng: “Hai người các người sao thế? Yên tâm, ta đã ăn thử rồi, đảm bảo không có vấn đề gì hết.”

“Người ăn thử?” Doanh Chính rối rắm thốt lên. Những lúc thế này không phải là nàng ấy nên hỏi hộp chờ bọn họ ăn đầu tiên rồi đưa ra lời nhận xét sao? Những người vào bếp đầu tiên thường như vậy a.

Có chút không hiểu rõ ý của Doanh Chính, Nghiêm Thần chau mày suy nghĩ. Sau đó, cô bật cười đáp lời: “Đương nhiên phải ăn thử a. Nếu lỡ ta nấu ra cơm mặn canh ngọt trứng cháy khét đưa lên cho các người thì chẳng phải mất mặt chết. Chuyện thiếu não như vậy ai mà thêm làm.” Cô cũng không phải đi đóng phim tình cảm Hàn Quốc, những hành động ngu ngốc trong nấu nướng như vậy cô mới không phạm phải đâu.

“...”

Cuối cùng, Doanh Chính và Vệ Tường Lâm cũng bắt đầu động muống thưởng thức bữa trưa.

“Tiểu Nghiêm nhi, nói thật thì hoành thánh này... khá kì lạ.”

Nghiêm Thần đang ngẩn người, nghe vậy thì chợt giương mắt lên nhìn Doanh Chính. Sau đó cô cầm lấy muống múc một viên hoành thánh đưa vào miệng. Vừa ăn vừa cảm nhận, Nghiêm Thần thấy chẳng có vấn đề gì hết. Cho nên cô nói: “Kì lạ chỗ nào?”

Doanh Chính lưỡng lự chẳng biết phải nói thế nào, đành ăn thêm vài viên hoành thánh nữa. Lúc sau hắn đáp lời: “Khó mà diễn tả bằng lời. Cứ có cảm giác... quái quái làm sao ấy.”

Một vài vạch đen bắt đầu chảy xuống trán của Nghiêm Thần. Cô nhìn lại chén hoành thánh của mình, cầm muống lên múc ăn tiếp. Gì chứ, ăn rất bình thường có được không. Dù chẳng thể gọi là siêu cấp mỹ vị nhưng làm gì đến nỗi quái quái chứ?

Liếc mắt nhìn chén cháo trước mặt, Nghiêm Thần ngẩn đầu lên ai oán nhìn Tường Lâm. Thấy vậy, Vệ Tường Lâm ho nhẹ vài tiếng rồi quay mặt sang chỗ khác. Nói thật, cháo ăn không có vấn đề gì, nhưng cảm giác đem lại cứ sao sao ấy. Nói theo cách của Doanh Chính là khó diễn tả bằng lời.

Nhìn vẻ mặt của hai người kia như vậy, Nghiêm Thần thật sâu buồn bực. Cô khó chịu nuốt hết chén cháo vào bụng rồi ngẫm nghĩ, thật sự là rất bình thường có được không. Là bọn họ quá mức soi mói rồi, chính xác là tại họ, không phải lỗi của cô.

“Các người không thể khen ta được hay sao?”

Doanh Chính và Vệ Tường Lâm liếc nhìn nhau cảm thấy bản thân hơi quá đáng. Dù sao nữ nhân như nàng ấy chịu xuống bếp như vậy là rất tốt rồi, bọn họ nên khen chứ không phải là soi mói. Nhưng hương vị mà món ăn đem lại thật sự là...

“Được rồi, sau này ta không nấu nữa.” Nghiêm Thần rầu rĩ lên tiếng.

Nghe vậy, hai nam nhân đối diện cô giật mình vội bước đến ngồi bên cạnh Nghiêm Thần.

Doanh Chính luống cuống lên tiếng: “Tiểu Nghiêm nhi, ta không có ý chê bai người. Hoành thánh ăn rất tốt, thật đấy.”

Vệ Tường Lâm cũng vội nói: “Nghiêm Thần, người đừng buồn. Người nấu ăn tốt lắm.”

Nhìn hai người họ như vậy, Nghiêm Thần thấp giọng bật cười. Dường như đây là lần đầu tiên có người khen cô nấu ăn tốt a. Kiếp trước cô không có dịp nấu ăn cho cha mẹ, đồng nghiệp thì khỏi bàn cãi. Mọi người đều bận rộn, nếu không phải thuê người làm nấu thì là ra ngoài ăn. Cũng chỉ có mỗi Như Sương là nén lòng mà chịu thức ăn của cô hành hạ.

“Nghiêm thân mến, sau bao nhiêu năm mà thức ăn cậu nấu vẫn có hương vị quái dị như vậy, aizzz...” Như Sương lắc đầu cảm thán. “Thật không hiểu nổi, cũng bao nhiêu đó gia vị, thậm chí còn định lượng sẵn cho cậu, người ta nêm thì không sao vì có gì đến phiên cậu lại biến chất thế này đâu?”

Thanh Nghiêm trừng mắt gần lên: “Ngậm miệng cậu lại, không ăn thì biến.”

“Ôi, Hà Nội lạnh như vậy, tớ chẳng muốn ra đường chút nào. Nếu không thì làm sao ở đây ngậm ngùi nhờ cậu nấu ăn? Sài Gòn yêu dấu, tớ muốn về!” Như Sương ngã người ra sau ghế giang rộng hai tay mà thốt lên.

“Hừ!”

Đột nhiên, Như Sương chồm người tới trước nhìn chằm chằm cô bạn thân của mình mà nói: “Nghiêm, sau này tốt nhất cậu nên kiếm một người chồng biết nấu ăn, là đầu bếp càng tốt. Hơn nữa, nhớ chọn người nào ôn hòa dịu dàng một chút nếu không với tính cách quật cường lạnh lẽo như cậu thì sẽ khiến gia đình tan nát mất.”

Thanh Nghiêm nghe vậy thì buông lời chế giễu: “Nói mình còn không bằng nói cậu. Với trù nghệ là con số không thì cậu đã sớm chết đói nếu không có mình.”

“Thấy chưa, ăn nói vẫn không êm dịu được chút nào, đàn ông sao chịu nổi cậu chứ? Con gái nha, nũng nịu chút đi.”

Thanh Nghiêm trợn trắng mắt nhìn Như Sương. Bảo cô nũng nịu, đi chết đi!

“Trời cao linh thiêng, sau này hãy giáng xuống đầu cô bạn thân của con những mỹ nam công dung ngôn hạnh, nếu không cậu ấy sẽ ở giá cả đời mất!”

“Hôm nay cậu rửa chén, lau nhà, giặt đồ, dọn kho đạo cụ.” Thanh Nghiêm chỉ nói như vậy rồi bỏ về phòng.

Như Sương ngồi đờ ra như tượng, mãi một lúc sau mới hoàn hồn gào lên thê lương: “Phạm Thanh Nghiêm, bà đây liều mạng với người!!!”

.

“Nghiêm Thần!”

“Tiểu Nghiêm nhi!”

Hoàn hồn, Nghiêm Thần ngẩng đầu lên. Ánh mắt lo lắng của họ khiến cô cảm thấy sống mũi cay cay. Lê Như Sương, cái miệng ăn mắm ăn muối của cậu linh lắm đấy.

82. Chương 74-1: Tinh Duyên Phân

Thương Khung có tổng cộng một trăm đường linh mạch chủ chốt lưu động nguồn năng lượng khổng lồ khắp thế giới này. Sau mỗi lần tụ hội linh mạch cho Lời chúc phúc thì những đường linh mạch sẽ xuất hiện tình trạng tắt nghẽn năng lượng làm nhiều khu vực bị tàn phá. Ví dụ như từng có thời gian, dãy Lam Sơn - Linh Sơn nằm trên một đường linh mạch chính, vì việc tắt nghẽn linh mạch mà toàn bộ núi rừng đều trở nên héo úa và hoang tàn rất lâu, rất nhiều loài dã thú phải di chuyển sang nơi khác làm náo loạn khu vực biên giới Nam Hà và Trung An.

Chính vì thế, công tác điều hòa linh mạch là vô cùng quan trọng.

Mỗi một Điều linh giả sẽ được đưa đến trung tâm của một đường linh mạch chính. Ở đó, họ sẽ đóng vai trò như một máy lọc, trung chuyển năng lượng tắt nghẽn từ bên ngoài vào trong cơ thể rồi lại phóng thích năng lượng đó ra ngoài. Quá trình này diễn ra khá lâu, tùy thuộc vào tình trạng bất ổn của mỗi linh mạch và trình độ khống chế năng lượng của mỗi Điều linh giả.

Năng lượng của linh mạch không chỉ tinh thuần, tức là không chia thuộc tính, mà còn mang theo rất nhiều những mảnh nhỏ của Thiên đạo. Trong lúc điều hòa linh mạch, nếu Điều linh giả biết tận dụng đúng cách thì có thể nương theo đó mà cải tạo cơ thể, hấp thu năng lượng, nâng cao tu vi và xem xét Thiên cơ. Phúc lợi lớn như vậy cả đời người dường như chỉ có một, thế nên ai cũng muốn tranh thủ hết sức để đạt được tư cách Điều linh giả này.

Nghiêm Thần ngồi chống cằm ở trung tâm một linh mạch chính, xung quanh là nguồn năng lượng khổng lồ liên tục ồa vào cơ thể của cô rồi bị cô điều hòa bức ra ngoài. Bởi vì năng lượng tinh thuần của linh mạch không thể nhìn thấy được, nếu không hình ảnh bây giờ có lẽ phải diễn tả là Nghiêm Thần đang ngồi ở trung tâm của hai cánh rẽ quạt khổng lồ đang liên tục chuyển động.

“Haizz...” Thở dài chán chường, Nghiêm Thần ngo nguẩy cái đầu để giảm bớt cơn buồn ngủ ập tới. Cô còn tưởng điều hòa linh mạch sẽ khí thế, hoành tráng hay ảo mộng như tu luyện tuyệt thế võ công trong phim kiếm hiệp, tiên hiệp gì đấy, không ngờ lại tẻ ngắt như vậy. Cứ ngồi bất động một chỗ làm cái máy lọc không khí, thật là buồn chán mà.

{Người khác đang nghiêm túc điều hòa linh mạch, sẵn tiện nâng cao tu vi, chỉ có mình người ở đây than ngắn thở dài chẳng ra hình tượng gì cả.}

Nghe lời chế giễu đáng đánh đòn của Thiên đạo vang lên, Nghiêm Thần dẩu môi nhàn nhạt đáp: {Không nghiêm túc? Chỉ cần ta hoàn thành nhiệm vụ là được rồi, hình tượng gì đó, ngoài người ra còn có ai khác thấy đâu.}

{Hừ, để người làm Điều linh giả thật là phí phạm mà.}

Nghiêm Thần lập tức cười như con hồ ly gian xảo mà lên tiếng: {Cho nên người đang tự nhận mình ngu ngốc?}

{Người mới ngu ngốc! Cả nhà người mới ngu ngốc!}

{Cả nhà ta ngu ngốc thì người tính là cái thá gì.}

{...}

Nghiêm Thần không nghe thấy Thiên đạo lên tiếng, biết nó hờn dỗi bỏ đi nên cũng chẳng thèm quan tâm. Cô ngồi thẳng lưng lại, bắt đầu nhắm mắt tiến vào tu luyện. Mặc dù lần điều hòa linh mạch này không có bao nhiêu tác dụng với cô nhưng ít nhất vẫn có thể rèn luyện kinh mạch, tinh lọc cơ thể, củng cố hồn phách.

Cảm nhận năng lượng tươi mát lưu động trong cơ thể, Nghiêm Thần chuyên tâm rèn giũa và điều hòa nó cho thông thoáng. Bất chợt, một vài hình ảnh mờ nhạt thoát ẩn thoát hiện trong tâm trí của cô. Nghiêm Thần biết đây là những mảnh nhỏ của Thiên đạo.

Được một lúc sau, Nghiêm Thần bất thành linh mở to mắt, sự kinh hách không hề che giấu tràn ngập trong đôi con ngươi. Vành môi giật giật vài cái, Nghiêm Thần cười ha ha đến quái dị.

“Không phải đâu, kiểu này... Sở Lan Tâm không hận chết ta mới là lạ.”

Nghiêm Thần vốn cho rằng, xét trong mặt tổng thể thì Sở Lan Tâm là nữ chính, cô là nữ phụ, tám người bọn Vệ Tường Lâm là nam chính, anh em nhà cô và những người khác là nam phụ, còn lại là nhân vật quần chúng. Nhưng mà bây giờ cô thấy gì?

Dưới góc độ của cô thì cô là nữ chính, Sở Lan Tâm là nữ phụ cướp đi thể vận của cô. Còn dưới góc độ của Sở Lan Tâm thì nàng ta là nữ chính, cô là nữ phụ cướp đi thể vận của nàng ta. Giỡn chơi nhau đó hả?

“Thiên đạo!!!” Nghiêm Thần la to.

{Chuyện gì a?}

{Năm xưa người đưa ta về đây như thế nào? Kể tường tận chi tiết cho ta nghe!}

{Khụ, khụ... ờ, cái này, ừ thì...}

{Nói trọng tâm!} Nghiêm Thần quát lên, cảm thấy rằng nướu gì đó đều đau ê ẩm hết cả.

{E hèm, thật ra là...}

Một khắc.

Hai khắc.

...

Một giờ.

Hai giờ.

...

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

...

Nghiêm Thần trợn to mắt, đầu óc không ngừng tiêu hóa lượng thông tin kinh khủng vừa được Thiên đạo cho hay. Cuối cùng, cô thở hắt ra, miệng khê lẩm bẩm.

“Thật chẳng khác nào đạo tặc cả...”

Sở Lam Tâm chuyên chú vận hành năng lượng bên trong cơ thể. Cô hiện tại đã ở giai đoạn trưởng thành của cảnh giới luyện hồn, chỉ cần tranh thủ cơ hội điều hòa linh mạch này, cô có thể đột phá bình cảnh để tăng đến luyện hồn cao nhất.

Nguồn năng lượng nồng đậm không ngừng cải tạo và thúc đẩy tu vi của Sở Lan Tâm. Lớp màng nước mờ ảo ẩn hiện xung quanh cô đang ngày một to lớn và vững chắc. Sở Lam Tâm ngồi bất động, mồ hôi ướt đầm trên trán, môi hơi mím lại. Trong tâm thức của cô lúc này, hàng loạt các hình ảnh về kiếp trước liên tục ùa về làm rối loạn ý chí của Sở Lan Tâm.

Kiếp trước cô có một gia đình rất hạnh phúc, ngoài việc chán nản với tính cách yếu đuối của mình thì cô không còn bất cứ phiền lòng nào về cuộc sống. Ông bà hòa ái, cha mẹ yêu thương, bạn bè thân thiết, việc học thuận lợi, tất cả đều tốt đẹp. Vậy mà cô lại bị đưa đến Thương Khung. Mặc dù cuộc sống ở đây không tệ chút nào, thậm chí còn khiến cô thoát khỏi bóng dáng yếu đuối lúc trước nhưng tận sâu trong tâm hồn, Sở Lan Tâm vẫn không thể buông bỏ được khúc mắc của mình.

83. Chương 74-2: Phiên Ngoại 8: Vạn Hạnh Vẫn Là Bất Hạnh? (1)

1. Tắt nắng

Sở Tâm Lan ôm một bó hoa cẩm chương trong lòng, tay xách một phần cơm trưa đi vào bệnh viện. Bằng qua hai dãy hành lang dài, cô tiến tới dãy cầu thang lên lầu hai.

Khẽ gõ cửa phòng bệnh, sau đó Sở Tâm Lan đẩy cửa phòng bước vào. Đây là một phòng bệnh dịch vụ, cho nên bên trong phòng thơm mát và khang trang hơn rất nhiều. Tiến đến cái bàn bên giường bệnh, Sở Tâm Lan đặt phần cơm lên đó rồi lấy cái bình hoa lan đã sắp tàn đem vào phòng vệ sinh. Sau khi thay nước mới và cắm hoa cẩm chương vào bình, cô đặt nó lại đúng với vị trí ban đầu.

Lúc này, cánh cửa phụ nổi ra ban công bật mở, một ông lão hơn bảy mươi tuổi bước vào. Nhìn thấy Sở Tâm Lan, ông cười vui vẻ lên tiếng: “Lan Tâm, ông đã nói con đi học về thì cứ ở nhà là được rồi. Vài ngày nữa xuất viện, có gì đâu mà con cứ ra vào bệnh viện suốt thế này?”

Nghe vậy, Sở Tâm Lan vội đến dìu ông ngoại của mình đến giường bệnh rồi nhỏ nhẹ đáp lời: “Con lo ông ở một mình buồn chán thôi. Còn có, con tên Tâm Lan, sao ông cứ gọi sai thế?”

“Con vốn phải tên Lan Tâm. Đầu tại ba của con mắt nhắm mắt mở đăng ký khai sinh ghi thành Tâm Lan thôi.” Ông lão trừng mắt khó chịu thốt lên.

“Rồi, rồi, con tên Lan Tâm, ông đừng tức giận kéo tăng huyết áp.” Sở Tâm Lan vội trấn an ông ngoại của mình. Cứ mỗi lần nhắc đến chuyện tên của cô thì y như rằng ông ngoại lại mắng ba cô xối xả, những lúc như vậy ba chỉ biết lắc đầu cười khổ mà nghe mắng thôi. Thật ra cô thấy Lan Tâm hay Tâm Lan chẳng có gì khác nhau, ông ngoại chỉ là bực tức vì nó không hợp ý định ban đầu của ông là lấy tên cho cô theo câu ‘huệ chất lan tâm’ mà thôi. Người già thật khó chịu nha!

“Ông cháu mình đi dạo thôi.”

“Dạ.”

Đi dạo, đây là thói quen của ông ngoại khi ở tại bệnh viện. Sau khi ăn trưa xong thì ông muốn ra ngoài vận động hít thở không khí một chút. Ông nói cứ ở trong phòng bệnh ngửi mùi thuốc tẩy trùng riết chỉ thêm bệnh thôi. Còn cô, sau khi đi dạo với ông ngoại xong thì mới ăn trưa, mãi rồi cảm thấy như vậy ăn cơm còn ngon hơn nữa. Cả tuần nay cô đã quen dần với việc tập thể dục trước khi ăn trưa rồi.

Dưới sảnh bệnh viện, mọi người đi qua đi lại liên tục. Phía bên tay phải của ông cháu cô là khu khám bệnh, nơi đó chỉ vào giữa trưa và chiều tối thì mới thanh vắng được, còn lại là người người tấp nập như cái chợ. Đột nhiên, năm sáu y tá và bác sĩ hối hả chạy ra ngoài, phía sau còn đẩy theo cả giường cấp cứu. Sở Tâm Lan tò mò gương mặt nhìn ra xa.

Chiếc xe ô tô thẳng nhanh trước thềm khu cấp cứu, theo sau đó là vài chiếc ô tô khác cùng hai xe quân sự và một xe công an. Đội hình này làm Sở Tâm Lan liên tưởng đến mấy ông tai to mặt lớn nào đấy của nhà nước đột ngột lên cơn đau tim chẳng hạn. Ít ra thì nhìn cách lái xe của họ, cô đoán chừng họ cũng không dùng thân phận của mình mà hống hách xua đuổi người dân trên đường để nhường đường cho họ di chuyển.

“Cảm ơn đã phối hợp, hiện giờ chịu trách nhiệm về bệnh nhân sẽ là chúng tôi.”

Sở Tâm Lan nhìn thấy một cô gái tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, ăn mặc đơn giản với áo thun quần jeans vừa bước xuống xe ô tô và nói chuyện với vị bác sĩ của bệnh viện. Theo sau đó là vài người nữa cũng rời khỏi xe. Một người đàn ông mặc quân phục ôm lấy một cô gái khác đặt lên giường cấp cứu, các thiết bị đơn giản như túi truyền dịch hay máy đo huyết áp... đã được đặt sẵn trên người cô gái kia. Có vẻ như chiếc xe ô tô đen điệu thấp đó đóng vai trò như một xe cấp cứu tư nhân vậy.

“Làm phiền dẫn đường!”

Chiếc giường bệnh lập tức được người của quân đội lập đi nhanh chóng.

“Xin nhường đường!”

“Làm ơn nhường đường giùm!”

Sở Tâm Lan và ông ngoại của mình đứng nép sang một bên. Một đoàn người nhanh chóng lướt qua hai ông cháu và biến mất sau ngã rẽ cuối hành lang. Sở Tâm Lan bắt chợt sững sốt.

Những người đó... họ đều khóc...

“Chỉ là một cô gái mà thôi, có cần phải như vậy không?” Sở Tâm Lan lẩm bẩm. “Chẳng lẽ địa vị cô ta rất lớn?” Hoặc là địa vị cha mẹ cô ta rất lớn chẳng hạn? Nhóm máu COCC?

Đứng bên cạnh nghe rõ lời cháu gái của mình nói, ông lão đột nhiên vươn tay vỗ đầu của Sở Tâm Lan vài cái mà cất lời: “Lan Tâm, đừng đánh giá phiến diện một ai cả.”

Khẽ xoa đầu vài cái, Sở Tâm Lan quay sang nhìn ông ngoại của mình mà hỏi: “Ông có biết họ sao?”

“Không, nhưng cũng đoán ra được.”

Nói rồi, ông lão bước đi. Sở Tâm Lan nhanh chóng đuổi theo. Cả hai ông cháu đều im lặng đi đến khu cấp cứu.

Một cô gái nằm bất động trên giường bệnh, vẻ mặt an tường không có chút nào biểu hiện đau đớn. Đường như, cô ấy chỉ đang ngủ một giấc ngủ dài mà thôi. Cô gái này có làn da ngăm đen, gương mặt cũng không xinh đẹp sắc sảo nhưng lại toát lên sự trầm lắng, nghiêm nghị; một vẻ đẹp nội liễm, anh khí. Nếu như đôi mắt đang nhắm nghiền kia bật mở, có lẽ cô ta sẽ càng thu hút ánh nhìn của người khác hơn nữa.

Đó là đánh giá sơ bộ của Sở Tâm Lan dành cho cô gái kia.

Không biết cô ấy bị bệnh gì mà các bác sĩ đều chau mày suy nghĩ đến trầm trọng. Cô gái ban đầu nói chuyện lúc xuống xe đã khoác lên người chiếc áo blouse trắng. Thì ra cô ấy cũng là một bác sĩ. Rồi sau đó, Sở Tâm Lan thấy những người trong phòng cấp cứu di chuyển giường bệnh vào phòng mổ. Trong khoảnh khắc ấy, cô nhìn thấy sự suy sụp tinh thần của những người đi theo cô gái kia.

Bọn họ đều lớn hơn cô rất nhiều, thậm chí có nhiều người còn đáng tuổi cha mẹ của cô, vậy mà giờ chỉ vì một cô gái trẻ kia mà họ lại đau khổ như vậy. Sở Tâm Lan không biết phải diễn tả cảm xúc của mình lúc này ra sao nữa. Cô thấy có người ủ rũ, có người che miệng ngăn tiếng nấc thốt ra, có người nghẹn ngào khóc trong vòng tay của người khác, có người trầm mặc chìm trong suy tư... cô đột nhiên thấy lòng nặng trĩu. Cô thật hâm mộ cô gái kia.

Cánh cửa phòng mổ đóng chặt lại, ngăn cách đoàn người với nhau. Sở Tâm Lan ngỡ ngàng khôn xiết.

Quân dân, công an, cô vốn nghĩ trong xã hội bình ổn bây giờ làm gì còn có tinh thần đồng đội cao đẹp như vậy? Người người chạy xô vào các trường quân đội, công an vì những đặc quyền rất lớn, sau đó học tập, ra trường, làm việc... mọi thứ chỉ quanh quẩn trong lợi ích và quyền thế mà xã hội đẩy đưa. Đây không phải là thời chiến, không có kẻ vai sát cánh giao phía sau lưng mình cho đồng đội, không có tin tưởng tuyệt đối mà hi sinh bản thân, không có nặng tình đến thế này. Hợp rồi tan, tan rồi hợp, đó mới là cuộc sống ngày nay. Cô cho rằng như vậy.

84. Chương 74-3: Phiên Ngoại 9: Vạn Hạnh Vẫn Là Bất Hạnh? (2)

3. Đêm phủ

Trên vùng trời âm u, khí xoáy đảo lưu và chạm vào nhau tạo thành các xung năng lượng bức phá kinh người. Một vài khe hở kì lạ thoát ẩn thoát hiện ở không gian này, các đạo sắc nhiều màu liên tục hiện ra chuyển động xung quanh. Cảnh tượng kì lạ này không thể nhìn thấy bằng mắt thường, càng huống chi nó bị màn mưa trắng xóa bao phủ khắp nơi.

“Ngài đang làm ảnh hưởng thế giới này!” Một giọng nói quát lên gắt gỏng, tiếp đó là một thân ảnh lửa đỏ hiện ra trong vùng trời âm u. Đồ đằng phượng hoàng thêu dài trên vạt áo, cao quý và uy nghiêm, mái tóc màu hỏa kim óng lên xua đi sự âm u xung quanh không gian này.

“Thủ hộ giả Phượng Hoàng bộ tộc? Ta chỉ là muốn đưa một người trở về Thương Khung thôi.”

“Nhưng ngài không nên làm rối loạn thế vận và mệnh cách của bọn họ.” Một thân ảnh khác lập tức hiện ra với âu phục đen lịch lãm và quý khí, đôi con ngươi màu biển cả ánh lên cái nhìn sắc bén.

“Thủ hộ giả Veatu gia tộc? Hừ, nếu ngươi là bọn họ ngươi cũng sẽ chấp nhận chuyện như vậy thôi. Tự tay đưa con gái của mình rời đi, ngươi sẽ cam lòng sao? Cho nên, bỏ ra một ít công đức nhân quả để gặp lại nhau là chẳng có gì to tát cả.”

“Ngài...”

“Được rồi.” Lần này, một giọng nói mờ ảo vang lên, nhẹ nhàng u tĩnh như nước hồ không chút gợn sóng. “Pượng Hoàng, Veatu, cứ để ngài ấy đưa người đi.”

Vẫn còn sửng sốt khi nghe giọng nói ấy, hai thân ảnh kia lập tức lui về sau lúc nào không hay. Ngài ấy thức tỉnh rồi?

“À há, tiểu Trái Đất, người tỉnh?” Thương Khung trở giọng lưu manh cười hắc hắc. “Ta còn cho rằng người phải ngủ say đến khi hội tụ đủ năng lượng a. Chắc, hành tinh này bị làm cho ô nhiễm rồi, cũng tội cho người và bọn thủ hộ giả.”

“Ngài không cần chọc tức chúng ta.” Trái Đất vẫn đều đều lên tiếng, thanh âm phiêu miểu khó nắm bắt được tình tự.

“Được, ta cũng không muốn tốn nhiều thời gian nữa.”

Dứt lời, nguồn năng lượng đảo lưu nhanh chóng lan tràn bao phủ cả một khu vực rộng lớn. Đúng cách đó không gia, hai người của Phượng Hoàng tộc và Veatu gia tộc âm thầm lú lờ. Nguồn năng lượng mạnh mẽ như vậy còn mang theo cả Thiên đạo, mà đây chỉ là một phần đem từ chính giới đến Trái Đất, thật không hổ là thế giới trực thuộc cao nhất của vũ trụ.

Bỗng nhiên, một tiếng hú quái dị vang lên. Hai người thuộc tộc thủ hộ giả trợn to mắt nhìn xuống khu vực bị màn mưa bao phủ rồi đồng loạt thốt lên: “Ngài làm cái gì? Mau dừng tay!”

“Cô ta là ràng buộc cuối cùng ở đây, tinh duyên phận của ngài ấy, thật là không ngờ tới. Ta phải đem cô ta đi!”

“Không được, cô ấy là người của Trái Đất này!”

“Bọn các người tránh ra! Đây là cơ hội cuối cùng để ta mang ngài ấy về, ai cản ta giết kẻ đó. Hay là các người muốn ta giết cô ta?” Thương Khung dứt lời, một nguồn năng lượng áp bách đổ dồn đến đè ép lên hai người thuộc tộc thủ hộ giả. “Trái Đất, quân tốt thủ hộ giả của người, nếu không đến hạo kiếp thì người chết chắc rồi.”

Tiếng thở dài vang lên, Trái Đất bất đắc dĩ mở lời: “Ngài đây là trắng trợn cướp người trước mắt ta, hơn nữa còn là dưới tình huống người bị hại không đồng ý.”

“Ta quản nhiều như vậy làm gì? Cô ta là tinh duyên phận của ngài ấy, sớm muộn gì cũng gặp nhau, ta đây khiến họ gặp sớm chút không được sao? Khốn khiếp, trễ thời gian rồi, tránh ra!”

*

Sở Tâm Lan đột ngột đau nhói cả người, sắc mặt trắng bệch. Cơ thể cô run lên từng đợt rồi lao đảo ngã khụy xuống đất. Cảm giác cứ như có thứ gì đó trong cơ thể đang bị cưỡng chế thoát ra, sự bất an tràn ngập cõi lòng cô.

{Ta đưa người đến một thế giới khác.}

“Không muốn...” Sở Tâm Lan ôm chặt lấy lồng ngực khóc nhọc thốt lên. Ánh mắt bắt đầu mờ đi, cô nhận ra cơ thể đã yếu đến nỗi không thể gấn gượng đứng dậy được nữa rồi.

{Muốn hay không thì kệ người, ta chỉ thông báo thôi.}

Nghe vậy, Sở Tâm Lan thật sự muốn trợn trắng mắt mà nguyên rửa chủ nhân của giọng nói kia. Lúc này cô cũng chẳng còn hơi sức đâu để mà phân tích sự xuất hiện quái lạ của giọng nói đó. Bây giờ cô chỉ biết rằng, bản thân đang trong tình trạng báo động khẩn cấp.

{Ta có thể chuyển thọ mệnh và vận khí của người ở kiếp này lên người thân của người, xem như đây là di chúc người để lại cho họ, mặc dù họ chẳng biết. Ừ, cứ quyết định vậy đi.}

^\$!%+()!(@^%\$_)+#!!>!*(\$^

Sở Tâm Lan gào thét trong lòng. Ở đâu chui ra loại người bá đạo vô lý thế này chứ? Cô đây chưa muốn chết có được không? Di chúc cái khỉ gì!!

“Ừ...” Sở Tâm Lan nằm rũ rượi trên dãy hành lang, hơi thở dần mỏng manh. Bên ngoài, mưa rơi giá lạnh bao trùm càng khiến cho không gian thêm hiu quạnh thê lương. Sở Tâm Lan mệt mỏi buông lỏng tâm hồn, cô không cách nào kháng cự được tình trạng quỷ dị của bản thân hiện giờ.

{Quá trình diễn ra thuận lợi, phần hồn của ngài ấy được bảo tồn, tinh duyên phận Sở Tâm Lan cũng thoát ly trói buộc của Trái Đất, chuẩn bị trở về Thương Khung...}

Ngài ấy? Có vẻ như đây chính là đầu sỏ gây ra mọi chuyện. Nếu có thể, cô chỉ muốn người đó chết quách đi cho rồi. Sở Tâm Tâm mệt mỏi nghĩ ngợi.

Đột nhiên, bên tai truyền tới những âm thanh chấn động mạnh. Sở Tâm Lan muốn mở mắt ra nhìn nhưng không còn sức lực. Đến cuối cùng, cô chỉ còn nghe được những lời cầu gấu vang lên bên tai rồi chìm vào bóng tối.

{Đáng chết! Hiên Viên, Minh Thần, Askari, Epailé, ta nguyện rửa hậu bối của các người sống trong đau khổ dần vật hết nửa đời người!!} Thương Khung la toáng lên. {Chết rồi, chết rồi, thế vận trùng nhau...}

“Thương Khung, ngài quá đáng lắm rồi! Thân là linh trí cao nhất lại làm ra những chuyện vô sỉ như vậy. Chúng ta sẽ kiện lên tòa Chấp pháp!”

{Phượng Hoàng người là đồ nhiều chuyện! Ta mà không đem được ngài ấy về thì có chết cũng kéo theo các người làm đệm lưng! Huống chi là tại các người làm thế vận của họ rối loạn.}

{Thương Khung, ngài bình tĩnh lại.} Trái Đất uể oải lên tiếng.

{Tiểu Trái Đất, ta nói cho người biết, bọn thủ hộ giả này của người toàn là đám chuyên đi phá hoại. Lần này ta không tính toán, lần sau đến ta sẽ cho người một trận nhớ đời! Dám kiện ta, ta cho các người ở tù một gông!! Hừ!}

4. Trăng lên

Sở Tâm Lan lờ mờ mở mắt. Đánh giá hoàn cảnh xung quanh, cô chau mày nghi hoặc. Một không gian mờ ảo kì lạ, đủ loại màu sắc không ngừng chuyển động ở phía xa xa. Nơi đây là đâu?

{Ai~ cuối cùng người cũng tỉnh. Thấy thế nào?}

Giọng nói khác lạ đột ngột vang lên làm Sở Tâm Lan giật mình nhìn khắp nơi. Không có ai hết? Hơn nữa, giọng nói này... nghe quen quen. Bỗng nhiên, Sở Tâm Lan giật thót thót lên: “Lúc ở bệnh viện là người? Đưa tôi về! Tôi muốn trở về!”

{Muộn rồi, không về được đâu.} Thương Khung trả lời với giọng điệu vô cùng vô trách nhiệm. {Ta đây từ bị phước đức cho người ở không gian Thiên đạo mà tu dưỡng linh hồn đã là vạn hạnh rồi, giờ thì chuẩn bị cho cuộc sống mới đi.}

“Tôi không cần! Tôi muốn trở về...” Sở Tâm Lan nói chuyện có chút nghẹn ngào. Cô không muốn một mình ở nơi xa lạ thế này đâu. Cô còn có gia đình của mình, còn có tương lai của mình, vì cớ gì lại vướng vào những chuyện như thế này chứ? Đang yên ổn sống tốt đẹp thì ai mà thêm xuyên không. Chưa kể chẳng biết quái gì mà xuyên, lỡ đến thế giới chém chém giết giết như ăn cơm bữa nào đấy có phải là cầm thẻ báo danh ở chỗ Diêm vương sớm không. Cô không có khùng đến vậy đâu.

“Đưa tôi trở về!” Sở Tâm Lan thét lên.

Qua một hồi lâu, Thương Khung mới nhàn nhạt lên tiếng: {Muốn về thì người tự đi mà về. Chỉ cần người ở đây tu luyện đến cảnh giới phá vỡ được đại đạo, khi đó người có thể đến chính nguyên giới về lại Trái Đất rồi.}

“Nhưng... tôi muốn về bây giờ.” Sở Tâm Lan có chút buông lỏng tâm trạng.

Phát hiện điểm này, Thương Khung tiếp tục dụ dỗ: {Mặc dù biết đưa người đến đây là không đúng nhưng ta thật sự cần phải đưa ngài ấy về. Người là tình duyên phận của ngài ấy, trừ phi người chết nếu không thì người sẽ vẫn là ràng buộc khiến phần hồn của ngài ấy không thể buông bỏ được Trái Đất. Càng huống chi, khóa thời gian ở hai thế giới là khác nhau, giờ này chắc thân xác của người đã bị chôn xuống đất mất rồi. Cho nên, người hãy chấp nhận Thương Khung là gia đình mới của mình đi.}

Sở Tâm Lan trầm mặc. Dù không thể hiểu hết ý tứ trong lời nói kia nhưng cô vẫn nhạy cảm phát hiện được một số điểm trọng tâm. Cô hỏi: “Ngài ấy là ai? Tình duyên phận là gì?”

{Ngài ấy người đã thấy thoáng qua đó. Mà thôi nói người cũng không hiểu đâu. Để bù đắp cho người, ta mạo hiểm dời một phần vận khí của ngài ấy cho người vậy, đảm bảo đủ để người sống tốt đến khi hoàn toàn

thích ứng với Thương Khung. Cho tới lúc ngài ấy hoàn thành cảnh giới luyện tâm, xem như những gì ngài ấy và ta nợ người đã thanh toán xong.}

“Khoan, tôi chưa hiểu, dời vận khí là s...”

”Lo làm chi, vận của ngài ấy lớn đến vậy, chia cho người một chút thì nhằm nhò gì. Đi đi, đi đi, ta muốn ngủ một giấc, thật hao phí năng lượng mà.}

Tôi khi nào thì lo lắng? Sở Tâm Lan cau có trong lòng. Đáng tiếc cô một lần nữa phải nặng nề khép mắt lại rồi mất dần ý thức. Cuối cùng cô chỉ kịp suy nghĩ một chuyện, cô đây đang là ma có phải không?

Chờ tới khi Sở Tâm Lan một lần nữa mở mắt, cô thấy mình đang nằm bên một bờ sông dưới vách núi. Khó nhọc ngồi dậy, cô cúi đầu xem xét bản thân. Trang phục gọn gàng xinh đẹp khá giống mấy phim tiên hiệp, bên hông còn treo một bội kiếm cùng một ngọc bài, nói vậy thân phận của nguyên chủ cũng không tầm thường chút nào. Sở Tâm Lan thở ra một hơi. Xuyên không nha! Tá thi hoàn hồn là đây!

“Người chính là người mà Thương Khung đã chắc tới sao?” Đột nhiên, một giọng nói nhẹ vang lên bên tai làm Sở Tâm Lan nổi da gà đầy tay. Giương mắt nhìn qua, một thiếu nữ u hồn đang hoa lệ lơ lơ lững lững trước mặt cô. Còn may là cô không sợ ma, nếu không chắc bị hù chết tập hai quá.

Nhìn hồn ma có đến bảy tám phần giống mình, Sở Tâm Lan lớn mật suy đoán. Đây sẽ không là nguyên chủ đi?

“Cô là...” Sở Tâm Lan chỉ chỉ cơ thể hiện giờ của mình.

Hồn ma thấy vậy thì gật đầu đáp trả: “Người nhờ cơ thể của ta mà sống, vậy ta mong người hãy thay ta phụng hiếu với phụ mẫu, thay ta sống tốt cả đời này.”

“Cam tâm sao? Để một người khác không phải mình thừa hưởng yêu thương của cha mẹ, báo hiếu cho cha mẹ, cô cam tâm sao?” Sở Tâm Lan trầm giọng hỏi. Trong những chuyện này, Sở Tâm Lan cô khá là miễn cảm. Cha mẹ của chính mình, cô muốn chính mình tự chăm sóc. Thay thế mãi mãi chỉ là thay thế thôi, huống chi đó chẳng khác nào là lừa gạt. Nếu là cô, cha mẹ yêu thương cô như vậy, sau lại nhờ một người khác chiếu cố, quý mới biết nhân phẩm của người đó ra sao, Sở Tâm Lan cô làm sao chấp nhận chuyện như vậy được.

Hồn ma cười thê lương mà đáp trả: “Còn tốt hơn là để Sở Lan Tâm ta biến mất trên cõi đời này. Mẫu thân thì còn tốt, nhưng phụ thân chỉ có mình ta, nếu ta chết rồi người phải làm sao bây giờ?” Là do nàng yếu đuối làm liên lụy phụ thân, làm Sở gia mất mặt; là nàng ngu ngốc không chịu tiến thủ, chung quy thì hối hận đã muộn rồi. “Ta không tin người nhưng ta tin Thương Khung. Chỉ cần người đáp ứng, thân xác ta hoàn toàn thuộc về linh hồn người, người sẽ không thể vi phạm khế ước được.”

Sở Tâm Lan mím môi nghĩ ngợi. Đồng ý sao? Dù gì đây cũng là cách duy nhất để cô sống sót. “Được, tôi hứa.”

Một vầng sáng bao bọc lấy Sở Tâm Lan và hồn ma. Trong lúc này, phía sau hồn ma kia dần hình thành một lỗ đen cuộc xoáy, Sở Tâm Lan có thể lơ mơ đọc được vài chữ như U Minh điện ở sau lỗ đen đó. Nhìn hồn ma kia dần mờ nhạt và bị hút vào lỗ đen kia, đột nhiên Sở Tâm Lan có chút vui lòng.

“Nhờ người, chính ta.”

85. Chương 74-4: Phiên Ngoại 10: Vạn Hạnh Vẫn Là Bất Hạnh (end)

5. Rạng đông

Loạng choạng đứng dậy, Sở Tâm Lan nhíu mày nhìn những vết trầy xước trên cơ thể. Chưa kịp để cô tìm tòi xem nguyên chủ có để lại thuốc trị thương gì không thì bất ngờ Sở Tâm Lan đau thét lên. Trên trán của cô nóng rát vô cùng, lồng ngực như có thứ gì đó muốn xé mở để thoát ra ngoài. Sở Tâm Lan ngã khụy

xuống đất. Lúc này, một trận pháp kì lạ có trung tâm là hình giọt nước xuất hiện, trên trán Sở Tâm Lan cũng hình thành ấn ký tương tự, màn nước ảo mộng bắt đầu hình thành vây lấy Sở Tâm Lan. Bọt nước lơ lửng trong không gian mang theo sắc thái tinh khiết và xinh đẹp, một nguồn năng lượng bá đạo lập tức bùng phá ra xung quanh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Sóng nước bị đánh tan, vách núi rung chuyển rạn nứt, cỏ cây ngã rạp dưới đất, khung cảnh tan hoang và ảm đạm.

[Thật kì lạ! Người có thể thức tỉnh ta.] Một giọng nữ xa lạ vang lên trong tâm trí của Sở Tâm Lan. [Ồ, hóa ra là một linh hồn khác. Thú vị a! Thôi, thời gian dài như vậy cũng chỉ có người đủ sức kêu gọi ta, xem ra là vận mệnh rồi.]

[Là ai?]

[Chủ nhân đáng kính, xin hãy ban tên cho ta!] Giọng nữ lại vang lên nhẹ nhàng kèm theo tiếng cười khẽ làm ấm lòng người.

[Ban tên...]

[Phải, ban tên. Nghi thức cuối cùng cho thấy ngài thừa nhận ta.]

[... Khinh... Ưu... Khinh Ưu, tên của người.]

*

Nghiêm Thần hốt hoảng siết chặt tay lại, đôi con ngươi màu đỏ chợt lóe qua tia thị huyết điên cuồng. Làm sao lại mất không chế nữa rồi?

[Chủ nhân, đây không phải là lần đầu ngài giết người ở kiếp này sao?] Thiên Túng đột ngột cất giọng nghi vấn. Vừa mới tức thì, nàng thấy được trong kí ức của chủ nhân hàng loạt hình ảnh đầm máu. Xác người nằm la liệt, máu nhuộm đỏ mặt đất, quan trọng là bọn người chết đó toàn bộ đều không toàn thây, thậm chí trạng còn hơn cả lăng trì nữa. Chủ nhân làm sao có thể ra tay... tàn độc như vậy đâu?

Nghiêm Thần có hơi chút mất tự nhiên mà trả lời: [Còn nhớ lúc người bế quan không, khi đó ta đi du lịch với phụ thân thì có vài đám người không biết tốt xấu đùa giỡn ta và phụ thân. Cho nên Thất Sát tức giận ra tay hơi quá, phụ thân lại muốn ta phải quen với những chuyện thăm sát như vậy nên ta vẫn một mực đứng xem hết quá trình.]

[Vậy sao?] Thiên Túng dù còn có nghi hoặc nhưng chung quy vẫn tin lời của Nghiêm Thần. Dù sao chủ nhân của nàng luôn là người đúng mực, những chuyện như vậy ngài ấy chắc chắn không muốn làm đâu.

Đúng lúc này, gió nổi lên ở khắp nơi. Nghiêm Thần lập tức chắn trước người của Lăng Vân, tay trái giơ lên trước điều động năng lượng hắc ám. Không được, cứ thế này thì Thiên Túng sẽ phát hiện sát khí trong cơ thể của cô mất. Càng hướng chi, nếu cô mất không chế, cô sẽ... giết chết họ mất.

Nhìn nam tử cách mình không xa, Nghiêm Thần bình thần đối mặt với ánh mắt tĩnh lặng của hắn. Từ sau ngày gặp hắn ở Linh Sơn, cô đã hoàn toàn không chế được sát niệm rồi. Vì cớ gì hôm nay lại mất kiểm soát đâu? Nếu không đánh trả, cô phải chết là cái chắc. Nhưng nếu đánh trả, với tình trạng hiện giờ cô sợ rằng...

“Vết bớt đó...”

Nghiêm Thần nghi hoặc nhìn Vệ Tường Lâm đột nhiên thu tay lại, dù không biết vì sao nhưng cô cũng thở phào một cái. Lợi dụng lúc hắn phân tâm, cô lấy trong người ra vài quả đạn khói ném đến chỗ hắn rồi để Lăng Vân đưa mình rời khỏi nơi này.

Vệ Tường Lâm, dù không biết vì sao người dừng tay nhưng ta phải cảm tạ người rồi. Có vẻ như lần nào gặp người, ta cũng đều luôn may mắn nhỉ?

*

Vệ Tường Lâm thần thờ nhìn bóng dáng của Nghiêm Thần khuất sau màn khói bụi, nội tâm dao động mãnh liệt.

[Chủ nhân, vì sao không xuống tay?]

Vì sao không xuống tay? Chính ta cũng không biết nữa. Liên quan đến vận mệnh của gia tộc, dù đó là duyên định của ta thì ta cũng sẽ không nương tay. Chỉ là vì sao lại để nàng ấy rời đi đâu? Đường như có một giọng nói nào đó không ngừng vang lên trong tâm trí ngăn cản hấn giết nàng ấy, nếu không hấn sẽ hối hận cả đời.

[Chủ nhân, ta cảm nhận được mệnh cách của ngài thay đổi rồi.] Minh Kha phiên muộn thốt lên.

[Là họa thì không thể tránh, đừng bận tâm.] Vệ Tường Lâm nhàn nhạt đáp trả. Hấn ngẩng đầu nhìn lên cao, xuyên qua tầng tầng tán lá của rừng Sâm Túc là cả một vùng trời trong xanh thoáng đãng. Đột nhiên hấn cảm thấy mình thật nhỏ bé và lạc lõng.

[Lúc nhỏ ta từng có một giấc mơ, phụ thân nói đó là báo mộng mệnh cách.]

[Ta biết.] Minh Kha khẽ nói. Hấn là Án của chủ nhân, theo ngài ấy từ nhỏ hiển nhiên là cảm nhận được giấc mộng đó. Thường thì những người có thể vận lớn mạnh, công đức vô lượng hoặc thiên phú kinh người đều có khả năng gặp được báo mộng mệnh cách, một con đường tắt nhìn đến Thiên cơ.

[Nếu còn gặp lại giấc mộng ấy, ta đột nhiên không muốn chọn con đường có năng điệu nhẹ kia.]

[Vì sao a?]

[Cảm thấy thật mệt mỏi đi.]

Hấn đã đi trên con đường đó tới cuối, đọng lại trong tâm trí mỗi lần thức giấc chỉ là sự cô đơn mệt mỏi, càng nhiều hơn là hoang mang cho chính mình. Hấn không biết đó là gì, không biết tương lai của mình vì sao phải như vậy, chỉ là giờ đây hấn cảm thấy cần phải thay đổi nó rồi.

Diệu vương, ta không mong vì duyên định mà quan tâm đến ý ngài, chỉ hi vọng ngài có thể cho ta cơ hội được cảm nhận thế nào là duyên định mà thôi. Bằng hữu cũng được, ái nhân cũng được, kẻ xa lạ cũng được... dù kết quả thế nào Vệ Tường Lâm ta cũng không oán không hối.

Tương lai mà ta không mong muốn đó, cùng duyên định giữa ta và ngài, ta muốn tự bản thân lựa chọn, không vì tuân theo số mệnh mà là vì tuân theo con tim mình.

“Trở về thôi, Thất Sát diện hấn đã thanh trừng số ám vệ còn lại rồi.” Vệ Tường Lâm thở dài lên tiếng rồi xoay người bước đi. Chuyện trước mắt là xử lý thù hằn đã kết giữa Vệ gia và Thất Sát diện cũng như hoàng thất Đông Ly đây này. Thật là rắc rối. Mong sao Đế Lam đại nhân nể tình phụ thân mà tha cho Vệ gia một mạng, còn lại muốn dẫn vật làm sao cũng được a.

Thật phiền mà!

6. Ngày mới

Nghiêm Thần nằm dài trên nháy cây bách giữa đầu nhìn trời. Duyên phận quả là một thứ thật kì diệu. Ai có ngờ được phần hồn của cô lưu lạc đến Trái Đất vì nơi đó có tình duyên phận của bản thân. Sau đó đưa cô trở về, Thương Khung lại cưỡng chế kéo luôn Sở Lan Tâm theo, thật sự là một vòng luẩn quẩn nha. Giờ cô mới hết nghi hoặc vì sao năm đó Như Sương lại nhìn qua Thiên đạo dưới góc nhìn của Sở Lan Tâm mà không phải là của đại ca hay Luân nhi. Cơ bản là vì cô và nàng ấy bị trùng thể vận a.

Nếu năm đó cô không về được thì Sở Lan Tâm vẫn sẽ đến Thương Khung, khi đó mọi chuyện trong bản thảo kia hết mười thì ứng nghiệm chín rồi. Cho nên, cô còn thật may mắn là mình trở về, còn không có bị chết yểu nữa kia, thật là vạn hạnh.

Nằm nghĩ ngợi một hồi chán chê, Nghiêm Thần bật người dậy vận khinh công hướng đến trung tâm đầm lầy Sương trắng. Chuyến đi lần này phải đào bới hết tri thức của người Iyik mới được. Phải nói, tri thức mà họ có làm cô càng học càng ghiền a.

Cho đến lúc đặt chân đến vùng đồi gò lộng gió, Nghiêm Thần cảm thấy như cách một thế hệ. Từng ở nơi đây, cô bại lộ việc sát niệm của mình cũng làm tổn thương không ít người. Giờ nhớ lại mới thấy khi đó bản thân thật cố chấp và quật cường đâu. Kiếp trước cha mẹ đã nói là không nên làm tổn thương người mình

yêu, cô cũng không muốn như vậy, nhưng đến cuối cùng vẫn không tránh khỏi. Một chữ tình, thật sự rất phức tạp.

Đang lúc hoài niệm, Nghiêm Thần đột ngột ngẩn đầu nhìn lên trời. Bên cạnh, Lăng Vân chau mày lại cũng nhìn về trời cao. Có một thứ gì đó với âm thanh gì đó đang lao nhanh tới chỗ này.

“Chủ nhân... dường như là một... con mèo?!” Lăng Vân có chút không xác định lên tiếng.

“Chẳng lẽ là linh thú?” Nghiêm Thần đặt giả thuyết.

Cho tới khi nhìn rõ chính xác là một con mèo, Nghiêm Thần giật giật mí mắt vài cái. Với vận tốc khá nhanh theo đường cong parabol, không có cú lộn vòng ngoạn ngục, không có khoảnh khắc đón đỡ xinh đẹp, con mèo cứ như vậy đáp thẳng một cái rầm xuống đất.

Có quắp khoe miệng nhìn con mèo lông trắng chỉ nhỏ bằng bàn tay của mình nằm nửa sống nửa chết trên đất, lương tâm của Nghiêm Thần đột ngột phát thiện. Cô đi đến gần nó rồi ngồi xổm xuống, vươn tay xách nó lên. Vô ý thức, con mèo làm ra phản kháng. Một lớp băng mỏng xuất hiện bám chặt vào tay Nghiêm Thần. Tuy nhiên với cường độ yếu ớt như vậy, Nghiêm Thần dễ dàng đánh tan lớp băng kia mà hứng thú dào dạt nhìn con mèo. Chẳng lẽ vận khí tốt tới vậy, đụng trúng linh thú?

Lập tức, Nghiêm Thần vươn tay còn lại cầm con rắn nhỏ nhà mình đang ở trên tóc của bản thân xuống. Cô lay lay nó vài cái mà nói: “Tiểu xu xu, dậy, dậy, đừng ngủ nữa. Ta tìm được bạn chơi cho người rồi này.”

Cảm thấy bức bối vì bị làm phiền, xu xà ngóc đầu dậy trừng mắt với Nghiêm Thần. Phá hoại người khác tu luyện là rất thất đức có được không. Dù sao chủ nhân mà nó chọn lợi hại như vậy, chẳng cần nó giúp sức gì nhiều. Cho nên toàn bộ thời gian của xu xà đều dành vào việc tu luyện. Có chủ nhân luôn luôn cung cấp năng lượng cho mình, việc của nó chỉ là hấp thu năng lượng và ngủ thôi, chờ tiến giai đến thời kỳ thành thực là được rồi. Thế mà giờ lại vì con mèo ngu ngốc này kêu nó dậy, thật phiền mà.

Cảm nhận được oán khí của xu xà nhà mình, Nghiêm Thần thật hết chỗ nói. Người ta nuôi linh thú để hỗ trợ chiến đấu. Cô đây nuôi linh thú mà cung phụng nó còn hơn tổ tiên của mình, thật là...

“Nhanh làm quen với bạn mới đi.”

Đúng lúc này, con mèo đột ngột vùng vẫy dữ dội. “Méo méo méo meo meo méo...”

Nghiêm Thần nhìn con mèo này phản kháng quá bèn quay sang hỏi tiểu xu xu: “Nó nói gì thế?”

Ai mà biết được. Xu xà ngo ngoay cái đầu liếc nhìn con mèo mà trả lời.

“Sao người lại không biết? Cùng là linh thú mà?” Nghiêm Thần nghi vấn.

Hừ, thứ hàng giả này mà cũng là linh thú sao? Tiểu xu xu khinh bỉ con mèo vài cái rồi bò dọc theo cánh tay của Nghiêm Thần trở về lại vị trí đóng tuyến của nó mà tiếp tục... ngủ.

“Giả?” Nghiêm Thần trừng to mắt xách con mèo lên ngang tầm mắt của mình bắt đầu xăm xoi đủ thứ. Con mèo nhỏ xíu thế này, lại chủ tu bằng thuộc tính mà không phải là linh thú?

*

“Chạy thoát rồi sao?” Tích Đào Vy nhìn Kỷ Vô Song đi tay không trở về thì bật hỏi. Thấy hắn gật đầu thì nàng thở dài nhìn xuống đất. Nơi đó có rất nhiều linh thạch được sắp xếp ngay ngắn, chỉ là bên cạnh đặt bốn lá vàng nhìn có vẻ không phù hợp cho lắm. “Thương Khung cũng nhiều người kỳ ba thật, dù không biết đan dược đó là gì mà vẫn anh dũng nuốt vào bụng. Thật... hết chỗ nói.”

“Phải công nhận trình độ khinh công của người đó đã tới đẳng phong tạo cực rồi.” Kỷ Vô Song bắt đắc dĩ lắc đầu rồi bật cười nói: “Trong tình trạng như vậy mà còn chạy thoát được, ta phải khâm phục đấy.”

Tích Đào Vy che miệng cười duyên rồi chợt thở dài bắt đắc dĩ: “Lấy bốn viên cực phẩm linh thạch, trả lại bốn lá vàng, cường mua ép giá như vậy ta coi như lần đầu gặp được.”

“Đi tìm hắn thôi. Cực phẩm linh thạch mất thì không sao, quan trọng là hắn lấy luôn Đông Hải giao châu rồi. Thứ đó mà để lộ ở Thương Khung, chúng ta sẽ bị quy vào tội gây rối loạn thế giới khác đây.”

“Ân.”

“Ta nói, lần trước Mạc Tà bị hai tên nam nhân nào đẩy làm tức điên bỏ về Thương Ngạn chỉnh tu nhan sắc, lần này tới phiên chúng ta bị trộm, lần sau có phải hay không là bọn người Chiến Hỏa Ca ẩu đả đầu. Thật mất mặt ứng viên tham gia tuyển chọn mà.”

“Ha ha ha...” Tích Đào Vy cười đến run cả người. Vội thu dọn lại linh thạch cất vào không gian giới chỉ, nàng đứng lên vỗ nhẹ vào vai của Kỷ Vô Song mà nói: “Đừng quên chàng dự tuyển cho vị trí Ma Hoàng Đại Đế, mặt mũi gì đó chỉ là phù vân a. Ha ha ha...”

“...”

~HẾT PHẦN 3: Duyên phận~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-buoc-linh-hon>